

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

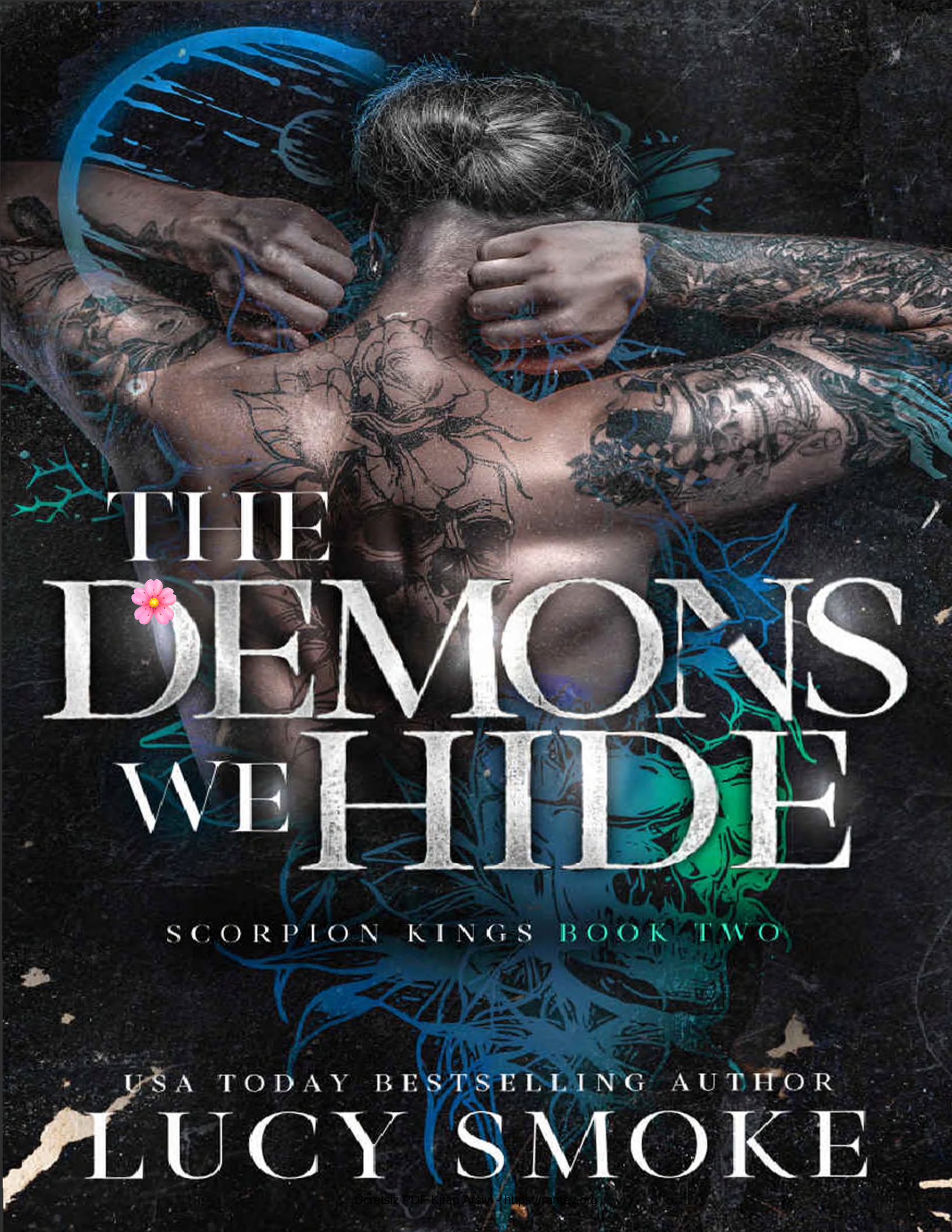
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE DEMONS WE HIDE

SCORPION KINGS BOOK TWO

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

LUCY SMOKE

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

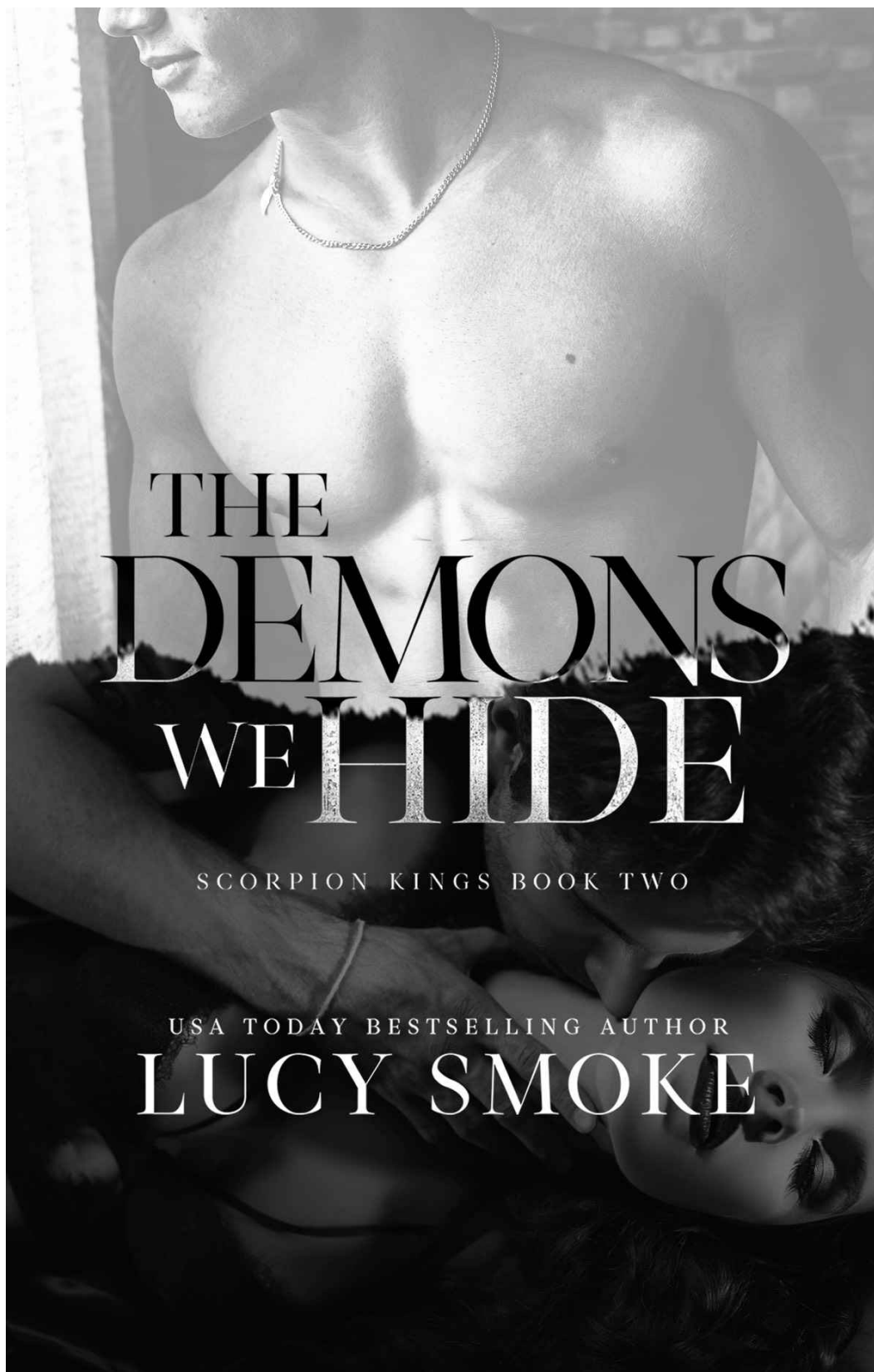
Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

GİZLEDİĞİMİZ ŞEYTANLAR
AKREP KRALLARI
İKİNCİ KİTAP

LUCY SMOKE

Telif hakkı © 2025 Lucy Smoke LLC Tüm

hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, kitap incelemelerinde kısa alıntılar dışında, yazarın yazılı izni olmadan, bilgi depolama ve erişim sistemleri dahil olmak üzere, herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Vergiler, hükümet ve depresyondan daha çok canımı sıkan tek şey için.

Kitaplardaki erkek arkadaşlarım.

"Bana yaptığın tüm kötü şeyleri anlat, ben yine de seni
seveceğim."

EDGAR ALLAN POE

İÇİNDE

Önsöz __

1. Lex
2. Lex
3. Juliet
4. Nolan
5. Gio
6. Juliet
7. Juliet
8. Juliet
9. Lex
10. Juliet
11. Juliet
12. Nolan
13. Juliet
14. Lex
15. Gio
16. Juliet
17. Juliet
18. Lex
19. Juliet
20. Juliet
21. Nolan
22. Juliet
23. Juliet
24. Juliet
25. Juliet
26. Juliet
27. Lex
28. Juliet
29. Juliet
30. Juliet
31. Nolan

32. [Nolan](#)
33. [Lex](#)
34. [Juliet](#)
35. [Juliet](#)
36. [Lex](#)
37. [Juliet](#)
38. [Juliet](#)
39. [Gio](#)
40. [Nolan](#)
41. [Juliet](#)
42. [Juliet](#)
43. [Lex](#)
44. [Nolan](#)
45. [Juliet](#)

[Yazar Hakkında](#)

[leriLucy Smoke'un](#)

[Diğer Eser](#)

ÖNSÖZ

JULIET

13 yıl önce...

"Burada olmamalısın." Bu sözler, her zaman kullandığı o ciddi tonda söylenmişti — tıpkı dadımın, elbiselerimi kirleterek eve geldiğimde annemi üzeceğini söylediği zamanlardaki gibi. Eğer güzel elbiselerimi kirletmemi istemiyorsa, o zaman belki de okula gitmek için o sert, şık elbiseler yerine istediğim kıyafetleri giymeme izin vermeli. O elbiseler yüzünden diğer çocuklar benimle oynamak istemiyorlar, çünkü elbiseleri kirletirlerse başları belaya girebileceğini biliyorlar. Benim değil, *onların*.

Yine de oturup elini tutuyorum. Alex yakışıklı bir çocuk, Mary Johnson gibi kızların yedinci erkek arkadaşı olmak isteyeceği türden bir çocuk.

Bu hafta. Öğretmenin Mary'nin "erkek delisi" olduğunu söylediğini duydum. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum, ama Mary'nin Alex'i benimle oynamak yerine kendisiyle oynamaya çalışmasından hoşlanmıyorum. O bir erkek ve benim arkadaşım, bu yüzden *benim* erkek arkadaşım. Onun değil.

"Seninle oturmamı istemiyor musun?" diye merakla soruyorum. Alex beni asla reddetmez. Sessizdir ve fazla konuşmaz, ama yanına oturduğumda ya da sevdiği Legolarla oynadığımda beni kovmaz.

"Hayır..." Kelimeyi uzatarak söyler ve elini benimkinin etrafına dolamıştır. "Ama başın belaya girsin istemiyorum."

"Neden başım belaya girsin ki?" diye soruyorum ve odanın içinde etrafa bakınıyorum. Onunla ne kadar zamanım kaldığını bilmiyorum. Babam, yeni okulun yıl sonuna kadar biteceğini söylüyor. Bunu kulağa hoş ve güzel göstermeye çalıştı; özel öğle yemekleri, daha büyük bir kütüphane ve daha havalı bir oyun bahçesi olacaktı. Alex'le kalmak istiyorum ama babam, Alex'in benimle yeni okula gelmeyeceğini söylüyor. Umarım yeni okul açılmadan yanar.

"Alexio?" Öğretmenimiz Bayan Black odanın diğer ucundan seslendi. "Juliet'i rahatsız mı ediyorsun?"

Alex'in sertleşmesiyle ona kaşlarımı çattım. O, tam adını sevmez. Öğretmen de bunu bilir. Sadece babası ona Alexio der. Kötü, öfkeli babası. Umarım Alex'in babası da yeni okulun yangınında ölür.

"Beni rahatsız etmiyor," diye tersliyorum. "Oyun oynuyoruz."

Bayan Black ikimize de gözlerini kısarak bakar, ama Alex başını kaldırmaz. Serbest eliyle bir sonraki Lego parçasını alır, parmakları benimkiler üzerinde sıkışır. Bayan Black, Alex'in babası gibi ona vurmayabilir, ama yine de kötü bir kadın. Ben onunla oynarken hep bizi izliyor ve acaba bunu dadım mı söyledi diye merak ediyorum. Dadım, benim gibi çocuklarla oynamam gerektiğini söylüyor. Yeni okula benimle birlikte giden çocuklarla arkadaş olmam gerektiğini söylüyor.

Ben istemiyorum. Ben sadece Alex'le oynamak istiyorum.

"Peki o zaman," Bayan Black, bizi ayırmak için bir neden bulamadığını anlayınca sonunda söyler. "Atıştırma zamanı gelmeden temizlik yapmayı unutmayın."

"Tamam," diye temin ettim ve Alex'e dönerek nefesimi verdim. Bakışlarım boynunun yan tarafına düşer ve orada mor bir leke görürüm. Leve, eski tişörtünün yıpranmış kumaşı altında kaybolur.

Elini bırakıp uzanıp morluğa dokunuyorum. O geri çekiliyor, başını kaldırıp gözlerime bakıyor. "Yapma." Tek kelime. Bu bir uyarı.

Kaşlarımı çatıyorum. "Birine söylemelisin," diyorum.

Alex şiddetle başını sallar. "Kimse umursamıyor, Jules."

Burnumu kırıştırdım, ama dürüst olmak gerekirse, onun haksız olduğunu düşünmüyorum. Bayan Black, çok belirgin olan morlukları fark etmiyor gibi görünüyor. Onları ilk gördüğümde, ona sakar mı olduğunu sordum — dadı öyle olduğunu söylüyor, o da sürekli tökezliyor ya da ayak parmağını bir şeylere çarpıyor. Alex sadece başını sallayıp Lego'larıyla oynamaya devam etti. Birkaç hafta geçtikten sonra okula mor gözle geldiğinde anladım. Alex kendine zarar vermiyordu. Başka biri veriyordu ve o kişi babasıydı.

Bu gerçek beni o kadar kızdırıyor ki, çılgılık atacak gibi oluyorum.

Ona ilk kez Bayan Black'e anlatması gerektiğini söylediğimde ağlamıştı ve ben onu sakinleşene kadar kucakladım, sonra bana bunu yapmayacağına söz verdirdi. İçimden bir ses, Alex'in evde istemediği birçok şeyi yapmak zorunda olduğunu söylüyordu. Belki babamdan onu evlat edinmesini istemeliyim. Ricky Lang'ın evlat edinildiğini duydum ve yeni babalarını çok seviyor gibi görünüyordu.

Alex babasından korkuyor ve bu doğru gelmiyor. "Annen ne olacak?" diye soruyorum. "Annen biliyor mu?"

Alex uzun bir süre sessiz kalır ve elleri Legoların üzerinde hareket etmeyi bırakır. "Annem yorgun," der sonunda, sanki sözcükler ağzından zorla çıkarılmış gibi. "Onu rahatsız etmemeliyim."

Ellerim küçük yumruklar haline gelir. Anneler, ne kadar yorgun olurlarsa olsunlar, çocuklarını önemsemelidir. Giysilerini kazara ne kadar kirletirseniz ya da çizimlerin ne kadar çirkin olursa olsun. Bayan Black'in bize çizdirdiği, ailelerimizin evde çöp kutusunda oturan resimleri aklıma gelir ve dudaklarımı titremekten alıkoymak için ısırarak zorunda kalırım. Sadece bebekler aptal çizimler için ağlar.

Alex dönüp bana bakar. Eli benim yumruklarımdan birini bulur ve parmaklarımızı tekrar birleştirirken yumruğumu açmaya zorlar. İç çekip acıyı bırakıyorum. Gülümsemesi onu sadece yakışıklı olmaktan çıkarıp mutlak mükemmelliğe dönüştürüyor. Koyu saçları, gri gözleri ve alına düşen küçük buklesiyle masal kitabındaki bir prens benziyor.

Babam bana hep prensesim der... Acaba... Alex'i öpersem prens olur mu? Onunla evlenirsem, onu babasından kurtarabilir miyim?

"Ben iyiyim, Jules," diyor. "Söz veriyorum."

Ama sözü yalan. Alex iyi değil, çünkü ertesi gün sınıfa gelmez ve bir hafta sonra geri döndüğünde kolu alçıda. Birdenbire, başımın belaya girmesi umurumda olmaktan çıkar. Bayan Black'in onun yanına oturmamdan hoşlanmaması umurumda değil. Babamın önümüzdeki yıl aynı okula gidemeyeceğimizi söylese de umurumda değil.

Ağzımı açıp gerçeği söylüyorum. Herkese söylüyorum ve Alex'in babasının ona zarar vermesini engellemesini umuyorum çünkü bunu yapmak zorunda kalırsam... Artık iyi bir kız olamayacağımı düşünüyorum. Çok, çok kötü bir kız olacağımı düşünüyorum.

Bugün...

Bilgisayar ekranlarının gece ışığı, parmaklarımın altındaki tuşları, ellerim bir taraftan diğer tarafa uçarken neye bastığımı görebileceğim kadar aydınlatıyor. Kodları birbiri ardına yazarken, açtığım belgeleri tararken çenemdeki kaslar seğiriyor.

Silverwood Genel Hastanesi Gio'nun durumu hakkında notları yüklediği anda, notlar hem bilgisayarım hem de telefonuma indirildi. İki kırık kaburga, kırık burun ve ciddi iç ve dış morluklar.

Ancak bunların hiçbirisi endişe verici değildi. Hayır. En ciddi yaralanma kafasındaydı ve hala bilinci kapalıydı.

TBI — Travmatik Beyin Yaralanması. Sadece okuduğumda bile nabzım hızlandı ve alnım terlemeye başladı. Cory olmasaydı, Gio bugün ölebilirdi. Bir an önce buradaydı, bir an sonra yok oldu.

Üst monitörlerimden birinde alarm çaldı. Kafamı kaldırıp fareyi o yöne çevirdim ve araba garajını çevreleyen mülkü gören bir dizi kamerayı açtım. Darrio Vargas için çalışarak biriktirdiğim tüm paramı, iki yüz yıllık binanın iki yüz yıllık binanın yenilenmesi ve teyzemin çiftliğinin çevresinin korunması için harcamıştım.

Burada yaşadığım iki yıl boyunca, kameralara yakalanan tek şey hayvanlardı. 5C0RP10N'nin işinin doğası ve benim Darrio Vargas'ın çetesiyle görevlerim varken, asla fazla tedbirli olamazdım.

Bu gece kesinlikle olağandışı olayların gecesi, çünkü farem mülkün en uzak köşesindeki kameranın üzerindeyken, sandalyemden neredeyse zıplıyordum.

Hayır. Olamaz.

Tanıdık bir siluet çiftliğin karanlık arka yolunda ilerliyor ve yağmurda bile istenmeyen trafiği engelleyen kapıyı kolayca tırmanışını izliyorum. Çiftlik evini geçip daha da uzaklaşıyor ve nereye gittiğini biliyorum. *Bana* geliyor.

Telefonum titriyor, şüphesiz yeni bir hırsız alarmı, bilgisayar ekranımda ise kadının silueti bir kameranın köşesinden kaybolup diğerinde beliriyor.

"Siktir." Cebime dalıp cep telefonumu çıkardım, ama başka bir küfürle durdum. Nolan, ben ona yenisini verene kadar hala cep telefonu yoktu. Küçük arka odaya göz gezdiriyorum, gözlerim şu anda kararlı adımlarla benim lanet evime doğru ilerleyen kadının çeşitli fotoğraflarını alıyor.

"Siktir. Siktir! *Siktir!*" İki elimi yüzüme götürüp saçlarımı çekiştiriyorum, durup saç tellerimi kavrarken monitörlerdeki hareketlerini izliyorum. Tereddüt etmiyor, durmuyor, gerginmiş gibi arkasına bakmıyor. Kot pantolonuyla kaplı uzun bacakları mesafeyi hızla kat ediyor ve onu izlerken kalbim hızla çarpmaya başlıyor.

Buraya geliyor. *Beni* görmeye geliyor. Juliet bizim dünyamıza, benim dünyama girdiğinden beri, bu bir rüya olabilirdi. Nolan onu buraya getirmemem konusunda beni uyarıyordu. Bakışlarım duvardaki fotoğraflara kaydı. Onun fotoğrafları. Hayatının çeşitli anlarından çekilmiş fotoğraflar.

Onun kaçmasını istemiyorum. Eğer kaçarsa... Ne yaparım bilmiyorum. Juliet'i bu evde hapsedme, onu yatağıma bağlama ve her gece ona sarılmak için orada tuttuğum görüntü zihnimde canlanıyor. Pantolonumun içindeki sikim, bu fantezinin hazır bir katılımcısı olarak seğiriyor.

Bu çok kötü. Bu çok kötü.

Juliet Donovan beni görmeye geliyor ve kimsenin haberi yok. Eğer öylece ortadan kaybolursa... onu arayacak kimsesi yok. Babası yok. Annesi yok. O Morpheus piçi onun gerçek ailesi bile değil. Son birkaç haftadır ona bakan o değil. Benim. Bizim.

Nolan. *Gio*. Lanet olsun. Lanet olsun. Bunu yapamam.

Koridora açılan kapıya bir göz attım. Kollarımı indirip, kapının yanındaki kancaya asılı anahtarlığı aldım ve odadan çıktım. Hayatımda hiç bu kadar gizliliğim için minnettar olmamıştım. Sırayla, iç sığınağımın kapısındaki farklı mekanizmalara sahip üç kilidi kilitledim.

Eğer buraya gelirse, burayı bulamaz. Eğer bana gelirse, belki Nolan onun benimle kalmasına izin verir. Sırrımı saklayacağım. Onun öğrenmemesini sağlayacağım. Onu saklayabiliriz. Onu saklayabilirim. Onu

mutlu edeceğim, o kadar mutlu ki bir daha bizden kaçmayı aklının ucundan bile geçirmeyecek.

Heyecan adımlarımı hızlandırırken yatak odama doğru koşuyorum. Eski araba garajı eskiden büyük bir açık alanmış. Başlangıçta toprak zemin, dört duvar ve bir çatıdan ibaretti. Ama şimdi, yenilediğim için minnettarım.

Hiç büyük sayılmaz, ama yatak odası, gizli ofisim olarak kullandığım küçük dolap gibi oda, banyo ve oturma /mutfak alanı olarak kullanıyorum. Eğer benimle kalacaksa, benim yatağında yatmak zorunda kalacak. Başka yatağım yok.

Benim yatağında.

Yatak odamın kapısında donup kalıyorum ve penisim pantolonuma bir kez daha çarptığında gözlerimi kapatıyorum. Omurgamdan bir titreme geçiyor.

Sabah uyandığımda yastıklarımın her yerinde onun mavi saçları olacak, nasıl olacak? Bana sarılmama izin verecek mi? Öpmeme izin verecek mi?

Boğazımdan bir inilti yükselir. Bacaklarının arasına girip, dudaklarım ve dilimle onu tatmin edene kadar onu yalamama izin verir mi?

Gerçekleşmesi çok muhtemel fantezileri kafamdan silip atarak, aceleyle ışıkları açıp yatağımın çarşaflarını çekip attım. Onları dolaptaki eski çamaşır sepetine attım ve teyzemin geçen yıl Noel'de bana aldığı siyah saten çarşafarla yatağı yeniden yaptım. Yepyeni ve ambalajından yeni çıkmış. Kızlar saten sever, değil mi? O da sever mi?

Ön kapiya vardığımda, onun çoktan gelmiş olduğundan eminim. Kilitleri açmaya başlıyorum, üstten başlayıp aşağıya doğru ilerliyorum. On lanet kilit.

O zamanlar bu iyi bir fikir gibi gelmişti, sadece Gio'nun babası yüzünden değil. Darrio Vargas, küçük bir kasabanın uyuşturucu satıcısı için iyi para ödüyordu, ama benim asıl param daha sonra gelmişti. 5C0RP10N, Vargas sokak çetesini her gün alt edebilirdi, ama ben, arkadaşlarım yaptığı sürece o salak herifin ayak işlerini yapmaya devam edecektim.

Ne boktan durumda olursak olalım, her şeyi birlikte yapardık. Her zaman.

Tık tık.

Son kilit açıldığında geri çekilip kapı kolunu tutup kapıyı sonuna kadar açtım. Juliet orada duruyordu, saçları güzel kalp şeklindeki yüzünün etrafında dağınık bir şekilde sarkıyordu. Boğazımı sertçe yuttum.

"Bebeğim?"

Parlak mavi gözler kalkıp benimkilerle buluştu. Onun sonunda bana geldiğinin tüm heyecanı, tüm umudu ve güzelliği bir anda buharlaştı. Bakışlarının derin okyanus rengi öfkeyle kaplanmıştı. Ruhun derinliklerinden gelen bir öfke
bu dünyada sadece bir kişide gördüğüm bir öfke.

Bana.

Ona uzanıyorum. Gio'dan haberi var mı? Bu düşünce aklımdan geçer geçmez, hemen kafamdan atıyorum. Nolan onu Gio'dan bahsedecek kadar uzun süre bulmuş olsaydı, onu buraya kendisi getirirdi.

Juliet direnmez, onu evime ve kollarıma çekip göğsüme bastırırım, eğilip doğal kokusunu içime çekerken... ama burnum buruşur.

"Neden sigara kokuyorsun?" Sigara dumanı da değil, büyük bir şenlik ateşinden çıkan duman gibi. Neredeymiş bu kız?

Juliet göğsüme doğru bir şeyler mırıldanıyor, ama ses çok boğuk çıkıyor, anlayamıyorum. Geri çekilip omuzlarından tutup onu kendimden uzaklaştırıyorum ve ona bakıyorum. Ellerimin altındaki kumaş nemli, çok değil ama belli ki bir ara yağmur yağmış.

"Sana ihtiyacım var, Lex."

Tanrım... Bu günü bekledim. İstemiştim. Arzulamıştım. Hayal etmiştim. Küçük Lex biraz sıçrar, o da beklediğini hatırlatır. *Lanet olsun.*

"Ben buradayım," diyorum ona. "Seninim." Neye kızgınsa, düzeltebilirim. *Biz* düzeltebiliriz. Juliet bizimle güvende. O bizim.

O soğuk mavi gözler yukarı kayar ve yüzümde kalır. "Sen benimsin?" Kesinlikle başımı sallıyorum. "Evet."

Dudakları aralanır ve bana yaklaşır. Midem altüst olur ve boğazımın arkasında arzu yanar.

"Benim için ne yapardın?" Soru alçak, neredeyse baştan çıkarıcı bir ses tonuyla sorulur. *Lanet olsun.*

"Her şeyi," diye yemin ederim.

Yavaşça dudakları kıvrılır, ama bu mutlu bir ifade değildir. Gerçek bir ifade değildir. Neredeyse bir gülümseme bile değil, daha çok hüznü bir taklidi. Bu görüntü, az önce hissettiğim arzuyu yok ediyor. Onun gülümsemesinde çok yanlış bir şey var.

"Neler oluyor?" diye soruyorum. "Ne oldu?"

Cevap vermek yerine, kendini göğsüme bastırdı. "Yemin et," diye talep etti.

"Yemin et... senin için her şeyi yapacağıma mı?" diye netleştiriyorum, ellerim omuzlarında, göğüsleri bana sürtünüyor. Sertleşmiş meme uçları önüme sürtünüyor ve rahatsızlığıma rağmen, sikimdeki zonklamayı engelleyemiyorum.

O başını salladı, başı çenemin altında yukarı aşağı sallanıyordu. "Beni istiyorsan, ben seninim," diye fısıldadı.

Onun sözleri üzerine gözlerimi kapatıyorum. Parmaklarım omuzlarında dolaşüyor ve omurgasına doğru kayıyor. O çok soğuk. Cildi benimkine değdiğinde buz gibi. Bu sözler son on üç yıldır duymak istediğim her şey. Buna rağmen, onun sözlerinin gerçek olamayacak kadar iyi olduğunu düşünmeden edemiyorum.

Omuzlarım çöküyor. "Hansgard'a giderkenki olay için hala kızgınsın," diyorum. "Çok üzgünüm, bebeğim. Yemin ederim, biz..."

Eli yükselir ve parmak uçlarını dudaklarıma bastırınca konuşmayı keserim. "Hayır," diye mırıldanır, gözleri dudaklarıma dalar. "Mesele o değil."

Penisim kot pantolonumun belinden dışarı çıkmak üzereyken ayağımın üzerinde kayıyorum, onun dikkatini isteyen talepkar bir yaratık. *Öp beni,* diye içimden ona yalvarıyorum. *Öp beni ve seni yatağa götürüp, bizden nefret etmenin tüm nedenlerini unutturayım.*

"Sana verdiğim sözleri tutacağım, bebeğim," diyorum parmaklarına. "Sana bakacağım."

Elleri çenemden boğazıma doğru kaydılar ve daha da aşağı indi. Yaklaşırken dudaklarım aralandı. Başını geriye attı ve parmak uçlarına yükseldi.

Yaklaşıyorum, ellerim kalçalarını buluyor. Duman kokusu burnumun içini yakıyor, ama başımı eğip onu önüme çekmekten kendimi alamıyorum, ta ki benim ereksiyonumu hissedip hissetmediğinin şüpheyi yer kalmayana kadar.

"O zaman benim için bir şey yapmalısın..." diye fısıldadı. "Her şeyi..." diye yemin ettim.

"Seç." Dudakları dudaklarıma değdiği anda bu kelimeyi söyler ve ben duraksarım. Başımı geri çekerim. "Ne?"

Gözleri benimkilerde kalır, yumuşaklık izi yoktur ve karnımda bir çukur açılır. "Seç," diye tekrarlar. "Ben... yoksa onlar mı?"

Bir anda, çukur bir uçuruma dönüşür. "Onlar... kim?" Lütfen, düşündüğüm kişiler olmasın.

"Kimi olduğunu biliyorsun." Bana bakıyor. "Eğer beni istiyorsan, ben seninim. Tek yapman gereken seçim yapmak. Ben mi, yoksa Akrep Kralları mı?"

LEX

Okyanus kadar derin mavi gözler bana bakıyor, istiyor, ihtiyaç duyuyor, *acıyı hissediyor*.

Juliet'in elleri göğsüme sıkıca yapışmış, giydiğim tişörtün kumaşını yumrukluyor. Dudakları aralanıyor, ama ağzından çıkacak hiçbir şey beni istemediğim bir sözlü seçim yapmaya zorlayamaz. Ona ne cevap verirsem vereyim, ikisi de yalan olur.

Bu yüzden, yapabileceğim tek şeyi yapıyorum. Onu öpüyorum.

Ağzım onun ağzına eğilir, dudaklarını ayırır ve söyleyeceği her şeyi alır. Duman ve yağmur kokan Juliet ilk başta kasılır, ama parmaklarımı kalçalarına gömdüğümde pes eder ve bana daha da yaklaşır. Onu kendime çekip dudaklarının kenarlarını yalarken, kalbim göğsümde çarpar. Onun tadını alırım.

Onu kapıdan uzaklaştırıyorum, gözlerimi açıp arkasındaki kilitlere bakıyorum. Onu kendime doğru çekip, ittiğinde öpücüğü ona bırakıyorum ve bir elimle yukarı uzanıyorum. İki elim de serbest olmadığı için tüm kilitleri yeniden yapamam ama zinciri yerine takıp birkaç sürgüyü çevirebilirim.

Bunu yaptıktan sonra, onu iterek yatak odama doğru götürüyorum. Koridorun ağzına kadar ancak varabiliyoruz ki, elleri saçlarıma dalıyor ve kafamı tırmalıyor. Keskin his tüm sinir uçlarımı ateşliyor. Ellerim yanlarından aşağıya doğru kayıyor. Bana karşı dönerek, pantolonumun önündeki sertleşmiş penise sürtünüyor.

Artık bu dürtüye daha fazla direnemeyerek, eğilip onu yukarı kaldırıyorum. Juliet'in bacakları açılıyor ve bacaklarını kalçalarıma doluyor. Boğazından şehvetli arzusunun yumuşak sesleri çıkıyor. Kumaşla örtülü amcığı sikime doğru itiliyor ve kafamın arkasında yıldızlar patlıyor.

Siktirrrrrrrrrrr. Bu kelime uzun, çekik bir iç iniltiyle ağzımdan çıkar. Mutluluk ve her türlü ahlaksızlık içimden dışarı çıkıp düşüncelerimi ele geçirir. Onun SUV'nin arkasında beni penetrasyon olmadan orgazma ulaştırmasının en büyük işkence olduğunu düşünüyorsam, yanılmışım. Bu çok daha kötü. Çünkü bu seferkinin farklı olacağını biliyorum.

Bu sefer, o benim sikimin dibinde boşalana ve onu spermimle doldurana kadar durmayacağım.

Juliet'i koridorda taşırken, tökezlememeye ve ikimizi de duvarlara çarpmamaya çalışıyorum. Ağzını benimkinden çekip oksijen almak için nefes alıp sonra daha fazlası için geri dönmesi beni şehvetle delirtiyor. Onu daha sert öpüyorum, dilinin benimkine değmesine izin veriyorum, ta ki sonunda arka yatak odasına varana kadar... Yenilenmiş bu evin tek yatak odası.

İyi ki çarşafı değişirmiğim. Yatağında yatan son kadın, *The Veil*'deki fahişelerden biriydi. Juliet terli çarşafı hak etmiyor. Eskileri yakmam gerekecek.

"Lex." Dudaklarından çıkan ismimin sesi sikimi titretir. Onun çığlıklarını duymak istiyorum. O gece SUV'imde çıkardığı tüm sesleri duymak istiyorum. Ama bu sefer durmasını istemiyorum.

Onu kollarımdan bırakıyorum ve bacakları yavaşça yere düşüyor. Göğsü, her nefes alışında inip kalkıyor. Gözleri benimkilerle buluşuyor, loş ışıktaki parıldıyor. Onu tamamen görmek istesem de, içeri girdiğimizde ışıkları açmadım ve şimdi geri dönüp aramızdaki gerilimi bozmak istemiyorum.

"Yatağa uzan." Sesim düşük bir hırıltıyla çıkıyor.

Juliet bir adım geri çekilir, sonra bir adım daha, bir adım daha, ta ki bacakları yatağa değene kadar. Gözleri benimkilerden hiç ayrılmaz.

"Tek istediğin bu mu?" diye sorar. Elleri yukarı kalkar, gömleğinin kenarını okşar.

"Hayır." Onu çıplak ve o yatakta bacaklarını açmış halde istiyorum. Nefes nefese, ter içinde, bacaklarının arasındaki kremayı yalarken bana kurtarması için yalvarmasını istiyorum. Yıllar önce yaptığı gibi bana aşk ve sevgi dolu sözler fısıldamasını istiyorum.

İstedğim şey, onun bana vermeye razı olacağı şeyden çok daha fazla. Onun *her şeyini* istiyorum.

Beş yaşındayken Juliet Donovan ile evlenmek istiyordum. Neredeyse on dokuz yaşındayken, onu benden almaya kalkışan herkesin boğazını keserdim.

"Git." Ona doğru bir adım atıyorum. "Yat." Gözleri benimkilere sertleşiyor. "Yatağa." Bir adım daha atarak ona yaklaşıyorum, göğsüm göğsüne sürtünüyor.

Dolgun, dudakları yukarı doğru kıvrılmış ve bunun bir kavga olacağını biliyorum. Bu gece onu kızdıran bir şey var. Buraya, kardeşlerimle aramı bozmak için geldi.

nedeni belli değil ama gerçek açık. Kızgın ve kendini iyi hissetmek için bize zarar vermek istiyor. Bu beni bir pi yapsa da, bu gece buraya, bana geldiği için minnettarım.

Juliet çenesini bana doğru kaldırıyor. "Yap bakalım."

Meydan okumasını bitirir bitirmez, elim boğazını sardı. Onu yatağa fırlattım, omurgası yatağa çarptı. Üstüne çıkıp tüm ağırlığımla onu bastırdım. O yukarı doğru gerildi, gözleri şaşkınlıkla açıldı. Elleri hızla uzanıp kolumu kavradı, ben de sıkarak kan akışını biraz kestim. Fazla değil, eğlenceye başlamadan bayılmasını istemezdim, ama ona ne kadar ciddi olduğumu anlaması için yeterliydi.

Küt tırnakları derime batıyor, acı verici ısırıklar içimdeki yükselen arzuyu içimde yükselen arzuyu en ufak bir şekilde bile dindiremiyor. Onu istiyorum. Onu elde edebileceğim her şekilde.

"Sen beni delirtiyorsun, bebeğim," diye fısıldıyorum, ağzımı onun ağzının üzerine yaklaştıarak. "Öyle mi, koca adam?" diye alaycı bir şekilde cevap veriyor, sesinde biraz nefes nefese

Tam da fazla ileri gittim diye düşünürken, dudakları seğirir ve bana gülümser. "*Göster bana.*"

O gülümsemesi içimde garip hisler uyandırıyor, ama aynı zamanda bir uyarı da. Gözlerine ulaşmıyor. Tamamen baştan çıkarma, hiç sevgi yok. Bakışlarının derinliklerinde kaynayan şaşırtıcı öfke, şehvetin etkisiyle silinmemiş. Hatta, sözlerinin ulaşamadığı yere ayak basmak için vücudunu bana karşı kullanıp kullanmadığını merak ediyorum.

Erkekler ve benim aramda olmak mı istiyor? Onu oraya koymaktan memnuniyet duyarım, ama bizi ayırmak için değil. Juliet'le yatmak bizi birbirimize daha da yaklaştırmalı.

Serbest elimi onun bacaklarından birine dolayarak yukarı doğru çekiyor, bacağını belime doladıktan sonra avucumu karnının üzerine koyuyorum. Boğazını saran elim altında nabızı çılgınca atıyor. Yutkunuyor ama başka hiçbir ihtiyat ya da korku göstermiyor.

Bebeğim ne kadar cesur. Ne kadar güzel...

"Beni seni almaya zorlamak mı istiyorsun, bebeğim?" Yatak odamın sessizliğine fısıldıyorum. "Neden kızgın olduğunu hatırlayamayana kadar seni sikmemi mi istiyorsun sana yapabilirim."

Gözleri yüzüme dikilir. "Buraya terapiye gelmedim, Lex," der, sözlerinde zehir ve öfke gizlidir. "Kararını vermeden önce

kararını vermeden önce sikmek istiyorsan, sorun yok. Ama beni iyi ve sert bir seks için kullanıyormuş gibi davranma."

Gözlerimi kırdım. Bunu beklemiyordum. Başımı yana eğip, sözlerinin ardındaki gerçek niyeti ortaya çıkaracak herhangi bir işaret var mı diye yüzünü yavaşça inceledim. Hayır. Ciddi. En azından öyle düşünüyor.

"Gerçekten böyle düşünüyorsun, değil mi?" diye soruyorum.

Üst dudağı dişlerinden uzaklaşıyor ve ben çoktan başımı sallamışım. "Biliyor musun, hayır," diye cevap vermeden önce söylüyorum. "Şu anda kızgınsın. Nedenini bilmiyorum, ama daha sonra pişman olacağını bildiğim halde bana öfkeni kusmanı istemiyorum."

"Hayır, yapmayacağım," diye tartışıyor. Bacağı benim yanımdan kayıyor. Her iki ayağını da y

"Hayır, yapmam," diye tartışıyor. Bacağı benden kayıyor. Her iki ayağını da yatağa koyuyor ve yukarı doğru kıvrılıyor, bana karşı direniyor. "Çekil üstümden, pislik. Benden bu kadar. Beni sikmeyeceksen ya da yardım etmeyeceksen, diğerlerinden birine giderim."

"Neden?" diye soruyorum. "Bana yaptığın gibi onu da manipüle etmek için mi?" bana yaptığın gibi onu da manipüle etmek için mi?" Sesimi bir oktav düşürerek ona kaşlarımı çatıyorum. "Hayır. Artık bana küfür etme. Bana iyi davran, ben de sana iyi davranayım. Kaba davranırsan... şey..." Boğazını daha sıkı tutuyorum, sözlerimle değil, hareketlerimle gerçeği ona gösteriyorum, boynunun yanlarını sıkarak kan akışını biraz olsun engelliyorum.

Havadan değil, kanından mahrum kaldığını anladığı an, bir lütuf gibidir. Gözleri biraz açılır ve dudakları aralanır, ama onu bırakmadığım sürece kanının kafasına akmasını engelleme için bir yolu yoktur. Koyu kirpikleri titrer ve göğsü yukarı aşağı hareket eder. Bir kez. İki kez. Üçüncü sarsıntıyla, tutuşumu gevşetirim.

Dudakları açılıp kapanır. Bana doğru nefes alır, ben ona yaklaşırken sıcak nefesi yanağıma çarpar. Vücudu titrer, onun da benim gibi, az önce yaşadığı o uçma hissinin eşiğinde olduğunu biliyorum. dağılmaya başlar. Hırıltı geri gelir. Evet, bayılmak üzereyken onu boğmamın verdiği hissi çok sevecek. Gittikçe daha da yükselir ve tüm kan geri akınca, orgazm olurken sikimi çok sıkı sıkı.

"Siktir git, Lex."

"Oh bebeğim, senin için yapacağım." Bu sözler dilimin ucunda, boğazını bırakıp onu ters çeviriyorum.

Yıllardır çok param olmaması nedeniyle, mobilyalarımın çoğunu kendi ellerimle yapmak zorunda kaldım. Gemma teyzemin kocası, birkaç yıl önce vefat etmeden önce bana

. Yıllar önce vefat etmeden önce. Gizlice başucuna sakladığım bağlardan birini çekerken, çabalarımın başarısı şimdi benim için bir ödül.

Ağırlığımı bir kez daha onun üzerine verirken ellerini tutup önce birini, sonra diğerini yukarı çekiyorum. Onu tekrar bıraktığımda, bileklerini birbirine bağlayan bağlar var.

"Ne oluyor lan!" Küfür ağzından fırladı ve ben de ona bunu ve öncekileri de ödettirmek niyetindeyim.

Beline uzanıp, kot pantolonunun düğmesini ve fermuarını hızla açtım. Yarı nemli kumaşı uyluklarından ve bacaklarından aşağı çekmek biraz zor oldu, ama aman Tanrım... kıcı görülmeye değirdi. Dolgun ve yuvarlak, Juliet'in kıcı

Hollywood'daki kadınların binlerce dolar ödediği türden. Ne kadar squat yaparsanız yapın, ne kadar enjeksiyon yaptırırsanız yapın, bu doğal fenomeni bir şaheserden başka bir şeye dönüştüremezsiniz.

Böyle mükemmel bir kıcı için evrene şükranlarımı sunarak, ayakkabılarının işimi bitirmemi engellediği bacaklarının altına ulaşıyorum. Spor ayakkabılarının bağcıklarını çözüp, çoraplarıyla birlikte ayaklarından çıkarıyorum, onları yere atıyorum ve bir saniye sonra pantolonunu da aynı şekilde yere atıyorum.

Hayatımda gördüğüm en küçük siyah tanga, kalçalarının arasında duruyor ve belinin etrafında bir yay oluşturarak yukarı doğru yükseliyor. Eğilip Juliet'in tekmeleyen ayaklarını altımda bastırıyorum, dizimle onun dizlerinin arkasına sabitliyorum. Önce bir yanağını öpüyorum, sonra diğerini. Vücut parçası olmaktan çok bir güzellik olan kıcını avuçlayıp sıkıyorum, dudaklarımı aralayıp dişlerimi etine geçiriyorum.

Juliet bu hissi hissedince irkildi ve yumuşak, çok kadınsı bir inilti kaçtı. Dudaklarım bir gülümsemeyle kıvrıldı. En azından tekmelemeyi bıraktı. dudaklarım ısırık izine yapışır, sonra sırtının alt kısmına, omurgasına ve daha yukarıya doğru ilerlerken tişörtünü kaldırırım. Elim vücutunda yukarı doğru kaydırarak, hala nemli saçlarını toplayıp bir tarafa atarım. Eğilip boynunun yanına öpücük kondururken, mavi omzunun üzerine dökülürken, eğilip boğazının yanına öpücük konduruyorum.

"Lex..." Adım dudaklarından bir uyarı olarak çıkıyor. Bana tekrar Alex diye seslenmesinin ne kadar süreceğini merak ediyorum. Kimse bana öyle seslenmezdi. Ailem tam adımı kullanırdı. Erkekler bana Lex derdi. Sadece o bana "Alex" diye seslenirdi.

"Sana ihtiyacın olanı verebilirim," diye fısıldadım. Çenem onu dişlerimin arasına almak için ağrıyordu. Kanlı etlerin bulunduğu bir büfenin önünde oturan aç bir aslan gibi, onu işaretlemek, herkesin fark edeceği şekilde damgalamak için salya akıtıyordum.

Kendimi durduramadan dişlerimi tekrar derisine geçirip ısırđım. Sırtı kavislenerek kıcını kasıklarına sürüyordu ve inliyordu. İstemiyor olabilir, direnmeye çalışabilir, ama benim tatlı bebeğim acıyı seviyor.

"Sikine ihtiyacım olduğunu mu sanıyorsun?" Bu soruyu sert ve alaycı bir şekilde sormak istediğinden eminim. Bunun yerine sesinde nefes nefese bir beklenti duyduğuma sevindim.

"Bence gerçeklikten kaçmaya ihtiyacın var," diyorum ona dürüstçe. "Ve bunu sana sağlamaktan mutluluk duyuyum."

"Ben..." Onun konuşmasına izin vermek bizi hiçbir yere götürmedi, bu yüzden onun bitirmesini beklemeden eğilip her zaman yanımda taşıdığım çakıyı çıkardım. Çakıyı açarak, sesi kesildiğinde gülümsedim.

"Ne yapıyorsun..." Bıçağı ona göstermek için kaldırdığımda gözleri biraz büyüdü.

"Sana zarar vermeyeceğim," diye söz veriyorum. "Hiç hoşuna gitmeyecek şekilde değil."

Cevap vermez, ben de hızlıca gömleğini kesip çıkarır ve kalıntılarını bir kenara atarım. Yavaşça bıçağın kenarını yan tarafına sürerim. Tüyleri diken diken olur. Keskin kenarı tangasının bir tarafının altına kaydırduğımda Juliet bir ses çıkarır. Tül gibi kumaş gerilir ve ben onu da kesince gevşer, onu benim çok daha büyük bedenimin altında çıplak ve çıplak bırakır.

Daha önce hiç bilmediğim bir açlık damarlarımaya yayılır. Cep bıçağını kapatıp yatağı vurarak eğilir ve kıcının üstüne bir öpücük kondururum.

"Lex..."

Juliet'in kalçalarını kavrayarak onu dizlerinin üzerine kaldırıyorum. Kendimi onun bacaklarının arasına sıkıştırıp, bacaklarını benim bacaklarımla ayırarak dışarı doğru itiyorum. Sonra parmaklarımı daha aşağıya doğru kaydırarak kalçalarını ayırıyorum. Kık deliğinin üzerinde durduğumda geriliyor. Eğer hayallerim gerçekten gerçek olacaksa, onu ve kardeşlerimi kendime saklayabileceksem, o zaman sonunda onu burada alabileceğim.

Gerçeklik gözümün önünde olsa bile, fantezi zihnimde çok canlı. Parmağımı deliğine bastırıyorum, yavaş daireler çizerek içeri girmeden. Sırtındaki kaslar geriliyor ve kasılıyor, ama beni durdurmuyor.

"Bu gece buraya kızgın geldin," diye düşünceli bir şekilde mırıldanıyorum ve sonunda parmağımı çekip, amının ıslak merkezine doğru biraz daha aşağı iniyorum.

"Buraya bir mesaj iletmek için geldin."

"Sana seçim yapmanı için geldim," diye tısladı, ben iki parmağımı hiç nazikçe ıslak amına soktuğumda. Sıvı iç kaslar beni sıktı.

"Hayır," diyorum. "Sen beni ve kardeşlerimin arasına nifak sokmaya geldin." Ona kızgın olmadığımı göstermek istercesine eğilip, parmaklarımı onun içinde sokup çıkarırken omuz kemiğine açık ağızla bir öpücük konduruyorum.

Kalçaları dönüyor ve yuvarlanıyor, parmaklarımı dışarı çekip tekrar içeri sokarken ellerimi takip ediyor. "En zayıf halka olduğumu mu sandın?" diye soruyorum, sadece yarı meraklı. "Üçümüzün arasında seks manyağı Gio, ama sen ona gitmedin, değil mi? Bana geldin."

Gio. O hastane yatağında yatıyor, bilinçsiz, beyni şişmiş.

Gio. Kanlı, hırpalanmış, morarmış ve kendi yaralarının tamamen farkında değil.

"Ugh." Juliet bana doğru eğilir, bilekleri kelepçelerde bükülürken kendini yukarı çekmeye çalışır.

Bir elimi sırtına düz bir şekilde dayayarak, kollarını ve kışını yukarı doğru itene kadar onu aşağı bastırıyorum. Ancak o zaman elimi amından çekip kışının bir tarafındaki yuvarlak yanağına tokat atıyorum. Çıglık atıyor — saf şokun sesi, çünkü bunun aslında acıtmadığını çok iyi biliyorum. Kendime engel olamıyorum ve onu tekrar tokatlıyorum, cildinde oluşan pembe lekeyi zevkle izliyorum.

"Kışımı bir kez daha tokatlarsan, sikine tekme atarım," diye yemin ediyor Juliet, dizleri siyah saten çarşaflara karşı huzursuzca hareket ediyor ve başını omzunun üzerinden bakmak için kaldırıyor.

Mavi saç telleri sırtına dökülerek, kremse teniyle tam bir kontrast oluşturuyor. "Neden diğerlerine değil de bana geldin?" diye tekrar soruyorum.

Alt dudaklarını ısıyor, gözlerini yine benden kaçırıyor ama buna izin veremem. Öne doğru eğilip çenesini tutuyorum ve bakışlarını bana çeviriyorum. "Cevap ver."

"Bilmiyorum," diye cevap veriyor. "Yalan söyle."

Bir elimle onu yerinde tutarken, diğer elimle ona vurduğum yere avucumu koyuyorum. "Yalan söylemiyorum," diyor çabucak. "Ben..." Dişlerini sıkıyor, gözlerini bir an kapatıp tekrar açıyor ve yüzüme bakıyor. "Bir yere gitmem gerekiyordu"

ve Gio'ya unuttuğu için çok kızgındım, Nolan'a da pislik olduğu için kızgındım. Kızgın olmadığım tek kişi sendin."

Bütün varlığım yumuşar. "Bebeğim, Gio unutmadı..."

"Hayır." Juliet'in bakışları sertleşir. "Şu anda ikisi hakkında konuşmak istemiyorum," der. "Hiçbir mazeret duymak istemiyorum. Sevişmek istiyorsan, tamam. Sevişelim, ama beni yatıştırmaya çalışma."

Sinirli bir inilti boğazımda takılır. İnatçı. İntikamcı.

Kötü. Yaramaz. O böyle bir kız ve benim için neredeyse her şeyi yapacağım için çok şanslı.

"Bu gece unutmak ister misin?" diye soruyorum, alnımız birbirine değene kadar eğiliyorum.

"İstediğim şeyi bana vermeyeceğin çok açık," diye cevapladı. "Öyleyse evet, tek teklifin unutmaksa, kabul ediyorum."

Gece bitmeden çok daha fazlasını alacak. Eğer onu yerinde tutmak, gerçeğin ortaya çıkmasına kadar zaman kazanmak için bu gerekiyorsa, Juliet Donovan'ı sikmek hayatımda vereceğim en tatlı bedel olacak.

JULIET

Öfke yavaş etki eden bir zehirdir. Seni öldürdüğünü fark etmezsin bile, ta ki çok geç olana kadar. O zaman da, öfkenizin nedeninden başka hiçbir şey umurunda olmaz.

Lex'in bana hissettirdiği şeyden nefret ediyorum çünkü bu sadece o değil, hepsi. Akrep Kralları'nın her biri bende bu etkiyi yaratıyor. Her biri. Onların gözlerine baktığımda — kendilerinin iddia ettikleri türden erkekler için fazla açık olan gözlerine — sanki onların tuzaklarından birine daha düşüyormuşum gibi hissediyorum. Öfkemin en büyük nedeni çok basit: Onlara güvendim ve onlar beni hayal kırıklığına uğrattı.

Sadece onlara değil, kendime de kızgıyım. Onlara güvenmek, onlara bel bağlamak istedim. Yalnız olmak sandığımdan çok daha zor ve etrafımı yılan gibi saran gerginlikten yorgun düştüm. Ailem yüzünden bu kasabanın bana karşı beslediği önyargı yavaş yavaş beni boğuyor. Donovan soyadını taşıyan herkese karşı nefretlerini alevlendiren ben olmasam da, bu onların hoşuna gitmek için burada oturup ateşin beni yakmasına izin vereceğim anlamına gelmez.

Lex geri çekildi ve elleri bir an için vücudumdan tamamen kayboldu. Soğuk hava çıplak tenimi okşadı ve ne kadar çıplak ve savunmasız olduğumu fark etmemi sağladı. Lex bağlanmaktan hoşlanıyor.

Neden şaşırmadım ki?

Partnerini bağlayarak zevk alması, ona çok yakışıyor. Kendisi bağlandığında nasıl görünür acaba?

Lex bir dakika sonra geri döndüğünde, prezervatif ambalajının hışırtısını duymayı ve onun penisini girişimde hissetmeyi bekliyorum. Bran böyle yapardı

—beni sikmek, boşalmak ve sonra gitmek. Ondan önce bile, diğer tüm erkek arkadaşlarım da böyle yapardı. Bu, sadece biraz seks için yapabileceklerinden çok daha fazlası.

Lex bir ucube ve ben bunu seviyorum.

Beni yatağına bağlayıp bekletmesi, aslında hızlı bir boşalmadan başka bir şey istediğini hissettiriyor. Daha fazlasını istediğini hissettiriyor — benim zevkimi ve belki

acımlı bile. Ya da belki... sadece beni istiyor — ve bu en bağımlılık yapan afrodizyak değilse, o zaman ne olduğunu bilmiyorum.

Hedefine odaklan, kaltak, içimden bir ses haykırıyor. Onun seni isteyip istememesi umurunda olmamalı. Onunla yatıp, sonra onu kullanarak diğerlerini mahvetmelisin.

Plastiğin hışırtısı beni gerginleştiriyor, ama kalbimin ortasına sert bir sığın sıcaklığını hissetmek yerine, Lex'in yanıma yanaştığını hissediyorum. Kafamı çevirince, yeni çıplak ve kaya gibi sertleşmiş Lex'in kafasını benimkine yaklaştırdığını görünce nefesim kesiliyor. Çenemi tutup dudaklarımı dudaklarını dudaklarına değdiriyor.

Tadı tatlı, şeker ve kakao gibi. Bir an sonra, dilini ağzımın içine soktuğunda nedenini anlıyorum. Israrcı diliyle itilen küçük bir parça çikolata dudaklarının arasından çıkıyor.

Gözlerimi açtığımda, onun gri irisleri beni delip geçiyor. İkimizin vücut ısısı arasında, şeker çoktan erimeye başlamıştı. O umursamıyor gibiydi. Hatta Lex, yavaşça yumuşayan çikolatayı alıp ağzımın arkasına itti ve ben yuttum.

O, çikolata bitmesine rağmen öpmeye devam ederken göğüslerim inip kalkıyor. Dilimden kalan çikolatayı emiyor ve dudaklarımı uzun, yavaş hareketlerle yaladı. Beni öpücükten kurtardığında, ben Nefes nefese ve havaya boğulmuş gibiyim. Kafam biraz bulanık ve duyularım yumuşak ve gevşemiş.

İçimde, uyluklarımın arasındaki acıyı dindirecek bir şey için isyan var. Yatakta dönüp duruyorum ve inliyorum. Lex görüş alanımdan kayboluyor görüş alanımdan kayboldu, ama arkamda ayağa kalkarken cildinin sıcaklığını hissediyorum. Plastiğin bir kez daha kırıştığını duyuyorum, ama bu sefer gerilmeye tenezzül etmiyorum.

Eller kalçalarımı kavrar ve ben geriye doğru eğilirim. Kafam duyularla doludur, bana bastırıldığı sıcaklığı, damarlarımı dolduran karıncalanma hissi ile birleşerek engellerimi ortadan kaldırır. Tek istediğim o. İçimde. Her yerimde.

Sert ve yapışkan bir şey amımın dudaklarının arasına bastırıyor. Nefesimi kesip öne doğru eğiliyorum, ama Lex onu içime daha da bastırarak beni durduruyor.

"Ne... oh, *lanet olsun!*" Bir inilti sözlerimi keser ve göğsümü yatağa ve başlığa yaslarım. Lex arkama eğilir ve dilini dilini içime soktu.

Lex aç bir adam gibi amıma dalarken tüm düşüncelerim uçup gidiyor. Az önce yaptığını düşündüğüm şeyi yapıp yapmadığını bile sormuyorum — başka bir

Çikolatayı amıma koyup onu yemeye başladığını bile sormuyorum. İçimden bir ses bunların sadece şeker olmadığını söylüyor.

O benim amımı yalarken, sanki ruhumu bedenimden emmeye çalışır gibi dilini daha derine sokarken, içim kasılır ve gevşer. Ben ığlık atarak yüzüne doğru geriye doğru sallanırım ve o, kendi inlemesi ile kendi inlemesi ile bir hırıltı karışımı bir ses çıkarır. Daha derine, daha derine yalar ve emer. Daha aşağı inip klitorisimi ısırmayı başardığında, iki eli kıımın altında onu kaldırmak için kavrar ve ben neredeyse patlarım.

"Lütfen!" diye yalvarıyorum. "*Lütfen*."

Lex, sinsi ağzını içimden çekiyor ve yaklaşan orgazm dalgaları donup beni bir anlığına havada asılı bırakırken titriyorum. Haykırarak reddediyorum, yukarı doğru sıçrayıp sessiz bir yalvarışla kalçalarımı geri itiyorum. Yine de, boşalma yavaşça snmeye başlıyor. Snerken, boğazımdan bir inilti yükseliyor. Çok yakındım ve o öylece... durdu mu?

"Sikimi istiyor musun, bebeğim?"

Lex'in sorusu üzerine gözlerimi kapatıyorum, elleri bir kez daha kalçalarımı buluyor. Evimi geri istiyorum. Hayatımı geri istiyorum. Saatin geri dönmesini ve Scorpion Kings'in hayatımın bir parçası olduğunu unutmak istiyorum.

Ama tüm bunları söylemek yerine, ona sadece istediğini veriyorum. Vücudumun istediğini.

"Evet," diyorum, nefes nefese ve ter içinde. Amım kasılır ve içindeki garip yapışkan nesneyi artık hissetmiyorum. Tahmin etmek gerekirse, şüphesiz çikolata tadıyla Lex'in boğazından aşağı akıyordur. st bedenimi yatağa doğru eğiyorum. "İstiyorum." Unutmak istiyorum.

Elleri neredeyse saygıyla beni kavradı, kalçalarımın etini sıktı ve tokat attığı yeri okşadı. Sürpriz olduğu için o kadar da acımamıştı.

, daha çok sürpriz olduğu içindi. Tekrar hareket ediyorum, kalçalarım sallanıyor, . İkinci sefer daha çok hoşuma gider mi? "Nasıl istiyorum?" diye soruyor Lex.

Boğazımdan düşük bir hırıltı çıkmak üzere. Bu adamların nesi var böyle? Neden beni sikemiyor? Amcığım ona gümüş tepside sunulmuş ve o bana sorular soruyor. Aptal. Salak.

Sinir bozucu. *Adam*.

"Umurumda değil, sik beni," diyorum, sesimdeki kin dolu tonu engelleyemedim.

Ondan gelen düşük kahkaha dişlerimi gıcırdatıyor. Omurgamda tüylerim diken diken oluyor. Kalçamı avuçlayıp yanaklarıma yayıyor, parmağı tekrar kıcıma doğru yolunu buluyor. Nefesim kesiliyor.

"Seni nasıl siktiğim umurunda değil mi?" diye ısrar ediyor, sesinde alaycı bir ton var. Tanrım, onu yumruklamak istiyorum.

Bu sefer, homurtuyu serbest bırakıyorum. "Benimle oyun oynama," diyorum sertçe.

"Hayır mı?" Bu sefer gerçekten gülüyor. Sesi hafif ve Alexio Medici gibi gotik görünümlü devasa bir adam gördüğümde aklıma gelen sesin tam tersi. Normalde, o tamamen kas ve karanlık, düşünceli bir adam, sanki bir Doberman insan haline gelmiş gibi. Şimdi ise, onun yavru köpek versiyonunu görüyor gibiyim.

Parmağını kıcıma koyup ittiğinde sırtımı kamburlaştırıp dişlerimi sıktım. Hafif bir dokunuştı, tam bir talep değil, daha çok bir istek gibiydi. Geri çekilmem şu anki acının bir göstergesi değil, daha önce bir kez anal seks denediğimde hissettiğim acının hatırasıydı.

O zaman hoşuma gitmemişti ve şimdi de hoşuma gider mi bilmiyorum. Ama şu anda o kadar tahrik oldum ki, Lex isterse evet diyeceğimden emin değilim. Amımın iç bacaklarımdan aşağı aktığını hissedebiliyorum ve kafam pamukla dolu gibi. *Belki bu sefer acıtmaz.*

"Anal seks acıtmamalı, Juliet."

Gözlerimi kırpiyorum, bu sözlerin Lex'ten çıktığını fark ediyorum. *Son kısmı yüksek sesle mi söyledim? Kafamı sallıyorum. Lanet olsun, neden konsantre olamıyorum?*

"Eğer istersen..." Ona gerçekten evet mi diyeceğim? Ona kıcımı mı sunacağım? Belki. Ama bu çok yanlış geliyor. Sanki paylaşılmaması gereken gizli bir yer gibi. Ama kim takar benim vücuduma ne yaptığımı? Benim vücudum, değil mi?

"Hayır, bebeğim." Lex'in sözlerine rağmen, parmağı hala karanlık deliğimi nazıkçe masaj yapıyor. "Bu gece kıcını almayacağım. Seni hazırlamam lazım ve kıcın benim sikimin etrafında gerilmiş halde boşalmanı çok görmek istesem de, bunun için çalışmamız lazım. 'Belki bu sefer acımaz' derken ne demek istedin?"

Siktir. Bunu yüksek sesle söylemiştim.

İnanamayan bir iniltiyle, yatağın içine daha da gömüldüm. "Önemli değil," dedim ona. "Bu gece yapmak istemiyorsan, en azından amımı sik. *Lütfen, Lex, burada ölüyorum.*"

"Kim?"

"Ha?" Omzuma bakıp Lex'in bana baktığını gördüm, odanın gölgeleri yüzünde kayıyor ve neredeyse tüm ifadesini gizliyordu. Ancak omuzlarının sertliği ve çenesinin gerginliği gizlenemezdi.

"Seni kim incitti?"

"Kimse." Kaşlarımı çatarak, parmağını kıcımdan çekip görüş alanımın dışındaki bir şeye uzandığında hafifçe sıçradım. Bir şişe kapağının açılma sesi odada yankılandı, ardından ıslak ve yapışkan bir şey kıcımın arasına kaydı. Bir çığlık kaçtı ve soğuk sıvı kıcımın arasına kayarken o neredeyse fısıldayarak yumuşak bir özür mırıldandı.

kıç deliğime doğru akarken, o yumuşak bir özür mırıldan

"Söyle bana," dedi Lex. "Kim kıcını sikti ve acıttı?"

Parmağı geri döner ve yeni sıvının yardımıyla neredeyse çok kolay bir şekilde kıcıma girer. Omurgamdan aşağı yukarı karıncalanma hissi yayılırken sırtımı kamburlaştırırım. *Siktir. Beni. Geçen sefer kesinlikle böyle hissetmemiştim.*

"Bran," diye nefes nefese kalıyorum, Lex parmağını ilk ekleme kadar sokup sonra geri çekip daha derine kaydırırken göğsüm inip kalkıyor. Karnımda sıcak bir şey yayılıyor. Ter omurgamdan aşağı akıyor ve meme uçlarım sertleşip arzuyla ağrıyor. "B-biz bunu daha önce denedik, ama ... işe yaramadı."

"Acıttığını söylemiştin," diye tekrarlar Lex, ama ben onun kıcıma yaptıklarına o kadar odaklanmışım ki onu gerçekten duymuyorum.

İnleyerek kalçalarımı geriye doğru itip parmağını daha derine sokuyorum. "Böyle hissetmemiştim," itiraf ediyorum. "Daha fazla... oh, daha fazla."

Lex, parmağını çekip tekrar kıcıma sokarak yalvarışıma cevap verince oda bulanıklaşır. Serbest elini kalçama sıkıştırıp beni yerinde tutarken, bileklerimi saran bağlar etime batar. Nefes nefese, kıvrılıp eğilirken, o kıcıma girip ikinci parmağını da ekleyip ikisini hafifçe ayırır. Delik genişliyor ve bir an için bunun fazla olduğunu ve acının geri geleceğini düşünüyorum, ama sonra o yavaşça çekiliyor. Amım zevk ve acının karışımıyla ağlıyor.

Orgazm bir kez daha karnımın derinliklerinde yükselir ve hızla dolan bir su balonu gibi şişer, her an patlayacakmış gibi. içim kasılır ve gevşer ve yumuşak siyah saten çarşaflara inlerim. Lex siyah saten çarşaflarda uyuyor. Bu biraz şaşırtıcı ve aynı zamanda... değil. Siyahı seviyor gibi görünüyor.

"Hayır!" Neredeyse çığlık atıyorum, başımı kaldırıp Lex'in parmakları kaybolurken ve yataktan indiğini hissederken ona öfkeyle bakıyorum. "Neredeyse gelmişim!"

Lex kıkırdar. "Merak etme, bebeğim," der. "Boşalmana izin vereceğim, ama benim sikimin etrafında boşalana kadar değil." Görüş alanımdan kaybolur, ama altın rengi bir ışık akını gözümün kenarından geçer. Banyo mu? Bir an sonra akan su sesi kulaklarıma ulaşır ve haklı olduğumu anlarım.

O geri döndüğünde, vücudunu sergileyerek, tüm vücudum gerilir. Artık onun bana yaptıklarına odaklanmadığım için, çeşitli dövmelemlerle kaplı zeytin rengi tenini takdir edebiliyorum. Karnının yan tarafındaki küçük yazı gözüme çarpar ve onun SUV'sinde geçirdiğimiz gece o noktaya parmaklarımla dokunduğumu hatırlarım. Lex yaklaşır, yaklaşır, başımın yanına kadar gelir. Eğilip o kelimeleri dilimle izlemek istiyorum. Sonra... belki de geri kalanını.

Bileklerimdeki bağlar çözülür ve kollarım aşağıya sarkar. Kelepçelerden kurtulmaya çalışmadan, Lex iki elimi de bir eliyle tutar. Gücünü gösteren ustaca bir hareketle beni sırt üstü çevirir ve üstüme çıkar. Bacaklarımı kolayca açtım, yüzümü yukarı kaldırdım. Kendi sıvılarım kıcıma doğru akıyor ve onun kullandığı kayganlaştırıcıyla karışıyordu. Sikişmeye hazırdım ve beklemekten bıkmıştım.

"İyi hissediyor musun?" diye soruyor, dudaklarında kötü bir gülümsemeyle.

Kaşlarımla çatıyorum. "Ben..." *Evet*, fark ediyorum. *Kendimi* iyi hissediyorum. Orgazm olmamış olmama rağmen rahat ve sakin hissediyorum. Sonra bana verdiği çikolatayı hatırlıyorum. Haklıymışım. O sadece şeker değildi.

"Bana ilaç mı verdin?" Gözlerimi ona dikiyorum.

Lex, bu soruya karşılık bileklerimi daha sıkı tuttu. "Sadece biraz rahatlamam için verdim," dedi. "Sen de hoşlandın, ben de." Sözleri, onu benim amımdan yediğini hatırlattı.

Isı her zamankinden daha şiddetli bir şekilde içimi yakıyor. Cildim canlanırken nefes nefese kalıyorum canlanırken ve başım şehvet ve arzuyla bulanırken, kendimi ayakta tutmak için bir şeye, herhangi bir şeye odaklanmaya çalışıyorum. "O neydi?" diye soruyorum nefes nefese.

"Yenilebilir bir şey," diye cevapladı rahatça. "Küçük bir doz."

"Oh." Kızgın olmam gerekirdi. Kahretsin, gözlerini oymak istemem gerekirdi, ama ot... sadece ot. Ve orgazm olmamış olmama rağmen kendimi daha rahat hissediyorum.

Lex bileklerimdeki tutuşunu gevşetir ve onu aldatması için yumruklamak yerine, uzanıp parmaklarımı onun koyu renkli saçlarına geçiririm.

Başını geriye doğru çekip, kendimi yukarı doğru kaldırarak dişlerimi boğazının önüne geçiriyorum. Isırdığımda tüm vücudu sarsılıyor. *Sertçe.*

Lex'in penisi içime doğru sallanıyor, sanki kendi iradesi varmış ve dişlerim onun etine gömülü haldeyken içime girmek istiyormuş gibi. Duvarlar, onun düşük sesli, erkeksi inlemeleriyle yankılanıyor. Bu sadece benim arzusun artmasına neden oluyor. Göğüslerim ağrıyor ve amım boşluğundan dolayı neredeyse ağlıyor.

Kenarları kesmek *hiç* bana göre değil.

Onu bırakıp başımı yatağa geri yasladım ve bekledim. Lex bir an kıpırdamadı, başı geriye eğilmiş, izim – iki adet kırmızı diş izi – cildinde açıkça görünüyordu. Dudaklarımı yaladım, kanın tadını aldım.

Lex başını eğip gözlerimle buluştuğunda, kalbim bir hızla çarptı. Koyu renkli sıvı kül havuzları tehlikeli bir şekilde dönüyordu. "Sen çok mükemmelsin Jules," diye mırıldandı.

Kaşlarımı çatıp ne demek istediğini sormak için ağzımı açtım. Ama daha sözlerim çıkmadan, avuçlarından biri uyluklarımı buldu ve yukarı doğru itti. Sonra

aynı yolu izler. "Ve sen hayal ettiğimden bile daha iyisin," diye fısıldar.

Gözlerimi kırpiyorum. *Lex benimle seks yapmayı hayal mi etti?*

Bu düşünce kafamdan geçer geçmez, kalçaları aşağı kayar ve penisinin başı benim girişime bastırılır. Etli başını girişimin içine sıkıştırır ve ben onun daha derine kaymasını beklerken parmaklarım avuç içlerime kıvrılır. daha derine girmesini beklerken avuç içlerime kıvrıldı. O girmediğinde, yatağa doğru kayarak kalçalarımı aşağı doğru salladım. Lex sadece bana gülümsedi.

"Lex..." diye inledim. O kadar acımasız olamaz, değil mi?

Yalvarışım üzerine biraz daha derine giriyor, ama çok değil. Belki bir santim kadar. Nefes nefeseyim, göğsüm aramızda inip kalkıyor. Gözleri dikilmiş, sertleşmiş meme uçlarıma bakıyor. Alt dudağını ısırırken beyaz dişleri parlıyor. Dikkatinin aniden değiştiğini görünce, kendimi yukarı doğru itiyorum, meme uçlarım göğüs kaslarına sürtünecek kadar eğiliyorum.

"Sik beni, Lex. Beni çılgılık attır." Onun sıvı ateş gibi gözleri benimkilere parlar. Tam nefes alamadan bana sertçe girer. Kalın, uzun ve beni tamamen içine alacak şekilde genişleten sikini sonuna kadar sokar.

Boğazımdan bir çığlık yankılanıyor. "Siktir!" Bu kelime dudaklarımdan patlayarak çıkıyor ve karnım otomatik olarak kramp girerken başım yastıklara çarpıyor. Çok doluyum, gerginim ve ellerim ona uzanırken boğazım kapanıyor.

Tırnaklarımı omuzlarına geçirirken, birleşmiş olduğumuz yere, vücutlarımızın arasına bakıyorum. Lex yavaşça tıslayarak nefes veriyor ve penisinin sadece kondomla kaplı ve benim azgınlığımla parıldayan başı görünür kalana kadar kendini geri çekince gözlerim fal taşı gibi açılıyor. İkinci kez içime girerken gözlerim tekrar ona dönüyor.

Boğazımdan bir çığlık kopar. Her iki uyluklarım da yukarı doğru itilir, elleri dizlerimin altında kilitlenir. O inler, sesi titreyen bir bariton gibidir. Derinden erotik ses, beni sikerken içime kazınır. Tekrar tekrar, dünyam bulanana kadar amıma girip çıkar.

Nefes almaya çalışıyorum, hayatım pahasına ona tutunuyorum ve vücudumu saran duygu karmaşasına o kadar odaklanmışım ki, onun konuştuğunu fark etmem bir an sürüyor. Sesi alçak ve derin, kulaklarımdan uyuşturucu gibi çikolata akıyor. Aşırı uyarılmış duyularımı duyularımı yatıştırıyor. Sonra, kelimeleri duyuyorum. "Hoşuna gidiyor mu?"

diye soruyor, ama cevap veremedim, içime giriyor içime giriyor ve kelimeler kayboluyor. "Evet, iyi, değil mi? Tanrım, çok darsın. Çok mükemmelsin. Sikime tam oturuyorsun, sanki sikimi almak için yaratılmışsın gibi."

Bir inilti kaçmak üzereyken alt dudağımı ısırıyorum. Başımın iki yanında, geri çekilirken kolları geriliyor, gözleri ise bana girdiği yere kilitlenmiş durumda. "Açgözlü küçük şey," diye mırıldanıyor, neredeyse dalgın bir şekilde. Her nefes alışımında, başını bana yaklaştırarak o da nefes alıyor. "Siktir, beni çok sıkı tutuyorsun, bebeğim."

İnleme sesim bile beni uyarmadan patlar ve o içime girerken dudaklarım uzun bir iniltiyle açılır. Sadece penetrasyondan orgazm olabileceğimi hiç düşünmemiştim, ama klitorisime bile dokunmadım ve roket gibi patlamaya hazırım. Duygularım çok yoğunlaşınca onun altında kıvraniyorum.

"Ah. Ah. Ah." Bana verdiği azarlayıcı ton, küçümseyici olmaktan çok eğlenceli. "Hayır, bebeğim. Henüz işim bitmedi." Lex aşağı uzanıp kalçalarımı kavrar, beni bir yere sabitler ve daha da sert bir şekilde içime girer. "Ben izin verene kadar kıpırdamayacaksın. Burada yatıp benim sikimi iyi bir kız gibi alacaksın ve ben sana boşalmanı söylediğimde..." Dudaklarım

aralar ve o sırtar. "Sikim ve çarşaflarımı sırlıslıkla edeceksin."

"Çok... kendinden... emin... değil misin?" Cevap verirken kendi nefes nefese, hırıltılı sesim beni hiç de etkilenmemiş gibi göstermiyor. Bacaklarımı onun uyluklarının üzerine çekip, her içeri girdiğinde görebilmesi için iyice açıyorum. Penisi o kadar kalın ve uzun ki, işini bitirdiğinde organlarımın moraracağına yemin edebilirim — ama ah, buna değer.

Sırıttıyor ve lanet olsun, bu onu çok güzel gösteriyor. Lex, zincirleri, siyah kıyafetleri ve karanlık bakışlarıyla emo bir kabus gibi dolaşıyor, ama üstümdeyken, beynimi siktiğinde, neredeyse... insan oluyor. Dokunuşlarımla ısınan bir heykel. Her kadın kendini özel hissederek tahrik olur. Bunun sadece bir oyun olduğunu hatırlamalıyım. O, arkadaşları gibi, sadece beni kontrol etmek istiyor.

"Sen *benimle* dolusun, değil mi?" diye karşılık verir. Ve haklıdır. Onunla o kadar doluyum ki, yemin ederim ki şimdi gelirse, dilimin ucunda onun tadını alacağım. Vücudum, içimde beni neredeyse boşaltacak kadar derin bir noktaya dokunduğunda sarsılır.

Gözleri yüzüme odaklanır. "Benim için boşalacak mısın, Jules?" Lex'in yumuşak sorusu, etrafımı saran sisin içinden bir şekilde nüfuz eder. "İstediğimi yapıp beni ıslatacak mısın?"

Hızla başımı sallıyorum. Oh, daha dikkatli olmam gerektiğini biliyorum. Onu çalıştırın, ama lanet olsun, bu işte çok iyi. Beklediğimden çok daha iyi. Bran futbolcuydu, Scorpion Kings de öyle. Ama Bran, erkek gibi davranan bir çocuktuk, her şeyi anne babasına bırakır, odasını temizlemenin ya da artıkları ısıtmanın temel kurallarını bile bilmezdi... Onlar farklı.

Benden çok daha uzun süredir kendi başlarına ve hiç tereddüt etmediler. Başarılı oldular.

Akrep Kralları tehlikelidir.

Onlar medeniyet maskesi takmış canavarlar.

Onlar... benimle uğraştıklarına pişman olacaklar, diye kendime hatırlatıyorum, Lex'in kasıkları benim kasıklarına değdiğinde ve penisi testislerine kadar içime girdiğinde kalçalarımı aşağı indirip boynumu geriye doğru uzatıyorum.

Dişlerimi sıkıp orgazmımın kabarcıklarının attığını hissederek ona uzanıyorum. Ellerim daha da geri kayıyor ve boynuna tutunuyorum. Her itişinde kalçaları kıcıma çarparken neredeyse ikiye katlanıyorum. O

beni dolduruyor, beni açıyor ve ona karşı olmadıkça hareket edecek yer bırakmıyor.

Daha önceki şiddetli öfkem ve şu anki kurtulma arzum çarpışıyor. Vücudumda bir savaş var ve hangi tarafın kazanacağından emin değilim. Tavan dönüp duruyor.

"*Siktir. Oh, siktir. Lex!*" Nefes nefese kalıyorum ve o benim içimdeki o yeri tekrar vurunca ve balon sonunda patlayınca kendimi yukarı doğru kaldırıyorum.

Boğazımdan bir çığlık kopar ve Lex benden daha sert girerken tırnaklarımı omuz kaslarına geçiririm. Bir saniye sonra tüm vücudu benim üzerimde hareketsiz kalır, ama ben hareketsiz kalamam. Onun altında titriyor ve sallanıyorum, acı ve zevk beni en karanlık boşluğa çekiyor ve bu sefer... bir daha kurtulabileceğimden emin değilim.

NOLAN

Hastaneler her zaman soğuktur. Soğuk hava, burada olmak zorunda olanlara, bunun bir nedeni olsa bile, ek bir zulüm gibi gelir. Yine de kollarımı kavuşturup ceketimi getirmiş olmayı diliyorum.

Sesler neredeyse boş koridorlarda yankılanıyor. Fayanslı zeminde ayak sesleri. Hemşire odasından kağıtların hışırtısı. Diğer hastaların birinden öksürük sesi geliyor.

Diğer hastaların birinden öksürük sesi geliyor. Telefon çalıyor. Gio'nun odasının kapalı kapısı sesleri biraz boğuklaştırsa da, her şeyi duyabiliyorum.

Gio'nun annesi köşede sessizce oturuyor, gözleri kızarmış, titrek parmaklarıyla bir şey örüyor. Birkaç dakikada bir, başını kaldırıp oğluna bakıyor, onu uyanık görmek için adeta titriyor. Gio'nun gözleri, en az bir gün daha sürecek olan tıbbi uyku nedeniyle sabit bir şekilde kapalı. Doktor, beynindeki şişliğin kendiliğinden inebilmesi için bunun gerekli olduğunu söylüyor.

Ellerim, olmayan telefonuma uzanmak için seğiriyor. Öfkeme kapılmıştım ve şimdi dikkatimi dağıtacak bir şey bile yok. Aptal.

Gece yarısı, odanın kapısı açılır ve ben başımı çeviririm. Gözlerim, saatlerdir nöbet tuttuğum sert sandalyeden kalkmadan önce, kapıda duran uzun boylu, uğursuz figürü sadece bir anlık görüyor. Ayağa kalktığımda ise kim olduğunu görüyorum ve tedirginliğim on kat artar. "Bay

Vargas."

Gio'nun babası kapının eşiğinde duruyor, yüzünün alt kısmını kaplayan koyu renkli sakalı ve vücudu, kot pantolon, dirseklerine kadar kıvrılmış düğmeli gömlek ve çelik burunlu iş botlarıyla giyinik.

Darrio Vargas bana başını salladı. "Nolan." Gözleri Gio'nun yattığı yere kaydı, yüzü morarmış ve çeşitli makineler kalp atışını, kan basıncını ve düşünmek bile istemediğim bir sürü başka vücut fonksiyonunu kaydediyordu.

"Şehir dışındasın sanmıştım," dedim, soru olarak değil, ama suçlama da değildi. Darrio Vargas'ı hiç sevmemiştim, onu kendi çıkarlarım için kullanmaya karar verdiğimde bile.

"Öyleydim." Darrio'nun dikkati karısına kayıyor. Kadının burnunu çekme sesi, arkama bakmam için yeterli değil. Darrio bakışlarını bana çevirdiğinde, açık kapıyı işaret ederek başını sallıyor. "Gel," diyor. "Benimle yürüyüşe çık."

"Darrio." Bayan Vargas'ın sesi yalvarırcasına.

Gio'nun babası, benim beklediğim gibi ona bağırmadı. Saygın bir yerdeyiz ve Gio, gerektiğinde iyi bir eş rolünü oynamakta ustadır. "Şimdi değil, Camila," der. "Oğluna bak."

Senin oğlun. Onun değil. Siktir et Darrio Vargas'ı. Zamanda geriye gidip onu kendi babamla birlikte öldürebilseydim, yapardım. Şu anda ise o pisliğe ihtiyacımız var ve keşke olmasaydı diyorum.

Yine de, o piçin beni koridora çıkarmasına izin verdim. Gio'nun hastane odasının kapısı arkamda bir klik sesiyle kapandı. Koridorda hemşirelerin odasına doğru baktım ve orada telefonumun olmadığını görünce, olmayan telefonuma uzanmak için parmaklarım kaşındı. Lex'in kameraları izlediğini biliyorum, ama G bu kadar savunmasızken etrafında G'nin annesinden başka insanlar olmasını tercih ederim. Keşke ona haber verebilseydim. Oğullarımın güvenliğini sağlamak için yeni bir cihaz almak ilk önceliğim.

"Ne konuşmak istiyorsunuz?" diye soruyorum.

Darrio başını sallar. "Burada değil." Benim bir öneride bulunmamı beklemeden, arkasını dönüp asansörlere doğru yürür.

Onun kafasına bir yumruk atma isteğime karşı dişlerimi sıkarak onu takip ediyorum. Birkaç dakika sonra, hastanenin altındaki otoparkın zemin katındaki asansörden çıkıyoruz ve o beni beton duvara boyanmış büyük bir "sigara içilmez" tabelasının olduğu bir bölüme götürüyor.

Tabeladan yirmi adım uzaklaşana kadar bekledi, sonra bir paket sigara çıkardı ve bana bir tane uzattı. Ona olan kızgınlığıma rağmen bir tane aldım ve o kendi sigarasını yakıp bana uzattıktan sonra çakmağını ödünç aldım. Nikotini ciğerlerime çektim ve yavaşça nefes verdim.

"Konuş," diyor Darrio ve ben konuşuyorum.

Bildiğimiz durumu ona anlatıyorum. Gio'nun Cory'nin spor salonunun önünde saldırıya uğradığını ve aldığı yaraları anlatıyorum. Konuşmaktan sigaram biraz uzadı, ama ben bitirene kadar Darrio ilk sigarasını bitirmiş ve ikincisine başlamıştı.

Yarısı içilmiş sigara parmaklarımın arasında asılı dururken ona bakıyorum. belki de bunun sebebi kendisidir diye düşünmeye başladı. Sigara dudaklarıma götürmek ve

yüzüne bir delik açmak yerine, parlak kırmızı ucunu kullanmak yerine, bir kez daha ciğerlerime nikotin çekmek için sigarayı dudaklarıma götürmek ve çekmek büyük bir çaba gerektiriyor.

Birkaç dakika daha neredeyse sessizlik içinde geçer ve Darrio üçüncü sigarasını yakar. "Kartvizit bıraktılar mı?"

Başımı yana eğiyorum. "Kim olduklarına dair bir işaret mi?" Başımı sallıyorum. "Hayır. Çok iyiydiler. Yüzlerini ve ellerini kapatmışlar. Polisler sokaktan parmak izi almamış." Lanet olası bir sokak olduğunu düşünürsek bu çok şaşırtıcı. Bir sürü parmak izi olmalıydı, bu da o pisliklerin saldırı için hazırlık yaptıkları anlamına geliyor. Bölgeyi önceden temizlemişler. Lex'e bunu söylemeliyim, önceki CCTV kayıtlarını almasını isteyeceğim. Darrio'ya vermeyeceğim tabii. Bu adamda beni hep tedirgin eden bir şey var... Bayan Vargas'a karşı küfürlü tavırları ve kendi çocuğuna duyduğu açık tiksinti dışında.

Darrio boğazının derinliklerinden mırıldanarak bir duman bulutu üfler. Saniyeleri sayarken gözlerim asansörlere kayar. Geçen her dakika, Gio'ya bir şey olabileceği bir ömür gibi gelir. Hastane halka açık bir yer olsa da, geceleri tam bir hayalet kasabaya dönüşür ve personel her zaman bir iki kişi eksiktir.

"Ben kendi tarafımdan bakarım," der Darrio sonunda, dikkatimi tekrar kendisine çekerek. Üst dudağım kıvrılmak için kaşınıyor, ama bir şekilde ifademi nazik tutmayı başarıyorum.

"Bir şey bulursam haber veririm," diyorum. Yalan.

Ash, park yerinin beton zemininde parmaklarını gezdirirken, koyu renkli gözleri yüzüme doğru yükseldi. "Donovan'ın orospusuyla takıldığın için duydum," dedi.

İçim sıkışır ve yeni bir öfke dalgası beni kaplar, kanımı yakarak hissedebileceğim tek şey haline gelir.

"Oğlum onunla görülmüşse, bunun onunla da bir ilgisi olabilir," Darrio'nun sözleri etrafımda yankılanıyor, her hece duvarlardan sekip kafatasımın yanlarına çarpıyor.

Konuşurken, sözlerim ne olursa olsun sesim düzgün ve sakin kalır. "O seni ilgilendirmez."

Gio'nun babası başını kaldırıp gözlerini bana dikti. "Ne dedin?"

Adamın yüzüne dönerek, neredeyse bitmiş sigarayı yere atıp, hala yanan ucunu ayağımla ezerek "Dedim ki" diye devam ettim.

öfke ciğerlerimi, göğsümü doldurur. Vücudumun her bir köşesine sızmasına izin veririm, ta ki

tek bildiğim şey olana kadar her köşesine sızmasına izin verdim. "Juliet Donovan seni ilgilendirmez." O benim. Bizim.

"Bu kararı sen veremezsin, evlat."

"Ben senin oğlun değilim." Bu sözleri soğukkanlılıkla söylerken, karşımdaki adama bakışlarımı sabit tutuyorum. Her hareketim kaydediliyor. Her seğirmem not ediliyor. Yüzündeki her çizgi sınıflandırılıyor.

Darrio Vargas kaşlarını çatıp bana doğru bir adım atıyor. Birdenbire kendimi bırakıyorum.

Normalde onun yanında kambur dururum, bu da beni daha az kendine güvenen ve daha az tehditkar gösterir.

daha az güvenli ve daha az tehditkar görünmeme neden olan tavrımı bırakıp, tüm boyumu dikleştirip onun bakışlarına karşılık veriyorum. Bu sessiz bir meydan okuma. Daha önce hiç yapmadığım bir tehdit.

"Oğlunu öldürmeye çalışan kişiyi bulacağım," diyorum. *Gerçek oğlunu. Beni değil.* "Ve Juliet Donovan'ın icabına bakacağım. O senin işinle hiçbir ilgisi yok."

Darrio gülümser, sesi sinir uçlarımı tırmalıyor. "Donovanların benim işimle hiçbir ilgisi olmadığını düşünüyorsan Nolan, benimle geçireceğin gelecek seni oldukça şaşırtacak." Onunla hiçbir geleceğim yok, ama o bunu henüz bilmiyor. Onun bariz alayına cevap vermediğimde, yüzündeki ifade öfkeli bir kızgınlığa dönüşür. "O sana sadece bela olacak," diye tersler. "Sana garanti ederim, o da ailesi gibi, bu kasabanın paraziti."

"Dediğim gibi," her kelime keskin bir şekilde çıkıyor. "Ben hallederim."

Sessizce, bana karşı çıkmaya cesaret etmesini bekliyorum. Bekliyorum. Onun gibi bir erkeğin ortak ihtiyacı - kendi erkekliğini kanıtlama arzusuyla dolup taşan - beni yere sermek. Bana *yerimi* hatırlatmak.

Bunun yerine Darrio geri çekilir ve başını çevirir, ağzının köşesinden koyu ve yapışkan bir şey tükürür. "Sen de
" Kendi sigarasını yere atıp çelik burunlu ayakkabısıyla ezdi, sonra dönüp uzaklaştı.

Asansörlerin önünden geçip garajın arka tarafındaki karanlık koridorlardan birine kaybolmasını izliyorum. Gio'yu görmeye ya da bir doktor bulmaya bile zahmet etmemesi beni şaşırtmıyor. Gio'yu önemsememesine alıştım bile. Bunun nedeni hakkında kendi teorilerim var, ama her zamanki gibi kendime saklayıp görevimi yapmak için yukarı çıkıyorum.

Gio'nun odasının bulunduğu kata geldiğimde, asansörden çıkıp, kapının önünde bir kutu tutan, hafif sakallı, zayıf görünümlü ve gözlerinin altında halkalar olan bir adam görüyorum.

Elinde bir telefon var ve telefondan odaya bakıp tekrar telefona bakıyor.

Somurtarak ilerliyorum. "Kimsiniz?" diye soruyorum, ani sesimle adam irkiliyor.

Bana doğru dönüyor, elindeki telefon neredeyse düşüyor. Telefonu yakalayıp göğsüne sıkıca bastırıyor. Omzunun üzerinden annemin iş arkadaşlarından birinin merakla bize baktığını görüyorum.

Kahretsin. Hastanelerde olmaktan nefret etmemin bir başka nedeni de bu: bu tür şeyleri ondan saklamak daha zor.

Sesimi alçaltarak dikkatimi tekrar adama çevirdim. "Bu odanın önünde durmak için çok iyi bir nedenin olsa iyi olur," dedim sertçe.

"Ben... ben bunu teslim etmek için gönderildim," diye kekeleydi adam, kutuyu bana doğru iterek. Boynundaki damarlar belirginleşmiş, alnında ve üst dudağında ince bir ter tabakası oluşmuştu.

Elinde tuttuğu kutuya bir göz atıyorum, gözlerimi kırıp sonra rahatlıyorum. Tanrıya şükür. Kutuyu alıyorum. "Bunu mu teslim ediyorsun?" diye soruyorum, sesimdeki otomatik öfke kayboluyor.

Adam içini çekiyor gibi görünüyor. "Evet. Geç oldu ama adam bahşişi iyi verdi, ben de..."

Onun gevezeliklerini dinlemeden kutuyu alıp açtım ve içinde yeni bir cep telefonu buldum. Lex. Kahretsin. Şimdi ona Juliet'i bulamadığımı ve Vargas için çalışan adamların hiçbirinin hastaneden haberle dönmediğini söylemek zorunda kalacağım.

Bu küçük teknoloji aletinin olmaması, her şeyi koordine etmeyi tam bir felakete dönüştürmüştü. Prenses yüzünden öfkeyle sonuncuyu parçalamak kendi kolumu kesmek gibiydi.

"Teşekkürler," diyorum geveze kuryeye, arka cebime uzanıp cüzdanımı çıkarırken sözünü keserek. Birkaç yirmilik çıkarıp ona uzatıyorum. Lex ona gece yarısı teslimatı için para verse bile, para insanlar dinler. "İşin bitti say." "Bekle, ismini kontrol etmem lazım..."

"Nolan Pierce," diye sözünü kesiyorum.

Bir elindeki paraya bakıp diğer elindeki cep telefonuna bir göz atıyor. "Bu... şey... evet, tamam. İyi. Burayı imzalayın." Cep telefonunu bana çeviriyor ve parmağımla ekrana bir imza karalıyorum. Parayı alıp cep telefonunu cebine koyuyor ve uzaklaşıyor.

Kutuyu tamamen açıp yeni cep telefonunu çıkararak açma düğmesine bastım. Ekran aydınlanırken, hemşire odasındaki telefon çaldı ve oradaki kadının dikkatini Gio'nun odasına girmem için yeterince uzun süre dağıttı. Bayan Vargas başını kaldırdı ve yanaklarında taze gözyaşı izleri vardı.

"Darrio?" Sesinde pes etmiş gibi bir ton vardı.

Kafamı sallayarak, kafamda evlendiği piçi lanetlerken, az önce oturduğum yere oturuyorum. Kurye kutusunun kalıntılarını G'nin yatağının yanındaki çöp kutusuna atarken, elimdeki telefon yeni mesajlarla titriyor. Lex göndermeden önce ayarlamış olmalı.

Juliet'i aramak için gönderdiğim adamlardan gelen mesajları görmezden gelip Lex'in gönderdiği en son mesaja odaklanıyorum. Mesajı tıklayınca bir fotoğraf açılıyor.

Juliet Donovan'ın yüzü uykuda yumuşak, elektrik mavisi saçları siyah saten yastığın üzerine yayılmış. Altında dört kelime yazıyor.

Bir sorunumuz var.

GIO

Tamamen uyanmadan midem bulanıyor. Ani mide bulantısı tüm vücudumu sarmalıyor ve gözlerim açılmadan yatak kenarına doğru sürünerek gidiyorum.

"Hey, lanet olsun, dayan G." Uzaklardan tanıdık bir ses geliyor ve ardından sırtıma sert bir el konuyor. Gözlerimi araladığımda önümde bir kusmuk kabı görüyorum ve hayatımda hiç bu kadar minnettar olmamıştım.

İmdat çağrısı o kadar güçlü ki, kusma dürtüsüne karşı koyamıyorum. Odada başka biri olup olmadığı umurumda bile değil, sadece ağzımı açıp her şeyi dışarı çıkarıyorum. Asit ve safra dilimin arkasında yer kapşıyor, ama ağzımın içi çöp kutusu gibi kokuyor.

Nefes nefese, birkaç kez daha kusmaya çalıştıktan sonra iç çekip kusmuk kabını itiyorum. Yüzümü ovuşturup otururken, bir sonraki nefesle birlikte ağrı beni sarıyor. Karın bölgeme elimi koyarak inliyorum. Kusmak hiç iyi hissettirmez, ama en azından biri kaburgalarım ve karnıma balyozla vurmuş gibi hissetmem.

Hayır, ama metal borular ve yumruklar yapabilir.

Bu düşünceyle bulanık gözlerimi açtığımda, saldırının anısı tüm şiddetiyle geri geliyor. Beyaz, beyaz, lanet olası beyaz. Kahretsin. Hastane odasıdayım. Kafamı çevirdiğimde, Nolan'ın yüzünde acı bir ifadeyle durduğunu ve az önce kusmuğumu boşalttığım kusma kabını başparmağıyla işaret parmağıyla tuttuğunu görüyorum.

"Evet..." diyor, kapıya doğru dönerek. "Bunu koridora bırakacağım, görevlilerden biri alır."

Acıyan tek yer midem değil. "Ne yaptılar sana?" diye soruyorum, ağzımın içindeki zonklama yüzünden çenemi sıkarak.

Nolan burnunu çekip yatağın yanındaki sehpaye uzanır. Bir saniye sonra, su dolu plastik bir bardak uzatır. Bardağı alıp, kusmayacağımı emin olana kadar yavaşça yudumlarım. Sonra, kendi kusmuğumun tadını ağzımdan çıkarmak için

kendi kusmuğumun tadını ağzımdan çıkarmak için. Bitirdiğimde Nolan bardağı sehpaye geri koyar ve yanımdaki hastane yatağının yanındaki sandalyeye oturur

. Sönük sabah ışığı, beyaz odayı puslu bir griye boyar.

"Seni fena halde dövdüler ve ölüme terk ettiler." Nolan'ın sesi hiç eğlenceli değil, ayaklarını yatağın kenarına uzatıyor.

Yerimde kıpırdanıyorum, yatak örtüsünün altındaki plastik hışırtı hassas kulaklarıma rahatsız edici geliyor. "O kesin." Yüzümü buruşturup elimi şakağıma koyuyorum. "Ne kadar baygın kaldım?"

"Yaklaşık yirmi dört saat," diye itiraf ediyor. "Daha erken uyanmış olabilirsin, ama doktor kafanda şişlik olabileceğinden endişelendiği için seni uyutmak için ilaç verdi."

"Şişlik mi?" Yan tarafa bakıyorum ve odadaki tek mobilyanın, ortasında çukur olan yastıklı bir sandalye olduğunu fark ediyorum. Yanında yarı bitmiş bir örgü ve bir yün yumağından çıkan iki iğne var. "Annem mi?"

"Aşağıda kahvaltı hazırlıyor," diyor Nolan. "On dakika önce çıktı, sen hastaneye kaldırıldığından beri buradaydı. Baban da gece bir ara uğradı."

Ama o pislik kalmadı. Şaşırdığımı söyleyemem. Elimi yanıma indirip, kafatasımın içindeki şiddetli ağrıya karşı dişlerimi sıkıyorum. Eğer uyanıksam, doktor ilaçları kesmiş demektir. Ağrı kesici de dahil miydi? Kesinlikle öyle hissediyorum.

Sonunda bakışlarımı Nolan'a çevirdiğimde, yüzünün üst kısmı gölgede kalmış, sessizce beni izliyordu. "Saldırı hakkında bir şey hatırlıyor musun?" diye sordu. "Sana saldıran adamlar hakkında herhangi bir ayrıntı?"

"En az üç kişi vardı," diyorum iç çekerek. "Onların orada olduğunu fark etmeden önce, demir boru ya da beyzbol sopası gibi bir şeyle bana saldırdılar." Dikkatli olmamam büyük bir hataydı. Juliet'i düşünmekle o kadar meşguldüm ki, bana saldırdılar. Ellerim yanlarımda yumruk haline geldi. Bu bir daha olmayacaktı, buna emindim.

Nolan anlayışla başını sallar. "Lex çevredeki kamera görüntülerini inceliyor," der.

"Babam..."

"Saldırıyla hiçbir ilgisi olmadığını iddia ediyor," diye sözümü keser. "Ama Juliet'i artık biliyor ve hiç memnun değil."

Nolan'a dikkatle bakıyorum. "Ona inanıyor musun?" diye soruyorum. "Saldırı hakkında."

Aramızda sessizlik hakim. "Bilmiyorum," diye itiraf ediyor. "Ama onun arkasında olması için bir nedenimiz yok."

"Benden nefret ediyor," diyorum sertçe. "Başka ne nedeni olabilir ki?" Nolan'a cevap verme şansı vermeden, bacaklarımı kenara kaydırıp Yatağa uzanıp alt kısmımdaki çarşafları çekiyorum. Mesanem rahatlamak için çığlık atıyor. "Ne yapıyorsun?" Nolan bacaklarını yere basıyor ve ayağa kalkar.

"Tuvalet," diyorum, titrek bacaklarımın üzerine basarken onu eliyle uzaklaştırıyorum ve soğuk fayans zemine baş aşağı düşmeyeceğimi kontrol etmek için kendime bir saniye veriyorum. İyi olduğumdan emin olunca, uzattığı elini görmezden gelip odanın karşı tarafındaki penceresiz kapıya doğru sürünerek ilerliyorum.

"Kateterin halleder sanmıştım." Nolan'ın alaycı sözleri karşısında donup kalıyorum ve yavaşça ona dönüp bakıyorum.

"Ne?" Onun eğlencesi bok yiyen bir sırtışı dönüşürken ağzım açık kalır. "Seni ayakta tutan ilaçları kestiklerinde çıkardılar." kateteri çıkardılar, ama evet." Omuz silker. "Kateter."

"Onların benim sikime bir şey sokmasına izin verdin!"

Nolan kahkahayı patlatır ve uzun şeffaf bir tüpün koluma takılı olduğu serum askısını işaret eder. "Kapa çeneni ve iğneyi çıkarma lan. Gerekliydi."

"Lanet olası pislik." Damar yoluna geri dönüp onu sıkıca tutarak, kendi kendime mırıldanarak banyo kapısına doğru sürünerek ilerledim.

Her hareketimde kemiklerim ağrıyor ve gıcırıyor, yanımda lanet olası tekerlekli direk varken yürümek çok can sıkıcı, ama işimi bitirince kendimi biraz daha iyi hissediyorum. Tabii, lavabonun üzerindeki aynada yüzümü görene kadar.

Nolan, beni dövüp ölüme terk ettiklerini söylerken şaka yapmıyormuş. Gözlerimden biri o kadar morarmış ki, göz kürem karanlık bir oyuktan ibaret. Dudaklarım kurumuş ve çatlamış, bir tarafı yarılmış ve biri beni temizlemeye çalışmış gibi görünüyor ama alnımın üstünde hala kurumuş kan kabukları var.

Geri kalanım da pek iyi durumda değildi ve hastane önlüğünün önünü çekip önüme baktım. Babamın bana vücudumun yan tarafına yaptığı

babamın bana vurduğu morluklardan daha fazlası vardı. Futbol oynamak - sezon bitmeden iyileşirsem tabii - çok zor olacak.

Yüzümü elimden geldiğince yıkadım ve alnımdan saçlarımı çekerek kafamdaki keskin acıya yüzümü buruşturarak saçlarımı ovuşturdum. Yapacak başka bir şey kalmadığından, işimi çabucak bitirip odaya geri döndüm. Nolan, artritli bir yaşlı adamın hızıyla odanın diğer ucuna doğru ilerlerken beni izledi ama ben yatağıma dönene kadar hiçbir şey söylemedi.

"Başka bir şey daha var." Tekrar oturur.

Bacaklarımın üzerindeki çarşafları düzeltip arkamdaki tek yastığa yaslanırken kaşlarımı kaldırıyorum.

"Juliet'in dairesi dün gece yandı." Ağzım açık kalır. "Bütün bina mı?"

Kafasını sallar. "Hayır, sadece onun binası ve ona bağlı altı daire."

"*Siktir.*" Uzun bir nefes vererek bu kelimeyi ağzımdan çıkarırım. "Çok kızacak." Aklımın bir köşesinde bir şey canlanıyor. Bir anı. Bir söz. "Oh, lanet olsun." Daha dik oturuyorum. "Onu hapishaneye götürmem gerekiyordu... *... kahretsin.*"

Nolan'ın gizemli ifadesi çatlar ve dudakları bükülür. "Evet... gitti," diyor.

Dudaklarım kıvrıldı. Nolan ya da Lex, ben hastanedeyken onu Allen Donovan'la konuşmak için saatlerce yol gitmiş olamazlardı. Ne demek istediğini sormadan, öne eğildi ve Ellerini birleştirip, dizlerinin üzerine sarkıtıyor. "Otobüse binip tek başına gitti."

Daha iyi düşünebilmek için kafamı geriye atıyorum ve yeni bir mide bulantısı ve ağrı dalgası beni sarıyor. Dudaklarımı sıkıp gözlerimi kapatıyorum ve ondan geriye doğru sayarak, midemdeki kesin bir şekilde kusma isteği geçene kadar geriye doğru sayarım.

Bu olurken, kavganın anıları yeniden su yüzüne çıkar. *Donovan kızını bırak... yoksa.*

Babam Juliet'i yeni öğrenmişse, saldırıyı o planlamış olamaz. Ne yazık ki, bu bizi saldırıyı kimin yapabileceğine dair bir ipucuna da yaklaştırmıyor. "Onun hakkında bir şey söylediler." Düşüncelerimi uzaklaştırmaya çalışırken sözler dudaklarımdan dökülüyor.

Kavga hızlı ve acımasızdı. Yumruklar havada uçuşuyordu. Acı. Gözlerimin arkasında patlıyordu. Başka ne vardı? Unuttuğum başka bir şey var mıydı?

"Juliet hakkında mı?" Nolan'ın sesi kalınlaşır. "Sana saldıranlar ondan bahsetti mi?"

Başımı salladım. "Benden uzak durmamı, onu rahat bırakmamı söylediler." Daha fazla ipucu hatırlamaya çalışırken şakaklarım acı içinde *zonkluyordu*. Saldırı onunla ilgiliydi, ama neden?

Daha fazla kelime bulamadan, odanın kapısı açılır ve düz siyah saçlı, badem şekilli gözlü bir kadın içeri girer. "Uyandığınıza sevindim, Bay Vargas," der, tekerlekli bir tepsi ile yatağın etrafında dolanır. "Ağrınız ne durumda?"

Yüzümü buruşturmamaya çalışarak hemşireye döndüm. "Başım çok ağrıyor," dedim dürüstçe.

Bana şefkatli bir bakış attı. "Eminim öyledir, tatlım." Elleri tepsiye uzandı ve ben de ne getirdiğine bakmak için aşağıya baktım. Birkaç şırınga ve üzerinde okunamayacak kadar küçük bir etiket olan küçük bir şişe şeffaf sıvı vardı.

Nolan'a bir bakış attığımda, bana onaylayarak başını salladı. Bu konuşma bitmedi, ama şimdilik ilaçlarımı alacağım. Bu işi çözmek istiyorsam, onlara ihtiyacım olacak.

Juliet Donovan'ın peşinde biri var ve bizi ondan uzak tutmak için bana saldırmaya hazırsa, onun bizden nefret etmesinden daha büyük sorunlarımız var demektir.

Umarım yeterince çabuk iyileşirim de o pisliğe intikamımı alabilirim. Kimse Akrep Kral'a saldırıp paçayı kurtaramaz.

JULIET

Şafak vakti, Lex kalkar ve yataktan çıkar. Yatağın havasının boşaldığını hissederken gözlerimi kapalı tutarım ve sıcak, erkeksi dudaklar alnıma değmeden bir an önce göz kapaklarımın üzerinden bir gölge geçer. Yüzümün yanına nazikçe dokunan dudakları altında irkilmemek ve gerilmemek için tüm irademi kullanırım.

yüzümün yanını okşarken, kendimi geri çekmemek ve gerilmemek için tüm irademi kullan
"Kızgın olduğumu biliyorum, bebeğim," diye fısıldar, o kadar alçak sesle ki onu zar zor duyabiliyorum, "ama sonunda benim olduğun için çok mutluyum."

Onun sözleri suçluluk duygusuyla göğsümü acı bir şekilde deliyor, ama cevap vermiyorum. Buraya gelme amacım ne olursa olsun, Lex'in ilgisi karşısında, intikam alma motivasyonum artık azalıyor. Kızgın olmaktan, kavga etmekten çok yoruldum. Bu maskeyi daha ne kadar takabilirim?

Sonra babamın ilk duruşmasında mahkeme salonuna girerken bana ve anneme tüküren erkek ve kadınların tüm o iğrenç bakışlarını hatırlıyorum. Arabamı satmadan önce üzerine spreyci boyayla yazılan korkunç sözleri. *Zengin sürtük. Hırsız. Yalancı. Babasının fahişesi.* Midem bulanıyor.

Lex benim onun olduğumu mu sanıyor? *Saçmalık.* Ben Bran'ın, Avery'nin, ailemin olmalıydım... ama şimdi hiçbiri burada değil.

İçimdeki öfke patlamasını bastırıp nefeslerimi yavaş ve düzenli tutuyorum —sanki hala uyuyormuşum gibi. Bekliyorum, odanın içinde dolaşan ayak seslerini dinliyorum, sonra tamamen uzaklaşıyorlar, kapı gıcırdayarak açılıyor ve ayak sesleri yeterince uzaklaşıp yalnız kaldığıma emin olana kadar tekrar kapanmıyor. Gerçekten gittiğine karar verdiğimde gözlerimi açmaya çalışıyorum.

Berbat durumdayım. Terden yapış yapışım, gözlerim yorgunluktan o kadar ağır ki kirpiklerim birbirine yapışmış. Onları ayırmak ve bulunduğum yatak odasına bakmak için gözlerimi açmak için epey çaba sarf ediyorum. Altımda yatan çarşafı koyu abanoz renginde, yumuşak ve pürüzsüz, Alexio Medici'nin sahip olacağını düşündüğümünden çok farklı.

Yatak odası da benzer koyu ve gri renklerle dekore edilmiş, duvardaki yüksek pencerelere karartma perdeler asılmış. Yataktan kalkıp oraya doğru ilerlemeden önce perdelerle bir süre bakıyorum. Perdeleri çekiyorum,

önceki gece tamamen kapatılmamış olsalar da onları çekip açtım ve benzersiz duvarı inceledim.

Lex'in evinin eskiden tamamen farklı bir şey olduğunu neredeyse unutmuştum. Şimdi içeri girip etrafa bakınca, bir ev olarak inşa edilmiş bir yapı ile bir evi taklit etmek için yenilenmiş bir yapı arasındaki tüm farkları görebiliyorum. Pencerele yüksek ve duvara gömülü büyük duvarın bir parçası gibi görünen kare şeklinde ahşap bir kapıya yerleştirilmiş.

Dün gece buraya geldiğimde, ön odanın duvarının yarısını oluşturan iki ön odanın duvarının yarısını oluşturan iki çift kapı olduğunu fark ettiğimi hatırlıyorum. Bunlar gibi, bu da tuğla ile örülmemiş, ama son derece sıkı bir şekilde macunlanmış ve ayaklarımın altında şimdiye kadar gördüğüm en düzensiz renkli ahşap zemin var. Sanki biri farklı tonlarda kahverengi parçaları toplayıp bunları birbirine dikerek tek bir bütün haline getirmiş gibi.

Bir şeyin cızırdaması ve pastırma kokusu odaya yayılır ve beni incelememden geri getirir. Karnım açlıktan guruldamaya başlar, dün sabah erkenden beri bir şey yemediğimi hatırlatır. Elimi yüzüme sürerek odayı tararım ve banyoya açıldığını düşündüğüm başka bir kapı bulurum. banyoya açıldığını düşündüğüm bir kapı buluyorum.

Birkaç dakika sonra yüzümü yıkayıp, Lex'in büyük siyah tişörtlerinden birini giyiyorum. Koridora çıktığımda ayaklarımın altında zemin soğuk. İkinci kapının yanında duruyorum. Bu, dairedeki tek diğer kapı. Bir dolap mı?

Kısa koridora göz attım ama Lex'in silueti görünmüyordu. Kapının koluna uzandığımda kalbim göğsümde hızlı hızlı atıyordu ama kapı kilitliydi.

Kilitli mi? Neden? Kısa koridora doğru gözlerimi kaydırıyorum, cızırdayan domuz pastırması sesi giderek yükseliyor. Ben buradayım diye mi kapıyı kilitledi? Ayak sesleri duyuluyor, hızla kapı kolunu bırakıp terli avuçlarımı giydiğim tişörtün kenarına siliyorum, sonra koridora adım atıyorum.

Lex köşeden başını çıkarır, çok uzun koyu saçları yana eğilirken yüzüne düşer. "Günaydın, bebeğim." Dudaklarında bir gülümseme belirir ve onu uzun, esmer, karamsar bir canavardan kalp kırıcı, kadınları eriten bir adama dönüştürür. Bu onu neredeyse... insan yapar.

Dişlerimi sıkıyorum ve zihnim kilitli kapıda olsa da ona doğru ilerliyorum. Bacaklarım aramızdaki mesafeyi hızla kapatıyor ve ön odaya, yani oturma odası ve mutfağın birleşimindeki odaya girdiğimde Lex'in gülümsemesi

genişliyor ve o da ocağa geri dönüyor. Dikkatini bekleyen domuz pastırması tavasına geri verdiğinde, omzumun üzerinden geriye bakıyorum.

Bu adamların sakladıkları sırlar ne olursa olsun, onları bulacağım ve tüm dünyalarını yakmak için kullanacağım.

Lex bana pastırma, krep ve çok tatlı şurup içeren kahvaltı hazırlar. Hiçbir şey söylemeden tabağımı bitiririm, o konuşana kadar.

"Bir yere gitmeliyiz," diye duyurdu, ben portakal suyumu son yudumlarımı içerken.

şüpheyle ona bakıyorum. "Nereye?"

Lex, mutfağı oturma odasından ayıran küçük dört kişilik masadan kalkar.

Evinin, dağınık ve erkek kokan, tipik bir bekar evi olmasını bekliyordum. Bunun yerine, neredeyse düzenli olduğunu görünce şaşırıyorum. n kapının yanında bir yığın ayakkabı ve kanepenin yanında açık bir spor çantası var, ama bunun dışında Lex'in evi düzenli. Evi bakımlı ve kendi mutfağında rahat görünüyor. Mobilyalar, bazıları eski olsa da, iyi korunmuş.

Görünüşe göre, n kapının yanındaki duvara sabitlenmiş devasa televizyon ve onun önündeki gri kanepesi gibi daha güzel eşyaları alacak kadar parası var.

Bu adamlar hakkında ne kadar çok şey öğrenirsem, o kadar kafam karışıyor. Nolan annesine saygılı görünüyor. G, umursamadan rastgele kızların evlerinde kalıyor. Lex neredeyse tek başına yaşıyor. Hiçbirinin ailesi yok gibi görünüyor, ama kendi kurdukları, muhtemelen uğruna ölecekleri aileleri var.

"Hastane." Lex'in sözleri beni ona doğru döndürdü. "Hastane mi?"

Kaşlarımı attım. "Ne..."

"Gio dn seni terk etmedi," diye devam ediyor Lex, sözümü keserek bulaşıkları lavaboya atıp üzerlerine su akıtmaya başlıyor. "O hastanede."

Göğsüm düzensizce çarpar ve keskin bir acı beni deler. *Bu doğru mu?* "Ne oldu?" diye soruyorum, çatalı sıkıca kavrayarak.

Lex omzunun üzerinden bana bakıyor, sanki elimi sırtına saplayacakmışım gibi bakıyor. Hemen bırakıyorum,

metal tabaklara çarpar.

"Cory'nin spor salonunun önünde saldırıya uğradı." Onların uydurması muhtemel tüm bahaneler arasında bu hiç aklıma gelmemiştir. Lex bana dönüp kollarını kavuştururken şoktan sesim çıkmıyor. Silah metal rengi gözleri bana bakıyor. "Dünden beri oradaymış," diye devam ediyor.

"Bilinci kapalı."

Bana mesaj atması, araması ya da ne olduğunu haber vermesi imkansızdı. Koltuğuma geri yaslandım, kafam karışmıştı. Tüm öfkem, haklı öfkem, suçluluk duygusuyla çarpışıyor, gidecek hiçbir yeri ve tutunacak hiçbir şeyi yok.

"Neden bana söylemedin?" diye soruyorum.

"Nolan denedi."

Ama ben onun konuşmasına izin vermemiştim... Bana mazeret uydurmasına izin vermemiştim. *Kahretsin*. Ama yine de... Dün gece dairem yanmıştı ve bu bir tesadüf olamazdı. Birdenbire, öfkem bir dalga gibi geri geldi ve suçluluk duygumu yok etti.

Yüzümü kaldırıp Lex'in delici bakışlarıyla karşılaşıyorum. "Giysilerimi giyeyim," diyorum, "sonra gidebiliriz." *Ve sonunda hak ettiğim cevapları alacağım.*

Dikkatlice masadan kalkıp bir kez daha koridora doğru ilerliyorum. Koridora ulaşmadan Lex'in sesi arkamda yankılanıyor.

"Bebeğim?" Omuzlarım gerilir, ama Lex dikkatimi ona verene kadar devam etmez. "Üzgün olduğunu biliyorum," der. "Ama onu gördüğünde ona çıkarma. Nolan, G'nin durumu kötü olduğunu söyledi. Dün yanında olmadığı için kendini kötü hissediyor."

Eminim öyledir. Gio bütün gece hastanedeysen, muhtemelen dairemi yakmakla bir ilgisi yoktur. Hayır, ya Lex ya da Nolan yapmıştır. Lex, önceki gece geldiğimde şaşırılmış görünüyordu, ama belki de hepsi benim Nolan'a gideceğimi düşündükleri içindir. Silverwood'a döndüğümde yangın çoktan başlamıştı. Yangını çıkarmak ve eve gelip masum rolü oynamak için yeterince zamanı vardı.

Lex, çocukları için her şeyi yapar. Yalan söyler. Hile yapar. Çalar. Hatta kasabadaki bazılarının şüphelendiği gibi, onlar için öldürür bile. Ona da güvenemem. Nolan, beni ait olduğum yere geri getirmek için ne gerekiyorsa yapacağını söyledi. Ama ait olduğum yer konusunda yanılıyor. Ait olduğum yer onların yanında değil, her zaman olması gerektiği gibi kendi başıma.

"Aklımda tutacağım," diyorum ona, sonra koridorda kayboluyorum, kilitli kapının önünde sadece bir an duruyorum. Mümkün olan en kısa sürede içeri girmeye niyetliyim, ama şimdilik yatak odasına koşuyorum ve dün gece giydiğim kıyafetleri buluyorum.

Sigara kokuyorlar ve hala biraz nemliler. Yüzümü buruşturup cep telefonumu çıkardıktan sonra, onları yere atıyorum ve neyse ki en kuru parçalar olan iç çamaşırları ve sütyenimi çıkarıyorum. Seçeneklerimi düşünüyorum, ama Akrep Kralları'nın etrafında her zaman bir B planına ihtiyaç vardır, bu yüzden hızlıca bir mesaj atıp telefonu sütyenimin içine sıkıştırıyorum. Ancak Lex sayesinde iç çamaşırlarım kullanılamaz durumda. Komando gibi dolaşmak zorundayım.

Kahvaltı için ödünç aldığım tişörtü giyip Lex'in dolabını karıştırarak pantolon arıyorum. Arkada, ona çok küçük gelen, katlanmış ve tozlanmış bir çift uzun spor pantolon buluyorum. Neyse ki bana oldukça iyi oluyor ve bel kısmını olabildiğince sıkı bağlayıp ipleri iki kez düğümleyerek pantolonun yere düşmesini engelliyorum.

Lex kapıda belirir, saçlarımı geri çekip bileğimdeki saç bandıyla bağlarken gözleri beni yiyip bitirir. Dün geceki kelepçelerin izleri çoktan solmaya başlamıştır. Mavi izler saçlarımın etrafında uçuşur. Yanaklarımdan üfleyerek onları uzaklaştırıp eğilip ayakkabılarımı almaya uzanıyorum. Hazırlanıp ayağa kalktığımda, onun hala kapıda durduğunu ve gözlerini benden ayırmadığını fark ediyorum.

"Ne?" diye soruyorum, etrafa bakınıyorum.

"Senin benim kıyafetlerimi giydiğini görmek hoşuma gidiyor." İpli pantolon gibi, göğsüm de sıkılaşıyor.

Sonunda benim olduğun için çok mutluyum. Bu sözler, benim uyanık olduğumu bilmediği sırada söylediği sözlerin yankısı gibi geliyor. Tehlikeli bir yanı var. Sahiplenici sözler ve bizim için, her neysak, onun böyle davranması için henüz çok erken.

Kaşlarımı çatarak göğsüne yaklaşıyorum. "Heyecanlanma," diyorum. "Sadece şimdilik, benimkiler kirli."

Lex, gözlerime bakmak için başını eğmek yerine, kömür rengi kirpiklerinin altından bana bakıyor. "Sen söz konusu olduğunda, sana vermeyeceğim hiçbir şey yok, bebeğim." Yaklaşıp göğsü benimkine değdiğinde nefesim kesiliyor. "Sıkı küçük amcığına soktuğum sikim ya da seni sıcak tutan giysilerim, sahip olduğum her şey senin."

JULIET

Silverwood Genel Hastanesi, büyük şehirlerdeki diğer hastanelere kıyasla küçüktür, ama kokusu aynıdır. Antiseptik ve çamaşır suyu. Kendimi kollarımın arasına alıp koridordaki buz gibi havadan titreyerek, keskin koku burnumu yakar. gibi titrerim.

Lex'in adımları kendinden emin ve kararlı, sanki buraya daha önce birçok kez gelmiş gibi. Bildiklerime göre, bu beni şaşırtmaz. Akrep Kralları, birinci sınıfta kavgaya karışmalarıyla tanınırlardı, ancak şimdi son sınıfa geldiler ve kendilerini kanıtladılar, artık kendilerine ait olanı elde etmek için kavga etmelerine gerek yok. Silverwood sakinlerinin genç neslini yönetme hakkı.

Hemşireler, ellerinde klipsli dosya tutarak ve dağınık saçlarını sıkı topuzlar halinde toplayarak odadan odaya koşturuyorlar. Lex'in arkasına çarpmamak için, geçtiğimiz her odanın pencerelerini ve kapılarını dikkatle inceliyorum. Lex, fark etmeden çok hızlı durunca, burnum onun sırtına çarpıyor ve o dönüp açık bir kapıyı işaret edince hızla geri çekiliyorum.

"—kıçım bu lanet çarşafı kök salmadan taburcu olacağım, Nolan." Gio'nun hoşnutsuz sesi, sözleri ulaşmadan bir an önce kulağıma ulaşır.

"Doktor izin verince taburcu olursun," Nolan'ın kısa cevabı.

Lex elini kaldırıp açık kapının kenarına vurarak iki adamın dikkatini çeker. O anda Gio'nun yüzünü iyice görebiliyorum. Gözlerimi kırpıyorum ve yüzümdeki şoku gizleyemediğimi anlıyorum. Nolan ve Lex hakkında ne düşünürsem düşünsem, Gio'nun burada kalmak için numara yapmadığı açık.

Yüzü yaralı ve morarmış, bir gözü o kadar koyu ve şişmiş ki, görebiliyor olması bile mucize. Hastane önlüğünün altından daha fazla morluk morluklar ve yüzünde neredeyse utangaç bir ifade var. Odaya ilk giren benim.

G yatakta kıpırdanarak, yumruklarında çarşafı topluyor — bantlanmamış kısımları kanlı ve yaralı görünüyor. "Selam, hazırlık kızı," diyor başını eğerek. Nolan ayağa kalkıyor, sanki bana cadalozluk yapmamamı söylemek istercesine ağzını açıyor

ama ben ona sert bir bakış atıp ince yatağa yaklaşıyorum.

"Hey, Playboy."

Gio'nun başı kalkar ve sıcak çikolata kahverengi gözleri benimkilerle buluşur. Elimi kaldırırm, yatağın üzerinde durur ve ona dokunup dokunmamayı kararsız kalırım. En azından sert görünüyor ve ona zaten yeterince acı çektiğim için daha fazla incitmek istemiyorum. Ancak elimi tekrar indirmeden önce, elini çarşaftan çekip benim elimi tuttu.

"Burada olduğun için mutluyum," diyor. "Seni babana götürmediğim için üzgünüm."

Başımı sallıyorum. Şu anda bu en son endişem. Kızgın ve incinmiş olsam da, artık ona karşı değil. "Önemli değil," diyorum, parmaklarımızı birbirine dolayarak ve içtenlikle. "Seni affediyorum."

Ancak affedemediğim şey, onun arkadaşları ve onların komplosu. Bir an için, G'nin önünde onları azarlamak istiyorum. G'nin bahanesi başından beri buysa, neden benim dairemi yakma zahmetine girdiklerini sormak istiyorum, ama Akrep Kralları'nın yaptığı hiçbir şey bana mantıklı gelmiyor. Ve G'yi strese sokmak istemiyorum.

Arkadaş olmayabiliriz, gerçek anlamda değil, ama artık rakip de değiliz.

"Ne kadar burada kalman gerekiyor?" diye soruyorum, ardından gelen garip sessizliği bozarak soruyorum.

"Birkaç gün daha," diye cevaplar Nolan, Gio da aynı anda "Bu gece" der.

İkisi birbirlerine karanlık bakışlar atıyor. "Gitmeye hazır değilsin," diyor Nolan.

"Artık burada kalmak istemiyorum," diye karşılık verir G. "Evimde iyileşebilirim burada iyileşebilirim, hatta muhtemelen daha iyi, çünkü yatağım bu boktan şeyden çok daha büyük." Yine yatakta kıpırdanır ve çarşafların altındaki Nolan küfür eder ve kalın saçlarının arasından elini geçirir. "Doktor bugün ayağa kalkmaman gerektiğini söyledi," der. "Kaburgaların ç

Nolan küfür eder ve kalın saçlarını eliyle karıştırır. "Doktor bugün ayağa kalkmaman gerektiğini söyledi," der. "Kaburgaların kırılmadığı ya da çatlamadığı için şanslısın.

Bu durumda, gelecek haftaki maçta kenarda oturmak zorunda kalacaksın."

"Siktir et!" G öne doğru eğilir ve elimi bırakır. "Eastpoint'in gözlemcisi o lanet maçta orada olacak."

Eastpoint? Lex odaya girip sessizce kapıyı kapatırken ikisinin arasına bakıyorum.

"Biliyorum." Nolan bu itiraftan memnun görünmüyor. "Ama yarı otomatik silahla beş raunt dövüşüp kaybetmiş gibi davranamazsın."

Gio'nun yüzü buruşuyor. "Siktir." İki parmağı bantlanmış ellerini saçlarına geçiriyor. "Burs olmadan Eastpoint'e gidemem."
"Eastpoint'e gidiyorsun?"

"Eastpoint'e mi gidiyorsun?" Üçünün üniversiteye gitmeyi düşünecekleri aklıma gelmemiştir, ama neden olmasın ki?

sırf paraları yok diye üniversiteye gitmenin başka yolları yok demek değildir.

"Şu anda değil tabii, sonra da uğraşmamız gereken şeyler var..." Gio'nun sözleri kesilir, elleri kucağına iner ve bana hızlıca bir bakış atar. Nolan'a dikkatini geri vermeden önce. "Burada kalamam," önceki sözlerini tekrarlar.

Son cümlesini bitirmekteki bariz isteksizliği ve bana attığı kısa bakış, tüylerimi diken diken etti. *Neyle uğraşıyorlar?* Üçünü de gözden geçiriyorum. Lex, kollarını kavuşturmuş, kapının önünde durmuş, sanki lanetli bir bekçi köpeği gibi kayıtsız görünüyor. Nolan, alnını kırıştırarak nefes veriyor, gözlerinin altındaki koyu halkalar cildini bozuyor. Gio... aktif olarak bana bakmamaya çalışıyor gibi.

Evet, benden bir şey saklıyorlar. Cildim terlemeye başlar ve omurgamdan aşağıya doğru sıcak bir akıntı iner. Yalancılardan bıktım, ama etrafım onlarla çevrili. Her zaman.

Ses tonumu sabit tutarak boynumu yana çevirip konuşuyorum. "Peki, neden bunu siz üçünüz halletmiyorsunuz? Ben çıkıp yeni bir daire bulmam lazım."

"Ne?" Bu şok edici soru üç ağızdan birden çıkıyor ve lanet olsun, itiraf etmeliyim ki, daha iyi bilmesem, gerçekten şok olduklarını söyledim.

Üç çift göz üzerimde ve hiçbiri anlamış gibi görünmüyor. Hollywood'a gidip oyunculuk yapmaya başlasalar daha iyi olur. Orada yaşayan uzak bir kuzenim var. Selene'den bir süredir haber almadım ama orada bağlantıları var. Her şey ortaya çıktıktan sonra hepsini öldürmek istemiyorsam, onları ayarlamayı ve Selene'nin bazı yönetmenlerle tanıştırmasını teklif edebilirim.

Kapıya doğru bir adım atıyorum. "Eski daireme geri dönemem," diyorum. "Orası kül yığını oldu."

Bir an sessizlik olur, sonra Nolan bana dönüp sorar. "Bizimle kalırken neden başka bir yer arıyorsun?"

"Dün gece bu yüzden mi bu kadar sinirlendin?" diye sorar Lex. "Bunu bizim yaptığımızı mı sandın?"

Kahkaham boğazımda takılır ve boğuk bir ses çıkarır, olması gerekenin sessiz ve eğlencesiz bir kopyası. "Bana kaçacak yerim kalmasın diye dairemi yaktığını mı sandım?" Bakışlarımı ve sorumu Nolan'a yöneltirim.

"Bilmiyorum, ama ikinizden birinin beni her ne pahasına olursa olsun yanında tutmakla tehdit ettiğini biliyorum."

Nolan, ben daha bitirmeden başını sallamaya başlar. "Asla yapmam..."

"Dairemi yakmak mı?" diye sözünü kesiyorum. "Tabii ki hayır."

Gülümsemem keskin bir bıçak gibi. "Tıpkı birini öldürmeyeceğin ya da birinin cesedini ortadan kaldırmasına yardım etmeyeceğin gibi. Sen asla böyle bir şey yapmazsın, değil mi Nolan?"

Nolan?"

Ağzını kapatıp bana dik dik bakar. Bu seferki kahkaham içtendir. Gio'yu işaret ederim. "G'nin bir şey yapamayacağını anlıyorum," derim, sonra elimi indirip ona anlayışlı bir ifadeyle gülümserim. "Dün beni Hansgard'a götürmediğin için seni gerçekten affediyorum. Ama siz ikiniz..." Kafamı geriye doğru çevirip Nolan ve Lex'i gözümün önünden ayırmam. "Sizin ikinizin mazereti yok."

"Temiz fesih mi? Siktir, bütün gece buradaydım prenses," der Nolan, biraz dağınık hastane odasını işaret ederek. Arkasında, sandalyenin üzerinde atılmış bir Silverwood Lisesi ceket ve diğer sandalyede bir kadının örgü iğneleri ve iğneleri var.

"Tabii," dedim. "Bütün gece." Gio'ya bir bakış attım ve geri döndüm. "Bütün gece baygın olan kardeşlerinden biri ve seni her an koruyacak olan diğer kardeşinle."

"Bebeğim." Lex kollarını indirip bana uzandığında geri çekiliyorum.

"Bana dokunma."

"Prep Girl, onlar bunu senden asla almazlar," diye dener Gio, ve onu arkadaşlarıyla aynı kategoriye sokmak zor olsa da, gerçek şu ki —o onların. Benim değil. Sözünü unutmuş olabilir, ama Scorpion Kings söz konusu olduğunda, kanı onlarınki kadar zehirli.

Lex odanın içine doğru ilerlerken, kapı boş kalır ve Nolan ya da Lex beni durdurmadan kapıya doğru dönüp kaçarım. Kapıyı açarım ve koridora adım atarım. Onlar ne olduğunu anlamadan, yirmi metre bile uzak olmayan hemşire odasının tam karşısına gelmişimdir.

"*Juliet*." Nolan'ın sesi uyarıcıdır, ama ben aldırım.

"Daha sonra evine gelip geri kalan eşyalarımı alacağım," diyorum ona, Lex'e bir bakış atarak. "Ve kıyafetlerini de sana getireceğim."

"Onları geri istemiyorum," diye cevapladı Lex. "Senin benim kıyafetlerimi giymeni sevdiğimi söylemiştim, bebeğim. Benim olan her şey senindir."

Bir burun çekme sesi duyulur, kaba ve hanımefendice olmayan bir ses. "Gerçeği söylemek dışında her şey, ha?"

"*Juliet*." Nolan adımı bağırarak kapıya doğru yürür. "Hemen bu odaya geri dön. Ne yaptığımızı düşündüğün şey hakkında konuşmamız gerek."

"Konuşacak bir şeyim yok Nolan," derim, bir adım daha geri çekilirim, sonra bir adım daha, bir adım daha, onun kolunun ulaşamayacağı bir mesafeye gelene kadar. Beni yakalayıp içeri sürükleyeceğini hiç sanmıyorum, ama hemşirelerin bulunduğu yere bir bakış attığında, doğru kararı verdiğimi anlıyorum.

Oh, onlardan intikamımı almak istiyorum ve alacağım da, ama burada durup beni hapsedmek isteyen başka gardiyanlar yokmuş gibi davranmam.

"Gidecek başka yerin yok," diye hatırlatıyor Nolan.

Dişlerimi sıkıyorum. Bu sözler suçluluğumu pratik olarak doğruluyor — bu yüzden bunu yaptılar. Çünkü gerçekten gidecek başka yerim olmadığını düşünüyor. "Hayatım ilk kez mahvolduğunda da gidecek yerim yoktu," diyorum ona. "Merak etme, bir yolunu bulurum. Her zaman bulurum."

Dönüp asansörlere doğru beş adım atıyorum, ama sert bir el kolumu kavrayınca aniden duruyorum. "Ne yaptığının farkında değilsin Nolan bana tıslar. "Bilmediğin daha çok şey var.

. Eğer bu bilgiyi istiyorsan, o lanet olası sahneyi yapmadan o sikilebilir küçük kışını o hastane odasına geri sokmalısın."

Onun sözlerini bir an düşündüm. Akıllı biri, bunu kabul etmeliyim. Atın önüne havuç sallarsan, at onu takip eder. Bana vermek niyetinde olmadığı bilgileri vererek, beni istediğini yapmam için kullanıyor. Kolumu onun elinden çekip, soğuk bakışlarımı ona çevirdim.

"Siktir git."

Tarçın kırmızısı kahverengi gözleri parladı ve dudakları aşağı doğru kıvrıldı. "Ah, prenses, şu anda bunu yapabilseydim ne kadar çok yapardım, bilemezsin... Eğer annemin iş yeri dışında bir yerde olsaydık." Yaklaşır ama ben geri çekilmiyorum. Beni korkutmasına izin vermeyeceğim. Artık bir anlamı yok. Daha fazla alçalamam.

"Bu küçük öfke nöbetin bizi senden uzak tutacağını mı sanıyorsun?" diye sorar, sesini alçaltarak, yanımızdan geçen personel veya ziyaretçilerin duymaması için. "İnan bana, nereye gidersen git, kime gidersen git, seni her zaman buluruz, yoksa küçük problemini ortadan kaldırdığımız için bize borçlu olduğunu unuttun mu?"

İşte bu, saldırganımın cesedini alıp ortadan kaybolduklarından beri beklediğim şey. Şantaj. Baskı aracı.

Ben başka bir şey söylemeden, tanıdık bir sert ses adımı çağırır.

"Juliet?"

Nolan başını kaldırırken ondan uzaklaşıyorum. "Dr. Pillard..." Eski erkek arkadaşımın babasına bakıyorum, uzun boylu, ince yapılı, koyu kahverengi saçları gri çizgili bir adam. Doktor önlüğü ve lacivert ameliyat önlüğü giymiş, elinde bir dosya tutuyor. Gözleri benden Nolan'a, sonra tekrar bana kayıyor. Bir karar vermiş gibi görünüyor ve ilerleyerek aramıza girip Nolan'ı geri çekilmeye zorluyor.

Fiziksel engele rağmen, Nolan'ın gözleri Dr. Pillard'ın omzunun üzerinden bana dikilmiş. Onu görmezden gelip, şu anda önümde duran adama odaklanıyorum.

"Burada ne işin var?" diye soruyorum. "Bir şehirde çalışıyorsun sanıyordum."

"Öyleydim, hala öyleyim," diyor Dr. Pillard. "Ancak bölümümün dışında, tıbbi personel yetersiz olduğunda buraya uğrayıp yardım ediyorum." Eyaletin en iyi cerrahlarından biri olarak ününü düşünürsek, hastanenin ona burada çalışması için yüklü bir maaş ödediğine şüphe yok. "Burada ne yapıyorsunuz?" Omzunun üzerinden Lex'in Gio'nun odasının kapısında durduğu ve Nolan'ın duvara yaslanmış olduğu yere bakıyor.

"Ziyarete," diyorum, yüzümde hiçbir ifade yok. "Ama şimdi çıkıyorum." "Nereye gidiyorsun?" diye soruyor.

"Uh..." Nereye gideceğimi biliyorum, ama bunu Akrep Kralları'nın önünde söylemek istemiyorum. Hiç şüphesiz, beni aramaları ve yakalamaları hiç zaman almaz.

Dr. Pillard anlıyor gibi görünüyor ve klipsli dosyasını yanına indirirken düşünceli bir ifade takınıyor. "Seni bırakayım mı?" diye teklif ediyor.

"Vardiyam bitti ve hemşire odasına bazı evrakları geri götürüyordum."

Tanrı bu adamı korusun. Dr. Pillard benimle birlikte olursa, Akrep Kralları beni gürültü patırtı yapmadan bırakmazlar. Nolan, doktorun ensesine kurşun sıkmak istercesine bakarak kaşlarını çatıyor.

"Aslında, bu çok hoş olur, teşekkür ederim, Dr. Pillard." Ona en parlak gülümsememi sunuyorum — Silverwood Prep'in ponpon kız takımında mükemmelleştirdiğim gülümsemeyi.

O da gülümser, bu hareketiyle sıkıcı yaşlı bir doktordan fena sayılmayacak derecede çekici birine dönüşür. "Hemen dönerim, Bayan Donovan."

O bir adım uzaklaşırken gülümsemem bozulmaz, Nolan ve Lex'in yan yana durduğu yere dikkatli bir bakış atar, sonra koridordan hemşire odasına doğru ilerler. Nolan'ın koyu renkli gözleri benimkilere takılır ve ben yüzümdeki ifadeyi normale döndürürüm.

"Büyük bir hata yapıyorsun, prenses."

"Sen de öyle," diyorum, "beni kontrol edebileceğini sandığında."

Lex öne doğru eğilir ve Gio kendi hastane odasının kapısında belirince kaşlarını çatıyor. Yüzündeki morlukların altında çizgileri belirginleşiyor.

"Hazırlıkçı kız,

hadi, böyle gitme, Nolan haklı. Bilmediğin daha çok şey var."

Göğsüm sıkışıyor. Onların arasında ona güveneceğimi hiç düşünmemiştim ve sözlerinden bana söylemeye istekli olduklarını anlasam da, sonunda beni seçmeyeceğini biliyorum. Bu seçeneği Lex'e verdim ve o da beni seçmedi. Hiçbiri beni seçmez. Birbirlerini seçerler. Tekrar tekrar. Hayatımın hikayesi bu.

"Üzgünüm, Playboy. Gerçekten üzgünüm."

O öne doğru sendeledi ve Lex dönerek, koridora düşmeden onu yakaladı.

Bir saniye sonra Dr. Pillard geri döndüğünde, onlara daha fazla özür dilemedim. Sadece dönüp uzaklaştım.

JULIET

Dr. Pillard'ı Akrep Krallarının pençesinden kurtarmak için kullanman bir amaç için bir araç. O, yeni hayatımın sonuçlarından kaçmak için tutunduğum eski hayatımın bir sembolü. Beni hastane otoparkına götürürken onun dikkatli bakışlarının farkındayım, ama aramızdaki garip sessizliği bozmak için tek kelime bile etmiyorum.

Beni hastanenin otoparkına indirirken dikkatli bakışlarının farkındayım, ama aramızdaki garip sessizliği bozmak için hiçbir şey söylemiyorum.

Bana neden arabayla götürmeyi teklif etti, emin değilim. Bran'la çıkarken bile bana neredeyse hiç ilgi göstermezdi. Ailemin ya da onun düzenlediği etkinliklerde rastladığımızda ara sıra selam vermek ya da saygıyla başını sallamak, iletişimimizin sınırını oluşturuyordu. Şimdi, otoparkta ve hastane personeline ayrılmış koridorda ilerlerken, güzel koyu gri Aston Martin'e varana kadar, onun bakışlarının üzerimde dolaştığını içten içe hissediyorum.

O anahtarlıkta bir düğmeye basıp arka kapıyı açtığında kaşlarımı kaldırdım. ışıklar titriyor. Bu tür arabalar para, zenginlik ve belki de küçük bir penis olduğunu haykırıyor. Biliyorum, Bran bazen okula bununla giderdi. Pillardlar hep lüks arabalara bayılırlar ve bir keresinde malikanelerini gezerken on iki arabalarını da görmüştüm. Bir kızın ihtiyaç duyabileceği tüm paraya sahipken bir anda hiçbir şeye sahip olmaktan sonra, bu kadar arabaya kimin ihtiyacı olduğunu merak ediyorum.

"Baban için çok üzuldüm," diyor Dr. Pillard arabayı çalıştırırken, ben de emniyet kemerimi takıyorum. "Bran, tüm bunlar olmadan önce ikinizin kavga ettiğini söylemişti."

Kavga mı? Dişlerimi sıkıyorum. Daha çok bir ilişki gibi... Yani, o benim artık eski en iyi arkadaşımın kucağına düştü. "Endişelenmeyin Dr. Pillard," diyorum. "Şu ana kadar her şey yolunda gitti."

"Oh lütfen, Juliet," derken yerinden geri çekilir. "Bana Charles de, ya da daha iyisi, Chuck de. Karım bana öyle diyor." *Kim Chuck diye çağrılmak ister ki? Chuck bir fiildir, "Eski sevgilimin arabasına el bombası attım" veya "Eski en iyi arkadaşımın Jimmy Choos ayakkabılarına kusmuştum" gibi cümlelerde kullanılır. Chuck lanet olası bir isim değil.*

"Şey... tamam, sanırım seni nereye bırakacağını söylemeliyim," diyorum, cep telefonumu sütyenimden çıkarıyorum. Bol tişörtüm açılınca, Dr. Pillard'ın gözleri göğsüme kayıyor ve ben kaskatı kesiliyorum.

Ahhhh. Bu yüzden beni bırakmayı teklif etti. Nefesimi veriyorum. Erkekler yaşları ne olursa olsun hepsi aynı gibi görünüyor. Gözlerimi devirerek mesajlarımı kontrol ediyorum ve Roquel'in ilk isteğine cevap yazdığını görünce rahatlıyorum. Ona yakında orada olacağımı belirten bir mesaj atıyorum.

Dr. Pillard, yani Chuck, hastanenin otoparkından çıkıyor. "Morpheus'un yanında kalmayacak mısın?" diye soruyor.

Koltuğumda daha da aşağı kayıyorum. Tabii ki öyle düşünecekti. Kimse ailesi tüm servetini kaybetmişken kendi başına bir şey yapmaya çalışmaz. Sadece ben.

"Aslında bir arkadaşım kalacağım," diye yalan söyledim. Ona Roquel'in adresini verdim ve o boğazından bir ses çıkardı.

"Orası çok güvenli bir mahalle değil," diyor. Sürüş sırasında gözlerinin sürekli göğsüme kayması nedeniyle, endişeli ses tonuna pek önem vermiyorum.

"Güvenlik bir yanılsamadır," diye cevap veriyorum. Bu sözleri neden söylediğimi ve neden onu seçtiğimi bilmiyorum, ama bu sözler ağzımdan çıkar çıkmaz, buna tamamen inanıyorum. Güvenlik bir yanılsamadır.

Ailemin evinde güvende olduğumu sanıyordum. Her şeyi çözdüğümü sanıyordum. Silverwood Prep'in kraliçesiydim. Amigo takımının kaptanıydım. Milyoner kızına yakışan bir erkek arkadaşım vardı. Doğru kıyafetlerim vardı. Doğru saçlarım vardı. *Güvende* olduğuma inanmam için gereken her şey vardı.

Hiçbiri gerçek değildi.

Sonuçta, çoğu insanın evinden daha pahalı bir arabada, saygın bir doktorun yanında oturuyorum ve gerçeği biliyorum: Lanet olasıca güvende değilim.

Sanki düşüncelerimi okumuş gibi, Dr. Pillard rahatsız bir şekilde gülümsedi. "Bu kadar genç biri için oldukça yorgun bir düşünce," dedi. "Ama yine de,

sanırım sen artık on sekiz yaşındasın. Yetişkinsin. Artık çocuk değilsin."

Yaşımı belirtmesi hiç de şaşırtıcı değil, sanki iğrenç fantezilerinin normal olduğunu kendine hatırlatmak ister gibi. Beni büyürken izlemiş olması önemli değil. Oğlunla çıkmış ve yatmış olmam önemli değil. Onun gözünde

Şimdi, ailesinin ve parasının koruması altında olmayan genç bir kadın var. Onun gözünde, artık avlanmaya hazır bir genç kadın var.

Tanıdık bir öfke göğsümde yayılıyor, içimi ısıtıyor. Gözlerimi kapatıyorum ve zihnim beni saldırıya uğradığım geceye geri götürüyor. Saldırıya uğradığım geceye geri götürüyor. Daireme giren adam ile Bran'ın babası arasında pek bir fark yok. Onları ayıran tek şey, görünüşleri ve geçmişleri gibi dış görünüşleri. İtibar, bir kalkan ya da bir silah olabilir ve ben onu iyi kullanmayı öğrendim.

Koltuğumda dönerek gözlerimi açtım ve doktorun üzerine sabitledim. "Branden nasıl?" diye sordum, başımı eğerek.

Dr. Pillard koltuğunda kıpırdanır, direksiyonu tutan parmaklarını esnetir. Cevap vermeden önce boğazını temizler. "O... iyi," der. Eski sevgilimin gözleriyle aynı renkteki soluk mavi gözler bana doğru kaydıktan sonra tekrar yola döndü.

"Sanırım şu anda Avery ile çıkıyor," diyorum, sesimi neredeyse dalgın bir tona indirerek. Şakaklarım Aston'un zengin, pürüzsüz deri koltuğuna değiyor ve gözlerim Dr. Pillard'ın önlüğüne kayıyor. Kasığının belirgin bir şişkinliği var. Boğazımın arkasına asit damlıyor ve mideye doğru ilerliyor.

"Seni özlüyorlar," diyor Dr. Pillard, ama bariz kaçamak cevabı haklı olduğumu gösteriyor.

Dudaklarımın kenarları yukarı kıvrılır. "Eminim özlüyorlardır." Eminim, ben önemli biri olduğum zamanlarda arkamdan sevişmeyi özlüyorlardır. Dr.

Pillard'ın asla rahatlatmak ve baştan çıkarmak için bu kadar beceriksiz bir girişimde bulunmayacağı biri. "Özlüyorlar," diye ısrar ediyor.

"Aslında..." Gözlerim tekrar yüzüne kayıyor, ama o bana bakmıyor. Alnında ter damlaları var. "Belki bir ara eve uğrayıp onları görmelisin..."

"Branden ve Avery'yi mi?" Elimi kaldırıp aramızdaki radyonun yüzüne bir parmağımla dokundum. Bakışları oraya kaydı ve sonra keskin bir hareketle bana döndü. "*Sana* değil mi?"

Merak, onun bunu ne kadar ileri götüreceğini merak etmeme neden oluyor. Onu dikkatle izliyorum, karnımda, yaşıma göre çok fazla olması gereken karanlık ve bıkkınlık hissiyle. Duyguların yaşı yoktur, ama eski nesiller her zaman öyle olmasını ister. Sanki hiçbir çocuk, kendilerinden çok daha genç hiç kimse, onları dünyadan bıkkın hale getirecek türden deneyimler yaşayamazmış gibi.

"Ben mi?" diye tek kelimeyle boğuk bir sesle soruyor.

Boğazımdan çıkan kahkaha boğuk çıkıyor. "Evet," diye onaylıyorum. "Eski erkek arkadaşımı ve eski en iyi arkadaşımı görmek için evine uğramamı mı istiyorsun, yoksa seni görmek için mi?"

Araba bir virajda yavaşladı. Roquel'in evine yaklaşıyorduk. Geçtiğimiz evlerin bahçeleri gittikçe bakımsız hale geliyordu. Kış mevsimi yaklaşırken, sonbaharı yerinden eden koyu kahverengi lekeler çimleri kaplıyordu. Gözlerimi sürücü koltuğundaki adama dikmiş durumdaydım.

Sessizce ona söylemesi için cesaretlendiriyorum. Ne istediğini itiraf etmesi için.

Dr. Pillard bir elini direksiyondan çekip bacaklarının arasına uzanarak, penisinin üzerinde gerginleşen kumaşı düzeltir. Komik olan, ben baştan çıkarmak için giyinmemişim bile. Başkasının kıyafetlerini giymişim giysilerini giymişim ve gömlek çok büyük, sadece köprücük kemiğimin üstünü gösterecek kadar açık. Yine de, sanki ipucunu anlayıp göğüslerimi ona göstereceğim diye dua eder gibi bakışlarını göğüslerime çevirip duruyor.

"Artık arabam yok," diyorum. "Dairemin parasını ödemek için sattım." Artık var olmayan bir daire.

"Ö-öyle mi?" diye kekeliyor.

"Mmhmm." Radyoyu bırakıp parmaklarımı gömleğimin yakasına götürdüm. Sürücü koltuğunda kalçaları kıpırdadı.

"E-eğer istersen, seni alabilirim," diyor, nefes nefese. "Sen çok güzel bir genç kadınsın ve kimsenin sana zarar vermesini istemem. Yardıma ihtiyacın olursa, sana yardım etmeye hazırım."

Eminim ki yardım ederdi.

Roquel'in bana verdiği adres görüldü. Kirli pencereci tuğla bir ikazın önünde eski, çökmüş bir sundurma. Arabayı önünde yavaşlatıp durdu, ama motoru çalışır halde bıraktı. Yakındaki komşunun aynı derecede harap sundurmasında birkaç adam takılıyordu. yapının onların toplam ağırlığı altında çökmemesine şaşıyorum.

Gülümsemem gergin, eğilip emniyet kemerimi çıkarıyorum. "Nazik teklif, Dr. Pillard." İkiz evin ön kapısı açılıyor ve Roquel'in kısa, diken diken siyah saçları görünüyor. Gözleri Aston Martin'i fark edince gözleri büyür ve verandaya doğru sürünerek ilerler, kapıyı arkasında gürültüyle kapatır.

Yolcu tarafındaki kapıyı açtım. Ancak ayağımı dışarı çıkaramadan Dr. Pillard konuştu. "Bu, izin vereceğiniz anlamına mı geliyor?" diye sordu.

İçimde bir hastalık hissediyorum. Ama bu hissi veren mide rahatsızlığı değil, onun sesi, sözleri. Geri dönüp maskem düşüyor. Bir bakışta geri çekildi. Ona öfkem, tiksintim, bacaklarının arasına uzanıp testislerini kesip boğazına tıkamadan önce, yardımına karşılık cinsel iyilik yapacağımı düşünmeye cüret ettiği için duyduğum çılgınca arzuyu göstermeye izin verdim. Belki o sözleri hiç söylemedi, ama söylemesine gerek yoktu. Gözlerinde, söylediklerinin satır aralarında oradaydı.

"Seninle yatmaktansa, Silverwood'un önünde çıplak soyunup kendimi ateşe atmayı tercih ederim, *Chuck*," diye bağıryorum. "Dünyadaki hiçbir para beni eski erkek arkadaşımın babasına fahişelik yapmaya kadar alçaltamaz, ama şaşırdığımı söylemek yalan olur. Sonuçta, oğlun bir aldatici, senin de öyle olman mantıklı. Eşinle görüşürsem, teklifini ona iletceğim. Bırakmam için teşekkürler."

Bunun üzerine arabadan inip kapıyı çarparak kapatıyorum, kapının tıklaması ve gevşek emniyet kemeriyle çarpması umurumda değil, kapı tam olarak kapanmıyor. Doktorun arkasını dönüp, çatlaklarla dolu araba yolundan Roquel'in durduğu en üst basamağa doğru yürüdüm. Roquel kollarını kavuşturmuş, yüzünde meraklı bir ifadeyle duruyordu. Dr. Pillard geri geri gidip dönerek yola çıkarken lastiklerin çıkardığı ses kulağıma müzik gibi geldi.

Roquel, benden Aston Martin'in uzaklaşan arka lambalarına bakıyor. "O neydi?" diye soruyor.

Dudaklarımdan kötü bir gülümseme süzüldü. "O, bir sapığı çağırıyordum," dedim, "ve karısına söylemekle tehdit ediyordum."

Koyu lekeli maskara ile çizilmiş gözleri genişler ve daha önce çiğnediğini fark etmediğim pembe sakızı patlatır. Sonra sırtarak sorar: "O Dr. Pillard değil miydi? Eski sevgilinin babası?"

Merdivenleri çıkarken başımı sallarım. "Evet."

"Oh, bu çok komik." Roquel gülüyor, sesi komşularının eski radyosundan çıkan derin bas ve hızlı şarkı sözlerini bile bastırıyor. Artık bu benim dünyam. Gözlerim açıldı. Artık kimse ve hiçbir şey *güvende* değil.

LEX

Bir hafta. Bir hafta boyunca mesaj yok. Telefon yok. Hiçbir türden yanıt yok. Bir hafta boyunca dişlerimi sıkarak bastırdığım arzular. Gio'nun hastaneden resmi olarak taburcu edilmesine ve en ağır yaralarının kontrol edilip, tekrar kontrol edilip, tedbiren üçüncü kez kontrol edilmesine bir hafta kaldı.

Kendimi sabırlı bir adam olarak görürüm. Sabırlı değilsen, çocukluk aşkına aşık olup on üç yıl boyunca onu izleyemezsin. Ama yedi uzun, ıstıraplı gün içinde, o bir şekilde benim en iyi özelliklerimden biri olduğunu düşündüğüm şeyi sınamayı başardı.

benim en iyi özelliklerimden biri olduğunu düşündüğüm şeyi sınamayı başardı.

Okula gelmiyor ve cep telefonunu kontrol ettim ve son mesajını Lee'nin kızının telefonuna attığını biliyorum, bu bilgiye göre hareket etmem yasak. Nolan yasakladı. Nerede olduğunu, kiminle olduğunu biliyoruz, ama Nolan, Gio'nun iyileşmesi ve Juliet yüzünden neden birinin ona saldırdığını bulmaya çalışmakla o kadar meşgul ki, onu koruyacak biz olmadan tehlikede olabileceğini fark edemiyor.

Peki bu arada ben ne yapıyorum?

Kısa cevap: Deliriyorum. Bütün gece uyanık kalıyorum, tavana bakıyorum, onun kıyafetleri ve hala onun kokusunu taşıyan yıkanmamış çarşafarla yatakta yatıyorum. gözlerimi kapattığımda onu görüyorum. Yumuşak teni tenime değişiyor, parmaklarımın arasında okyanus mavisi saçları, pembe dudakları benim sikimi almak için açılıyor.

Onunla yapmak istediğim daha çok şey var. Onu merhametime bırakmış, altında, üstünde, kokusu her tarafımda hissederken, bunun nasıl bir şey olduğunu bilmediğim zamanlarda direnmek daha kolaydı. Artık biliyorum... Bu, ölmek üzere olan bir adama hastalığının tedavisini sunup ona bunu alamayacağını söylemek gibi bir şey. bunu alamayacağını söylemek gibi.

Yaptığım şeyin uzun cevabı biraz daha karmaşık. En iyi yaptığım şeyi yapıyorum. Onu takip ediyorum. Onu izliyorum. Fotoğraflarını çekiyorum. Roquel Lee klasik bir genç kız. Kolayca hacklenebilen bir dizüstü bilgisayarı var. Çok fazla fotoğraf çektiği bir telefonu var. SnapBird, kullanıcıların silinmeden önce geçici fotoğraflar ve mesajlar göndermesine izin veren, özellikle sevdiği bir uygulama.

Ancak hiçbir şey tamamen silinmez ve hesabını hacklemek ve her şeyi bulmak çocuk oyuncağıdır.

Geçen hafta çektiği birçok fotoğrafta Juliet de vardı. Arka planda. Yatakta kitap okuyordu. Yarı çıplak, ağzında diş fırçasıyla banyodan çıkıyordu. Roquel nadiren onu fotoğraflarken, Juliet kameraya parmak gösteriyordu. Onun hayatının bizden uzak olan her parçası, onu geri almak için beni çılgına çeviriyordu.

Onu banyomda, yatağında, kıyafetlerimde istiyorum. Rastgele bir orospunun değil. Öfkem beni tehlikeli bir kaçırma eylemine sürüklemek üzere. Ama yine de, onu en azından bekliyor ve onu yatağıma bağlarsam, kaçmasından endişelenmemiz gerekmez.

"Yine aynı şeyi düşünüyor," diye uyarıyor G, Silverwood Public'i oluşturan kırmızı tuğlalı okul binasına doğru sürerken.

Arka aynadan ona bir bakış attım ama cevap vermedim.

"Eyleme geçmediği sürece sorun yok," Nolan dalgın bir şekilde cevap veriyor, gözleri telefon ekranında.

"Bu tür şeyler aşamalar halinde olur," diyor G. "Eğer takıntısı çok güçlenirse, bir sonraki adımda dürtülerine göre hareket etmeye başlar."

Bu sözler sonunda Nolan'ın başını kaldırıp bana dönmesini sağlar. "Onu kaçırmayacaksın," der.

Tek kelime bile etmiyorum. Hiçbir söz vermiyorum. Juliet Donovan'ı yeterince bekledim. Eğer bir an önce aklını başına toplamazsa, o zaman ne derse desin, işi kendi ellerime almak zorunda kalacağım.

Cevap vermediğimde Nolan'ın yüzü karardı. "*Alexio*."

Üst dudağımı dişlerimden çekip hırlayarak SUV'yi sert bir şekilde durduruyorum, iki şeridin ortasına kayıyorum ve umursamıyorum. Vites kolunu park konumuna getirirken acil freni çekiyorum. Nolan beni işaret ediyor.

"Hayır."

En iyi arkadaşımın yüzüne yumruk atmamak için ellerimi direksiyona sıkıca tutuyorum. "Eğer benim halletmemi istemiyorsan," sözlerim yavaş ve ölçülü çıkıyor, "o zaman onu geri al, yoksa *ben alırım*."

Nolan cevap verme şansı bulamadan Gio arka koltuktan tekrar konuşmaya başlar. "O burada."

Hepimiz başlarımızı aynı anda yana çeviririz ve tanıdık bir aqua mavisi saçları yüksekte at kuyruğu yapılmış birinin

SUV hareket etmiş ve ben hareket ettiğimi fark etmeden kemerimi çözmüşüm. O sırada artık çok geç ve ben çoktan araçtan inmiş, otoparkın kaldırımında yürümeye başlamışım.

"Lex!" G, arabanın kapıları arkamda çarparken arkamdan seslendi.

Bacaklarının ve kalçalarının her kıvrımına uyan bir çift tayt ve önü ve yanları beyaz boya lekeleriyle kaplı yumuşak gri bir sweatshirt giymiş olan Juliet, adımı duyunca dönüyor. Güneş gözlükleri gözlerini benden gizliyor, ama bunun beni caydırmasına izin vermiyorum. Camry'nin üstünden Roquel, biraz emin olmasa da eğlenmiş gibi sırıtıyor.

"Sonra görüşürüz?" diye sorar, dikkatini Juliet'e yöneltir.

Juliet sadece başını sallayarak cevap vermez ve Roquel okul binasına doğru koşar. Park yerinde bizi izleyen birkaç kişi olduğunu fark ederim. Juliet'e ulaştığımda Nolan ve G de bana yetişmiştir. Burun deliklerim genişler ve tiksinti ile yüzümü buruştururum. Juliet'in kokusu kendisinin kokusu değil, esrar ve Roquel'in arabasından da sızan iğrenç tatlı bir parfüm kokusu.

"Neredeydin lan?" diye soruyorum. Cevabı bilsem de, onu takip ettiğimizi henüz bilemez.

Narin çenesi yukarı doğru kalkmış ve güneş gözlüklerinin siyah yansıtıcı yüzeyinden bakışları ateş gibi. "Seni ilgilendirmez." Bu kadar yakinken yanaklarında ve burnunda çil izleri görebiliyorum. O kadar hafifler ki, hafif bir makyajla bile örtülebilirler, ama ben onları görüyorum ve her birini tanımak istiyorum.

Onun üzerinde dikilip, iki kolumu da onun iki yanına indirerek onu Camry'nin yan tarafına sıkıştırıyorum. O ise kıpırdamıyor ya da kaçmaya çalışmıyor. Benim bebeğim değil. Beni korkutması gereken bir durumda bile beni korkutamayacak kadar inatçı.

"Aramalarına cevap vermedin." "Mesajlarına da," diye onaylıyor.

Boğazımdan bir hırıltı çıkar. "Neden?"

Usta bir hareketle güneş gözlüklerini yüzüne kadar itti ve bakışlarımız gerçekten çarpıştı. "Çünkü canım istemedi," dedi. "Beni siktiğin için bana sahip olma hakkın olduğunu mu sandın?"

Onu sikmek bana onu sahiplenme hakkı vermedi. Hiçbir şey vermedi. Sadece istedim ve onu aldım, o farkında olsun ya da olmasın, Juliet

beş yaşından beri benimdir. Yaşlanıp saçlarımız ağarana kadar benim olacak ve sonra da yan yana mezarlarda çürürken bile benim olacak.

"Tamam, koca adam," Gio'nun yatıştırıcı sesi hiç de yatıştırıcı değil, kolunu belime dolayarak beni ondan uzaklaştırıyor. Onun hala iyileşmekte olan kaburgalarına saygımdan onu bırakıyorum, ama bakışlarımı Juliet'in üzerinde tutuyorum. "Derin bir nefes alalım ve akbabalara daha sonra yem olacak bir şey vermeyelim, tamam mı?"

Akbabalar, üzerimizde olan gözleri ifade eder — her zaman üzerimizde olan gözleri. Juliet bu acıyı çok iyi bilir. O da hayatı boyunca, farklı nedenlerle de olsa, sürekli gözetim altında yaşadı. Biz, ne yapabileceğimiz, kimi incitebileceğimiz veya onları nasıl mahvedebileceğimiz için. O ise giydikleri, yedikler, kim gibi davrandığı için... ta ki artık rol yapmasına gerek kalmayana kadar. Bizimleyken rol yapmıyor ve bunun farkında. Bu yüzden bize çekiliyor.

Onu korkuttuğumuzu fark ediyorum, Nolan Gio ve benim önüme geçip, Juliet'in dikkatini çekerek. Kendi isteklerini dile getirmek yerine, Nolan Juliet'in vücudunu baştan aşağı süzdükten sonra, giydiği sweatshirt'ün üzerindeki boya lekesini tırnağının arkasıyla silip atıyor.

"Güzel kıyafetler," diyor. "Arkadaşından mı ödünç aldın?"

Juliet dilini yanağına doğru yuvarladıktan sonra başını salladı. "Hayır. Kendim aldım. Roquel geçen hafta bana ne kadar harika pazarlık yapıldığını gösterdi. Sonuçta gardırobumu yenilemem gerekiyordu ve ben ona benzin parasını verirsem, mümkün olduğunda beni işe bırakıyor."

Gio'nun kolu gevşedi ve ona doğru döndü. "Senin dairenizi gerçekten yakmadık, Prep Girl," dedi, etrafta izleyenlerin duymaması için sesini alçaltarak.

Kızın bakışları ona kaydı. "*Sizin* yapmadığınıza inanıyorum," dedi. "Ama bu ikisi?" Gözleri beni süzüp Nolan'a kaydı. "Onların mazereti yok."

Kollarımdaki kaslar gerilir, yumruklarımı sıkarım, gergin sinirlerim ve damarlarım derimden dışarı çıkarken ona öfkeyle bakarım. "Seni *asla* tehlikeye atmam, bebeğim."

Takma ismi duyunca dudakları kıvrıldı ve başını sallayarak uzaklaştı, gözlüklerini kafasından tamamen çıkarıp plastik uçlarını yana doğru kapatarak yerine taktı. "Evet, ikimiz de üçünüzün yalan söylemede ne kadar iyi olduğunuzu biliyoruz, bu yüzden size güvenmediğim için beni affedin."

Tam uzaklaşmak üzereyken ve ben üzerine atlamak üzereyken, Nolan uzanıp kolunu yakaladı. Gözleri onun gözlerine kaydı. "Bizi sonsuza kadar kaçamazsın," diye uyardı. "Bir gün bu oyunundan sıkılacağız ve seni ait olduğun yere geri götüreceğiz."

Onun ağzından çıkan kahkaha kuru ve kulaklarımı acıtıyor. "Orası tam olarak neresi Nolan?" Eli onun göğsüne konar ve onu geri iter. O onu bırakır ama uzaklaşmaz. "Ben Akrep kızlarından değilim çocuklar. Gerçek bir Public kızı bile değilim. Ben bir dışlanmışım. Eğlencenizi yaşadınız. Kasabayı mahveden kızın babasının kızını becerdiniz ve onu mahvettiniz. Herkesin intikamını aldınız. Tebrikler, lanet olsun."

Lanet olsun. İnsanların böyle dediğini biliyorum. Onun apartmanının yandığı haberi çıktıktan sonra bütün hafta boyunca böyle dediler. Silverwood'da onu kabul edecek bir apartman ya da ev sahibi yok. On sekiz yaşında olması da onu sosyal hizmetlerden mahrum bırakıyor. Zaten bir kez reddetmişti. Reddetmeseydi bile, kasaba hakkında haklıydı. Onun intikamını almak istiyorlardı ve şimdi kimse ona yardım etmek istemiyor.

Onunla kalmasına izin veren bir arkadaşının olması bile şaşırtıcı, ama Roquel Lee her zaman biraz tuhaf bir kız olmuştur. Ma-Ri'nin yeğeni kendi kurallarına göre yaşar ve istediği zaman kamuoyunun önünden kaybolur. Herkesi tanır ama kimseyle yakın değildir.

Ancak bunların hiçbiri, birinin kızımızı kesinlikle yakalamak istediği gerçeğini değiştirmez. Biri Otis'i kiralayıp onun dairesine girip ona tecavüz etmesini istedi. Biri Gio'yu dövdürerek onu kızımızdan uzak tutmak istedi. Biri onun dairesini yaktı ve o ne düşünürse düşünsün, bunu biz *yapmadık*.

Tüm bunlar, babasının masumiyet iddialarının bir ağırlığı olup olmadığını merak ediyorum. Juliet'in hayatının son altı ayında tüm dünyasının çöküp yanması çok uygun bir zamanlama. Babası hapiste. Annesi şehri terk edip onu terk etti. Bir tablo çizilmeye başlıyor ve o bu tablonun merkezinde.

"Biz yapmadık..." Nolan'ın sesi tehlikeli bir şekilde alçaldı, ama Juliet onu keserek sözünü kesip onun elinden kurtuldu.

"Bana bir iyilik yap," diye dişlerini sıkarak, sadece onu değil, hepimizi öfkeli bakışlarıyla delip geçer. "Beni rahat bırak yoksa pişman olursun. Beni sınamak mı istiyorsun? Düşmüş bir elit kadının köşeye sıkıştığında neler yapabileceğini görmek mi istiyorsun? Bunu gerçekleştirebilirim."

Her kelimeyi zehirli bir haer gibi tükürüyor. Sonra, sanki tüm tavırları değişmiş gibi, yumuşuyor ve yaklaşıyor. Elini Nolan'ın göğsüne indiriyor ve hepimizi şaşkınlık içinde donup kalmış halde bırakıyor. Göz kapakları kapanıyor ve kirpikleri titriyor, ona doğru yaklaşarak göğsüne dolgun göğüslerini sürüyor. Parmak uçlarına yükseliyor ve uzaktan diğer öğrencilerin mırıldandığını, fotoğrafların çekildiğini duyarım.

Sonra Nolan, kızın kot pantolonunun üzerinden sikini avuçladığında homurdanır ve sertleşmesinden, bunun zevkten olmadığını anlarım. "Sana tüm kralların eninde sonunda düşeceğini gösterebilirim, siz üçünüz bile."

JULIET

"Onlar izliyor." Roquel'in fısıltıyla kıkırdaması kulaklarıma ulaşır ve pek eğlenceli bulmasam da gülümserim. Onun sözleri ve daha da önemlisi, bu sözlerin ardındaki gerçek, benim aldatmacamın sebebidir.

"Amaç da buydu," diye hatırlatıyorum ona. Bu, titizlikle hazırladığım daha büyük bir planın sadece bir parçası. Akrep Kralları için bir tuzak.

Birinci aşama, onları çıldırtacak kadar uzun bir süre, bir hafta boyunca ortadan kaybolmaktı. Şimdi geri döndüğüm için asıl iş başlıyor. Onlar rahatladılar

çünkü ben işlerini kolaylaştırdım. Üçü de beni merhametlerine bıraktılar. Kendilerini fazla rahat hissetmemeleri için ulaşılmaz olmam gerekiyor. Beni kendi sahalarında ve kendi kurallarına göre oynattılar. Şimdi sıra bende.

Roquel ıslık çalar. "Kızım, seni sandığımdan çok daha kurnazsın." Başını sallar ve kalemini masanın yüzeyine vurur. Kirpikleri aşağı iner, ama örümcek ağı gibi kirpiklerinin altından bana bakmaya devam eder. "Belki de senin yerin halk okuludur. O hazırlık okulunda böyle olduğunu hayal edemiyorum."

o hazırlık okulunda böyle olduğunu hayal edemiyorum."

Hayır. Silverwood Hazırlık Okulu'nda kurnaz değildim. Daha da kötüyümdüm. Naif ve kinciydim. Belki de bu yüzden arkadaşlarım ve erkek arkadaşım o kadar berbat insanlardı. Ne de olsa, eski bir söz ne der? *Sen, çektiğin şeylerin aynasısın.*

"Ama..." Roquel'in sessizliği, kıyafetimi incelerken ona doğru bakmamı sağladı. "Bence onları gerçekten terletmek istiyorsan, onlara tam bir çile çektirmelisin."

"Crucible?" Kaşlarımı kaldırdım.

O başını sallar, dudakları sinsi bir gülümsemeye bükülür. "Herkes sana zaten Akrep sürtüğü diyor," diye fısıldar, masasına doğru eğilir. "Neden bu isme layık olmuyorsun?" Gözleri, sanki dersin ortasında üstümden çıkarmak istercesine, ucuz ama rahat sweatshirt'ümü okşar.

Sürtük gibi giyinmek mi? Bu bir fikir, üçünü deliye çevirebilecek bir fikir ve sonuçta benim amacım da bu. Koltuğumda öne eğilip, ikimizin de farkında olduğu adamları göz ucuyla izliyorum. Sınıflarını değiştirmeleri uzun sürmemiştii. Eski okulumda para her şeydi. Silverwood Public'te de durumun aynı olduğundan şüpheleniyorum.

Akrep Kralları aşırı zengin olmayabilir, ama diğerlerinin sahip olmadığı bir değere sahip oldukları açık. Bilgi. Saygı. Korku.

"Düşüneceğim," diyorum ona dürüstçe. Bana anlamlı bir bakış atıp koltuğunda yerini düzelttikten sonra bakışlarını beyaz tahtaya çeviriyor.

Sınıfın önündeki öğretmen monoton bir şekilde konuşmaya devam ediyor, kel kafası floresan ışıkta parılıyor ve tavandan yansıyor. Zil çalıyor, ders bitiyor ve ben yavaşça yerimden kalkıp, yeni sırt çantamı alıyorum. Roquel, tüm eşyalarımın yangında ya da *onlarda* kaldığını itiraf ettiğimde bana verdiği ekstra çanta.

İkimiz birlikte sınıftan çıkıp koridordan geçerek bir sonraki salona doğru ilerliyoruz. Roquel bir süre benden uzaklaşmış olabilir, ama ihtiyacım olduğunda yanımda oldu. Onun için ona çok şey affedebileceğimi itiraf etmeliyim. Dolabıma gelip şifreyi girmeye başladığımda duruyor.

"Şey..." Sırtını dolaplara dayayarak tereddüt etti. "Bu hafta sonu başka bir parti var, ama geçen seferden sonra gitmek ister misin bilemedim..."

Dolabımın kapısını açıp çantamı çevirerek içindeki kitapları ihtiyacım olanlarla değiştiriyorum. "Nerede?" diye soruyorum. "Ve ne zaman?"

Dikkatini benden ayırmıyor ama ben seçimlerimi yaparken henüz gözlerine bakmıyorum. "Hazırlık partisi," diye itiraf ediyor. "Biraz farklı."

Dudaklarım seğirdi ve uzun zamandır ilk kez içimde gerçek bir eğlence hissettim. "Hazırlık partisi, ha?" Görevimi bitirip dolabın kapısını kapattım ve kilidi tekrar çevirdim.

"Kuzey tarafında, futbolcularından birinin evinde, soyadı Adelman olan birinin evinde." Ona bir bakıyorum ve o sırtıyor. "Adını "

"Evet," diye itiraf ettim. "Tanıyorum." Breck Adelman, Bran'ın en iyi arkadaşlarından biriydi ve bana hep aşık olmuştu. Gülümsedim. "Ben varım. Eğer çalışıyorsam, Mads'ten benim vardiyamı almasını isterim, sonra gideriz."

Roquel'in yüzü gülümsemeye aydınlanır. "Biliyor musun," diyor. " Scorpion Kings sana bulaştığından beri çok daha eğlenceli oldun."

Omuzlarımı silkiyorum. "Bana bazen ateşe ateşle karşılık vermek gerektiğini gösterdiler," diyorum ona.

Dolapların önünden uzaklaşırken çıkardığı horlama sesi duvarlarda yankılanıyor. "Bu durumla ilgili çıkan söylentiler çılgınlık boyutuna ulaştı. Biri, onlardan birinden hamile kaldığını bile söyledi." Bana bakıyor, ben de gözlerimi deviriyorum.

"Hamile değilim," dedim, ifadesiz bir yüzle. Lex prezervatif kullanmasa bile, annemin kasabayı terk etmeden önce yaptığı tek iyi şey, bana rahim içi araç taktırmak olmuştu. Tabii, o zamanlar hala sağlık sigortamız ve genç hamilelik gibi sorunları önlemek için paramız vardı ve asıl amaç ailenin itibarını lekelememem içindi — ah, ne ironik — ama yine de minnettarım.

"Ugh, *biliyorum*," diyor, son kelimeyi normalde olduğundan çok daha fazla heceyle telaffuz ederek. "Öyle olsaydın her sabah kusuyor ya da sürekli uyuyor olurdun, ama çoğu gün benden önce uyanıyorsun."

Birlikte bir sonraki dersimize doğru yürürken, diğer öğrencilerin açıkça bakışlarını ve küfürlü sözlerini görmezden geliyorum. Roquel tüm bunlardan eğlenmiş gibi görünüyor — en azından beni evinden kovacak kadar rahatsız olmamış. Ailesi oldukça ilgisizmiş ve bana anlattığına göre babası kamyon şoförü, annesi de onunla birlikte seyahat ediyor ve onu çoğunlukla yalnız bırakıyorlar.

Yerlerimize otururken zil tekrar çalıyor. Gio'ya sıkılmış bir bakış atıyorum, o da bir sonraki sıranın masasına oturuyor. Okulda şimdiye kadar yüzündeki morlukları soracaklarını düşünmüştüm ama kimse tek kelime etmedi. Morluklar neredeyse siyah renkten soluk bir patlıcan rengine dönüştü, kenarları ise hastalıklı bir sarıya büründü.

"Prep Girl," diye deniyor.

Aramayı görmezden gelip öğretmene odaklanıyorum ve bütün gün böyle geçiyor. Akrep Kralları'nın her biri kendi yöntemleriyle dikkatimi çekmeye çalışıyor. Gio, Lex gibi en doğrudan olanı ve ikisi de incitmesi daha kolay olanlar. Onları görmezden geliyorum.

Ama Nolan. Nolan planlı biridir. İzler ve bekler. Öğle yemeğinde kafeteryada bana baktığını fark ettiğimde, kaşlarımı ona doğru kaldırdım. Diğerlerinden farklı olarak, ona açıkça ilgisiz davranamazdım. O bunu kabul etmezdi

Bunu kabul etmez. Bir olay çıksa bile, istediğini elde eder: benim dikkatimi. Bu yüzden, ona çekinmeden veriyorum.

Onun beni izlediği kadar ben de onu izliyorum ve aramızda geçen her bakışta, öfkesinin giderek arttığını hissedebiliyorum.

Mads'le dersim başlıyor, ona durumu anlatmaya hazırım, ama sınıfa girdiğimde onu göremiyorum.

Bir nedenden dolayı geç kalmış olabileceğini düşünerek bekliyorum. Zil çalıyor ama hala ortada yok. Kaşlarımı çatarak Roquel'e bakıyorum. "Hey, Mads'i gördün mü?"

Roquel kaleminin ucunu ısırıp dalgın dalgın
"Hmmm?" Gözlerini kırıştırıp bana bakar. "Mads," derim tekrar. "Sen..."
"Mads," diyorum tekrar. "Sen..."

Kapı açılır ve öğretmen konuşmayı keser, çünkü Madison Torres sınıfın içine girer. Saçları ıslak ve sarkık bir şekilde kızarmış yanaklarının etrafında sarkmaktadır. Yanak kemiklerinde belirgin bir kızarıklık olmasına rağmen, cildinin geri kalanı solgun ve nemlidir. Öğretmene geç kaldığı için mırıldanarak

Öğretmene geç kaldığı için özür diler ve yerine oturmak için koridordan aceleyle geçer.

Bir dizi boğuk kıkırdama ve kahkaha beni sandalyemde döndürür. Megan White ve arkadaşları sınıfın arkasında oturuyor, gözleri neşeye parlıyor. "Ne oldu Madison?" Megan, Mads'in yıpranmış spor ayakkabıları karo zeminde gıcırdayıp ıslanırken endişeli gibi davranarak sorar.

Ellerim yumruk haline gelir ve Roquel'in az önceki ilgisizliği bu sahneyle daha da keskinleşir. "Sanki biri seni boğmaya çalışmış gibi görünüyorsun," der Megan. "Dışarıda yağmur mu yağıyor?"

Mads cevap vermez, yerine başını eğip yerine oturur ve Megan'ın arkadaşlarından uzaklaşır. Başını kaldırır ve çenesini dışarı çıkarır, ama yüzündeki utanç ifadesini görebiliyorum. Acımasız bir nefret içimi kemirir ve Mads'in bakışları benimkilerle karşılaşınca, "sonra" der ve Başını sallar. Daha sonra bana ne olduğunu anlatacak ve sonra... onun için de intikamımı alacağım.

Bütün okul, buradaki zehirli yaratıkların sadece Akrep Kralları olmadığını anlamalı.

Okul biter ve Roquel ile ben otoparkta Mads ile buluşuruz. Oraya vardığımızda, biraz kurumuş olsa da titremesinden ıslak kıyafetlerinin hiç de rahat olmadığı bellidir. Bir şey söylemesini beklemeden sweatshirt'ümü çıkarır ve ona uzatırım.

"Bunu giy," emrediyorum, omzunun üzerinden Megan White'ın okul binasından çıktığını izlerken. Mads, çantasını yere bırakıp sweatshirt'ü üstüne geçirirken, sembolik bir itirazda bile bulunmuyor.

Roquel ona doğru eğildi. "O kaltak sana ne yaptı?" diye sordu. sorar.

Mads iç çekip sweatshirt'ünün yakasından kesik kesik saçlarını çıkarırken, söz konusu kaltağı gözümün önünden ayırmıyorum. "Tuvaletteyken

banyodayken üzerime bir kova temizlikçinin paspas suyunu döktü," itiraf ediyor. "İçeri girdiklerini bile duymadım."

Ellerim yumruk haline gelir. "Onu öldüreceğim."

Mads'in gözleri büyür, ben onun etrafından bir adım atarken, kim izliyor olursa olsun artık bu işi bitirmeye hazırım. O benim önüme atlar ve vücuduyla beni durdurur. "Yapamazsın!" der hızlıca. "Megan gibi sadece onları cesaretlendirir."

Dikkatimi tekrar ona çeviriyorum. "Sana saygısızlık etmesine izin verirsen, istediği her şeyi yapabileceğini düşünür," diyorum ona. Bunu iyi bilirim. Silverwood Prep'te ben Megan White'tım.

O kaltak. Kraliçe. Zorba. Oh, şimdi de durum tersine döndü.

Köşeye sıkışmış durumdayken, sadece iki seçenek var: ya yatıp ölmek ya da savaşmak, ve ben ölmekten hoşlanan biri değilim.

Mads içini çekiyor. "Lütfen, sadece... bugün değil mi?" Büyük mavi gözleri bana yalvarırcasına bakıyor. "Yorgunum, başım ağrıyor ve gerçekten sadece eve gidip eve gidip düş almak istiyorum."

Sözleri bana hatırlatıyor ve sessizce küfrederek bir adım geri çekiliyorum. "Bugün çalışıyor musun?" O başını sallıyor. "Seninle gelebilir miyim, benim de çalışmam gerekiyor."

Aslında, müdür Long'a hastalık nedeniyle gelemeyeceğimi belirten bir e-posta göndermeme rağmen, bütün hafta boyunca yaptığım şey buydu. Eminim o da benim yalan söylediğimi biliyordu. Tamamen yalandı. Apartman yangınının ardından uğraştığım şeyin bu olduğunu mu yoksa başka bir şey mi olduğunu bilmiyorum, ama bütün gün boyunca odasına çağırılmadım ve şu anda hediye atıp onu ısırmak gibi bir durumda değilim. teşebbüs edecek durumda değilim.

Mads'in omuzları gevşedi. "Evet, tabii." Gözleri Roquel'e kaydı. "Şimdi benimle gelebilirsin, oraya gidelim. Ama erken çıkmam lazım. Bu akşam İncil çalışması var."

Yüzümü buruşturuyorum ama Roquel'e bakıyorum, o da yüzünü buruşturuyor. "Üzgünüm, bu gece gelemem," diye soramadan cevap veriyor.

Elimi ona doğru sallıyorum. "Sorun değil." Şakaklarım zonkluyor. "Otobüsle döner, senin evine yürürüm."

Roquel, Camry'sinin sürücü tarafına doğru ilerliyor. "Yedek anahtar, geri döndüğünde arka kapının yanındaki taşın altında," diyor bana. "Biraz geç gelebilirim."

"Teşekkürler." Mads ve ben dönüp onun arabasına doğru yürürken ona sesleniyorum. Onun arabası da aynı derecede eski, alt kısmı paslanmış ve mavi-gri boyası dökülmüş bir sedan.

"İş için kıyafet ödünç almak ister misin?" Mads, arabanın kilidini açarken sorar ve ikimiz de arabaya bineriz.

"İşyerindeki dolabımda var." Motor çalışır, ama park yerinden çıkmaya başlarken, camları açık bir SUV yanımızdan geçer ve üç çift göz bizi izler.

Nefesinin kesildiğini duyuyorum. "Sorun yok," diye onu sakinleştiriyorum. "Bir şey yapmayacaklar." En azından şimdilik...

SUV yola devam ediyor, ama Mads arabasını yerinden çıkardığında ve beyaz bir Jeep'in arkasında duran Megan White'ın sırtışını gördüğümde, onların bakışlarının üzeri Mads park yerinden çıkıp çıkışa doğru ilerlerken. Megan White'ın sırtarak durduğu beyaz bir Jeep'in arkasına geldiğinde, Silverwood'dan ayrılmadan önce intikam alacağımın listesine bir isim daha ekledim.

O benim peşindeyken pek umursamamıştım, ama gerçek dostlar bulmak zor. Gerçek dostlar, arkadan erkek arkadaşını becermez. Silverwood Prep'te dostum sandığım tüm insanlar, ben meteliksiz kaldığım için ortadan kayboldular. Ama Mads... O ve Roquel artık benim arkadaşlarım ve kimse benim arkadaşlarımla uğraşamaz.

JULIET

Ma-Ri, Mads'e ödünç vermeden önce sweatshirt'ümün altına giydiğim tayt ve tişörtü çıkarıp, yanları kesik, daracık bir elbise giyerken beni dikkatle izliyor. Bu kıyafet, yeni kıyafetlerimin çoğu gibi bir ikinci el mağazasının arka rafından alınmış değildi. Margo'dan ödünç aldım ve Margo benden neredeyse 15 cm uzun olduğu için elbise bana çok uzun geliyor. Eteği kırımın hemen altına gelene kadar kıvrıyorum.

Ma-Ri, sigara tutacağıнын ucunu kiraz kırmızısı dudaklarının arasına koyup, ciğerlerini kanserle doldurup filtreden geçirerek nefes verdi. "Emin misin, kızım?" diye sordu, hafta başında ona yaklaşıp elbiseyi istediğimden beri ilk kez değil.

"Endişen için teşekkür ederim," diyorum, "ama ilk sorduğumda olduğu kadar eminim."

Eğilip, kızların dolaplarının karşısındaki uzun duvara asılı aynalarda kendi yansımama burun kıvrıyorum. Önündeki tezgahda bir dizi makyaj malzemesi var ve ben sıvı eyeliner tüpünü alıyorum. Uzun zamandır görünüşüme özen göstermedim.

Onu elime almak neredeyse nostaljik bir his uyandırıyor; farklı bir insan olduğum, bu markanın çok daha pahalı olduğu ve benim umurumda bile olmadığı zamanları hatırlatıyor.

Ma-Ri bir duman bulutu daha üfler ve burnunu çeker. "Hiç sunuculuk yapmak isteyecek birine benzemiyordun," der. "Sadece şaşırdım."

"Daha iyi para kazanıyorum," diye cevap veriyorum. "Doğru."

Ağzım otomatik olarak açılıyor ve üst göz kapağımın üzerine siyah kalemi sürerken yuvarlak bir "O" şekli oluşturuyor, kanatları mükemmel olana kadar uzatıyorum. İkinci göz kapağı her zaman daha zordur, ama birkaç denemeden ve başparmağımın kenarıyla hatayı silip düzelttikten sonra, sonunda başardım. Ma-Ri dışarı çıkıyor.

Tüm zaman boyunca — bu durumun onu rahatsız ettiğinin kesin bir işareti. Normalde, ofisine dönüp evrakları ve programları gözden geçiriyor olurdu.

"Cuma geceleri yoğun olur," diyor bir süre sonra.

"Evet." Makyajımın son rötuşlarını yaparken bu kelimeyi ağzımdan çıkarırım.

Kötü niyetli kanatlı eyeliner gözlerimi daha seksi ve neredeyse kedi gibi gösteriyor. Hafif fondöten, tüm kusurları örtüyor kusurları kapatıyor ve elmacık kemiklerimin üzerine uyguladığım pembe allık, normalde olduğumdan çok daha keskin bir görünüm kazandırıyor. Ama dudaklarım... Dudaklarım en önemli detay. Kan kırmızısı ve dudaklarımın geri kalanından biraz daha koyu bir tonla çizilmiş dudaklarım, dudaklarımın gerçekte olduğundan çok daha dolgun ve tombul olduğu izlenimini veriyor, sanki ateşli ve yoğun bir öpüşme seansından çıkmışım gibi.

Ma-Ri, makyajımı tamamladığım süre boyunca kapının yanındaki yerinden beni izliyor. Küçük vücudu duvara yaslanmış, Sigara tutucusunun ucunda sallanan sigara, her nefes çekişinde gittikçe küçülüyor. Küller yere düşüyor ve o yüzünü buruşturarak topuklarıyla külleri süpürüyor.

"Madison'a burayı temizletmem gerekecek," diye mırıldanır.

Ayağa kalkıp dönerek aynadaki görüntümü baştan aşağı incelerim. "Bir dahaki sefere kül tablasını kullan," derim, elbisenin ince askılarını düzeltirken. Margo'nun vücut şekline uygun olarak daha uzundurlar ama düzeltmeye çalışmam.

Bunun yerine, askıların zaten tehlikeli derecede düşük olan yakayı daha da aşağıya sarkmasına izin veriyorum, ta ki göğüslerimin üst kısımları neredeyse dışarı çıkacak hale gelene kadar.

Eğer haklıysam, planımın bir sonraki kısmı bu gece gerçekleşecek. Beni burada başımın çaresine bakmam için terk etmiş olsa da, annemin bana hiçbir şey öğretmediğini söyleyemem. Denise Donovan'ın bildiği tek bir şey varsa biliyorsa, o da kadınların erkeklerden farklı silahları olduğuydu. Kadınlar daha çok çalışmaz, daha akıllı çalışır.

"Kapılar açılıyor." Diğer sunuculardan biri, başını arka soyunma odasına sokarak diyor. "Ma-Ri?"

Ma-Ri düşüncelerinden sıyrılır gibi görünüyor, daralmış gözlerini bana doğru kaldırıyor. Kenara çekilip, soyunma odasının arkasında bulunan ödünç eşya sepetinde bulduğum ucuz siyah topuklu ayakkabıları giyiyorum. Ayakkabılar oldukça eskimiş ama sahibi, ayakkabıların yıpranmaması için özen göstermiş.

Ma-Ri sigara tutucusunu bana doğru uzatır. "Bunu pişman etme, kızım," diye emreder.

"Pişman etmem." Sesim önceki kadar alaycı değil, daha samimi. Ma-Ri bana çok iyi davrandı, onu ya da işini mahvedemem.

kimse bana iş vermezken iş verdi ve beni daha da dibe batırmaya zorlayan varsa, o da benim, o değil.

Diğer ev sahibi — adını hatırlayamadığım kızıl saçlı kadın — koridora geri çekilir ve kendi topuklarının ön odaya doğru çıkarken çıkardığı sesler bize yankılanır. Anlamadığım bir dilde mırıldanarak koridora kaybolur. Otuz saniye sonra ben de dışarı çıktığımda, o çoktan gitmiştir.

Ma-Ri, Dionysus Lounge'da temalı geceler düzenleme fikrini sık sık aklına getirir ve bu gece de o gecelerden biri. Kulüpte, Yunan sütunlarının resmedildiği tül

perdeler, kulübün her yerine asılmış. Görünmez hoparlörlerden derin enstrümantal müzik geliyor.

Mads ve birkaç garson, gecenin içkisi olan "Goddess' Ambrosia" (Tanrıça'nın Ambrosia'sı) adını verdikleri barmenin kendi karışımı olan içkiyi ve yanında servis edilen ücretsiz shotları tepsilerinde bekliyorlar. Kırmızı ışıkların zemindeki yolları vurguladığı karanlık odayı ve iç mekanda burayı bir Yunan bahçesi gibi göstermek için yapılan değişiklikleri gözden geçiriyorum. Bu gece, "misafirler" tanrılar alemine ve biz de onların buradan hiç ayrılmak istemeyecekleri hissini uyandırmalıyız.

Gri pantolon ve siyah düğmeli gömlek giymiş, iri yapılı ve yakasından dövmeleeri görünen bir adam gördüğümde, ilk adımı atmaya karar verdim. İlk adımı atmaya karar veriyorum. Kulübün ana bölümüne inip omuzlarımı geriye atıyorum. Mads dönüp beni fark ettiğinde dudakları aralanıyor ve çenesi neredeyse tepsisine çarpıyor.

Günlerdir ilk kez gerçek bir gülümsemeyeyle ona doğru yavaşça ilerlerim ve aramızda sadece birkaç adım kalana kadar durmam. "Bu gece sunucu sen misin?" Bana gözlerini kırpar.

Tepsisindeki shotlardan birini alıp bir dikişte içtim, o da yüzünü buruşturdu. "Jules!" diye fısıldadı ve etrafına hızlıca bakındı. "Ma-Ri sunuculuk yapmana izin verse bile, seni içerken görmemeleri lazım. Ya polis gelirse?"

"Sıvı cesaret," diyorum, boğazımdan göğsüme doğru bir sıcaklık yayılırken. "Merak etme, gecenin geri kalanında sorun çıkmayacak."

"Bunu yapman doğru değil..."

Onun cümlesini bitirmesine fırsat vermeden, buzlu bardaklarda iki Ambrosia alıyorum. "Üçüncü masadayım," diyorum. "Hesabı misafirimden alabilirsin."

"M-misafir mi?" diye kekeliyor. "Zaten bir..."

"Üzgünüm, Mads," dedim, daha önce gördüğüm kızıl saçlı kadının adamın yönüne doğru ilerlediğini fark edince sözünü keserek. "Gitmeliyim."

Sırtımı dik tutarak, içkiyi kulübün siyah karo zemininde taşıyıp, kırmızı saçlı kadına sırtımı dönerek gri ve siyah giysili adamın yanına durdum. Ona bardaklardan birini uzattığımda gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Dionysus Lounge'a hoş geldiniz," diyorum ve ona gülümsüyorum. "Buraya ilk kez mi geliyorsunuz?"

Dudakları eğlenerek kıvrılır, ama içkiyi benden alır. "Hayır, değil," diye itiraf eder. "Ama uzun zaman oldu ve seni burada gördüğümü hatırlamıyorum."

Elimi onun pazı kasının üzerinde gezdirerek, ona komplo kurar gibi eğildim. "Aslında bu benim ilk gecem," dedim, sanki itiraf ediyormuş gibi. "Bana acıyın ve masama masama"

Gülümsemesi bembeyaz dişleriyle ortaya çıkıyor. "Güzel bir genç kadına bunu reddedersem erkeklikten uzak kalırım," diyor, elindeki içkiyi hala tutarak. Gözleri içkiye kayıyor. "Ama korkarım ben pek... Bu nedir?"

"Tanrıçanın Ambrosia'sı," diye cevaplıyorum. "Denemeden bilemezsin, ama istersen başka bir şey sipariş edebilirim." Uzun ve geniş vücudunu gözlerimle taradıktan sonra yüzüne geri dönüyorum. "Bana viski içen birine benziyorsun."

Adamın kaşları yukarı kalkıyor. "Haklısın." Bardağı bana geri veriyor ve ben de onu ve kendim için aldığım ikinci bardağı geçen garsonun tepsisine koyup ona bir şişe Jane Black getirmesini rica ettim.

Garson, misafirim itiraz edecek mi diye beklemeden işine koşar. "Jane Black?" diye sorar. "O burbon."

"Bourbon ve viskinin karışımıdır," diye düzeltiyorum, ve fiyatı birkaç yüz dolar civarında. Pahalı ama çok da abartılı değil. kıyafetlerinin kumaşına ve bileğindeki Rolex'e bakılırsa, gerçek değilse bile çok iyi bir taklidi, bunu rahatlıkla karşılayabilir. Paralı insanlar arasında büyümek

paralı insanlar arasında büyümek avantajları vardır herhalde.

Hâlâ sırtarak, adam birkaç hostun oturduğu yuvarlak kabinleri işaret etti.

O kadar yakışıklı ki, neden bir host kulübüne gelme zahmetine girdiğini merak ediyorum. Filmlerde popüler olabilecek bir yüzü var: güçlü, kare çene ve yüksek elmacık kemikleri. Şakaklarında ve

Sıkı traşlı sakalındaki gümüş çizgiler, onun çekiciliğini hiç azaltmıyor.

"Düşünme şeklini beğendim," diye mırıldanıyor. "Lütfen, öncülük et."

Ben de öyle yapıyorum. Adamı kulübe indirip, rahat siyah deri koltuklarla çevrili, daha çok alçak bir cam sehpa gibi olan beş numaralı masaya götürüyorum. Otururken deri kırımın altında gıcırıyor ve o da oturuyor.

"Ma-Ri, senin gibi kızları işe alabiliyorsa, hayatta yükselmiş demektir," diyor, "ama bu kadar genç bir hostese ihtiyaç duyuyorsa, çocuk kaçırıyor olabilir diye endişeleniyorum."

Margo bana elbiseyi verirken verdiği tavsiyeyi hatırlayarak kaskatı kesildim. Asla rahatsız olduğunu belli etme. Söyledikleri her şeye ilgi göster. Omuzlarımı gevşetmeye çalışarak ona şaşkın bir gülümseme attım.

"Bununla ne demek istiyorsun?"

Koyu renkli gözleri mavi saçlarımdan göğüslerimin üstüne kadar kayıyor. Ama şaşırtıcı bir şekilde, gözleri ateşle ya da çekicilikle parlamıyor. Gösterdiğim tenimden tahrik olmuş gibi koltuğunda kıpırdamıyor. Bunun yerine, sadece bir bacağına diğerinin üzerine atıyor ve elini kaldırıyor. Garson, istediğim şişeyi ve bardakları getirir, ancak bana şansımı zorlamamamı ve ikincisinin sadece göstermelik olduğunu söylemek istercesine biraz ters bir bakış atar.

"Teşekkürler," diye mırıldanıyor kızın kulağına. O uzanmadan şişeyi kapıp öne eğiliyorum. Kapağını açıp ona iki parmak kadar bolca döküyorum. Gözleri bana kilitleniyor. "Bu gece ilk gecen olduğu konusunda ciddiymişsin," diyor garson kız bir sonraki masaya, kravatları gevşemiş, beyaz gömlekli gürültücü bir grup iş adamına hizmet vermeye giderken.

"Yalan söyleyeceğimi mi sandın?" diye soruyorum merakla.

Ona uzattığım burbon ve viski karışımını alır ve omuz silker. "Yalan söyleseydin seni suçlamazdım. Bu sektörde kadınlar için bir pazarlama taktiği."

Başımı yana eğiyorum. Oturduğum yerden kulübün girişini görebiliyorum kulübün girişini görebiliyorum, ama bu yabancı adam dikkatimi amacımdan uzaklaştırıyor ve Scorpion Kings'ten henüz bir iz yok.

"Yalan söylememi bekliyordun," diye tahmin ederek dikkatimi adama çevirdim. Duvara sırtını dayamış, bana daha yakın oturuyordu, ama gözleri kulübün her yerini görüyordu. "Neden?"

Adam içkisini yudumladı ve içini çekti, sesi hayal kırıklığından çok zevkten geliyordu. "Çünkü ilk seferin olmasına rağmen kendinden çok emin görünüyordun," diye cevapladı sonunda, gözlerini bana dikerek. "Sonra oturduk ve ben senin yaşını söyledim." yaşını."

"Yaş sadece bir sayıdır, yoksa erkekler böyle söylemez mi?" Ona daha iyi bakabilmek için koltuğumda dönerek bir bacağımı diğerinin üzerine attım ve öne eğildim.

Gözleri, neredeyse tamamen açıkta olan göğüslerime bakmaya bile tenezzül etmiyor. Neyim var benim? Margo ve diğerlerini bunu binlerce kez yaparken izledim ve tek yapmaları gereken saçlarını çevirmek, biraz kıkırdamak ve göğüslerini bir erkeğin yüzüne sallamak. Sonra erkekler nefes nefese kalıyor ve siyah Amex kartlarını masaya atıyor. Lanet mi oldum ne?

"Tatlım, yaşla bu kadar ilgileniyor olsaydım, evlenmezdi."

Dudaklarım aralandı ama hiçbir kelime çıkmadı. Bu itirafa şaşırmamam gerekirdi. Şüphesiz, buradaki erkeklerin çoğunun evde eşleri vardır. Sıkılmış, yalnız ev hanımları, kocaları pahalı fahişelere yüzlerce dolar harcarken onlara eşlik etmesi için küçük pembe vibratörleri vardır.

fahişelere ya da erkek fahişelere harcarken, kendilerine eşlik etmek için küçük pembe vibratörleri olan sıkılmış, yalnız ev hanımları. Ama bu sözleri söyleme şekli beni bir kez daha geriye yaslanmaya, sırtımı düzeltmeye ve elbisenin yakasının aşağıya sarkmaması için boynumu dikleştirmeye itiyor.

"Karım benden genç," diye devam ediyor, içkisini bir yudum daha alırken, "ama beni ayakta tutuyor." Bu sözler, erkeklerden alıştığım rahatsız edici bir şekilde söylenmiyordu. Babamın tüm arkadaşları, eşleri hakkında konuşurken, sanki hep birlikte acıma duygusu içindeymiş gibi sinirli bir tonla konuşurlardı. Bu adam öyle değildi. Bu adam neredeyse... aşık gibi görünüyordu.

"Eşiniz bu kadar ilginçse," diye mırıldandım, bir ev sahibi olarak tabii ki bir konuya girmenin farkında olmama rağmen kendimi tutamadım. "Burada ne işiniz var?"

Gri gözler tekrar benimkilere dönerek, nedense Lex'i hatırlatıyor. "Birini görmeye geldim," diye geçiştiriyor. "Silverwood'da yaşıyor ama buraya sık sık geldiğini duydum."

Silverwood. Boğazım düğümlenir. Dionysus Lounge, otobüs kullanmadığında *Silverwood*'dan yarım saatlik mesafede olmasına rağmen

, birinin oradaki barlardan birinde değil de burada buluşmak istemesi şaşırtıcı değildi. İşadamlarının kuzey tarafında bulunduğu yerler, genellikle üst sınıf müşterilere hitap ediyordu. Dionysus Lounge ise, çeşitli geçmişlere sahip erkekler için daha karanlık bir ortam sunuyordu. Esasen, Dionysus Lounge, şık giyimli suçlulara hizmet veriyordu.

"Seni şaşkına çevirdim mi, ufaklık?" Adamın sorusu beni düşüncelerimden koparınca gözlerimi kırptım.

"Ne... Yani, hayır." Kafamdaki düşünceleri silkeliyorum. "Hayır, tabii ki hayır. *Silverwood'dan olduğuna* şaşırdım. Ben de öyle." *Bunu itiraf etmem mi gerekiyor? Sanmıyorum, ama artık çok geç.* "Seni buralarda hiç görmedim."

"Silverwood'dan olduğumu söylemedim." Sözlerine rağmen gülümsemesi genişledi. "Ama haklısın, oradayım ve daha önce de söylediğim gibi, uzun zaman oldu."

"Ve birini görmeye geldin..." Onu daha yakından incelerken merakımı dilime döküyorum. Adam bardağını masaya koyuyor ve kol manşetlerini açıp kumaşı sıyrarak altındaki dövmeleleri ortaya çıkarıyor. Dövmeler bileklerinden dirseklerine kadar uzanıyor ve giysilerinin altında kayboluyor.

"Öyleyim," diye

onayladı. "Neden?"

İçkisini tekrar eline aldı. "Son zamanlarda bazı bilgiler ulaştı bana ve gelip bir bakayım dedim."

"Karını getirmedin mi?"

Sorum onu güldürdü. "Maalesef, kızımızı dünya hakimiyetinden alıkoyabilecek tek kişi o gibi görünüyor," diye cevapladı, gülümseyerek, alaycı bir eğlence yüz hatlarını belirginleştirerek, yüzündeki çizgileri derinleştirerek. "Onun her zaman benimle olmasını çok istesem de, onu çocuğumuzdan ayırmaya çalışmak, bir kurtun ağzından biftek almaya çalışmak gibidir. Kızımızı geride bırakmayı önerirsem, beni canlı canlı parçalar."

Haklı bir noktaya değindi. O anda, kulübün girişinde üç kişi belirir ve bakışlarımı çeker. Nefesimi tutar ve dikleşirim. *Onlar gelmişler.*

Adam benim ani dalgınlığımı fark etmiş gibi görünüyor ve yeni gelenleri gözetlemek için dönüyor. Mads de onları görüyor ve onlara doğru gitmeye çalışmadan önce bana "oh, lanet olsun" bakışı atıyor, sonra onlara doğru ilerlemeye çalışır, kısa bacaklarının . Onlar adım atamadan önlerine geçmeyi başarır.

kulübün ana bölümüne iner ve bize sırtını dönerek konuşmaya başlar.

Aramızdaki mesafe nedeniyle ne dediğini duyamıyorum, ama gözlerindeki gölgeli bakışlardan bunun işe yaramadığını anlıyorum.

"Arkadaşların mı?" yanımdaki adam sorar.

Ona bakınca donakaldım. Bardağı masaya indirilmişti ve daha önce rahat olan duruşu, kavga bekleyen bir adamın duruşuyla yer değiştirmişti. Onlarla ilgilenmek için izin almak için ağzımı açtım ama çok geçti. Masaya bir gölge düştü ve adamın başı geriye eğildi, üç Scorpion King de küçük kabinimizin kenarına geldi.

"Size katılabilir miyiz?"

"Size katılabilir miyiz?" Nolan'ın yüzü kapı gibi kapanır ve cevap beklemeden yanımdaki koltuğa kayarak beni kenara itmek zorunda bırakır.

"Hiç de değil," dedi adam, ama beni şaşırtacak şekilde koltuğundan kalkıp arka cebinden cüzdanını çıkardı. Birkaç yüz dolarlık banknotları çıkarıp —sipariş ettiğim şişenin fiyatını fazlasıyla karşılayacak kadar— masanın üzerine bırakıyor. "Ben de tam çıkıyordum."

"Akıllıca bir karar," diyor Nolan.

"Bekle!" Ayağa fırladım, ancak Gio masanın yanına gelip Nolan'ın eli bileğimi kavradığında durdum. "Buraya biriyle buluşmaya gelmedin mi?"

Adam üç adama bakıyor, sanki öfkeli bakışlarının, kot pantolonlarının ve tişörtlerinin ötesini görebilecek şekilde eğitilmiş gibi onları tarıyor. Lex'e geldiğinde

masanın hemen dışında duran Lex'e geldiğinde, duraksıyor.

"Evet," diye mırıldanır yabancı adam, "ve sana teşekkürler tatlım, buldum." "Ne..."

Bu kelime dudaklarımdan çıkar çıkmaz, adam masanın etrafından dolaşıp Lex'e elini uzattı. "Alexio Medicci?"

Lex elini tutmaz, bunun yerine adama kaşlarını çatarak sorar. "Kimsin sen?"

Yabancı adam elini bir an daha havada tuttu, ama Lex'in sosyal normlara uymaya niyeti olmadığı anlaşılınca, sonunda elini indirip dövme eli kısa kesilmiş koyu saçlı kafasına sürter.

"Adım Mitchell Vikson," der, Lex'i sanki ona saldırmasını beklemiş gibi izler. her an üzerine atlayacağını bekler gibi. Etrafımızda ev sahiplerinin ve onların kendi

Konukların gözleri. *Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin.* Bu hiç iyi değil. Ma-Ri'ye, onun yerine ev sahipliği yapmama izin verdiği için pişman etmeyeceğime söz vermiştim.

Lex, o ve adam — Mitchell Vikson — neredeyse göğüs göğüse gelene kadar bana bakmıyor. Artık bu kadar yakın oldukları için, aralarındaki benzerlikleri görmeye başlıyorum. Yabancı adamın saçları kısa kesilmiş, Lex'inki ise daha uzun, kulaklarının altında kesilmiş, ama saç rengi aynı. Vücut yapıları da aynı: tıknaz, geniş ve Silverwood Lisesi'nin futbol takımında oynayan Lex gibi.

"Söylesene *Vikson*," diye mırıldanıyor Lex, adamın soyadını bir küfür gibi tükürüyor. Sesini daha da alçaltıyor, böylece izleyenlerin hiçbiri duyamaz, ama ben duyuyorum. Onu duyuyorum ve sözlerindeki tehlikeli tonla birlikte tüylerim diken diken oluyor. "Adımı nereden biliyorsun ve benim kızımın burada ne işin var?"

Mitchell Vikson'ın gözleri büyür ve bu bilgiye şaşırmış gibi bana bakar. Sonra ağzı yukarı doğru kıvrılır. "Bu..." diye başlar. "Oldukça ironik."

"Ne?" Gio, Lex'in yanına yaklaşır ve adama öfkeyle bakar.

"Onun senin kız arkadaşın olduğunu bilmiyordum," diyor Vikson, "ama ona dokunup dokunmayacağımı merak ediyorsan, merak etme. O benim için çok genç ve ben evliyim." Elini kaldırıyor ve yüzüğünün parmağındaki gümüş halka, kulübün loş ışığında parıldıyor.

"Çoğu erkeği engellemez," Nolan oturduğu yerden söylüyor. Parmakları hala bileğimi sıkıca kavrayarak beni kendisine bağlıyor.

"Ben çoğu erkek değilim." Vikson elini indirir ve boynunu yana doğru çevirir. "Adını nereden bildiğime gelince," diye devam eder ve sözlerini Lex'e yöneltir. "Çünkü geçen hafta seninle ilgili bir dosya aldım. Alexio Medici, Sancho Medici'nin oğlu."

"Ee?" Lex'in üst dudağı dişlerinden geri çekiliyor. "Eğer babamı arıyorsan, o öldü. Yıllar önce öldü."

"Biliyorum," diye cevaplar Vikson. "Onu aradığımı hiç söylemedim." Eli geri çekilir ve üç Akrep Kralı da gerilir. Vikson bir an durur ve sonra iç geçirir. "Silah taşımıyorum," der ve bir kez daha Cüzdanını çıkarır. Bunun yerine, siyah beyaz bir kartvizit çıkarır ve uzatır. "En azından bugün yok."

Lex kartvizite bakar ama almaz. Gio homurdanır ve öne eğilerek kartviziti Vikson'un elinden alır. Başka bir şey söylenmeyince Nolan arkasında duran koltuğa yaslanır ve bacağını

ayak bileğini dizinin üzerine atar. Bileğimi çekerek dengemi bozar ve oturmak ya da üzerine düşmek zorunda kalırım.

"Artık gidebilirsin," der Nolan.

"Aramayı bekleme," der Lex alaycı bir şekilde.

Vikson iç çeker. "Buraya sorun çıkarmaya gelmedim, Alexio."

Vikson her tam adını söylediğinde Lex'in tüm vücudu gerilirken, ben de kaşlarımı çatarak onu izliyorum.

"İyi," Lex onu keser. "O zaman git."

"Kapı şurada," Gio yardımsever bir şekilde işaret ederek söylüyor.

Artık sadece ev sahipleri izlemiyor. Kafamı çevirince, tüm çalışanların işlerini bırakıp bizim gruba ve istemeden sergilediğimiz performansa bakakaldıklarını fark ediyorum.

Nolan'ın elinden elimi çekerek sesimden düşük bir hırıltı çıkıyor. "Lanet olası bir sahne yapmayı kesin," diye emrediyorum üçüne. İyi hazırlanmış planım lanet olası pencereden uçup gidiyor.

Vikson bana bakıp, ustaca başka bir kartı çekti.

Eğilip kartı bana vermek yerine, daha önce düşürdüğü para yığınının üstüne koyar. "Bu üçü kartı kullanamadan parçalara ayıracakmış gibi bir his var içimde," der bana. "Bana bir iyilik yap ve bunu onlar için sakla, tamam mı? İlk vardiyanda sana daha fazla sorun çıkarmak istemem, tatlım. Ben gidiyorum." Gözleri Lex'in gözlerine çarparak Gio ve Nolan'ı neredeyse tamamen görmezden gelir. "Sana haber veririm, Alexio. Bundan emin olabilirsin."

NOLAN

Bakışlarım Dionysus Lounge'dan çıkan adamın sırtına dikilir. Neredeyse askeri bir hassasiyetle hareket eder, başını sağa sola çevirerek odayı tarar. Kim ya da ne olursa olsun, kesin olarak bildiğim bir şey var. Ona güvenilmez.

Lex ve Gio, salonun diğer tarafındaki koltuklara oturarak avımızı etkili bir şekilde kapana kısıtıyorlar. Artık ayakta durmadıkları için, kulüpteki gerginlik azalıyor ve sohbetlerin gürültüsü yeniden canlanıyor.

Başımı kaldırıp arka koridorun ağzında duran Ma-Ri'nin minyon silüetini görüyorum. Bir elinde sigara tutacağı, diğer elini kalçasına dayamış. Ne kadar süredir bizi izliyor, ya da bizim yarattığımız sahneye kızmış mı bilmiyorum, ama saygıdan başımı ona doğru eğiyorum, gözlerimle sessiz bir özür dilerim. O başını sallayıp dönüyor ve bir kez daha kulübün arkasına kayboluyor.

Dikkatim yanımdaki kadına döner. "Neden garsonluk yapmıyorsun?" diye sorarım.

"Sana ne?" diye tersler, öne eğilip adamın cam masanın kenarına bıraktığı bardağı kapar. Bir yudumda içer ve yüzünü buruşturur.

Adamın bıraktığı para destesinin yanında duran şişenin üzerinde Widow Jane Black Opal yazıyor. Pahalı bir içki. Kaşlarımı kaldırıp ona dönerim. "İş başında içki içmen yasak değil mi?"

"Diğer tüm hostesler içiyor."

"Diğer hostların hiçbiri yirmi bir yaşında değil," diye işaret ettim.

Üst dudağı alaycı bir şekilde kıvrılır ve bardağı masaya yüksek *bir sesle* vurur. "Neden buradasın Nolan?"

"Seni kontrol etmeye geldim, prenses," diyorum.

O gülüyor, ama sesi sert ve iğneleyici. "Neden?" Mavi saçları çıplak omuzlarından kayar. Bakışları benden Lex'e, Gio'ya ve tekrar bana kayar. "Evcil hayvanlarından biri kendi başına kaçmasın diye mi?"

"Bebeğim." Lex öne eğildi ve kızım sertleşti, Lex elini bacağına koyduğunda vücudu kaskatı kesildi. Elbisesinin kesimi, lanet olası çıplak bacağını ortaya çıkardı.

daha da yukarı çıkıyor. Daha önce hiç fark etmemiştim, ama tüm hostesler bu kadar açık giyiniyor mu? Karşımızdaki kabine ve masaya bakınca, orada duran birkaç erkeğin kendi hostelerini görmezden gelip Juliet'i izlediğini fark ediyorum.

Gözlerimizi karıştırıp dişlerimi göstererek, hepsini aslında para ödedikleri kadına dönmeye zorladım. Tek dönmeyen kişi, yanımdaki kadına hiç ilgi göstermeyen bekar adamdı. Darrio Vargas'ın sağ kolu Savino, Juliet'e dik dik bakarken kaşlarını çatıyor, sonra bakışları bana yöneliyor. Önceden düşmanca olan ifadem, düz bir kayıtsızlığa dönüşüyor. Yaşlı ve şakakları ağarmış olan Savino, Darrio'nun diğer adamlarından çok farklı. Zayıf ve solgun görünüyor ve ikimiz de biliyoruz ki, kavga etsek, ben kazanırım, hem de kolayca. Darrio bu herifi kasları için değil, beyni için yanında tutuyor.

"Bana 'bebeğim' deme," diye alay eder Juliet, eğilip Lex'in elini bacağından çekerek dikkatimi tekrar kendine çeker. Savino'nun sinirli bakışlarından yüzümü çeviririm. "Benim zamanımı nasıl geçirdiğin seni ilgilendirmez. Ben çalışıyorum, misafirleri kovmakla işin bittiyse, artık gidebilirsin."

"Hayatta olmaz!" Gio sözlerini bağırarak söyler, ama bitiremeden elimi kaldırıp onu durdururum.

Öne eğilirim ve Juliet, ona yaklaşıp yaklaşıırken keskin bir nefes alır, ta ki onun tanıdık olmayan parfümünün kokusu burnuma dolana kadar. Burnum seğirir. Kokuyu sevmedim. Onu sadece doğal kokusuyla, —serin esinti ve temiz şampuan. Juliet'in hakkını vermek gerekirse, geri çekilmez. Beni izlerken hareketsiz ve sert kalır.

"Biz senin yeni misafirlerin, Prenses," diyorum ona. "Hadi, başla... bizim için *çalış*. O pisliği ağırlamanın bu kadar önemli olan ne olduğunu görmek istiyorum."

"Öncelikle," diye alaycı bir şekilde cevap veriyor. "O sen değildin."

Onun alaycı sözleri beni güldürdü ve ben geniş bir gülümsemeyle, Lex ile benim aramdaki kanepeye yaklaşıp yanına gittim. Bacağını tutmadım ya da ona dokunmadım. O yolla iyi tepki vermeyeceğini zaten kanıtlamıştı.

Bunun yerine, yanımla onu ısıtmaya başladım. İçki şişesini alıp bir bardak daha doldururken bacağım onun dış bacağına değiyordu.

"Sen de reşit değilsin," diye hatırlattı.

Aynı bardağı ağızıma götürürken kaşlarımı kaldırdım. Dudaklarını değdiği yeri yaladıktan sonra, bir yudumda

ateşli bir yudumla içtim. Yanma hafifti, kaliteli alkolün verdiği türden.

"Benimle oyun oynasana, prenses," diye ısrar ediyorum, gözlerini gözlerime kilitli tutarak. Gio ve Lex'in endişeli varlığını hissediyorum, sanki tüm kulüp çöküyormuş gibi hissetmeme rağmen . Müzik sessiz. Diğer sunucuların ve misafirlerinin konuşmaları kayboluyor. Burada sadece ikimiz varız.

"Bir oyun..." Bana mı öyle geliyor, yoksa nefes nefese mi konuşuyor?

"Evet." Dudaklarım bir gülümsemeye kıvrılırken, göğsümde kötü bir his yayılır. "Sen ve Gio'nun daha önce de oynadığınızı duydum. Sıra bende, sence de öyle değil mi?"

Gözlerini kırptıyor ve büyü bozuluyor. Başını çevirip mavi gözleriyle Gio'ya sert bir bakış atıyor, sanki onunla geçirdiği geceyi bize anlattığı için kızmış gibi. Sanki Doğruluk mu Cesaret mi oyunu ikisinin arasında özel bir şeymiş gibi. Bunu ona izin verebilirim, ama artık birbirimizden sır saklamadığınızı bilmesi gerekirdi.

Juliet iç çekerek geriye yaslanır ve başını sallar. "Hayır, seninle oynamak istemiyorum Nolan. Hayatımda yeterince Akrep Kral müdahalesi oldu."

"Jules." Gio neredeyse öne atılır, Lex'in üzerinden eğilerek onun dikkatini çekmeye çalışır ve itiraf etmeliyim ki, yüzündeki hala iyileşmekte olan morluklara bir bakış, ondan dalgalar halinde yayılan gerginliği ve öfkeyi hafifletir. "Konuşabilir miyiz? Lütfen? Hastaneden çıktığımdan beri seni görmedim, gerçekten görmedim, ve sana babanla olanlar için üzgün olduğumu söylemek istedim... seni almadığım için."

Gio, tüm saçmalıkları ve kontrolsüz kişiliğine rağmen, bu konuda iyidir. O kadar iyi ki, ne zaman çekilmem gerektiğini biliyorum. "Lex." Lex'in adını bağırarak sesleniyorum ve çenemi kaldırıyorum. "Hadi gidip bir şeyler içelim."

Juliet elini kaldırarak ikimizin geri çekilmesini engelledi, ikisinin konuşmasına izin verdi, umarım Gio onu sinirlendirir ve geri kalanımız için bir fırsat yaratır. Sanki düşüncelerimin yönünü sezmiş gibi bana kaşlarını çattı. "Oh hayır," diye tersledi. "Bunu yapmayacaksın. Burada olmaz."

"Ne demek istediğini anlamadım." *Yalan.* Yine de onu dikkatle izlerim, farkında mı diye.

Gözleri kısılır ve yastıklı koltuktan ayağa kalkar. Şişeyi ve bardağı almak için eğilir ve bakışlarım hemen giydiği dar elbisenin vurguladığı yuvarlak kıvrımlarına kaydı. *Siktir. Bu kötü bir fıkirdi.* Sikim neredeyse pantolonumun içinde zonkluyordu

, onu altımda, kollarımda, lanet olası yatağında hissetmenin nasıl bir şey olduğunu hatırlayarak.

Juliet ise bana cevap vermek yerine, sadece göğsüme iterek beni geriye ve yolundan çekip geçer. Birkaç kişi başını çevirir, erkeklerin bakışları onun kalçalarının sallanışını takip eder ve ben kendimi tutamadan göğsümden düşük bir homurtu çıkar. Bakışları başka yere kayar ve ben Gio ve Lex'e beni takip etmelerini işaret ederim, gerçi onların buna ihtiyacı yoktur.

"Juliet." Onu takip ederek ana salondan çıkıp yan taraftaki barlardan birine doğru giderken sesleniyorum. Barmen, ince sarışın bir kadın, yaklaşırken bize bakıyor, gergin bakışları üçümüzden Juliet'e, Juliet'ten bana atlıyor.

"Üzgünüm, Denise," diye mırıldanarak Juliet, neredeyse dolu olan alkol şişesini ve bardağı masaya bırakır. "Müşterim bitirmeden gitti, sen kullanabilir misin?"

"Şey..." Juliet başını sallar ama şişeyi yine de alır. "Ödeme yaptı mı?"

"Bizi görmezden mi geliyorsun?" diye soruyorum. "Cidden mi, Juliet? Neyiz biz? On iki yaşında mı?"

"Belki *siz* öylesiniz," diye tersler Juliet, sırtı dik, bana bakmayı reddederek. "*Ben* işimi yapmaya çalışıyorum ve siz benim müşterim değilsiniz, bu yüzden gidebilirsiniz."

Denise'in gözleri büyür ve bir adım geri atar. Lex'in yüzüne bakmadan bile onun ifadesinin öfkeli olduğunu anlarım. Bir an sonra, yanımdan geçip Juliet'in arkasına yaklaşır ve onu bara sıkıştırır, aralarında hiç boşluk kalmaz. Juliet bize kızgın, bize güvenmiyor ve bunun şu anda bizim kim olduğumuzdan çok onun hakkında bir şey söylediğini hatırlamam gerekiyor.

"Lex." Onu daha fazla kızdıracak bir şey söylemeden önce uzanıp elimi omzuna koydum.

Ne yazık ki, uyarıma kulak asmaz ve beni iterek, avuçlarını onun kalçalarının iki yanına koyar, başını ona doğru eğerek sıkıca sarılır.

Ne dediğini duymuyorum, sesleri o kadar alçak ki, bu kadar yakınımda durmama rağmen anlayamıyorum. Ne dedikleri önemli değil, tam da beklediğim etkiyi yaratıyor, çünkü bir saniye sonra kız geri çekiliyor ve dirseğini Lex'in karnına çarpıyor. Lex tepki vermiyor. Hatta homurdanmıyor bile. Sadece kızın yüzünün yanına burnunu sürtüyor ve yavaşça onu bırakıyor.

Gio ve ben, kız yavaşça ona dönüp yüzüne bakarken onu izliyoruz. Kızın yüzünde öfke ve... tahrik karışımı bir ifade var.

Şok olmuş bir şekilde, ağzı kendini beğenmiş bir şekilde yukarı doğru kıvrılmış Lex'e bakıyorum. Kesinlikle yanılıyor olmalıyım, değil mi? Ona tekrar bakıyorum ve ikinci kez baktığımda bunun doğru olduğunu görüyorum. Makyajının altında yanakları kızarmış. Dudaklarını aralayıp alt dudağını yalıyor ve birlikte geçirdiğimiz gece ona verdiğim sözü hatırlıyorum.

Ödeşmiş olalım. Ondan hiç talep etmediğim bir yemin, ama şimdi yerine getirmek istiyorum. Dolgun, pembe dudakları ve pudranın aşırı kullanımından kaynaklanmayan hafif kızarıklığı pudra kullanmaktan kaynaklanmıyor, onu o dudaklarıyla benim aletimin kökünü sararak beni derinlerine alırken hayal ediyorum. altını yalayıp, başını döndürerek ona sahip olduğum her şeyi sunuyorum.

"Eğer seni bırakacağımı düşünüyorsan..."

"İkimiz de ne yapmama izin vereceğini biliyoruz, bebeğim," der Lex, nefes nefese kalmış ve yüzüne bıçak gibi bakarken onu keserek.

Kollarından omuzlarına kadar titriyor, tüm vücudu gergin bir yay gibi ve her an kopmaya hazır. "*Siktir git.*" Bu sefer, sözler ne kadar alçak ve tıslayarak söylense de, onları net bir şekilde duyabiliyorum.

İnsanların ona güvenmemesi için bir neden sunmasına alışkındır ve biz sadece ona zaten bildiği şeyi kanıtladık: kimseye güvenilmez.

"Prep Girl..." Gio, onun soğuk mavi gözleri ona dönünce yüzünü buruşturur. "*Yapma.*" Bu tek kelime, içinde çok geniş bir anlam barındırır.

. "Sadece..." Nefesini içine çekip yavaşça bırakıyor, omuzlarını normal pozisyonuna indirmeye zorluyor. Başını ileri geri çeviriyor, yumuşak mavi saçları omuzlarından aşağıya doğru süzülüyor, göğüslerinin üstüne zar zor değiyor. "Bunu unutmalısın." Gözleri bir kez daha benimkilere kaydı. "*Beni bırakmalısın.*"

Başımı yana eğerek ona bakıyorum. Bizi bırakmamızı mı istiyor? Hayır. Yavaşça başımı sallayarak isteğini reddediyorum. O kaçamadan yaklaşıp elini tutuyorum.

"Nolan." Sesindeki kaynayan ihtiyatı görmezden gelerek, dönüp onu arkama çekerim. Direniyor çünkü o Juliet; bana biraz direnmeseydi bizim tatlı takıntımız olmazdı. Ve bunun doğru olduğunu anlıyorum. O artık sadece Lex'in takıntısı değil, hepimizin takıntısı.

Tehlikede ve bunun farkında bile değil. Gio'nun saldırganlarından, söylediklerinden ona bahsetmedik. Dışarıda birinin onu aradığını bilmek

olması mantıklı, sonuçta tüm Silverwood ailesi onu nefret ediyor. Babasına ya da annesine saldıramazlar. Geriye tek hedef o kaldı. Donovanların Silverwood halkına ihanetiyle hiçbir ilgisi olmaması önemli değil. Onların gözünde, o da suç ortağı.

Belki de bu bizi biraz geri tutmuştu. Belki de bu yüzden Lex'in onu bizim çevremize çekme taleplerine ve ısrarlarına bu kadar direnmişim, ama şimdi... artık çok geç. İsteyerek ya da istemeyerek, Juliet Donovan kalbimize, ruhumuza girmeyi başardı ve onu bırakmak için kendi göğsümü bile yarıp açardım.

Kulübün geri kalanından duyulmayacak ve görülmeyecek bir yere, arka koridora girer girmez onu öne doğru çekip duvara döndürdüm. Onu bıraktığım anda, elimi omzunun hemen üstündeki duvara vurup onu kapattım.

Başka herhangi bir kadın, benim dikkatli bakışlarımın ya da onu sıkıştıran vücudumun geniş çemberinin altında küçülür, ama bizim kızımız değil. O değil. Dişlerini sıkarak ve şiddetle, iki avucunu göğsüme vurur.

"Senin sorunun ne lan!"

Eğilip yaklaşıyorum. "Şu anda bize kızgın olduğunu anlıyorum," diyorum, daha da yaklaşarak, o benim tutuşumdan kurtulmaya çalışırken kalçalarımı onun kalçalarına sıkıştırıyorum. "Ama bir an bile bizden kaçabileceğini düşünme."

Ağzı açılır ve ben, çok daha iyi işlere yarayabilecek dudaklarından çıkacağını tahmin ettiğim öfke dolu sözleri engellemek için elimi ağzına kapatırım. Dişleri avucumun etli derisine batar ve sikim fermuarımın üzerine atlar, boğazımdan düşük bir inilti çıkar. Onun saldırısının keskin acısı içimi sararken gözlerimi kapatırım. Başımı eğip nefes alıp verirken on'dan geriye doğru sayarım.

Ama o bırakmıyor. Bunun yerine, ıslaklık parmaklarımdan sızana kadar daha sert ısıyor.

parmaklarım ıslanana kadar ısırmaya devam ediyor. Bir saniye sonra, çığlık atarak beni bırakıyor. Kafamı kaldırdığımda Lex'in yanımda durduğunu görüyorum, parmakları saçlarına dolanmış, saçlarını yumruğuyla sıkıca tutuyor.

"Nazik ol, bebeğim," diye onu uyarır. "Siktir git!" diye ona bağırır.

"Çok isterim," diyorum ona dürüstçe, ve o başını benim yönüme çeviriyor - ya da çevirmeye çalışıyor. "Ama şu anda bunu istediğini sanmıyorum. Bence şu anda biraz harekete geçip, bizim sana ihtiyacın olan şey olmadığımızın kanıtı olarak bunu kullanabilirsin."

"Ben..."

"Lanet olası cümleleri bitir," Lex'in sesi, karanlık ve tehlikeli bir şekilde onun sözlerini keser. "Sana meydan okuyorum."

Kirpikleri yüksek elmacık kemiklerine düşer, ama bakışlarım dudakındaki kırmızı lekeye gider. O kan. Benim kanım.

Bunu daha fazla uzatırsak, fermuarımın izini kalıcı olarak sikimin sapına dövme yaptıracağım.

"Prep Girl, sana güvenebileceğini anlamayı istiyoruz," Gio ısrarla, diğer tarafıma yaklaşarak.

Ona bakmayı reddediyor — şüphesiz, onun morlukları ve hala iyileşmekte olan yüz hatları onu yumuşatıyor.

"Şimdilik seni yalnız bırakacağız," diyorum, kanayan avucumla çenesini tutup gözlerime bakmasını sağlıyorum. "Ama şunu unutma..." Dudaklarım kulak memesine değene kadar öne eğiliyorum. Onun titremesine karşılık dudaklarımda beliren gülümseme, kendini beğenmişlikle dolu. "Şu anda sahip olduğun her şey —bizden kaçmak için sahip olduğun bu özgürlük—bizim izin verdiğimiz için var. Sana zaman vereceğiz Jules, ama eninde sonunda bize geri döneceksin. Sana söz veriyorum."

JULIET

Cildim yanıyor. Bilmediğim bir maddenin görünmez izleri karnımdan uyluklarıma akıyor. Sanki orada bir şey var gibi kaşınıyor, ama ne olduğunu bilmiyorum.

Gözlerim aralanır. Çatlamış dudaklarım, dilimin arkasında kalan kusmuk tadı ile birbirine çarpar. Pahalı kolonyanın yakıcı kokusuna burnumu buruştururum. Giysilerim nerede? Aşağıya bakarım, elbise yok. Sütyenim ve külotum da yok.

Nereye gittiler? Ben mi çıkardım? Kafam sanki binlerce kırıcı çekiç kafatasımın içinden çıkmaya çalışıyormuş gibi zonkluyor.

Hem çok üşüyorum hem de çok sıcak hissediyorum, üzerimde hiçbir şey yok. Utanç verici bir his göğüslerimden karnıma doğru yayılıyor. Cildime sızan soğuk kemiklerime kadar işleyene kadar kendimi kollarımla sarıyorum.

Vücudum sağlam. Uzuvarım kırık değil. Cildim zarar görmemiş. Yine de... içimde bir şey inanılmaz derecede yanlıs hissediyorum.

Sanki derim çok gergin, yüzüm yanlıs kemiklerin üzerine gerilmiş gibi. Yatakta hareket etmeye çalıştığımda kaslarım isyan ederek çığlık atıyor. Bu benim yatağım değil, ailemin evindeki misafir yataklarından biri. Buraya nasıl geldim?

Vücudumun her yerinde hissettiğim o garip yapışkanlık hissi geçmiyor, ellerimle kollarımı, bacaklarımı ve karnımı ovuşturduğumda bile.

Nedir bu? Neden var? Neden? Neden? Neden!

Gözümün ucunda bir gölge belirince yanağımı çeviriyorum. Bir beden yanımdaki yatakta uzanmış bir ceset var. Erkek kolu yastığın üzerine çekilmiş. Yüzü başka yöne dönük, görünmüyor.

Titremeye başlıyorum. Çenesinin görünen kısmındaki sakallarda gri renk var. Bu Bran değil. Bu benim erkek arkadaşım değil. Bu...

Gerçek

Bu gerçek değil, kendime söylüyorum. Hiçbiri gerçek değil.

"Juliet!" Roquel'in boğuk sesi, beni uykunun son bulanıklığından ve kabustan uyandırdı. "Beni duydun mu?" Onun

dolabının kapısından kafasını uzatırken. "Geç kalacağız dedim. Acele et!"

Boğazım kurumuş, yutkunup başımı salladım.

korkuluk gibi hissetmeme rağmen, bir şekilde kendimi yataktan kaldırmayı başarır ve buraya geldiğimden beri biriktirdiğim eşyaların üzerine sendeleyerek giderim. O dolaptan çıkarken, tek ayak üstünde zıplayarak yırtık bir kot pantolon giyerken, ben de etrafta dolanıp bol bir eşofman altı ve siyah bir tişört bulurum.

Eskiden okula gitmeyi New York Moda Haftası'na hazırlanmak gibi görürdüm. Üniformalar değiştirilemezdi, ama aksesuarlarla süslenebilirdi. Şimdi ise, çıplak olmadığım sürece, hiç umrumda değil. Scorpion Kings'in bana yaptıklarını ödeşmek için tüm niyetim

Onlardan uzak kaldığım günler. Her şey çok fazla. Yeterince gücüm yokken, çok fazla enerji harcamam gerekiyor.

Roquel, dolabına dalıp, öğretmenlerden birinin kıyafet kurallarına uymadığı için onu azarlayacağını bildiğim, vücuduna yapışan bir tişörtü alırken, ben de hızla üstümü değiştiriyorum. Hiç umursamıyor gibi görünüyor ve şaşırtıcı bir şekilde, hiç Long müdürün odasına çağırılmıyor. Belki de erkek öğretmenler, uygunsuzluğu umursamadan onu izlemekten hoşlanıyorlar.

"Çanta!" diye bağırarak koridora koşar, anahtarlar elinde

Gözlerimi devirdim ama çıkarken ikimizin çantalarını da aldım. Roquel dışarı çıktığımda arabayı çalıştırmış, ben ikili evin sarkık ön merdivenlerinden inerken ön kapının alt kilidini çevirip arkamdan kilitliyor. Yolcu kapısını açıp içeri giriyorum ve o bir kanatlı gözünü bitirirken çantalarımızı yere bırakıyorum.

Torpidodaki saate rağmen, ikinci gözünü de özenle yapıp, göz kalemi konsola düşmeden ve arabayı geriye almadan önce. "

Uyuyakaldığımıza inanamıyorum," diye mırıldanarak bana ters bir bakış attı. "Neden beni uyandırmadın?"

Ona göz kırparak cevap veriyorum. "Muhtemelen ben de uyuyakaldığım içindir," diyorum. O farkında değil gibi görünüyor, çünkü çoğu gencin yetişkinlerden daha fazla uykuya ihtiyacı olduğunu ve beynimiz henüz tam olarak gelişmemişken ya da öğrenmeye yeterince uyanık değilken sabahın köründe kalkmamızı beklemek işkence olduğunu söyleyerek sinirli bir nutuk atmaya başlıyor. Çenemi kapatıp arkama yaslanıyorum ve o sürerken sesinin beni yarı uykulu bir hale sokmasına izin veriyorum.

Gürültülü Camry durduğunda, gözlerimi aralayıp ön camdan sabahın ilk ışıklarını ve öğrenci otoparkını gördüğümde rahat bir nefes alıp kemerime uzanıyorum. Ama Roquel'in sessiz olduğunu fark ediyorum. Ona bakıyorum ve hemen kaskatı kesiliyorum.

"Ne oldu?"

Roquel sürücü koltuğunda oturuyor, yüzü acı bir ifadeyle bükülmüş. Yavaşça bana dönüyor ve nefes alıyor. "Ben..." Konuşmaya başlıyor ama ve başını salladı. Kaşları birbirine yaklaştı, soluk teninde iki siyah çizgi belirdi ve elini kaldırıp dağınık saçlarını kulağının arkasına itti.

"Seninle konuşmak için erken kalkmak istedim," diye sonunda söylüyor. "Ama ben..." Dalgın bir hareketle elini sallıyor. "Bilirsin."

Kaşlarımı çatarak başımı salladım. "Evet, ne hakkında konuşmak istemiştin?" Gözlerimi ondan ayırıp, okulun girişine doğru ilerleyen öğrenci gruplarına ve çiftlere baktım. Zamanında yetişsek bile, her zamankinden çok geç kalmıştık ve eğer o, ne söyleyecekti ise hemen söylemezse, gerçekten geç kalacaktık.

"Ailem cuma günü geri geliyor," diye patladı.

Koltuğumda döndüm. "Ailen mi?"

O da başını sallar, alt dudağını ısırır ve hemen bırakır. "Senin evde kaldığını bilmiyorlar," diye itiraf eder. "Söylerim de kalmana izin verir mi bilmiyorum."

Göğsüme derin bir yara açan, söylediği şey değil, söylemediği şeydi. Ailesi, Silverwood'daki herkes gibi, yani Donovanları pek sevmiyorlardı.

Boğazımı sıkıştıran bir gerginlik hissederek yutkunuyorum. "Tabii ki onlarla konuşmayı deneyebilirim," diye aceleyle söylüyor, "ama ne olur ne olmaz, sana zaman vermek istedim... bilirsin... belki... başka bir yer bulmak için?" Sesi ve bakışları şefkatle doludur.

Başka yer *yok*. Ona bu gerçeği hatırlatmak yerine, kısa bir gülümseme takınıyorum. "Sorun değil," diyorum. "Cuma'ya birkaç gün var. O zamana kadar kalacak bir yer bulurum, Lounge'da aldığım ekstra vardiyalarla iyi bir depozito ödeyebilirim."

Roquel, rahatlamış gibi bir nefes verir ve kaşları gevşer. "Oh, iyi," der. "Evet, tamam." Uzakta birinci dersin zil sesi duyulur ve o küfrederek arabayı kapatır. "Siktir, acele etmeliyiz."

Çantalarımızı alıp onun çantasını ona atıyorum, arabadan inip binaya doğru ilerliyoruz, o dolabına doğru giderken el sallayarak ayrılıyoruz ve ben... öylece duruyorum. İnsanlar etrafıma akın ediyor, ilk ders için acele eden öğrenciler beni itip kakıyor, çantalar omuzlarında, ucuz spor ayakkabıları ana salonun karo zemininde gıcırıyor. Başım omuzlarımda ağırlaşıyor.

Ne yapıyorum ben? Bu soruyu ilk kez sormuyorum. Orada durdukça, ana salon boşalır, öğrenciler ve öğretmenler günlerine başlamak için sınıflarına dağılır ve itişip kakışmalar azalır.

İkinci ve son zil çalana kadar kendime gelemiyorum ve fark ediyorum ki... Yalnızım ve geç kaldım.

"Jules?" Adımı duyunca gözlerimi kırptıştırıp, arkamdan gelen yumuşak kadınsı sesin geldiği yöne dönerek, Mads'i kollarında bir yığın kağıt tutarken buluyorum. "Ne yapıyorsun? İlk ders çoktan başladı."

"Ben..." Burada ne halt ettiğimi bilmediğimi ona nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum, ama ana salon üzerime çöküyormuş gibi hissediyorum. Tıpkı Bran'ı Avery'yi sikerken bulduğum gece gibi, göğsüm sıkışıyor ve içimde bir duygu seli kopuyor, her biri hakimiyet için birbiriyle yarışıyor. Ancak bu sefer hiçbirisi diğerlerinin üstüne çıkamıyor, bu da midemde garip bir boşluk ve mide bulantısı hissi bırakıyor.

Kaşları çatılır ve bir an daha bana bakar. Burada öylece durmamın nedenini açıklamayınca, anlamış gibi görünüyor. "Bunları taşımama yardım eder misin?" diye sorar, elindeki yığına başını eğerek, ve bunu söyler söylemez, kağıtların üst kısmı yana kayar.

Nefesini tutarak, üst kısmının düşmemesi için ters yöne eğilmeye çalışır. Ne yazık ki, bu hareket ters etki yapar ve kağıtlar kenardan kayarak karo zemine dağılır.

"Siktir!"

Boş salonda yankılanan küfür sesi beni irkiltti. Büyük mavi gözleri benimkilere doğru kalkar, büyür ve elimde hala kağıtlar olmasaydı, elini ağzına kapatırdı diye kesin bir izlenim edinirim. Bir hırıltı kaçar ve gülmek için alt dudağımı ısırırım.

"Ben..." İkimiz de ayaklarının dibindeki kağıt yığınının bakıyoruz. "Seni daha önce küfür ederken hiç duymadım galiba."

O inlerken ben öne doğru ilerlerim, o eğilirken diz çökerim ve birlikte belgeleri ve kağıtları toplamaya başlarız. "Genelde yapmam," diye itiraf eder. "Bir kez başladım mı, durmak zor oluyor ve annemler duyarlarsa..."

Bir kağıt parmağımın ucuna kayarak dış deriyi kesince, elimi hızla geri çekiyorum. Kan yok ama çok *acıyor*.

"İyi misin?" Mads'in yumuşak sorusu, kesikten bahsetmediğini gösteriyor, ama ben öyleymiş gibi davranarak bir sonraki belge grubuna uzanıyorum.

"Evet," diyorum, birkaç paketi üst üste çekip dizlerimin üzerine yığıyorum. "Sadece kağıt kesti."

Gözlerin bana dik dik baktığı hissi yüzümün yan tarafında yanıyor, ama görevimizi bitirmek için bunu görmezden geliyorum. Tüm kağıtlar toplanıp iki yığına eşit olarak dağıtıldıktan sonra ayağa kalkıyoruz.

"Bunları nereye götürüyorsun?" diye soruyorum.

"Ön büro," diyor ve ana salonu işaret ederek başını sallıyor. "Yardım edecek misin?" Başımı sallıyorum ve ikimiz birlikte o yöne doğru yola çıkıyoruz.

Mads'in birçok özelliğini seviyorum. Roquel ile Mads arasında, sanırım Mads'i daha çok seviyorum. Roquel'e ve bana verdiği destekle, bu kadar uzun süre kalacak bir yer sağladığı için minnettar değilim ama Mads'in kişiliği benimkiyle daha uyumlu gibi geliyor.

Silverwood Prep'teki eski hayatımda, Roquel'in takılacağım ama asla güvenmeyeceğim biri olurdu. Mads ise... Mads sessiz ve gözlemci. Bu yönüyle tehlikeli, ama en azından gerçek. Roquel ise sığ ve kolay anlaşılır ve şu anda benim ihtiyacım olan şey öngörülebilirlik. Yine de

Mads sessiz kalmama izin veriyor ve Roquel'in yapabileceği gibi baskı yapmıyor —tabii Roquel telefonundan veya aynadan bakıp etrafındaki insanların onun kadar kendilerine takıntılı olmadığını fark ederse kendileriyle onun kadar takıntılı olmadığını fark edecek kadar uzun süre telefonundan veya aynasından başını kaldırırsa — ve bunu takdir ediyorum.

Ön büroda görevli yaşlı kadın, içeri girdiğimizde başını kaldırıp bana bakıyor ve gözlerini kısıyor. Ben tek kelime etmiyorum, bunun yerine Mads'in öne geçmesini tercih ettim.

"Merhaba, Bay Rogers'ın ofisinden bu belgeleri getirmemiz istendi," der, sesi neşeli ve masumdur. "Bunları nereye koymamızı istersiniz?"

Sekreter, artık çok alıştığım açık düşmanlıkla bana bakarak, duvarın kenarında duran,

"Oraya koyun lütfen," diyor.

Mads tatlı bir gülümsemeyle "Teşekkürler!" der. Onu takip ediyorum ve o masaya belgelerini bırakır bırakmaz ben de aynısını yapıyorum.

"Geri dönüş kartı ister misiniz?" diye sorar sekreter, ve ben onun bana bakmadığını fark ederim.

Mads ya farkında değil ya da insanların düşmanlığını görmezden gelmekte çok başarılı çünkü kadının yardımsever olmaktan başka bir şey gibi görüldüğünü bile belli etmiyor. "Hayır, gerek yok," diyor. "Zaten ders bitmek üzere, biz çıkıyoruz."

Öyle mi? Sekreterin masasının arkasındaki saate bakıyorum. Şaşırtıcı bir şekilde, haklıymış, bir sonraki zil çalana kadar birkaç dakikamız var. Beni bulana kadar ne kadar süre ön salonda beklemişim?

Mads yanımdan hızla geçerek kolumu tuttu ve huysuz sekretere el sallayarak ikimizi de koridora çıkardı. Yaşlı kadının görüş alanından çıkınca içini çekerek kolunu benden çekti, sarı saçlarını omuzlarının üzerine attı, yüzünü buruşturdu ve bileğindeki saç bandını çıkarıp saçlarını bağladı.

"Tamam," diyor. "Zil çalmadan bir sonraki ders için bir şeyler alalım, sonra bana ne olduğunu anlatırsın."

Midem bulandırıcı, bağırsaklarımı sıkıştıran endişe geri gelir. "Bana bir şey yok."

Bana attığı kaş kaldırma hareketi, bu saçmalığı atlatamayacağımı söylüyor ve ben derin bir nefes veriyorum. "Tamam, evet, var," bir saniye sonra itiraf ediyorum, "ama şu anda bunu konuşacak durumda değilim."

At kuyruğunu sıkıca bağladıktan sonra içini çekiyor. "Peki, en azından bana her konuda gelebileceğini biliyorsun..." Dalgalanan sarı saçları dalgaları ensesine çarparak dikkatimi çeker. "Ve gerçekten " *Bir* an duraksar ve bana bakar.

İnlerim. O bakışı tanıyorum. "*Onlar* hakkında konuşmak istemiyorum," diyorum ona. Şu anda hayatımda çok fazla sorun var, ama Akrep Kralları en kötüsü. *Lanet dairemi yaktılar!*

Şimdi, sahip olduğum son güvenli limanı da kaybediyorum. Roquel'in evinde kalmanın uzun sürmeyeceğini bilmeliydim. Hafta sonuna kadar ikinci bir yer bulmam gerekiyor.

"Tamam, tamam," diyor Mads yatıştırıcı bir şekilde, dudaklarının köşesinde bir gülümseme beliriyor. "Ama eğer onlarla ilgili konuşmak istersen, seni dinlemeye hazırım, tamam mı?"

Köşeyi dönüp kısa bir koridordan bize tahsis edilen dolaplara doğru ilerlerken ona başımı sallıyorum. "Evet, biliyorum ve minnettarım. Sadece..." doğru ruh halinde değilim? Son yılımın henüz yarısını bile doldurmadan üç psikopatın peşinde olduğum gerçeğiyle başa çıkmaya hazır değilim. Evsiz kalma fikrine aşık değilim.

Cevap: Yukarıdakilerin hepsi.

Kendimi sarsıp kendi dolabımın önünde durdum. Mads, dolabımı açıp geri çekilip üst raflara yerleşmiş çöp yığınının görmem için bekledi. kitaplarımı alıp değiştirmek için uzanmadan önce, üstteki bölmelere girmiş çöp yığınının yere dökülmesini bekliyor.

"Bana yardım etmek istiyorsan, yakınlarda ucuz yerler varsa veya otobüs durağının yakınında boş yerler varsa söyle," derken, kullanılmış tampon gibi görünen şeyi ayağımla kenara itiyorum. İğrenç.

Dolabı kapatıp kilidi çeviriyorum. Ona doğru döndüğümde, Mads ayaklarımın etrafındaki çöplere bakıyor. "Hala devam ediyor mu?" diye soruyor, spor ayakkabısının ucuyla lolipop kağıdını iterek.

Omuz silkiyorum. "Öyle görünüyor. Evet, kiralık yer var mı?"

Gözleri benimkilere takılır ve yüzünü buruşturur. "Üzgünüm, pek yer bilmiyorum ama ana caddedeki kadın sığınma evinde yer olabilir. Orada bazen gönüllü olarak çalışıyorum. Ama her gece açıyorlar ve kalanlar için sokağa çıkma yasağı var."

Yüzümü buruşturuyorum. En iyi yer değil, ama en azından bir yer. Yine de, eşyalarımın çoğu hala Nolan'ın evinde ve sahip olduğum tek şey şu anki sırt çantam ve Goodwill'den aldığım spor çantasına sığan şeyler olduğu için, bu daha iyi sanırım.

"Teşekkürler," diyorum, "Bir bakarım."

Mads, kendi dolabına doğru koridorda ilerlerken dudağını ısırır ve ben de onu takip ederim. "Seninle kalmanı teklif ederdim, ama..."

Sözleri yarım kalır ama açıklamasına gerek yoktur. *Ailesi*. Omuz silkerim ve onun dolabının önünde dururuz. O, benimki gibi bir fiyasko yaşamadan dolabını açar. "Merak etme," diye onu teselli ederim. "Veil'in yanındaki motelde her zaman oda kiralayabilirim."

Gözleri bana çevrilir. "Orada otobüs durağı var mı?" diye sorar.

"Muhtemelen," diye geçiştiriyorum. Aslında gerçek cevap, büyük bir hayır, yani, sayılır. En yakın otobüs durağı bir buçuk kilometre uzakta, ama en azından bir yatak ve mahremiyetim olacak.

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum." Mads dudaklarını ısırarak ve birkaç kitap çıkararak kalçasına dayar, kalem ve kalem kutusu arar. "Veil gölgeli bir bölgede ve orada çalışan kızların bazılarının... motelde de çalıştığından eminim."

Dudaklarım seğirdi. "Bir striptizciye fahişe demek için duyduğum en nazik ifade bu," dedim.

Yüzü kızarır. "Ben öyle demedim!"

"Evet, tamam." *Yalancı*. Ses tonumdan, bana öfke dolu bir bakış atıyor ve ben de gülümsemeden edemiyorum. Onunla dalga geçmek, karnımda hala hissettiğim duygulara odaklanmaktan çok daha kolay.

Telefonum sütyenimin içinde titriyor ve onu çıkardığımda suratımı asıyorum.

GIO: Neredesin?

GIO: Konuşabilir miyiz?

Lex'in izlemeyi kapattığımda telefonu kapatacağını düşünmüştüm, ama kapatmamış. Ve görünüşe göre, ya onları engellemeyi gerçekten beceremiyorum ya da Lex bir şekilde bu lanet şeyi uzaktan erişip hepsinin engelini kaldırmayı biliyor, ama kimse bunu yapamaz... değil mi?

"Hey, bu şeyde numarayı nasıl engelleriz biliyor musun?" diye soruyorum, düşüncelere dalmak yerine. Telefonu ters çevirip Mads'e gösteriyorum.

Gözleri büyür ve telefona uzanır, eşyalarını diğer kalçasına kaydırarak tek eliyle tutar. "Nispeten kolay olmalı," diye mırıldanarak ekranı kaydırır.

"Sanırım bu konuda pek iyi değilim," diye itiraf ederim.

"Birini engellemekten nasıl beceriksiz olabilirsin?" Mads burun kıvrarak başını sallar ve ekrana birkaç kez dokunur.

Omuz silkerim. "Bilmiyorum, ama yemin ederim bunu şimdiye kadar milyarlarca kez yaptım ve hiç tutmadı. Belki doğru kaydetmedim?"

"Ben az önce kaydettim, şimdi sorun olmaz." Mads telefonumu geri verir ve telefonum elime düştüğünde, nihayet sessiz kalır. Artık vızıltı yok.

—rahat bir nefes

alıyorum.

"Teşekkürle

r."

Gülümseyerek omzuma hafifçe vurur ve dolabını kapatır. "İş yerinde görüşürüz?"

"Evet." Sırt çantamın askısını düzeltirken telefonu sütyenime geri sokuyorum. Sınıfın bitimini haber veren zil çalıyor ve öğrenciler koridora dökülürken kapılar açılmaya başlıyor.

Mads ve ben el sallayarak vedalaşıp kendi yolumuza gittik. Ancak bir sonraki dersime vardığımda, sütyenimdeki telefon yine titremeye başladı. Bastırılmış bir homurtuyla telefonu çıkardım ve yanıma oturan sporcu çocuklardan birinin bakışlarını üzerime çektim. Mads'in yaptığı şeyin de işe yaramadığını gördüm.

LEX: Bizi engellemeye çalışmayı bırak.

Öldürücü bir öfke beni sarar. Kesinlikle benim lanet telefonuma bir şey yapıyor.

JULIET: O zaman benimle konuşmayı kes.

LEX: Asla olmaz, bebeğim. Derste görüşürüz.

Onun yanıt mesajı benimkinden hemen sonra geldiğinde, elimdeki telefonu düşünmeye başladım. Belki de zararımı kesip bu şeyden kurtulmanın zamanı gelmiştir. Daha önce telefonum olmadan da idare etmişim, artık gerçekten ihtiyacım yok.

Ama bir de, bir dairem ve bilgisayarım vardı, ikisi de artık benim için ulaşılmaz şeyler. Bunun yerine, telefonu titremeden sessize alıp sırt çantama atıyorum. Hayatımdaki tüm seçimlerim buharlaşıyor, duman gibi yok oluyor ve yapabileceğim hiçbir şey yok.

LEX

Bu dünyada yaşamayı hak etmeyen insanlar var.

Varlıkları ve kalp atışları sadece bir doğum kazası, evrenin gerçekten kayıtsız olduğunun talihsiz bir kanıtı. Bunu biliyorum çünkü Tanrı gerçekten var olsaydı, Darrio Vargas gibi boktan insanları asla onaylamazdı.

"Sence alıcı bunu umursar mı?" Darrio, *The Bronze Needle*'ın kirli fayansları üzerinde bir ileri bir geri yürürken cep telefonunun ahizesine homurdanıyor.

Telefonumun ekranını yukarı kaydırırken dövme tabancasının vızıltısı havayı dolduruyor. Bu kadar küçük bir cihazda çalışmak daha zor, ama Allen Donovan ilk kez benimle iletişime geçtiğinden bu yana aylar geçti ve gerçeği öğrenmeye daha önce olduğumdan daha da uzaklaşmış durumdayım.

"Bana bu saçmalıkları anlatma!" Darrio'nun sinirli sesi bağırmaya dönüşüyor. Sinirlerimi bozuyor. Keşke Nolan kafasına bir kurşun sıkmama izin verse, sorunlarımızın yarısı çözüldü.

Sanki düşüncelerimi duymuş gibi, Nolan küçük dövme salonunun diğer tarafındaki sandalyesinden bana bakıyor. Elimde tuttuğum telefona anlamlı bir şekilde bakıyor ve ben başımı sallıyorum. Allen Donovan'ın masumiyetiyle ilgili hâlâ yeni bir bilgi yok ve Juliet taşındığından beri son birkaç haftadır bu konuyla ilgilenemedim. Eşyaları hâlâ Nolan'ın odasının bir köşesinde duruyor ve keşke onun da bir eşyası bende olsaydı. çarşafklar artık onun kokusunu taşımıyor ve geçirdiğim tek gece yetmedi.

Dövme iğnesi hassas bir noktaya değiyor ve tepki olarak kıpırdamıyor ya da irkilmeme rağmen, derimin altındaki bir kas seğiriyor. Ancak acı buna değer, çünkü Juliet hayatıma geri döndüğü için onu bir daha asla bırakmayacağıma karar verdim. Juliet'in adını yazan dövme makinesini tutan adama bakıyorum. Adının yazıldığı satırlar, bir kuşun kanatlarının görüntüsünün içinde gizlenmiş, çok belirgin değil. O benim aşkıma kabul ettiğinde, bana dövme yaptıracağı yeri seçmesini isteyeceğim.

İğne yine hassas bir noktaya değiyor ve dikkatimi telefonumun ekranına geri veriyorum. Darrio için çalışmaya karar verdiğimizden beri yıllardır buraya geliyoruz. Bütün adamları çete dövmelerini burada yaptırıyor ve burası tam bir çöplük.

Hangi dövmeçi, reşit olmayanlara dövme yapmaya razı olur ki? Ama dükkan ve sahibi ne kadar şüpheli olursa olsun, Nolan ve ben her geldiğimizde ısrar ettiğimiz iki sanatçı, Rogue ve Carver, güvenilir. Temiz. Metodik. Yüksek fiyatlarına ve Darrio'nun lanet ağzıyla uğraşmaya değer.

"Ürünü hafta sonuna kadar buraya getir, yoksa..." Darrio telefonu kapatmadan önce bağırır ve telefonu uzak duvardaki tezgahın üzerine fırlatır.

Sanatçım Rogue, çizimini bırakıp omzunun üzerinden sinirli bir homurtuyla arkasına bakar. Darrio bunu görmezden gelir ve pencereleri siyah kağıtlarla kaplı, içeriği kimse göremeyen arka ofise girer ve kapıyı sertçe kapatır.

Nolan ve ben birbirimize bakıyoruz. "Üzgünüm çocuklar," diyor Nolan, iki sanatçıya seslenerek. Rogue sesini çıkarmadan işine geri dönüyor ve Carver durmaya bile tenezzül etmiyor.

Ön kapının zili çalar ve Gio'nun dükkânın önüne adım attığını görürüm. Bizi fark eder ve doğruca bize doğru gelir, ofis kapısının arkasından Darrio'nun sesini duyana kadar dükkânın geri kalanına gözlerini gezdirir. Yüzünü buruşturur ama Nolan ile benim aramda durana kadar durmaz.

"Neden kızgın?" diye sorar.

"Yeni bir sevkiyatta ürün ve teslimat sorunları," diyor Nolan.

Rogue ve Carver sağlam adamlar ve ağızlarını kapalı tutacak kadar akıllılar, ama Nolan dikkatli davranıyor ve ürünün ne olduğunu söylemiyor. Uyuşturucu. Daha doğrusu kokain.

Esrar ve haplarla yeterince uğraştık, ama kokain Darrio'nun en yeni işi. Son zamanlarda kasabadan uzak olmasının tek nedeni bu. Güneydeki bir kartelle gidip geliyor, Silverwood'un kuzeyindeki zengin pisliklerin eline ve burnuna ulaştırmak için malzeme temin ediyor.

Gio Nolan'a yaklaşırken ben telefonuma dönüp, karanlık web'den aldığım e-postaları ve şifreli mesajları tarıyorum. Çoğu şifreli, benim için artık ikinci bir dil gibi, ama yine de deşifre etmek zaman alıyor.

Bir saat geçer ve bilgilerin ön belleğini temizlerim — son mesaja gelene kadar çoğu işe yaramazdır. Hiçbir kelime yok, sadece bir kadının grenli bir görüntüsü var. Rogue yeni dövmemin üzerindeki kanı silerken ve üzerine kokusuz bir losyon sürerken, ekrana gözlerimi kısıyorum. Ancak, sonuçta telefonumun

ekranı, evimdekine göre çok yetersiz olduğu için görüntüyü büyütüp piksellerini gidermek için gönderirim.

Arka ofisin kapısı açılır ve Darrio, dudaklarının arasında bir puroyla dışarı çıkar. Nolan sandalyesinden kalkıp esnerken, "Bitti mi?" diye sorar. Cevap beklemeden, Gio'ya bir şey söylemeden başını sallar. "İyi. Üçünüz için bir işim var."

Ayağa kalkıp cüzdanımı çıkarırken Rogue bana başıyla selam verdi. Elime yüzlük banknotlardan bir deste koyup Carver'a ikisi için olduğunu belirtmek için başımla selam verdim. O da bana yarayı temiz tutacak ve 24 ila 72 saat içinde iyileşmesine yardımcı olacak plastik bandajı uzattı. Bandajı takıp boynumu yana doğru çevirerek . Göğsümün sol tarafındaki deri, yere uzanıp attığım tişörtümü alıp başımdan geçirirken hafifçe yanıyor.

"Neye ihtiyacın var?" Nolan da aynısını yaparken sorar.

"Bir yere gitmen lazım."

Gio kaşlarını çatı. "Haftaya futbol antrenmanımız var, kaçıramayız."

"Senin lanet olası futbol maçların masaya yemek koymayacak ki, "Öyle mi?" Darrio oğluna neredeyse hırslayarak sorar. "Ben bir erkek yetiştiriyorum sanıyordum, lanet olası bir çocuk değil. Para istemiyorsan, o zaman işine bak."

."

Gio'nun yüzü sertleşir. Gio'nun yüzü mükemmel bir şekilde kontrol altına alınmış bir maskeye dönüşürken, Nolan da ben de tek kelime etmiyoruz. "Tabii efendim," diye cevaplar Gio. "Neye ihtiyacınız var?"

Darrio ona sert bir bakış attı. "Bu kadar korkak olmayı bırakmanı istiyorum," diye dişlerini sıkarak söyledi ve dikkatini Nolan'a çevirdi. "Bu hafta sonu Eastpoint'e git orada yeni bir müşterim var, gelen malların bir kısmını satın almak istiyor. Anlaşmayı sağlamana ihtiyacım var, Ona güvenilir olduğumuzu garanti et."

"Ürün ne olacak?" diye sorar Nolan. "Zamanında gelecek mi?"

Görevimiz olmasa bile, ne o ne de ben Darrio'nun telefonda patlamasını kaçırmamıştık. "Olacak," diye bağırdı Darrio. "Ya da lanet olasıca, onların lanet olasıca hayalarını alacağım."

Ağzımı kapalı tutuyorum. Konuşmadığım zaman bu adamın varlığını unutmaları çok kolay. Darrio'nun varlığını kabul etmek istemiyorum; bu sadece onun henüz olması gereken yerde, yani toprağın altında, çiçeklerin arasında olmadığını hatırlatıyor bana.

Sanki niyetimi sezmiş gibi, Darrio'nun karanlık gözleri bana doğru kaydı, sonra tekrar Nolan'a döndü. "Bates sana bilgileri gönderecek," dedi, yardımcısını kastederek. "Bunu batırma."

Nolan, Gio'nun yüzünün aynası gibi, başını sallar. "Elbette, efendim." Bunun üzerine Darrio arkasını dönüp arka ofise girer ve kapıyı, kaplı cam pencereler titreyene kadar çarpar.

Üçümüz, Gio, Nolan ve ben, Rogue ve Carver'a veda ederek onların istasyonlarını temizlemelerine izin verdikten sonra ön kapıya doğru yöneldik. Güneş gri ufukta batarken, park yerini gölgeli bir renge bürüdü. Biz Gio'nun Firebird'üne doğru yürürken.

"Bu hoşuma gitmiyor," diyorum yaklaşırken.

Gio bana bakıyor. "Onun yüzünden mi?" diye tahmin ediyor.

Başımı sallıyorum. Darrio'nun Silverwood'dan ayrılmamızı istemek nadiren olur, neredeyse her zaman kuzey tarafına uyuşturucu götürmemizi isterdi, ama gerçekten işleri genişletiyorsa, onu ortadan kaldırırsa kadar bu düzenli bir olay haline gelebilir. Bu bir sorun. Hâlâ Juliet'in peşinde olanın kim olduğunu bilmiyoruz.

Nolan SUV'nin arkasında dururken içini çekiyor. "Katılıyorum." Elini burnunun köprüsüne götürüyor, yaklaşan bir baş ağrısını uzaklaştırmak istercesine. "O bizimle isteyerek gelmeyecek."

"Onu da götürmek mi istiyorsun?" diye soruyorum, neredeyse umutla.

Juliet'i Silverwood'dan çıkarmak mı? Tek başına mı? Şey, üçümüzle birlikte, diye zihnimde düzeltiyorum, ama bizimle tek başına.

Gio ayaklarını yerinden oynatarak Firebird'e sırtını dönüp bize doğru döndü. "Dionysus Lounge'da yaptığımız konuşmaya pek sıcak bakmadı," dedi. "İkinizin kompleksi yaktığını gerçekten düşünüyor."

"Yapmadığımızı biliyorsun," diye tersler Nolan.

Cebimde telefonum titrer ve onu çıkarırım. Ekrandaki bildirimlere göz atarım, sırtarak uzaktan kumanda kontrol uygulamasını açtım. Zavallı bebek, bizi engelleme girişimlerinin reddedildiğini her fark ettiğinde aklını kaçırıyor olmalı. Yaptığı işlemlerin listesini inceleyerek, üç telefonumuzdaki engellemeleri kaldırdım ve son mesajlarını okuyabileceğim ekrana ulaştım.

JULIET: Hey, annenler bu hafta sonu ne zaman geliyor? Onlar gelmeden önce senden uzaklaşmak istiyorum.

ROQUEL: En geç cumartesi sabahı, ama cuma gecesi erken saatlerde olabilir.

JULIET: Tamam

Ekranın altında hayalet gibi noktalar bir balon oluşturarak birinin yazdığını gösteriyor. Bir an sonra, Roquel'in adı ekrana geri geliyor.

ROQUEL: Bu gece dışarı ıkıyorum. Beni bekleme.

JULIET:

Konuşmanın kendisi masum, ama alt metni açık. Juliet Roquel'in evinden ayrılıyor... ama nereye gidiyor?

"Bu gece onunla konuşacağım," diyor Gio, dikkatimi tekrar kendine çekerek. "Sence bu iyi bir fikir mi?" diye soruyor Nolan.

"En azından denemeliyim," diye cevaplar G, sesinde ve vücudunda hayal kırıklığı belirirken elini saçlarına sürer. Birkaç saçları yüzünden geri çekilir, ancak hareketle birlikte hemen alnına geri sıçrar. "Onun da benim dairesiyle hiçbir ilgim olmadığını bildiği için, benimle konuşmasına izin vereceğini umuyorum. Onu yalnız yakalayabilirsem, belki..."

Cümlesini bitirmesine gerek yok. Juliet'i yalnız ve savunmasız bir şekilde elinde tutma arzusunu anlayan biri varsa, o da benim.

"Kalacak yeni bir yere ihtiyaı var," diyorum. Nolan ve Gio ikisi de bana bakıyor.

"Ne? Ma-Ri'nin yeğeninde falan kalıyor sanıyordum?"

Telefonumu çevirip mesajları onlara gösterdim. "Görünüşe göre bu hafta sonu taşınıyor."

İkisi de öne eğilir. "Bu bizim için yararlı olabilir," diye mırıldanır Nolan, ben telefonu indirmeden önce bir an daha ekrana bakarak. Gio'ya başını sallar. "Tamam, git konuş onunla. Eastpoint'e bizimle gelmeye ikna edebilecek misin bir bak. Orada onunla ilgileniriz."

Onu ikna etmek. Heyecanla titreme sırtımı kaplar. Nolan dönüp araca binerken, ben Gio'ya bakarım.

"G." Tek bir kelime yeter, tüm dikkati bana odaklanır.

Bir an için tek yaptığı bana bakmak ve ne istediğimi söylememi beklemek. Ben tek kelime etmezken, ayağını yerinden oynatır.

"Lanet olsun Lex, söyle hadi."

Ama mesele de bu işte—böyle bir istek öylece *ağzından çıkıp* gitmemeli. Zariflik gerektirir, ki bu benim hiç sahip olmadığım bir şey. Bir saniye daha geçer ve Gio uzun bir nefes verir.

"Aramızda bir şey olmasını beklemiyorum," der sonunda, düşüncelerimin yönünü tahmin ederek - oldukça isabetli bir şekilde, eklemeliyim.

"Ama olursa?"

Gio başını omuzlarına yaslayıp gökyüzüne bakar. Düşük bir iniltiyle doğrulur. "Seni de dahil ederim," diye mırıldanır.

Gülümserim.

"O bundan hoşlanmayacak," diyor.

Omuzlarımı silkiyorum. "Asla bilmek zorunda değil."

Gio başını sallar ve uzaklaşır, kendi kendine mırıldanırken son sözleri kulaklarıma ulaşır. "Bu lanet olası gerçek değil mi?"

GIO

Üçüncü sigaramı içiyordum, Roquel Lee'nin boktan dubleksinin önünde dururken fark ettim ki, tıpkı Lex gibi davranıyordum. Tabii ki, teknolojik dahiyane davranışlar hariç tabii. Neredeyse bitmiş sigarayı kaldırıma atıp ayağımla ezerek, son otuz dakikadır oturmak için kullandığım büyük yeşil transformatör kutusundan uzaklaşıyorum. Ancak evin ön kapısına doğru gitmek yerine, komşuları gözetleyerek etrafında dolanıyordum.

Akşam karanlığı çoktan çökmüş olmasına rağmen, birkaç adam ön kapının önünde oturuyor. Onlar da beni izliyor. Yine de elimi kaldırıp selam vermedim. Adlarını bilmesem de, sokağa park edip son birkaç haftadır Prep Girl'ün kaldığı yere doğru yürürken, bana nasıl baktıklarını görmüştüm. Tanımışlardı. Kim olduğumu biliyorlardı ve kimin için çalıştığımı biliyorlar. Darrio Vargas'ın oğlu olmak nadiren işe yarar, ama görünüşe göre şimdi o zamanlardan biri.

Juliet'in burada kalmasından nefret ediyordum. Sanki caddeyi çevreleyen harap eski evler ve dubleksler, büyümüş bahçeleri ve beton blokların üzerinde duran araba şaseleri yetmezmiş gibi. Verandada oturan adamların, iki genç kızın yan dairede yaşadığını bilmelerine rağmen, bana ne yaptığımı sormak için bile seslenmedikleri ya da yaklaşmadıkları gerçeği, üst dudağımı dişlerimden geri çekmeme neden oluyor. Burada herhangi bir nedenle bulunabilirim.

İhtiyacı olanlara yardım etmekle ilgili tüm o laflar saçmalık. Etrafta ne kadar çok insan varsa, yardım etme olasılığı o kadar azalır.

Boyası dökülmüş ve pencereleri kirli evin yanına yaklaşırken, duvarın ilerisinde bir ışık yanınca duruyordum. Ona doğru sürünerek yaklaşıyorum ve içeri bakmadan önce duraksıyorum.

Juliet ortaya çıktı, yüzü taze ve pembe, belli ki duş almıştı. Çekici vücuduna bir havlu sarılmıştı ve ıslak saçları yüzünün etrafında dağınık bir şekilde sarkıyordu.

Ah... Lanet olsun. Lex'e bu gece Prep Girl ile aramda bir şey olmayacağını söylediğimde ciddiydim. Buraya konuşmaya geldim, şu anda düşündüğüm şey için değil... O pencereden dönüp havluyu düşürdüğünde. Penisim kot pantolonumun içinde sertleşiyor, fermuarımı sertçe bastırıyor ve şiddetli bir şekilde

. Onun yuvarlak ve kalın sırtını görmek dikkatimi çekince ciğerlerim genişleyip şişiyor.

Siktir. *Siktir. Siktir!* O eğilip spor çantasına benzeyen bir şeyi karıştırırken gözlerimi ondan ayıramıyorum. Kesinlikle eski çantası değil, çünkü o Nolan'ın evinde bilgisayarının yanında.

Kıcının kıvrımı bir an sonra kayboluyor, çünkü o doğrulup büyük gri bir tişört giyiyor. Nefesimi veriyorum ve korkaklık yapıp onu sapık gibi izlemeye devam etmeden önce pencereye vuruyorum. Ona dönüp bakarken, ince candan onun küfürlerini duyuyorum. Sonra gözleri benim durduğum yere odaklanıyor.

Şok, yüzünü kaplar, ardından öfke. O üzerime doğru fırlarken bir adım geri çekilirim, elleri pencerenin mandalına uzanır. Mandalı çevirip altını kavrar ve yukarı doğru iter.

"Ne halt ettiğini sanıyorsun sen?"

"Geri çekil," diye sözünü kesiyorum.

Juliet bana bakakaldı ve ben de o pencereyi tekrar kapatıp kilitlemek için harekete geçmeden önce fırsatı değerlendiriyorum. Bunun pek bir faydası olmazdı. Yine de içeri girebilirdim, ama gerekmedikçe bu becerilerimi kullanmak istemiyordum.

zaman kaybı olurdu.

Her iki elimi pencerenin kenarlarına dayadım ve Juliet ben kendimi açıklıktan içeri çekip yatak odasına adımımı atarken geri atladı. İçeri girer girmez, pencereyi kapatıp panjurları indirdim.

"Çıplak kalmadan önce etrafta röntgenci olmadığından emin olmalısın," diye onu uyarırım. Eğer ben pencereden onu net olarak görebiliyorsam, komşular da görebilir.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Onun keskin sesine dönerek soruyorum. Birkaç metre ötede, kollarını göğüslerinin altında kavuşturmuş Juliet, bana öfkeyle bakıyor. "Röntgenci *sensin!*"

"Bu sefer öyleydi," diyorum. "Ama ya ben olmasaydım?"

Hırıldayarak benden uzaklaşır, kapıya gider ve onu açarak arkasında karanlık koridoru ortaya çıkarır. "Defol git!" diye bağırır.

Onun açık işaretini dikkate almadan, yatağa doğru sürünerek ilerledim ve Ceketimin fermuarını açıp omuzlarımdan indirirken otur. Sikim pantolonumun içinden geriliyor ve ona baktıkça görmezden gelmek gittikçe zorlaşıyor.

Üzerinde sadece o çok ince tişörtten başka bir şey olmayan, sanki yürüyen bir ıslak rüya gibi görünüyor.

"Konuşmamız lazım," diyorum, sakın ses tonumun ani girişime verdiği tepkiyi yumuşatacağını umarak.

Kafasını sallıyor. "Böyle bir şey yapmamıza gerek yok," diyor ve kapıyı bırakarak koridora doğru çılgınca eliyle işaret ediyor. "Gitmeni söylediğimi duymadın mı?"

"Şey, sormuş gibi görünmüyordun."

Çenesini öyle sıkarken çok tatlı oluyor, ama bunu söylersem yumruk yiyebilirim diye içimden bir ses geliyor. "Haklısın," diye tersliyor.

"Sormuyordum. Sana söylüyordum. *Git*."

Yatağa yaslanıp, iki avucumu da yere koyarak kendimi rahat bir şekilde destekliyorum. "Bunu yapmam için tek yol, oturup benimle konuşman."

Mavi gözleri yüzüme dikilir ve kafasında düşüncelerinin döndüğünü neredeyse duyabiliyorum. Çenemi hareket ettirip dilimi önce bir yana, sonra diğer yana bastırarak onun kararını beklerim.

önemli ölçüde azalmıştı, ama Nolan'ın tahmin ettiği gibi, saldırıya uğradığımdan beri futbol oynayamıyordum. Derimin altındaki kaslar Onun vücudunu baştan aşağı süzerken, zar zor bastırdığım enerjiyle zıplıyorum.

Tişört, bir kadının, *bu* kadının en yumuşak ve en lezzetli yeri olduğunu bildiğim yere kadar iniyor.

Burada bir neden için bulunuyorsun, gerizekalı, diye kendime hatırlatıyorum. Bu nedenin, Prep Girl'ün bacaklarının arasında, iç çamaşırını giymeden önce onu rahatsız ettiğim için hiçbir şeyin örtmediği çekirdeğe ulaşmak olmadığını hatırlamak çok zor.

iç çamaşırını giymeden onu rahatsız ettiğimden beri. Kasıtlı mıydı? Belki. Pişman mıyım? Hiç de değil.

Eli kapıdan düşer ve kazandığımı anlarım. Dudaklarım geniş bir gülümsemeyle açılır. "Sen tam bir pisliksin," diye mırıldanır Juliet, spor çantasına doğru geri çekilirken.

Panik beni sarar. Hayır, hayır, hayır. Hızlı bir hareketle yataktan fırlayıp, kolumu onun beline dolayarak göğsüme doğru çekerim. sırtı kalçama ve karnıma sürtünce donup kalıyor. "*Gio*." Adım, dilinde

bir uyarı olarak yankılanıyor. Ben *çok kötü* bir adamım çünkü bu beni hiç caydırmıyor. Hatta, sesindeki tehlike

sikimi zıplatıyor ve kışına daha sert bastırıyor. Bir iniltiyi bastırıp başımı omzuyla boynunun birleştiği yere indiriyorum.

"İstemediğin hiçbir şeyi yapmayacağım, Prep Girl," diye fısıldıyorum onun serin tenine. Kokusu çok güzel, yumuşak kokulu şampuan ve saç kremi gibi. Onu yalamak, kokusu kadar tadı da güzel mi diye görmek istiyorum.

Gülüyor, ama sesi hiç de eğlenceli değil. "Saçmalık." Küçük vücudu bana karşı kıvrılıyor ve tek yapabildiği, o lezzetli kışını benim sikime sürtmek. "Bırak beni!"

"Söz veriyorum," diye onu temin ederim. "İstemediğin hiçbir şey yapmayacağım." Onu sırt üstü yatırıp ağzımı amına dayadığımda, hak ettiği şekilde onu becermem için yalvaracak. Cennete gidip geri dönecek.

Birkaç dakika daha mücadele ettikten sonra, karnına ve neredeyse yüzüne bir dirsek darbesi alıyorum. "Bana çok sert davranma, Prep Girl," diyorum. "Hâlâ iyileşiyorum." Bu bir yalan, ama onun bunu bilmesine gerek yok. Tek endişelendiğim yaralanma kafamdaki, ama şu anda endişelendiğim vücudumun o kısmı değil.

Juliet hareketsiz kalır ve kollarımla mücadele etmeyi bırakır. "Yalnız mıyız?" diye soruyorum, kapıya bir bakış atarak. Lex'in bize gösterdiği mesajlarda Roquel'in bu gece dışarıda olacağı yazıyordu, ama ne kadar süreliğine olduğunu bilmiyorum.

Juliet uzun bir nefes verir. "Evet," diye itiraf eder. "Yalnızız."

İyi. Tekrar serbest bırakılmayı talep etmeden önce, onu geriye doğru çekip geriye doğru çekip kapıyı kapatarak yatağa doğru ilerledim. Yatağın kenarına oturdum, onu kucağıma çekip daha sıkı sarıldım.

"Gio, bunu yapamazsın." Juliet'in sesi sabit, elleri belime yapışmış olan kollarımı tutuyor. Boynuna başımı yaslıyorum.

"Bana babanı anlat."

Kollarımın arasında kaskatı kesildi ve bu tepki başımı kaldırmamı kolaylaştırdı. Yukarı baktığımda, ucuz uzun aynalardan birini fark ettim. Kızların kapılarının arkasına astıkları türden bir aynaydı. Ancak bu, karşımadaki duvara dayalıydı ve yüzünü doğrudan görebiliyordum.

Gözleri kapalı, koyu kirpikleri yanaklarına gölge düşürüyor, Juliet alt dudaklarını ısıyor. Acının dalgalanması yüzünde o kadar belirgin ki ifadesinde o kadar belirgin ki, aynayı hatırlamadığını anlıyorum, çünkü hatırlasaydı, bana *bu* bakışı asla göstermezdi.

"Prep Girl..." Bir kolumu onun belinden çekiyorum ve gözleri birden açılıyor. Yanağını hafifçe iterek çenesini bana doğru çeviriyorum, böylece onu aynadan bakmak zorunda kalmıyorum. "Anlat bana."

Kafasını sallar. "Önemli değil."

"Evet, önemli." Alnımı alnına bastırarak, sözlerimi duymasını, gerçekten *dinlemesini* istiyorum. "Hissettiğin her şey önemli. Ne oldu?"

"Her zamanki gibi," diyor. "Suçlarını inkar etti. Masum olduğuna beni ikna etmeye çalıştı."

Yorgun dudaklarının kıvrımlarından, buna inanmadığı belli oluyor, ama Allen Donovan Lex'in alter egosuyla iletişime geçtiğinden beri, belki de doğruyu söylüyor olabilir mi diye merak etmeye başladım. Babası masum olabilir mi? Zimmete para geçiren başka biri olabilir mi? Öyleyse, kim?

"Ama annemden haberi yoktu."

Kaşlarımı çatarak başımı ondan uzaklaştırdım. "Baban onun gittiğini bilmiyor muydu?"

Dudaklarını sıkıştırdı. "Hayır, ben de garip bulmuştum. Morpheus'un ona söylediğini sanıyordum, çünkü iletişim halindeydiler, ya da ben öyle sanıyordum. Morpheus babamla konuşmam için oldukça ısrarcıydı."

"Ayrıca senin de onunla birlikte yaşamayı istiyor," diye dalgın dalgın mırıldanırken, hala ıslak olan saçlarını omzunun üzerinden çekip oynuyorum. "Belki de baban annenin seni terk ettiğini öğrenirse, senin onun arkadaşının yanında kalmanı isteyeceğini umuyordu."

Juliet kafasını sanki zihnini boşaltmak istercesine salladı ve mavi saç teli elimden kaydı. "Morpheus'un telefonlarına cevap vermediğini söyledi. Hiç şaşırmadım. Hâlâ şirkette olanların telafisini yapmaya çalışıyor. O kadar çok insan işini, birikimlerini kaybetti ki..."

Silverwood kasabasının ondan nefret etmesinin sebebi de buydu. Çünkü Juliet, onların gözünde son Donovan'dı, hepsi onun masum olduğunu bilmelerine rağmen suçlayabilecekleri son kişiydi. Elimi kalçasına indirdim, tutarak tişörtün yukarı kaymış olduğu yerdeki pürüzsüz cildi avucumun içinde hissettim.

"Başka?" Onun vücuduyla dikkatimi dağıtmadan soruyu zorla ağzımdan çıkardım. Buraya bir amaç için gelmişim ve bu seks değildi. Belki ikincisini de elde edebilirim, ama önce birincisi gelmeli.

Juliet kucağımda kıpırdanıyor, kıcı benim sikime öyle bir şekilde sürünüyor ki, kafam sıcak hava ile doluyor ve patlamak istiyorum. Dişlerimi sıkarak

hareketini durdurmak için bacağını daha sıkı kavradım.

"Babam Morpheus'ta kaldığımı sanıyor," diye itiraf ediyor Juliet. "Ona başka bir şey söylemedim. Hapishanede başının yeterince derdi var, benim bakılmadığımı düşünmesin."

Başımı kaldırıp odaya bakıyorum, sonra kaşlarımı kaldırarak ona bakıyorum. "Sana bakmıyorlar," diye hatırlatıyorum. "Benimle benimle birlikte dönseydin bakılırdı."

Boğazından öfkeli bir hırıltı çıkar ve Juliet kollarımdan fırlayarak ayağa kalkar ve bir anda bana dönerek yüzüme bakar. Ben ise şaşkın bir şekilde oturmuş, artık soğuyan kucağıma bakarak kaşlarımı çatıyorum. "Biliyordum lan!" Dişlerini göstererek bana bağırır. "Beni Nolan'ın yanına geri dönmeye ikna etmek için buradasın!"

İç çekip bir kez daha yatağa yaslandım. "Bunun akıllıca bir hareket olacağını kabul etmelisin," dedim ona. "Roquel'le sonsuza kadar kalamazsın ve Silverwood'da senin bütçene uygun bir ev kiralayabileceğin bir yer yok artık yok."

Elini saçlarının arasına sokup, dönüp benden uzaklaşır. Bir an sonra, geri döner ve bana öfkeyle bakar. "Ne yapacağımı biliyorum "Beni istediğin gibi manipüle edemezsin. Kendime bakabilirim."

Ah, ama benim iddiamı yalanlamadı ve bunu yapmaması, benim kadar onun da seçeneklerinin hızla tükendiğini bildiğini gösteriyor. Öne doğru eğilip dirseklerimi dizlerimin üzerine dayayarak ona bakıyorum.

"Bana güvenebilirsin, Prep Girl," diyorum.

O burun kıvırıyor. "Tabii, ama ya senin adamların? Beni geri dönmemem için apartmanımı yaktılar, G. Bu akıl almaz bir şey. Bunu bilmelisin."

"Onların yaptığını bilmiyorsun," diyorum ona. "Yapmadıklarına yemin ediyorlar ve ben onlara inanıyorum."

"Tabii ki inanıyorsun!"

Küfür etmemek için dilimi yanağıma bastırıyorum ve bir süre sonra cevap veriyorum. "O apartmanlar zaten yıkılmak üzereydi," diye hatırlatıyorum. "Sağlık ve yangın tehlikesi vardı. O binada beş daire daha vardı, başka birinin kazara yangına neden olmuş olabileceğini söyleyemezsin."

"Zamanlama çok tesadüfi."

Çenesinin sertliği, ağır silahları çıkarma zamanının geldiğini gösteriyor. Yataktan kalkıp ona doğru iki adım atıyorum ve o geri çekiliyor, sırtı duvara çarpıyor. "Peki," diyorum sertçe. "Daha somut bir şey mi istiyorsun?"

Koyu mavi gözler bana dik dik bakıyor. "*Evet.*" Bu kelime, dudaklarımın üzerine vurmak istediğim dudaklardan bir tıslama gibi çıkıyor. Ancak bunu yapmak yerine, arka cebime uzanıp telefonumu ıkıyorum.

Mesajları kaydırıp e-posta klasörümü buldum. Silverwood itfaiyesinin yangınla ilgili bilgileri yüklemesi, Lex'in onu hacklemesi kadar uzun sürmüştü, ama şimdi ona bunu yapmasını istediğim için memnunum. Belgeyi ekrana getirdiğimde, gözlerimi onun gözlerine dikiyorum.

"Eğer o adamların senin dairenizi yakmadığını kanıtlarsam bana ne vereceksin?" diye soruyorum.

Gözlerini kırıştırıyor. "Ne?"

"Bana ne vereceksin?" diye soruyorum, kaşımı kaldırarak.

Burnunu çekerek, başının arkası duvara çarpar. "Hiçbir şey, çünkü kanıtlayamazsın."

Telefonumu yüzünün önünde sallıyorum, henüz ekranı göstermiyorum. "O zaman kaybedecek bir şeyin yok," diyorum. O tekrar reddetmeden önce serbest elimle uzanıp parmaklarımı boğazına doladım. avucumun içinde hareket ediyor, cildinin sıcaklığı bana sızıyor. Başımı daha yakına eğiyorum, ağızının hemen üzerinde duruyorum.

"Benimle bir anlaşıma yap," diye fısıldıyorum. "Sana yanıldığını kanıtlayacağım, sen de bana üç dilek hakkı vereceksin."

Sevimli küçük burnu kırışır. "Ben neyim, lanet olası bir cin mi?"

Dudaklarım gülümsemeye uzanır. "Belki dileklerimden biri, o seksi şeffaf pantolonunu ve sütyenini benim için giymen olur."

Gözlerini devirir. "Kanıtlayamazsın," der. "*ok* kendinden emin." Bu bir alaydır ve o da bunun farkındadır.

Öfkeyle avuçlarını omuzlarıma vurur ve beni geri iter, nefesinin sıcaklığını dudaklarımdan uzaklaştırır. Dudaklarımı büzüyorum ama bir saniye sonra elini uzatır. "Peki," der sertçe. "Eğer elindekilerin onların masumiyetini kanıtlayacağını gerçekten düşünüyorsan, küçük anlaşımanı kabul ediyorum."

Göğsüm sıkışır ve ona doğru yaklaşıarak, kalalarımla onu duvara sıkıştırırken elini aşığıya doğru iterim. "Yemin ediyor musun?" diye sorarım.

Dişlerini sıkarak gözlerini bana dikti. "Evet." Öpmek istediğim bir tıslama daha duyuldu. Dudaklarımı ısırarak daha fazlasını istemek istedim ama vazgeçtim.

Onun yerine telefonu ona uzatıp bir adım geri çekildim. Gözleri ekrana kaydı ve okumaya başlayınca kaşları çatıldı. Gözleri büyüdü ve itfaiye teşkilatından gelen belgeyi, resmi ilçe itfaiye müdürünün imzası ve her şeyi ile birlikte aşağı kaydırduğında içimi kaplayan tatmin duygusu, bir futbol maçını kazandığımda hissettiğim duyguyla aynıydı.

"Hayır." Başını sallar, bana bir bakış atar ve tekrar telefon ekranına döner. Bir adım daha geri çekilir ve omzumun üzerinden uzanırım. Tişörtümün kumaşını avuçlayarak başımdan çekip yere atıyorum. Gözleri tekrar benimkilere takıldığında, çıplak göğsüme kayıyor.

İlk dileğimin ne olacağını çoktan biliyorum.

"Bunu nasıl aldın?" diye soruyor. Omuz silkiyorum. "Birini tanıyorum."

"Bu gerçek olamaz. İnanmıyorum."

"Gerçek," diyorum. "İstersen seni itfaiyeye götürürüm, yangını söndüren adamlarla konuşabiliriz."

"Burada yangının arızalı bir ısıtma cihazından çıktığı yazıyor," diyor inanamıyormuş gibi.

"O kadar da şaşırmış olamazsın," diyorum ona. "O bina boktan bir yerdi. Ritchies ailesi uzun zamandır bakımını yapmamıştı ve bakım departmanları da şaka gibiydi. Haftalarca bakım talebinde bulunmana rağmen kapın ve balkonun hala berbat durumdaydı."

"Sen... bunu uydurmuş olmalısın." Duvardan uzaklaşıp bana doğru yürür, telefonu yatağa fırlatır ve bana şüpheli bir bakış atar. şüpheli bir bakışla bana bakar.

"Gerek yoktu," diyorum dürüstçe. "Şimdi, benim üç dileğim." Juliet kollarını kavuşturur. "Dur tahmin edeyim," der sertçe. "Oral seks mi?"

Beni gerçekten o kadar kaba mı sanıyor? Yani, tabii ki, onun yumuşacık dudaklarından bir oral seks yapmasını çok isterdim, ama Lex'in ona karşı kullandığım bilgiyi ortaya çıkaran kişi olduğunu ve bugün benden istediği şeyi düşünürsek, başka bir şey isteyeceğim. Cep telefonuna uzanıp belgeyi kapatıyorum.

"Nolan ve Lex'in dairemi yakmadıklarına beni ikna etmek için bunun yeterli olacağını düşünmüyorsun, değil mi?"

Onun ne yaptığını görmemesi için vücudumu ona dönerek yanından geçiyorum ve cep telefonumun ekranında kamera uygulamasını bulana kadar ekranı tıklıyorum.

Kamera uygulamasını bulana kadar tıklıyorum. Kaydı başlatıp, kırık şifonyerin önünde durup telefonu bir yığın ders kitabının üzerine koyuyorum.

"Bence sen akıllı bir kadınsın," diyorum, telefonumu bırakıp tekrar ona dönerek. Yüzü öfkeli.

"Onları masum saymak için bu yeterli bir kanıt değil." Her kelime keskin ve öfkeli. O köşeye sıkışmış yaralı bir hayvan ve ben onu tam istediğim gibi mırıldanana kadar okşamaya niyetliyim.

"Anlaşmamızdan vazgeçiyor musun?"

Başını kaldırıp bana göz kırpmıyor. "Ben..." Hayır. Yapamaz. bunu biliyor ve ben de biliyorum. Juliet kabul etmek istese de istemese de, o da bizim gibi. Sözünün bir anlamı var. Hırsızlar ve yalancılar arasında her zaman onur vardır

, sadece asla aşmayacağın sınırı bulman gerekir ve bu onun sınırı.

"Gömleğini çıkar," diyorum, yanından geçerek. Okyanus gözleri, yavaşça yere çöküp bacaklarımı açarken beni takip ediyor. Karın kaslarım, önümdeki yere vururken dalgalanıyor. "Ve buraya gel."

JULIET

Diğer anneler kızlarına Gio'nun gözleri gibi gözleri olan erkeklerden sakınmalarını söyler. Karanlık. Kötü. Ateşli. Ben ona doğru tereddütle bir adım atarken, sonra bir adım daha, bir adım daha atarken beni izliyor. Onun önünde dururken bacaklarım titriyor.

Başını yana eğiyor, bana bakarken başının üstünden saçlarının siyah bukleleri sarkıyor. İzliyor. Bekliyor. İki eli kalçalarımın arkasına konuyor. Beni delen sıcaklıkta sırıyorum.

Ne yapıyorsun, Juliet? Bu bir yalan. Öyle olmak zorunda. O belgenin apartman yangınının nedenini açıklayan belge olması imkansız. Ama içimden bir ses, *ya öyleyse? diye* soruyor.

Scorpion Kings'in ihanetinden sonra onlardan uzaklaşmak acı vericiydi. Bunu sözle itiraf etmek istemem de, en azından kendime karşı dürüst olabilirim.

Onlar benim güvenimi kazanmıştı. Gio'nun babam hakkında sorduğu sorular bunu bana hatırlattı. Hapishane ziyaretini ona anlatmak istemediğim anıları geri getirmişti, ama o dinlemişti.

"Gömlek, Prep Girl," Gio nazıkçe hatırlatıyor, sözleri sıvı çikolata gibi akıcı. Gözlerimi kapatıyorum. Bu sesle seks operatörü bile olabilirdi.

Eğilip gömleğin eteğini tuttum — pencereye vurup beni korkudan ödü patlatmadan önce giymeyi başardığım tek şeydi. Derin bir nefes aldım ve nefesimi verirken gömlek onun gömleğiyle birlikte yere düştü. Hava göğüs uçlarımı sertleştirdi.

Gio düşük bir inilti çıkarır ve beni aşağı çeker. Ben de giderim. Dizlerim yere çarpmadan bir saniye önce beni kendinden uzaklaştırır. Şokun etkisiyle, beni kendinden uzaklaştırıp sırtımı göğsüne ve kotunun fermuarını gerginleştiren kaya gibi sert penisine doğru çevirirken, ellerinin sessiz emirlerini izlerim.

"Bacaklarını aç," diyor.

"Bacaklarını aç," diyor.

Boğazım çok sıkışmış, yutkunuyorum ve parmakları dizlerime değse bile otomatik olarak bacaklarımı sıkıştırıyorum. "Hayır."

Sırtımda titreyen karanlık, boğuk kahkaha bağımlılık yapıcı bir his uyandırıyor. "Sonuna kadar benimle kavgaya edecek misin, Prep Girl?"

Eskiden bana böyle seslenmesinden nefret ederdim. Artık alıştım. Asıl adımlı söylediğinde neredeyse nefret ediyorum çünkü bu onun ciddi olduğu anlamına geliyor ve Gio şakacı olmayı seven bir adam. "Farklı bir şey mi bekliyordun?"

farklı bir şey mi bekliyordun?" diye soruyorum ona.

Sıcak nefesi şakağıma değıyor, başımın yanına burnunu sürüyor. "Hayır, yapmadım." Gio'nun elleri dizlerimi kavıyor ve ayırıyor. Zıplıyorum ve tekrar kapatmaya çalışıyorum, ama o altından uzanıp bacaklarımı kaldırıyor, her bir bacağımlı kendi bacaklarının üzerine geçiriyor. Genişçe açılmış durumdayım ve hızlı nefesler göğsümden içeri girip çıkarken cildimin altında bir sıcaklık hissediyorum.

"Bak," diye ısrar ediyor ve çenemi karşıımızdaki aynaya doğru itiyor. *Ayna*. Kahretsin.

Yansımanın içinde yüzüm kızarmış ve pembe görünüyor. Göğüslerim keskin nefeslerimle birlikte yükselip alçalıyor. Meme uçlarım sertleşmiş ve sıkılaştı, ve amım... Yüzümü örtmek istiyorum çünkü bu kadar yakinken, kıvrımlarımın üzerinde parıldayan ıslaklığın içinde gerçeğı görebiliyorum.

"Lex ikinizin ne yaptığını anlattı." Gio'nun fısıltıyla yaptığı itiraf üzerine gözlerimi kapatıyorum. Elini karnımın üzerinde gezdiriyor, içim ihtiyaçtan kramp girerken kendi cildiyle oradaki cildimi ısıtıyor.

Aptal. Ben çok aptalım. Kalkıp gitmeliyim. Bana bunu yapmasına izin vermemeliyim. Ama yapmıyorum. Olduğum yerde, kollarında kalıyorum. Belki de mazoşistim.

"Hoşuna gitti mi?" diye sorar, cevap vermediğim için. Diğer eli Bir bacağımlı iç kısmına dokunur, ileri geri okşar. Amıma dokunmaz. Beni o şekilde dokunmaz, ama benim bunu istediğimi biliyor olmalı. Yalvaran sözleri bastırmak için dilimi sertçe ısırırken kalçalarım yukarı doğru kıvrılır.

"Hmmm?" Boğazının derinliklerinden bir ses çıkar ve yavaşça, çok yavaşça, parmak uçlarıyla cildimin üzerinde görünmez bir desen çizer.

Burada öleceğim. Ya da onu öldüreceğim. Her halükarda acı çekiyorum.

"Siz üçünüz Silverwood Lisesi'ndeki sürüklerden daha çok dedikodu yapıyorsunuz," diyorum, biraz nefes nefese.

Omzuma bastırdığı öpücük, ona yumruk atmak istememe neden oluyor çünkü aynadan yansımamızı gizlerken ağzının yukarı doğru kıvrılıp gülümsediğini hissediyorum.

gölümsediğini hissediyorum. Başını eğik tutarak cevap veriyor. "Senin hakkındaysa dedikodu olmaz," diyor.

"Sen bir pisliksin."

Bu ona tam bir kahkaha attırır. Kıkırdama değil. Titreme değil, ama Tanrı'ya karşı dürüst, başını geriye atarak kahkaha. Aynada ona bakakalırım. Böyle güldüğünde çok genç görünüyor. Bize genç olduğumuzu hatırlatıyor. Yetişkin olmamız gerekmiyor. Başımızın üstünde bir çatı ya da karnımızda yemek olması için endişelenmemiz gerekmiyor. Hatalar yapmalı, yanlışlar yapmalı ve işleri çözmeliyiz.

O benim en mükemmel hatam. Hepsi öyle.

Gio'nun kahkahaları odadan kaybolduğunda ve gözleri aynada benimkilerle tekrar buluştuğunda, yine ciddileşiyorlar. Elleri belimde birleşiyor, beni kendine daha sertçe çekiyor, kalçalarını kıcıma doğru itiyor, sert penisini kalçalarımın arasına sıkıştırıp sürtüyor.

"Çılgın bir tahminde bulunacağım," diye mırıldanıyor, sesi öncekinden daha yumuşak. "Ve bunu sadece sevmediğini, buna can attığını söyleyeceğim. Seni bağladı mı? Penisinin üzerinde boşalırken çılgılık attırdı mı? Lex, içindeki her şeyi unutturan yeri buldu mu?"

Acıyı unutmanı sağlayan zevki hatırlamanı sağlayan yeri mi?"

"Her zaman değil." İnkâr, durdurmaya fırsat bulamadan dilimden kaçtı.

Kalçaları hareket etmeyi bırakır ve elleri kalçalarımın altına kayarak dışına kayd. Parmaklarını hafifçe kıvrımlarımın arasında gezdirdi ve ben kendimi yukarı doğru kavradım, dudaklarımdan bir nefes çıkararak bir hırıltı duyuldu.

"Haklısın," diye itiraf eder, hiç olmadığı kadar sessiz. "Her zaman acıyı dindirmez."

Kaşları birleşir, ama kendimi onun kollarında gevşerken bulurum. Tekrar geriye doğru eğilirim, kıcımı onun sikinin sırtına doğru iterek. İhtiyaç, içimi kemiren, onun sunduğunu almamı isteyen acımasız bir yaratıktır. Bir parçam onu kullanmamı, sikkem, onu diğerleriyle arasına sokmamı söyler. onunla diğerleri arasına bir çomak sokmamı söylüyor.

İntikam isteyenlerin iki mezar kazması gerektiğini söylerler. Ben üç tane kazmak istiyorum. Her biri için bir tane. Bana gösterdiği belgeye inanabilir miyim bilmiyorum, ama şimdi kendim için bir şey alabilirim.

"Dövüşmeyi bıraktın mı?" Soru boğuk bir sesle sorulur. O da benim kadar tahrik olmuş.

Asla. Onlarla her zaman savaşıcağım. Ama şimdilik, sadece Taktik... Silahımı değiştirdim. Bir kez daha kalçalarımı ona doğru sallayarak ve amımı okşayan parmaklarına doğru iterek cevap verdiğimde, inledi.

"Hadi, Prep Girl, bana bir cevap ver," diye neredeyse yalvarır. "Neden bu kadar korkuyorsun? Zaten çok ıslaksın." Sözlerinin kanıtı parmaklarına bulaşmış, amımdan yere ve kırımın çatlağına doğru damlıyor. "Bunu istiyorsun."

"Eğer beni sıklamak istiyorsan, Gio, o zaman yap," diyorum dişlerimi sıkarak.

Yine kıkırdar, sesi porno filmi gibi, kendi bacaklarımın arasına uzanıp acıyı dindirmek için kendimi hızlı bir orgazma ulaştırma dürtüsüne karşı dişlerimi sıkırım. "Hayır, ben öyle yapmayacağım," der, beni şaşırtarak.

Gözlerim açıldı ve aynaya baktım, bana gülümseyen yansımasına öfkeyle baktım. "Benim için kendini sikeceksin," dedi.

"Ne?" Hayır. Hayatta olmaz.

Gio ellerini çekip arkasına uzanarak kot pantolonunun arka cebinden bir şey çıkarır. Bir an sonra, yüzümün hemen önünde bir çakıyı açtığında bunun ne olduğunu anlarım. Şaşkınlığıma rağmen ona kaşlarımı çatarak bakarım.

Bıçağın keskin tarafını benden uzaklaştırarak, soğuk metali cildime sürter. Göğüslerimin arasından başlayarak, yavaşça karnıma doğru ilerler ve sadece amımın tepesinde durur. Nefes nefeseyim, kızlığımdan daha fazla ıslaklık sızıyor.

Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin! Bu olamaz. Gerçekten... bundan tahrik olmuş olamam, değil mi?

Gio'nun Akrep Kralları arasında en az psikopat olanı olduğunu düşünüyorsam, şimdiki davranışları bunun tam tersini kanıtlıyor. Donmuş durumdayım, yarı şok, yarı beklenti içinde, kalbim damarlarımdan atıyor. Anlayamadığım bir şarkının hızlı ritmine uyarak atıyor. Bıçak cildime değdiğinde, içimi vahşi bir his kaplıyor. Gio bıçağına bile bakmıyor. Yansımasını izliyor. Dikkatli olmazsa her an beni kesebilir, ama kesmiyor.

"Harika kokuyorsun, Prep Girl," diyor boğazımın derisine fısıldayarak başını çevirip oraya bir öpücük konduruyor. Bıçağın ucu amımın bir tarafına dokunur, ıslaklık metali kaplarken dudakları açar. Bir inilti göğsümden yükselir.

"Sen delisin," diyorum ona.

Bu onu daha da gülümsetir. "Biliyorum," der ve bıçağı amımdan çekip uyluklarımın aşağısına doğru indirir. "Sen de öylesin. Bu yüzden hiçbirimiz seni yalnız bırakamıyoruz."

Gözlerimi tekrar kapatıyorum, keskin tarafını cildime bastırmasını görmek istediğimden emin değilim. Bekliyorum, ama acı hiç gelmiyor. Gözlerim bir kez daha açılıyor ve bıçağı çevirip sapını deliğime doğru hareket ettirirken bana sırtarak baktığını görüyorum. Elim hızla uzanıyor ve "Ne yapıyorsun?" diye soruyorum.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyorum.

Beni tutmak için gösterdiğim güç onu hiç etkilememiş gibi hareket etmeye devam ediyor ve bıçağın sapı bir santim kadar içeri giriyor. Nefesimi tutarak yukarı doğru kıvrılıyorum.

"Sana benim için yapmanı istediğim şeyi gösteriyorum," diyor. Sap daha da içeri giriyor, bana gerçek bir rahatlama sağlayacak kadar geniş veya uzun değil, ama içim ona tutunacak kadar yeterli.

Her itişinde elim onun bileğinde kilitli kalıyor, ama onu durduramıyorum ve birkaç saniye sonra kendi sıvılarımın sert girişi kayganlaştırdığını hissedince, onu durdurmak istemiyorum. Bıçağın sapıyla bana tekrar tekrar giriyor, gözleri benden aynaya kayıyor. Başımı geriye atıp omzunu dinlenme yeri olarak kullanırken bakamıyorum.

"Gio..." Adı uzun, çekik bir iniltiyle dudaklarımdan dökülüyor. Başımı yana çeviriyorum. "Bana dokunmanı istiyorum."

Şakağıma bir öpücük konduruyor. "Biliyorum." Sırıltısı tamamen şeytani. "Ama yapmayacağım, sen bıçağımla kendini sikip bana nasıl boşaldığını gösterene kadar."

Daha önce hiç kimsenin önünde mastürbasyon yapmadım ve şimdi bunu yapmak yanlış geliyor. Ya da en azından... yanlış gelmeli. Gio serbest eliyle parmaklarımı bileğinden çekip bıçağın üzerine koyar. "Ya kendimi kesersem Kendimi kesersem?" Gio bıçağı elimde bırakırken bu soru nefes nefese ağzımdan çıkıyor.

Elini, bunu çoktan yapmış mı diye merakla izliyorum. Bir şey görmüyorum, ama daha önce çıkardığı gömleği alıp yakına çekince pek bir şansım kalmıyor. Hiç tereddüt etmeden kolunu yırtıp dikkatlice aşağıya uzanıyor.

"Bunu istemeyiz, değil mi?" diye mırıldanarak keskin metali kumaşla dikkatlice sardı. Dudaklarını kapatarak yanağıma bir öpücük kondurdu ve sonra ellerini tekrar kalçama koydu. Beni hafifçe

, ama bacaklarım onun bacaklarından düşmeyecek kadar, iki vücudumuzun arasına kayıyor.

Fermuarının sesi kulaklarımda yankılanırken, parmak eklemleri belimin alt kısmına değiyor. "Bıçağımın sapıyla kendini sık, hazırlık kızı," diyor Gio, sıcak eti tenime değdiğinde.

Pantolonunu çıkarmış ve ben görmek istiyorum. Dönmeye başlıyorum ama o ne yapıyorsa bırakıp elimi tutuyor. İkimizin de parmaklarımızı bıçağın üzerinde sıkıca tutarak bıçağı çıkarıp sertçe içeri sokuyor. Çığlık atıyorum. Bıçak sapı dildo değil, yumuşak ya da esnek değil. Orada olmaması gereken bir şey

ve muhtemelen daha fazla acıtmamasının tek nedeni, musluk gibi akıyor olmam. Bacaklarımın arasından fışkırıyor, altımızdaki zemini ıslatıyorum.

"Kendini kesmeyeceğinden emin oldum," diyor Gio, sesi gerginlikle dolu. "Yaptığım şey için endişelenme. Bir anlaşma yaptın. Şimdi onu yerine getirme zamanı. Siktir git, Juliet. *Şimdi.*"

Dudaklarım aralanır, onu reddetmek için dilimin ucunda bir espri vardır, ama sonra kaslarım bıçağın sapını sıkıca kavrar ve içimde bir arzu dalgası yükselir. Bıçağı daha sıkı kavrar ve başımı geriye çevirip aynaya bakarım. Kendimi, bıçağın sapını neredeyse tamamen çekip sonra tekrar ittiğimi görmekten neredeyse kopuk bir hayranlıkla izlerim.

Gio beni bırakıyor, kendi bakışları aynadaki bacaklarımın arasındaki yere kilitlenmiş. Kendi penisini tutmaya uzanırken parmak eklemlerinin tekrar kıcıma çarptığını hissediyorum. kendi penisine uzanırken parmak eklemlerinin kıcıma çarptığını hissediyorum. Yüzüme doğru iç çekiyor ve sonra burnunu çenemin üzerinde yukarı aşağı sürterek başımı eğmemi sağlıyor. Yanaklarındaki sert sakalların cildime sürtünmesi, vücudumun içindeki yabancı nesneyi daha da sıkı kavramama neden oluyor.

"O güzel klitorisine parmaklarını koy ve benim için ov," diye ısrar ediyor.

Diğer elim aşağı kayar, karnımı okşayarak emrini yerine getirirken klitorisimi daireler çizerek okşarım. Beyaz sıcak şimşekler içimi sarar, yaklaşan bir uyarıdır. Eli yukarı aşağı hareket eder ve kadifemsi yumuşak bir şey kıcımın üstüne dokunur. Keşke yumruğunu pompaladığını görebilseydim. Keşke kendini okşadığını izleyebilseydim.

Onun penisinin ucundaki piercing bana değdiğinde neredeyse kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Kumaşla kaplı bıçağı kendime sürerken parmaklarım bıçağın etrafında kasılır. Bıçağı ileri geri, içeri dışarı hareket ettiriyorum. Nefesim gittikçe hızlanıyor. Gio inliyor.

"Aynen öyle," diye teşvik ediyor. "Tanrım, evet. Sapını sıkıyor musun, Jules?"

Gövdem yukarı doğru kıvrılır, göğüslerimi havaya diker ve tırnağımı klitorisimin üzerinde nazıkçe gezdiririm. "*Evet.*" Sapı o kadar sıkı sıkımsım ki içimden çıkarmak zor oluyor. Beni doldurmaya yetmiyor.

Parmaklarım amımın kıvrımları arasında hareket ediyor, klitorisimi tekrar tekrar daireler çizerek genişletiyor. Neredeyse gelmek üzereyim ama yine de ulaşmaya çalıştığım uçurumun zirvesine ulaşamıyorum. Bir inilti yükseliyor ve kaçıyor. "Lütfen, Gio... Lütfen. Yapamıyorum. *Yapamıyorum.*"

O homurdanıyor. Ses, benimkine benzeyen çaresiz ve muhtaç bir ses. "Evet, yapabilirsin," diyor. "Ben izlerken kendini boşalt. O lanet bıçağı ıslat."

Başım ileri geri dönüyor, görüşümdeki mavi renkteki titreme kısa bir dikkat dağınıklığına neden oluyor. Çok geçmeden, karnımda kıvrılan *arzunun* şişkin dalgalarına odaklanmaya geri dönüyorum. Kalçalarım onun bıçağıyla kendimi siktiğim için ileri geri sallanıyor. Nefes nefese kalıyorum ve yalvarıyorum, kendimi bastırma duygusu tamamen yok olmuş durumda.

"Yeterli değil," diye neredeyse ağlayarak söylüyorum.

"Daha fazlasını vereceğim," diye söz veriyor Gio. Bir an sonra, sırtımda, parmak eklemlerinin engel olmadığı sert uzunluğunu hissediyorum. Elini uzatıp çenemi kavırıyor, yüzümü yana çevirerek ağzını ağzımın üzerine eğiyor.

Evet! Öpücüğe yaslanıyorum, tüm enerjimi kullanarak onu yutuyorum. Kafam kalın, karanlık sularda yüzüyor, dili içime girip son akıl sağlığımı da alıyor. Bu sırada diğer eli göğüslerimden birine kayıyor. Göğüslerimle oynadığının farkında değilim, ta ki bir meme ucumu tutup *sertçe* çevirene kadar.

Çılgılık atıyorum, bıçağı amıma saplarken ona karşı kıvranıyorum. Etrafında spazmlar geçiriyorum, zihnimde beyaz bir ışık patlıyor ve beni bir boşalmaya sürüklüyor. Çok hızlı, bir anda geliyor ve gidiyor. Ona yaslanıyorum, hala içimde olan sapı bırakıyorum.

Neyse ki, Gio eğilip dikkatlice bıçağı vücudumdan çıkarırken o da bunun farkına varıyor gibi görünüyor. Amımın bıçağı serbest bırakırken çıkardığı ıslak emme sesi odada yankılanıyor. O bıçağı kaldırırken ve aynada bana bakarken ağzını açtığını izliyorum. Gio'nun pembe dili dışarı fırlıyor ve bıçağı damağıma kadar yalıyor, amımın sularıyla ıslanmış sapını temizliyor.

Neredeyse tatmin olmuş içim, şehvetli bir arzu ile kasılır.

"Koktuğun kadar tadı da güzel," diye fısıldadı. Gio'nun nefesleri yüzüme çarpar. Aynanın yansımasından onun yakıcı bakışlarını hissedebiliyorum. Onun izlediğini bilmek, kalbinin sırtımda güm güm attığını duymak, sikiinin kıkımın üstüne vurmasını hissetmek... içimde yeni bir şeyin kıvranmaya başladığını hissediyorum.

Dişlerim alt dudağımı sıyrıyor. "Bu son isteğin mi?"

Gio'nun gözleri bariz meydan okumaya parlar ve sırtar. Bıçağı arkasına, yatağın üzerine atar, belimden tutar ve beni kaldırır. Beni bu kadar kolay kaldırmasına şaşırıp neredeyse öne doğru fırlarım, ama bir saniye sonra delikli penisinin tam üzerine yerleştirir ve ben hareketsiz kalırım. O tam orada ve ben onu istiyorum. Bana zorla yaşattığı orgazm çok kısa sürmüştü. Yeterli olmamıştı.

"Bu benim ilk dileğimin sadece başlangıcıydı, Prep Girl," Gio beni bırakırken fısıldadı.

Yerçekimi beni etkisi altına alıp kalın, sert penisinin üzerine doğru bastırırken tekrar çığlık atıyorum. Çok hızlı. Çok fazla. O böyle birisi. Her yerimde. Her zaman. Her yerde.

Bacaklarımı onunkilerden ayırıp ayaklarımı yere basmak için ellerimi uzatıyorum. Yere basmak için ellerimi uzatıyorum. Dizlerinden tutunarak inişimi yeterince yavaşlatmaya çalışıyorum, ama çok geçmeden o tamamen içime girmiş, iç kaslarımı gererek beni titretirken, etrafımda mikro zevk dalgaları yayılıyor.

"Siktir." Gio'nun dişlerini sıkarak söylediği küfür beni gülümsetir. Muhtemelen haftalardır ilk gerçek gülümsememdir. "İşte böyle. Evet, sik beni. Beni öyle sık." Elleri kalçalarımın iner ve ikimiz birlikte birbirimize doğru hareket ederiz. O, sikiinin ucu benim içimde kalana kadar beni kaldırmaya yardım eder ve sonra bırakarak kendimi aşağıya indirmeye izin verir.

Penisinin başındaki delici hissi, hassas iç duvarlarıma sürtünüyor. Gio inliyor, sesi alçak ve hayvani. Beni her kavradığında, parmakları sanki gitmek istemiyormuş gibi etime gömülüyor. ama ben bırakmıyorum. Bırakmak ve düşünmeyi bırakmak, nefret etmeyi bırakmak, zevke doğru tırmanmaktan başka her şeyi bırakmak istiyorum.

Her çekişinde amım onun penisini emiyor. Kendimi aşağı ve yukarı hareket ettirirken nefesim ciğerlerimde boğuklaşıyor. Tekrar tekrar, uyluklarım titremeye başlayana kadar onu içime alıyorum. Amımın duvarları bıçağın sapından biraz acıyor, ama bir orgazm daha yaşama ihtiyacı

durdurmak için çok fazla. O ve ben birbirimize kilitlendik ve sonuna kadar bizi ayıracak hiçbir şey yok.

"Gio." Adı, bir sonraki inişte kalçamı bırakırken bir nefes gibi çıkıyor. Göğüslerimi avuçlayıp hafifçe sıkarken meme uçlarımı çimdikliyor. Keskin acı, beni tekrar o beyaz ışığa göndermekle tehdit ediyor. Çok erken.

İnliyor. "Tanrım, adımı böyle söylemen çok hoşuma gidiyor," itiraf ediyor. "Nefes nefese, sanki beni bekleyemiyormuşsun gibi. Şu anda ne düşünüyorsun, Jules?"

Ona gerçeği söylüyorum. "Hiçbir şey," diyorum. Onun her iki meme ucumu tutup çimdiklemesi, göğsümden uzağa doğru gererek sırtımı kamburlaştırması dışında hiçbir şey düşünmüyorum. Onları bıraktığında, ağrısı bacaklarımın arasındaki sıvı seline ekleniyor.

Gio'nun eli aşağıya doğru hareket ediyor. Başparmağı klitorisime sürtünüyor ve onun sıcaklığı beni dağa doğru, unutulmaya doğru daha da yukarı itiyor. Bunu istiyorum. Bunu dünyadaki her şeyden daha çok istiyorum, ciğerlerimdeki nefesten, gökyüzündeki ışıktan, hatta normal hayatımın geri dönmesinden bile daha çok. Artık benim için normal olan şeylerin hiçbir önemi yok. Zenginlik. Varlıklar.

Statü. Bunlar olmadan da yaşayabilirim çünkü *bu* var.

"Neredeyse geldik," diyor Gio. Aynada ikimizi görünce inliyorum.

Sikini içime sokup çıkarıyor, kalın sikinin rengi renkte. Beni sertçe sikiyor, tekrar tekrar kendine doğru çekiyor, göğüslerimin hafifçe zıplamasını sağlıyor. Klitorisimi okşuyor ve ben tekrar çılgılık atmamak için dişlerimi sıkıyorum. Kahkahasının gürültüsü, kendi boşalmasının yaklaşmasıyla gerginleşiyor.

"Şu siktiğimin meme uçlarına bak," diye mırıldanıyor Gio. "Ne kadar sert. Sıkınca hoşuna gitti mi?" Cevap vermeme fırsat vermiyor. "Hoşuna gittiğini biliyorum. Bunu da seveceksin."

Ne demek istediğini sormadan Gio iki parmağını penisinin yanına bastırdı. Artık çok geçti. Zaten bir sonraki dalışa geçmiştim ve zamanında durduramadım. Başparmağı klitorisime bastırırken iki parmağıyla ve penisiyle içime girdi. Beni hiç beklemediğim kadar gerdiğinde başımı geriye attım.

"Tıpkı bıçağa yaptığın gibi elime de damlıyorsun.

Ne güzel manzara. Her yer kremle kaplı. Bir dahaki sefere seni tek başıma yakaladığımda sana ne yapacağımı biliyor musun?"

Göğsüm yanmaya başlarken gözlerim yaşarır. Aynı anda hem çok fazla hem de yetersiz. Boşalmam lazım. Henüz boşalmadım ve dayanamıyorum. "Gio." Nefes nefeseyim. "Gio, *lütfen*."

Beni duyuyorsa, tepki vermiyor. Sanki hiçbir şey dememişim gibi konuşmaya devam ediyor. "Seni bağlayıp açacağım ve sonra altına gireceğim. Yüzüme binmeni sağlayacağım, Jules. Kalçalarını sürteceksin ve kendini boşaltacaksın, ben de dilimi amına sokacağım, yıldızları göreceksin. Hayal edebiliyor musun, bebeğim? Bunu istiyor musun?"

"Evet!" diye bağıyorum. Artık ince duvarlar ya da sesimdeki bozuk cızırtılar umurumda bile değil. Nefes nefeseyim, hıçkırarak ağlıyorum ve hala boşalmadım. "Tanrım, sık beni Gio!"

"Evet, hoşuna gideceğini düşünmüştüm." Sesindeki sırıltışı duyabiliyorum. Beni çıldırtıyor. Tamamen delirtiyor. Kalçalarım onun hareketlerini takip ederek sallanıyor.

"Ne yaramaz bir kız." Gülüyor. "Çok komik. Herkes, gözden düştüğünde kendini beğenmiş bir prenses olacağını sanıyordu. Ama değilsin, değil mi? Sen, kontrolünü ele alacak birini bekleyen pis bir sürtüksün. İstedğin bu mu, Jules? Kontrolü ele almamı mı istiyorsun? kontrolü ele almamı mı istiyorsun?"

Evet, anlıyorum. Bunu her şeyden çok istiyorum. Çok yorgunum. Tüm bu saçmalıklarla uğraşmaktan bıktım. Kemiklerime kadar yorgunum. İnsanlar bunu her gün nasıl yapıyorlar? İş. Okul. Hayat. Her şey çok fazla oldu. Lanet olası bir molaya ihtiyacım var. Dayanacak biri olduğu sürece başa çıkabilirim. Her şeyi yapabilirim, sorun yok, ama artık yalnız kalmak istemiyorum. Hep yalnızdım. Etrafım insanlarla dolu olsa bile.

"Başka bir şey daha bilmek ister misin?" Gio, son sorularına cevap vermemi beklemeden sorar. Beni sikerken yanağıma öpücük kondurur. Kendimi ona sürtünerek, hislerin esiri olurum. Hiç bilmediğim bir açlık, derimin altında bir hayvan gibi, hareketlerimi zorlar, beni sadece en ufak bir acı ile bozulan çılgın zevkin sisinde tutar.

Acı, beni durdurmaya yetmiyor, ama beni o keskin uçta tutmaya yetiyor.

"Kendini siktiğin bıçak mı?"

Aynada dudaklarım aralık, yanaklarım kızarmış ve saçlarım nemli bukleler halinde yüzümün etrafında sarkıyor. Ellerim yere düz bir şekilde basarken, onun sıkini içime alıyorum. O konuşmaya devam ediyor.

"Sana tanıdık gelmedi mi?"

Bu, kalçalarımın hareketini yavaşlatıyor. *Tanıdık* mı? tüm soğuk hesaplama ibaret. Omurgamdan bir titreme geçiyor. Gio'nun Akrep Kralları'nın en yumuşak üyesi olduğunu düşünenler çok yanılıyor.

Gio yaklaşp kalçamı kavrar, parmakları sikinde kalır ve amımı onun etrafında daha da gerilmeye zorlar. Başparmağı zihnimi uyuşturan daireler çizer. Siyah ve beyaz noktalar gözümün önünde dans eder.

"Bu, sana tecavüz etmeye çalışan adamı öldüren bıçakla aynı bıçak." Gio'nun sözleri o kadar alçak sesle söylenir ki neredeyse duymam, ama cümlesini bitirir bitirmez başparmağını klitorisime öncekinden daha sert bastırır ve içime sokup, delici topu içimde orgazmımın tetik noktası olan bir noktaya çarptı.

Titreyerek çığlık atarım. Uzuvarım kasılır ve titrer, kasıklarımındaki kaslar ve karnımdaki kaslar seğirerek kasılır ve gevşer. Gözlerimin köşelerinden yaşlar süzülürken, ciğerlerime hiç ulaşamayan nefes için çırpınırım.

"Oh, sik. Oh, sik. Oh, sik." Tek söyleyebildiğim kelimeler bunlar. Ama bu yeterli. Gio'nun anlaması için yeterli ve bir an sonra parmaklarını parmaklarını amımdan çıkarır, beni sertçe kavrar ve öne doğru iter. Dizlerim yere çarpar, eli saçlarıma gömülür ve başımı geriye doğru çeker.

Dizlerinin üzerinde beni sikiyor, acıtana kadar sikini içime sokuyor. Tüm bu süre boyunca, saçımı tutan eli yüzümü öne doğru zorluyor, böylece ben Aynada ikimizi görüyorum. O, arkamda vahşi bir tanrı gibi, dişlerini göstererek ve her hamlede dengeyi sağlamak için kalçama tutunarak.

"Tekrar, Jules," diye homurdanıyor.

Kafamı sallıyorum. Yapamıyorum. Şu anda bir kez daha orgazm olmanın fiziksel olarak mümkün olduğunu sanmıyorum. O umursamıyor gibi görünüyor. Gio altıma uzanıyor ve başparmağıyla işaret parmağıyla klitorisimi sıkıştırıyor, tıpkı meme uçlarımı sıkıştırdığı gibi ve ben tekrar titremeye başlıyorum.

"Boşal," diye emrediyor. "Bana ne kadar iyi ve kirli olabileceğini göster, Jules. Parmaklarımın ve sikimin üzerine boşal."

Diyorum. Orgazmım tüm vücudumu kaplarken ve iç bacaklarımı ıslatırken, sıcak sıvının akışını durdurmak imkansız. Gözlerimi kapatıyorum, Gio'nun homurdanmasını ve son bir kez daha içime girmesini izleyemiyorum. Sıcak sıvısı

beni doldurur ve anlarım... O pencereden girdiğinde kaçmam gerekirdi.

JULIET

"Bizimle bir yere gel." Gio'nun sözleri, seksin getirdiği mutluluğu bozunca gözlerimi kapatıp inledim.

Son yarım saattir ikimiz Roquel'in gıcırdayan yatağında uzanmış, terimiz kuruyordu. Bir kez olsun onunla birlikte olmaktan gerçekten keyif almıştım. Omurgam boyunca okşayan, çıplak tenimde görünmez desenler çizen el durdu ve Gio oturdu. Gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum.

"Ciddiyim," diyor.

Yüzümü buruşturarak yastıklardan birini kapıp başımın üzerine çekiyorum, sanki bu onun dikkatini benden uzaklaştıracakmış gibi. Ciddi olduğunu biliyorum. Sorun da bu.

"Jules." Yastık başımdan çekildi ve tam zamanında dönüp yastığın yatak boyunca ulaşamayacağım bir yere fırlatıldığını gördüm. Homurdandım ve yavaşça nefes veriyorum. Sessizliğin tadını çıkardım. "Gideceğini söyle."

"Neden?" Oturup ondan uzaklaşarak yere düşen tişörtümü almaya uzanıyorum.

Tişörtü alıp başımın üzerinden geçiremeden, elinden kapıp yastığın olduğu yere fırlatır. "Ne oluyor Gio?" Ona karanlık bir bakış atarım.

"Giyinmeye kalkma," diyor. "Bu sadece zırhını tekrar giymeye başladığın anlamına gelir."

"Belki zırhıma ihtiyacım var," diye terslerim, tişörtümü almak için yatakta sürünerek ilerlerim.

Gio girişimi engelledi ve beni yatağa itti. Geniş omuzları ve kaslı vücuduyla üzerime eğildi. Hastanede kaldığı süre içinde biraz zayıfladığımı fark etmişim. Birkaç hafta

Fark yaratmaya yetecek kadar iyiydi, ama normalde olduğu gibi futbol oynayamadıysa ya da antrenman yapamadıysa, bu mantıklı geliyor.

Yine de, eğer *bu* onun daha az kaslı haliyse, sahaya geri döndüğü anda tekrar kilo alıp kas yapacağını biliyorum. Onun altında debelenerek, onun tutuşundan kurtulmaya çalışıyorum. O bana sadece sırtarak bakınca, ona sert bir bakış atıp dizimi yukarı doğru itiyorum. Tamamen

, kendi bacağıyla beni engelliyor ve sonra kalçalarım onun kalçalarına değene kadar alçalıyor ve hareket etmem için hiçbir seçenek kalmıyor.

Boğazımdan bir hırıltı yükselir ve ona karşı direnirim. "*Bırak beni!*"

"Bana iki dilek daha borçlusun," diye hatırlatır ve direnişimi durdurur.

Lanet olsun. Ciddi olamaz. Sanki o piç kurusu aklımı okuyor gibi, ifademi görünce kaşlarını kaldırdı. "Çok ciddiym," dedi.

"Sen kabul ettin, şimdi vazgeçemezsin."

Yatağa yığılım. "Bunu bırakmayacaksın, değil mi?"

Başını yana eğdi ve bal rengi koyu gözleri yüzümden aşağıya, en azından görebildiği kadarıyla, vücudumun her yerine kaydı. Gözleri geri çekil ve benimkine tekrar yaklaş, dişlerimi sıkarak

"Seni bırakmıyoruz, Prep Girl," diyor. "Buna alışmalısın."

"*Seni* bırakmayacağız, Prep Girl," diyor. "Buna alışmalısın." buna alışmalısın."

Bana hiç mantıklı gelmiyor. Neden beni tutmak istiyorlar ki? Özel biri değilim. Lanet olası bir yüküm. Dokunduğum her şey küle dönüşüyor.

Gio nefesini bırakıp uzanarak, yarı nemli saçlarımdan bir tutamını kulağımın arkasına koydu. Geri çekilmedim ve bir an için onun üstümde olduğunu, beni yere bastırdığını fark ettim ama paniğe kapılmadım. Onun zorlayıcı tavırlarını kesinlikle sevmiyorum, ama... ilk tanıştığımızdan bu yana, onun bana asla öyle bir şey yapmayacağını, hiç şüphe duymadan anladım.

"Lütfen." Bu kelime yumuşak bir rica. "Sadece hafta sonu için. Bizimle gel, belki... siktir, bilmiyorum, belki tekrar arkadaş olabiliriz."

"Arkadaş." Ben ciddiym. "Gerçekten arkadaş olabileceğimizi düşünüyor musun?"

Gülümsemesi pişmanlık dolu bir kibirle doludur. "Arkadaşlık ve seks?"

diye önerir. "Daha çok düşmanlık ve seks gibi," diye mırıldanırım.

Bunun üzerine, rahat gülümsemesi kaybolur ve yerine ciddi bir ifade gelir. "Biz senin düşmanın değiliz," der. "Hiç olmadık."

Gözlerine bakamıyorum, bunun yerine yana dönüp odayı tarıyorum. Karşımızdaki aynada, vücutlarımız birbirine yaslanmış iki yapboz parçası gibi. Beni sikmesinden sonra bir şekilde yeniden sertleşen penisi karnıma dokunuyor. Gözlerimi kapatıp o görüntüyü de kafamdan atıyorum.

Neden bu adamlardan uzak duramıyorum? Onlarda ne var?

"Jules?" Ne kadar zaman geçti bilmiyorum, ama Gio adımı tekrar söylediğinde, son notasında bir soru işareti belirince, cevap beklemekten yorulduğu belli oluyor.

"Tamam." Artık başka seçeneğim yok. "Bir hafta sonu."

Gözlerimi açıp ona döndüm. Yüzünde parlak bir gülümseme vardı ve ben ne yapacağını anlamadan eğilip dudaklarını dudaklarıma yapıştırdı. Bir inilti kaçtı ve dili içime girip benimkine bastırarak dolanmaya başladı. O inilti, ellerimi bırakıp beni kendime doğru çekip sikine sürtünce iniltiye dönüştü. İçimde bir titreme hissettim. Bir arzu. Bir ihtiyaç. Daha önce hiç böyle hissetmemiştim, Bran'la ya da geçmişteki erkek arkadaşlarımla da hiç.

O senin erkek arkadaşın değil, diye kendime hatırlatıyorum. Hiçbiri değil. Onlara güvenilmez.

Bunu biliyorum, ama şu anda sadece bunu istiyorum. Kendim için bir şey istiyorum. Bu yüzden Gio'yu öpüyorum ve o kalçalarını kaydırıp benden uzaklaştığında bacaklarımı ayırıyorum. Ustaca bir hareketle amımın içine giriyor, sikinin başı girişimi sıkıştırıyor ve tamamen içeri girene kadar itiyor.

Onun keskin tırnakları iç duvarlarımı çizerek, içimden dışarıya doğru yayılan çatırdayan bir enerji çatlağı yaratıyor. Kendimi tutamayıp onu sıkıca sarıyorum ve onun düşük, erkeksi zevk inlemelerinin tadını çıkarıyorum.

"Siktir, sen çok mükemmelsin Jules," diye mırıldanıyor nefes almak için başımızı kaldırdığımızda. Kalçaları geri kayıyor ve penisini neredeyse tamamen içimden çıkarıyor. "Bak," diye emrediyor. "Bana ne yaptığını gör."

Bakıyorum. O kendini tamamen çekip çıkarken, vücudumuzun arasına bakıyorum ve benim sıvılarımla kaplı, parıldayan penisini görüyorum. Gio kendini eline alıyor ve sıkı bir yumrukla uzun penisini okşuyor sonra bana yaklaşır. Delikli sikinin başını benim savunmasız deliğime yöneltir ve sert bir hamle ile kendini bir kez daha içimde bulur içime girer. Sonuna kadar.

Çıglık atıyorum, o beni tutarken vücudum onun altında kıvranıyor. Gözlerim açık kalıyor, üstümde onu görmek istiyorum. Beni sikeni bilmek istiyorum.

"Sanırım hala içimde boşaldığımı hissediyorum," diyor sırtarak. Gio karnımı avuçluyor, amımın hemen üstündeki hafif kavisli kısmı. "Senin içimdeyken uykuya dalacağını bilmek hoşuma gidiyor." Sözleri müstehcen, iğrenç

ve cildimi, daha önce hiç hissetmediğim bir utançla kızartıyor.

"Gio, konuşmayı bırak, sadece sık beni," diyorum nefes nefese.

Kahverengi gözleri bana dikleşir. "Hayır." Geri çekilir ve tekrar içeri girer, piercingli başı iç duvarlarımı sürter, beni ateşler.

O bunu tekrar tekrar yaparken nefes almaya çalışarak ona gözlerimi kırıştırıyorum. "H-hayır?" diye tekrarlıyorum.

Gio göğsümü avuçlayarak sıkıyor, parmakları meme ucuma değmeden önce hafifçe sıkıyor. Ne olacağını biliyorum, ama bu bilgi, başparmağı ve işaret parmağı meme ucumu kavrayıp sıkıştırmaya başladığında beni hazırlamaya yetmiyor.

Başparmağı ve işaret parmağı meme ucumu kavrayıp çimdiklediğinde hazırlıklı olmam için yeterli değil. Sırtım kavislenir ve boğazımdan bir inilti kopar.

"Hayır," diye tekrarlar Gio. "Konuşmayı kesmeyeceğim. Seni sikerken vücudun hakkında ne düşündüğümü tam olarak bilmeni istiyorum. Ben gittikten sonra da sözlerimi uzun süre aklında tutmanı istiyorum."

Odanın kenarları, orgazma yaklaştıkça bulanıklaşıyor. Gio eğilir, diğer eli serbest meme ucumu bulur ve aynı işkenceyi yapar. Onları sıkıca kavrar ve tutar, acı doğrudan amıma saplanır.

"Amcığınızı taşırmaya kadar dolduracağım," diye fısıldadı Gio. "Bir gün, hiçbirimizin seni bırakmayacağını anladığında, sırayla yapacağız."

O konuşurken zihnimde bir görüntü belirir ve kafamda garip bir statik ses duyulur. Sırayla mı?

"Seni yatağa yatırıp başını aşağı, kıçını yukarı doğru uzatacağız ve sırayla her birimiz seni siklerimizle dolduracağız." Gio'nun sesi uzaklaşıırken, kafamdaki görüntü giderek daha fazla yer kaplıyor. Görüntü netleşiyor, fanteziden çıkıp potansiyel bir gerçekliğe dönüşüyor.

Nolan. Lex. Gio. Üçü birden... ve ben.

Kendimi tam da onun dediği gibi hayal ediyorum, tamamen çıplak ve yatakta uzanmış. Vücudum ikiye katlanmış, başım yastığa bastırılmış. Sırtım Bir penis içime girerken kemerlerim yukarı doğru kalkıyor. Hangisi olduğunu bilmiyorum ama içimden birinin beni siktiğini biliyorum.

Hayalimde, Akrep Kralları beni sırayla alıyorlar. Tek tek beni dolduruyorlar, içime boşalıyorlar, ta ki içim taşıp damlayana kadar. Karnım geriliyor. Altta, amımın duvarları içimdeki siki etrafında kasılıyor. Gio'nun inlemesi kulaklarımı dolduruyor.

"Hoşuna gitti." Bu bir soru değil, bir ifade. "Siktir, mükemmel olacağını biliyordum. Sıkı tut, aynen öyle, hazırlık kızı.

sikimden son damlasına kadar sıkmanı istiyorum."

Kalçalarımı yukarı doğru kaldırıp, bacaklarımı beline dolayarak ona sürünüyorum. Ellerimi onun koyu renkli saçlarına geçiriyorum, tırnaklarım kafa derisini çiziyor, bir sonraki öpücüğü beni uçurmak üzere. Çok fazla his var. Her şey içinde yanıyorum.

Gio'nun elleri bana çok sert gelse bile hissetmiyorum. Göğüs uçlarımı tekrar çimdikliyor ve sonra ağzını benden ayırırken bırakıyor. "Hayır!" Onun göğüslerime dokunması ve ağzımı öpmesi arasındaki ikili ihtiyaçtan neredeyse kasılmaya başlıyorum.

Dudaklarının bir köşesi yukarı kıvrılıyor ve ben onun başını tekrar bana doğru çekmeye çalışmadan, eğilip daha önce işkence ettiği meme uçlarımdan birini ağzına alıyor. Elimi saçlarında tutarak iç çekiyorum, ama bir saniye sonra nefesimi tıslayarak dışarı veriyorum. Dişleri beni ısıyor, ben de onun penisinde titriyorum. Kahkahası baloncuklar gibi, her yerimi gıdıklıyor çünkü onlardan herhangi birinden bu sesi duymak çok nadir.

Bastırılmış kıkırdama, elbette. Ama gerçek, saf kahkaha? Bu bir hediye. Görünüşe göre, göğüslerimi yalarken, birinden diğerine gidip gelirken ağzı da öyle. Onları avuçlayıp dikkatle tutuyor, yalıyor. Neredeyse morarmış uçları. Onları öpüyor, yalıyor, sonra... dişlerinin arasına alıp o acıyı tekrar ön plana çıkarıyor.

Islaklık bacaklarımın arasına sızıyor ve Gio başını göğüslerimden kaldırıp, içime daha sert girerken homurdanıyor. Saçlarını, omuzlarını tırmalıyorum, o beni sikerken hayatım için tutunuyorum. İlk ben doruğa ulaşıyorum, nefes nefese, bacaklarım titreyerek ona sarılıyorum ve neredeyse acıtacak kadar büyük zevk dalgasından gözlerimi kapatıyorum. Bir an sonra Gio da beni takip ediyor.

Yirmi dakika sonra, Gio giyinmiş ve ceketini giyiyor, ben ise gecenin ikinci duşundan çıkmış olarak odaya geri giriyorum.

"Sözünü unutma," diyor. "Cumartesi sabahı. Dışarıda ol, seni almaya geleceğiz."

Ona orta parmağımı gösterip yatağımdan tişörtümü kapıyorum ve havluyu düşürmeden önce başıma geçiriyorum. O ve dışarı çıkıyor.

"Görüşürüz, Prep Girl," diye mırıldanıyor ben uzaklaşırken. "Bu gece beni rüyada gör."

Pencereyi kapatıp kilidi çevirdikten sonra, panjurları onun yüzüne doğru çekiyorum. Akrep Kralları benim sonum olacak.

LEX

Telefonum gelen bir mesajla çalar ve ben de araba garajının kapısını açarken telefonu cebimden çıkarırım. Mesaj değil, bir video. Kalbim güm güm atmaya başlar ve hızla

ve arkamdan kapıyı çarparak kapatıyorum.

Juliet, dağınık bir yatak odası gibi görünen odanın zemininde oturuyor. Yatağın altından defterler, fırırlı çarşaf ve kadınsı eşyalar Giysiler, kapıdan dolaba doğru adeta taşıyor. Ama dikkatimi çeken bu değil. Yer değil. Oda değil. O.

Sikim kotumun ön tarafına vuruyor. Gio'nun cep telefonundan akan videonun her santimini izlemek için bunu görmezden geliyorum. Sonra, sesini duyuyorum ve ekranımın üst kısmında sessize alındığını görmeden önce, yanıt vermemek için elimi ağızıma kapatıyorum.

"Gömleğini çıkar," diyor. "Ve buraya gel."

Oturma odasından koşarak geçip kısa koridoru geçip bilgisayar odama giriyorum. Kıçım koltuğa çarpmadan bir saniye önce parmaklarım klavyenin üzerinde uçuyor.

klavyeye dokunmadan önce kıçım koltuğa çarptı. Telefonumu monitörlere taktım ve şükürler olsun ki video akışı aktarıldı ve görüntüsü altı farklı monitöre yayıldı.

Juliet ekranda Gio'ya doğru bir adım atarken, ben geriye yaslanıp sonunda elimi göğsümden karnıma doğru kaydırıp kot pantolonumun ön kısmına uzanıyorum. En yakın arkadaşımın uyarıcı yorumunun ardından Juliet'in gömleği kayboluyor ve kremsi pürüzsüz teni ortaya çıkıyor.

"Siktir." diye inlerim. Sikim kotumun daracık sınırlarına çarparak serbest kalmak ister. Juliet dönüp Gio'nun göğsüne yaslanırken alt dudağımı ısırırım.

Gözlerim göğüslerine kayar. Yuvarlak, dolgun, en güzel gül rengi meme uçları. Onları emmek, ısırarak, ısırarak için dünyadaki her şeyi verirdim. Onun çıplak ve çıplak görüntüsü beni zevkle doldururken, kot pantolonumun içinden kendimi sıkıca tutuyorum.

"Bacaklarını aç." Penisimi daha sıkı kavradım.

Bunu benim için mahvetme, lanet şey, diye zihnimde uyarıyorum. İlk fahişesine giden bir ergen gibi kot pantolonumun içine boşalmak, bu geceyi geçirmek istediğim şekilde değil. Gio bana tam olarak istediğimi vermişken olmaz.

Juliet'in cevabı, düz bir "hayır" beni gülümsetir. Ancak Gio işinin ustasıdır ve Juliet bacaklarını uzun süre kapalı tutamaz. bacaklarını iyice açıyor, dişlerini sıkıp onu sikmektense yumruklamayı tercih edermiş gibi bakarken bacaklarını Gio'nun bacaklarının üzerine geçiriyor.

Pantolonumun düğmesini açıp fermuarını yavaşça aşağıya doğru çekiyorum.

"Bak," diye Gio ısrar ediyor ve neye baktıklarını bilmiyorum, ama her neyse, Juliet'in bakışları onun kayıt cihazını sakladığı yere dönüyor.

Yanakları güzel bir pembeye boyanır ve uylukları titrer. Derin ve engin bir okyanus rengindeki gözleri bana bakar. *Bir ayna*, anlıyorum. Juliet benim zevkim için böyle kaydedilmeyi kabul etmez, o yüzden onu kendine bakmaya zorluyor olmalı. En azından şimdilik...

Bunun için kardeşime çok borçlu kalacağım, çünkü sanki ben de oradaymışım gibi, onun ellerini izlemeye zorlanıyormuşum gibi hissediyorum.

Yumuşak teninin üzerinde hareket ediyorum, tam istediğim yere dokunuyorum. Gio benden bahsediyor ve sırtı kavislenirken gözleri kapanıyor. Ona nazik davranıyor, dokunuşları sakın ve kasıtlı.

Acele etmiyor. Onun gibi bir kadına acele edemezsin. O, doruğa ulaşana kadar okşanmaya, teslim olana kadar alay edilmeye, başka türlü asla kendine izin veremeyeceği bir şekilde zevke zorlanmaya ihtiyaç duyuyor. kendisine asla izin veremeyeceği bir şekilde zevk almaya zorlanmalı.

Boxerımın bel kısmının altına uzanıp penisimi tamamen serbest bırakıyorum. Dümdüz yukarı doğru çıkıyor, baş kısmında inci gibi bir damla ön sıvı görünüyor. Boxerımın ön kısmına dokunursam, çoktan ıslanmış olacağını biliyorum.

Gio ona hoşuna gidip gitmediğini soruyor - benimle yaptıklarını - ve ben cevabını beklerken nefesimi tutuyorum. Ne yazık ki, ikimizi de reddediyor.

"Sen bir pisliksin."

Gio buna gülüyor.

Onun içgüdüsel olarak bacaklarını birleştirmeye çalışmasını izlerken, ben de aletimi sıkıca kavrayıp tabanından tutuyorum. Gio ise kendi bacaklarıyla onu geri açıyor. İkisi de bu hareketi fark etmiyor gibi görünüyor. O ona saldırıyor, o ise hala onun tenini okşayarak onu nazıkçe hazırlıyor.

Beni öldürmeye çalışıyorlar, diye karar veriyorum. Juliet, Gio'nun ona kurduğu tuzaktan kaçmaya çalışıp defalarca başarısız olurken, ikisini birkaç dakika daha izledikten sonra. Gözlerim onu yiyip bitirirken, sikim tüm bu süre boyunca sert kalıyor.

Amcığı ıslak ve şişmiş, dudakları kendi suları ile kaygan ve ağzım onu tatmak için sulanıyor. G onu göğsüne daha sertçe çekiyor ve sırtı kavisleniyor, göğüsleri onun kucağına sürtünürken dışarı çıkıyor. Kalçaları otomatik olarak dönüyor, dudakları sıkı sıkı kapanıyor. Boşalmak istiyor. Sadece ona bakarak bunu anlayabiliyorum ve şu anda orada, onun bacaklarının arasında olup, ona arzuladığı o rahatlamayı vermek için her şeyi yapardım.

Ama ona karşı yavaş davranmalıyız. O güvensiz. Yaralı. İncindi. Ne kadar istesem de, onu sonsuza kadar kilitleyip gerçekten benim olmasını bekleyemem. Kaçamayacağını anlaması gerekiyor. Gittiği her yolun onu doğrudan bana, bize geri götüreceğini anlaması gerekiyor.

"Seni bağladı mı? Onun sikinde boşalırken çığlık attırdı mı? Lex, içindeki her şeyi unutturan yeri buldu mu? Acıyı unutmanı sağlayan, zevkin acıyı yok edebileceğini hatırlatan yeri?"

Yüzüne yayılan kızarıklığa gülümsüyorum. Gio her zaman müstehcen konuşan biriydi. Birkaç kez aynı kadınları paylaştığımızda, onları çığlık atarak orgazma ulaştıran hep oydu. Bunun ne kadar işe yarayabileceğini hiç fark etmemiştim.

Juliet onun sözlerine düşük bir iniltiyle karşılık verir ve kendi sözlerini söyler. "Her zaman değil."

Evet, içimden inkar ediyorum. Her zaman.

Uylukları kendi ıslaklığıyla kaplı. Gio onu eziyet ediyor ve ben bundan daha fazla onaylayamazdım. Penisimi okşuyorum, uzunluğu boyunca tek bir yavaş hareketle, başını hafifçe sıkıp tekrar tabanına geri dönüyorum. Gio onu biraz daha alay ediyor, parmakları amına yaklaşıırken kendi ıslaklığını hatırlatıyor. Juliet kaskatı kesiliyor ama kollarından kurtulamıyor.

Gerçekten istese yapabilirdi. Bir şey onu orada tutuyor. Onu, hepimizin istediğini bildiğimiz şeyi inkar etmekten alıkoyan bir şey. Rahatlık. Zevk. Sadece bizim verebileceğimiz tatlı rahatlama.

"Eğer beni sikmek istiyorsan, Gio, o zaman yap şunu." Her kelimeyi ısırarak söylüyor, sesinde bir meydan okuma var.

Ne kadar güzel bir savaşçı, diye düşünüyorum ve sikimi tekrar okşuyorum, bu sefer daha sert sıkıyorum.

Belki bir dahaki sefere onu kollarımda, yatağımda tuttuğumda, ona farklı bir yanımlı gösteririm. Belki onunla mücadele etmek yerine, kontrolü ona bırakırım. Bu benim tercih ettiğim bir yöntem değil, ama onun için yapmaya hazırım. Juliet'in üstüme tırmanıp, sikimde kendini siktığı görüntüsü beni neredeyse orgazma ulaştırıyor.

Bir homurtuyla, bir elimi masanın kenarına vurup, acı zevkten arınana kadar sikimin dibini siktım. Derin nefesler alıp verdim. Nefes almakta zorlanıyordum, ciğerlerim sıkışmıştı, sikim orgazma bu kadar yaklaşmış olmaktan neredeyse ağlıyordu.

Henüz değil. Henüz zamanı değil.

Monitörlerde Gio, Juliet'e onun için kendini becereceğini söylüyor ve göğsümden bir inilti yükseliyor. Piç kurusu şimdi ikimizi de işkence ediyor. Pislik.

Görmediğim bir yerden bir sustalı bıçak çıkarıyor ve yavaşça cildinde gezdiriyor. Daha yakına eğiliyorum. Video mükemmel değil, ama birkaç tuşa basıyorum ve kendi programlarım sayesinde görüntü netleşiyor programlarım sayesinde netleşiyor. O kadar yüksek çözünürlüklü ki, cildinde tüylerin diken diken olduğunu görebiliyorum. Göz bebekleri büyüyor. Amcığı seğiriyor. Onun tehdidi onu tahrik ediyor.

İlginç...

"Sen delisin," diyor. Onun için mi? Kesinlikle öyleyiz.

Gio kılıcın kabzasını kadının göbeğine doğru hareket ettirir ve kadının omuzları gerilir, ama Gio durmaz. Tanrıya şükür, durmaz. Kılıcın keskin olmayan ucu içeri girer ve kadının eli kılıca doğru fırlar. İkisi de kılıcı sıkıca kavrarlar, Gio kadını bırakmaz ve kadın... bunu isteyip istemediğinden emin değildir.

Oh, istiyor. Bu bir gerçek, ama yapmaması gerektiğini biliyor. Hangi kız amında bir bıçak varken boşalmak ister ki? Cevap basit: bizim kız. Bir Akrep Kız.

"Gio..." diye inliyor, başını yana çevirip ona bakabiliyor. "Bana dokunmanı istiyorum."

Gözlerimi kapatıp o sözleri bana söylediğini hayal ediyorum.

"Biliyorum," diye mırıldanıyor Gio. "Ama yapmayacağım, sen benim bıçağımla kendini sikip bana nasıl boşaldığını gösterene kadar."

Tanrım. Lanet olsun. Kahretsin. Bu sözler ağzımdan çıkar çıkmaz sikim patlamak üzereyken dişlerimin arasından tıslar gibi ses çıkar. Gio'nun pis ağzı ve

Juliet'e yaptığının görüntüsü, orgazmımı hızla zirveye taşıyor. Bir mucize eseri, onu engellemeyi başarırım. Karnım kasılır

ve elimi sikimin arkasına sıkıca bastırıyorum, acı hissedene kadar onu boğazlıyorum.

Ağzımdan nefes alıp vererek, ciğerlerimi hava ile dolduruyorum. İnlemeleri hoparlörlerden yayılıyor, monitörlerimde gördüğüm zaten baştan çıkarıcı görüntüsüne tehlikeli bir ekleme.

Onu her an kamerayla izlemek istiyorum, fark ediyorum. Gününün her anını görmek istiyorum. Uyurken. Çıplakken. Giyinikken. Yemek yerken, ağlarken, horlarken izlemek istiyorum. Onun her parçasını istiyorum. —onun sıkıcı ya da çirkin bulsa bile. Bu kadında sıkıcı ya da çirkin hiçbir şey yok. Her parçası mükemmel çünkü her parçası bana ait.

Gio sırtına doğru kayıyor ve kendi penisini serbest bıraktığını biliyorum. Bu kadar uzun süre kendini nasıl tutabildiğini bilmiyorum. Ben kesinlikle tutamazdım.

Nefeslerimi hışırdatarak göğsüm düzensizce inip kalkarken, penisimi bir kez daha okşamaya başladım. Yukarı aşağı, kendi elim değil de onun eli üzerimdeymiş gibi hayal ederek bileğimi çeviriyorum. Gio onu daha da itip kızımızı kendini sikmeye ve o bıçağı sırsıklam etmeye teşvik ederken hoparlörlerden onların sözleri duyuluyor. Karnım tekrar kasılmaya başlıyor, kaslarım kasılır.

O orgazma yaklaşırken bacakları titremeye başlıyor. Monitörlerin üzerine eğiliyorum, ekranlarda onun her bir dijital parçasını yalarken. Gio onun meme uçlarından birini bükünce Juliet Gio'nun ağzına bağıyor ve ben sırtıyorum. O da biraz acı sever, çünkü sonunda boşalması için tek gereken bu.

O kasılırken, dudakları açık bir çığlık atmak üzere ayrılırken, her saniye nefes nefese kalıyorum. Sırtı yukarı doğru kıvrılır ve uylukları çabadan titrer. Zevk vücudunu, zihnini ve ruhunu sarar. Juliet'in çığlığı kulaklarıma müzik gibi gelir ve *neredeyse, neredeyse*, kendi boşalmam beni sararken, ciğerlerimdeki son nefesimi çalarken, onu görmekten kendimi mahrum bırakırım.

Kendi orgazmumun ölümcül hızlı pençesinden kurtulur kurtulmaz, Juliet tekrar çığlık atıyor ve ben başımı kaldırıyorum, onu düşürdüğümün farkında bile değilim. G'nin ifadesi, ihtiyaçla dolu çarpık bir yığın. Bu kadar uzun süre dayandı ve artık sabrı kalmadı, onu kaldırıp tören yapmadan sikinin üzerine bırakıyor.

Juliet'in elleri fırlayarak, onu dik tutacak herhangi bir şeye tutunur, Gio onun sıırlsıklam amını sikerken. Orgazmının sonucu onu açık ve yumuşak bırakmış, Gio'nun sonuna kadar girmesini kolaylaştırmış.

Onu tekrar kaldırdığında, amının parlaklığı sikinde kalır ve ben inleyerek, onun yerinde olmak isterim.

"*Aynen öyle sık beni.*" Gio kendi sesi gibi değil, sanki ele geçirilmiş bir adam gibi konuşuyor. Geriye yaslanıyorum, elimden damlayan spermler, gömleğimi yukarı sıyırdığım yerden karnımın alt kısmına akıyor. Ne kadar uğraşsam da, bana bahşettiği bu özel anın geri kalanını izlerken nefes alamıyorum.

İkisi birlikte—ölümüne seveceğim bir adam ve uğruna öldüreceğim bir kadın—her türlü kafayı yemişler. Ancak, çok ihtiyacım olan boşalmadan sonra rahatlamış zihnimde hiçbir sorun görmüyorum. Orada kalıp, Gio'nun kızımızı zevkin uçurumuna geri sürükleyip, sonra da onu bir başka orgazma sürüklemesini izliyorum.

Yarı nemli mavi saçları yüzüne dökülürken, Gio arkasında yükselirken, kız yanakları kızarır ve ellerinin ve dizlerinin üzerine garip bir şekilde asılır. Dudakları aralık, gözleri donuk, yüzüne bakıyorum ve onun parçalanışını izliyorum.

Unutmadan önce, ellerimi hızla silip birkaç kez...

Gio'nun yüzü acıdan buruşurken, inleyip sızlanarak ve sonunda kendi orgazmını tutma mücadelesini kaybederek, görüntünün son anlarının anlık kareleri.

acıyla buruşurken, Gio homurdanıp inliyor ve sonunda kendi orgazmını tutma mücadelesini kaybediyor.

Monitöre uzanarak, parmaklarımı yüzünün yanından aşağıya doğru kaydardım ve burada olduğumu bilmesini diledim.

Ama yakında bilecek. Sonunda kaçabileceği başka bir yer kalmayacak ve güvenilebileceği tek şeyin biz olduğumuzu anlayacak.

JULIET

Lex'in renkli SUV'si Roquel'in evinin önüne geldiğinde, arka koltuğa atladım ve kapıyı kapattım. "Isıtıcı," diye bağırdım. "Hemen." Çantamı ve sırt çantamı koltuğun arkasına attım ve Lex bana sırtarak ısınmak için ısıtıcıyı açarken titredim.

Yanımda Gio, umarım buharlı sıcak kahve olan bir bardak kahveyi bana uzatırken gülümsüyor. "Soğuk mu?" diye soruyor kaşlarını kaldırarak.

Donmuş ellerimle tek kullanımlık bardağı kavrayarak, neredeyse donmuş uzuvlarımı bir sıcaklık dalgası kaplar. Hava artık tam anlamıyla sonbahar değildi, kışa doğru kayıyordu ve kupanın kapağındaki aralıktan gelen taze kahvenin kokusunu içime çekince bir titreme daha geçer.

"Ne oluyor?" Nolan önümdeki yolcu koltuğunda dönüp bana bakar, çatlamış parmaklarımı ve kızarmış yanaklarımı görür. "Dışarıda ne kadar bekledin?"

Roquel, gece bir ara ailesinin gelebileceğini söylemişti ve haklı çıkmıştı. Ne yazık ki, bu da Gio'nun yaptığı gibi beni görmemeleri için odasından gizlice çıkmam gerektiği anlamına geliyordu ve gidecek başka yerim olmadığı için son bir saattir sokakta durmuş, onları bekliyordum.

Cevap vermek yerine yüzümü buruşturup, bardaktaki sıvıyı uzun ve yavaş bir yudumla içtim. Isı uzuvlarıma yayılırken boğazımdan bir inilti çıkmak üzereydi. Lex kaldırımdan uzaklaşırken titremem birkaç saniye daha şiddetlendi, ama birkaç dakika sonra nihayet yatıştı.

"Al." Gio koltuğun üzerinden uzanıp bir battaniyeyi çıkarır, açar ve kucağıma serer.

Arabanın koltuğuna geri çöküp iç çekiyorum. "Teşekkürler."

"Hala soruma cevap vermedin," diye hatırlatıyor Nolan.

Üst dudağım dişlerimden geri çekilir ve ona dar gözlerle bakarım. "O zaman ipucunu anla," derim. "Anlamayacağım."

Bana kaşlarını çatıyor, ama Lex onu dürtünce geri dönüyor. Gio burnunu çekiyor. "Ne kadar da garip bir durum yaratmadın, Prep Girl."

Ona orta parmağımı gösterirdim, ama parmaklarımı fincanın sıcaklığından ayırmaya çalışırsam düşeceklerinden eminim. Bu yüzden, ona donuk bir bakışla yetinirim. O sadece sırtarak birkaç saniye sonra kendi penceresinden mahallenin manzarasını izlemeye başlar. Ben de aynısını yaparım.

Lex bizi Roquel'in mahallesinden çıkarır ve daha da ileri, Silverwood'un dışına çıkar. Yaklaşık bir saat sonra, Gio'ya beni nereye götürdüklerini veya neden götürdüklerini hiç sormadığımı fark ederim. Göz ucuyla ona bakarak kahvenin son yudumlarını içerim. Kahve bittiğinde ve artık kendimi buz parçası gibi hissetmediğimde, boş bardağı nereye koyacağımı ararım.

"Al." Nolan geriye yaslanıp bana bir market poşeti uzattığında irkildim. İçine baktığımda, biraz çöp topladıklarını görüyorum ve minnetle bardağı içine atıyorum.

"Teşekkürler," diye mırıldanarak
arkama yaslanıyorum. "Önemli
değil."

O koltuğuna dönünce sessizlik uzar, çöp torbası onunla birlikte ön tarafta kaybolur. İkinci saat geçip tek ses radyodan gelen yumuşak rock müziği olunca, içlerinden birinin bana kendiliğinden bilgi vermesini beklemekten vazgeçiyorum.

"Nereye gidiyoruz?" diye soruyorum sonunda.

Lex'in gözleri dikiz aynasından benimkilere doğru kayar. "Eastpoint," der.

Eastpoint mu? Kaşlarımı çatıyorum. "Şehir mi, üniversite mi?"

Gözleri yanındaki adama kayar ve bu sefer Nolan cevap verir, dönüp bana bakar. "İkisi de," diye itiraf eder. "Eastpoint'e gitmemiz gerekiyor ve oradayken üniversiteyi gezebiliriz diye düşündük. Hiç
"

Omuz silkiyorum. "Bir iki kez," diyorum. "Babam Eastpoint'e giderdi. Onunla bir mezunlar toplantısı falan için gitmiştim. Ben..." Dizlerimin üzerine örttüğüm battaniyeye sıkıca sarılırken sözlerim kesiliyor. "Mezun olduktan sonra oraya gitmek niyetindeydim."

Planımdı. Şimdi tek planım mezun olabilmek.

"Bizim de öyle," diyor Gio, beni şaşırtarak. Ona bakmak için dönünce, sadece gülümsüyor. "Neden bu kadar şaşırdın?" diye soruyor. "Liseden sonra planlarımız olmadığını mı sandın? Yoksa Eastpoint için yeterince zeki olmadığımızı mı düşünüyorsun?"

"Hayır!" Onlar böyle mi düşünüyor? "Hayır, sadece... pahalı bir üniversite. Ben de artık gidebilecek miyim, emin değilim."

"Özel yetenekleri olan dezavantajlı öğrenciler için bir programları var," diyor Nolan.

Kaşlarını kaldırıyorum. "Öyle mi? Senin özel yeteneğin ne? Beni sinirlendirmek mi?"

Onun homurtusu omuzlarımdaki tüm gerginliği gevşetir. Hâlâ ona kızgıyım. Hâlâ ona güvenmiyorum. Kendime izin veremem, bir daha olmaz, ama intikam ve öfke düşüncelerini bir süreliğine unutmak güzel.

Lex Nolan'a sırtarak başını sallar, yüzünden geriye çektiği siyah saçları keskin çenesini daha da dikkat çekici hale getirir. "Haklı," der ona. "Bunda çok iyisin."

Gio inleyerek gerinir, kollarını önüne uzatır. Boynunu yana doğru çevirir. "Ugh." Yüzünü buruşturur. "Acıkmaya başladım, kısa bir mola verip bir şeyler atabilir miyiz?"

Diğerleri kabul eder ve birkaç dakika sonra Lex otoyoldan çıkıp çeşitli küçük dükkanların ve birkaç restoranın bulunduğu bir alışveriş merkezine girer. Gio ön koltuğa eğilir ve önünde sombrero takmış bir iskelet olan bir dükkanı gösterir.

"Orası!" diye emreder.

Bir kahkaha kaçar ve ağzımı elimle kapatarak üçünün tartışmasını dinlerken. Lex homurdanır ve Gio'nun elini çekmek için omzunu sarsar. Nolan, hamburgerciye benzeyen başka bir restoranı işaret eder. Ancak sonunda Gio'nun ısrarı Lex'i eğlenceli şapkalı iskeletin önündeki yere park etmeye zorlar ve G, kimse arabadan inmeden arka koltuktan atlar ve neredeyse ön kapıya koşar.

"Ne çocuk bu ya," diye homurdanarak Nolan arabadan atlar, ben de arka koltuktan kayarak inerim. Ancak arkasına bir bakınca adımlarını yavaşlatır. Lex durup kaşlarını çatarak omzunun üzerinden bakınca Nolan ona eliyle devam et işareti yapar. "Biz yetişiriz, o bir masa alsın."

Lex'in soğuk bakışları benimkilerle buluştu ve bir an sonra başını sallayıp içeri girdi. Restoranın önündeki kaldırımda durdum. dört kişilik bir aile çıkar ve her ebeveyn, çocuklarının sokağa koşmasını engellemek için birer eliyle tutarak otoparka doğru yürür. Aile duyamayacakları bir mesafeye uzaklaşıp Lex ve Gio binaya girdikten sonra Nolan'ın bakışlarıyla karşılaşırım.

"Devam et," diyorum ona. "Söylemek istediğin her şeyi söyle."

Nolan beni izliyor, dudakları sanki bir şeyden memnun değilmiş gibi büzülmüş. Nedenini bilmiyorum. O ve arkadaşları istediklerini aldılar.

İstedigini aldılar. Beni. Burada.

Onlarla birlikte. "Özür dilerim."

Gözlerimi kırptım. Nolan'ın söyleyeceğini düşündüğüm onca şeyin arasında, bu yoktu.

bunu

söyleyeceğini hiç "Özür mü diliyorsun?" diye

beklemiyordum. tekrar ediyorum. O başını

sallıyor.

"Neden?" Gerçekten benim dairemi yaktığını itiraf mı edecek?

dairemi yaktığını

Nolan derin bir nefes alıp yüzünü ovuşturdu. Arabada fark etmemiştim,

ama hava ısınmış ve güneş

, sonunda gözlerinin altındaki torbaları görüyorum. Uzun gölgeler ve tıraş olmamış çenesinin kılları, iyi uyumadığını gösteriyor.

"Sana başka seçeneğin yokmuş gibi hissettirdiğim için özür dilerim," diyor. "Lex ve benim evini yaktığımızı düşündüğünü biliyorum, ama yapmadık. Neredeyse bütün gün hastanedeydim. Lex muhtemelen kamera kayıtlarını alabilir, ama..."

Bekledim, ama devam etmedi, ben de bir adım öne çıktım. Bakışları benimkilere kaydı. "Ama ne?"

Burun delikleri genişledi ve elini indirdi. "Ama bunu alıp yüzümüze atıp, bir şekilde sahte olduğunu söylemeni istemiyorum." Neredeyse geri çekiliyordum. Bu kesinlikle benim yapacağım bir şeydi. Gio'ya ve itfaiyeden gelen o lanet belgede yaptığım şeyin aynısı.

Ya gerçekten daireyle hiçbir ilgileri yoksa? Bir parçam merak ediyor. Ya gerçekten de sadece kötü şansla lanetlenmişsem?

"Ve, dürüst olmak gerekirse, Gio'nun bu hafta sonu bizimle gelmeni istemesinin başka bir nedeni daha var," Nolan, önceki sözlerine cevap vermediğim için devam etti.

"Nedir o?" Onu dikkatle izleyerek yalan söylediğine dair herhangi bir işaret arıyorum. Ama bu zor. Karakter yargılama konusunda kesinlikle berbat olduğumu kanıtladım.

karakter yargııcı olduğumu kanıtladım. Artık içgüdülerime güvenemiyorum, bana ona güvenmemi, sadece... içgüdülerime teslim olup *denememi* haykırsalar bile.

"Silverwood'dan gitmek istiyoruz," diyor Nolan. "Burası bizim için çıkmaz sokak.

"Bizim gibi." Gio ve Lex'in bizi beklediği restorana doğru eliyle işaret etti.

"Ailelerimiz gibi orada sıkışıp kalamayız. *Kalmayacağız.*" Sesindeki kararlılık omurgamı dikleştirdi. Bu, daha önce gördüğüm türden bir kararlılıktı — tüm dünyanın yıkıldığı gece.

O banyonun aynasına bakıp, bir daha kimsenin beni kullanmasına izin vermeyeceğime yemin etmişim. Sözde arkadaşım ve erkek arkadaşımın bana yaptığı türden bir ihaneti bir daha asla yaşamayacaktım. Bu yüzden, onların da aynı şeyi yaptığını düşündüğümde çok acı çekmişim.

Kendime karşı tamamen dürüst olursam, çok yorgunum. Etrafımdaki herkesi sorgulamaktan yoruldum. Kendi başıma başarmaya çalışıp başarısız olmaktan yoruldum. Kimseye güvenememekten yoruldum. Ailemin yaptıklarının bedelini ödemekten ve bir Donovan'dan başka bir şey olamamaktan yoruldum. Juliet değil. Kız değil. İnsan bile değil. Sadece nefret edilen bir figür.

"Eastpoint'in programı..." Nolan devam ediyor. "Bu bizim için iyi bir fırsat ve bence senin için de iyi bir fırsat olabilir."

Gözlerim yere düşer ve ayakkabılarımızın altındaki çatlak kaldırıma bakarım. O başka bir şey söylemeyince, konuşma sırasının bende olduğunu anlarım.

"Ben..." Nefes alıyorum. "Sana güvenip güvenmediğimi bilmiyorum," diyorum, hala ona bakmadan. "Ama seninle kavga etmekten bıktım artık. Dairemi boş bulduğumda çok sinirlendim." Sözlerim yetersiz kalıyor, ama o bunu yüzüme vuruyor. "Öfkemin Lex'e ve sana yöneldi."

Bu yüzden, diğerlerine öç almak için Lex'le yatmışım. Ama onlar beni şaşırtmıştı. Birbirlerini tanıyorlardı, Lex'le yattığımı biliyorlardı ve muhtemelen Gio'yu da tanıyorlardı. Yine de kıskançlık yoktu. Gio ne demişti? Oyuncaklarını paylaşıyorlar mı?

Bir parçam bu sözlerden nefret etmişti çünkü beni üçü arasında dolaşan bir oyuncakla eşleştiriyordu. Yine de, böyle şeyler yaptıklarında - beni alıp kahve ikram ettiklerinde, üniversite turuna götürdüklerinde - kendimi sadece bir eşya gibi hissetmiyorum.

Hayatım alt üst olmadan önce Donovanların kızı gibi hissetmiyorum. Notları iyi, resim gibi bir kız. Bir ponpon kız. Başka biri gibi davranan boş bir kabuk.

"Biliyorum." Nolan'ın sözleri sessiz ve sonunda ona bakmamı sağlıyor. Sözlerime cevap veriyor mu, yoksa kafamdan geçen

"Gerçekten Eastpoint'e gezmeye mi gidiyorsun?" diye soruyorum.

"Gerçekten Eastpoint'e gezmeye mi gidiyorsun?" diye soruyorum.

Gözleri uzaklara dalıyor. "Bu... bir neden," diye geçiştiriyor, bu da bana gerçek cevabı veriyor. Muhtemelen başka bir şey için Eastpoint'e gidiyorlar...

Muhtemelen Darrio Vargas için yaptıkları işlerle ilgili bir şeydir.

İç çekiyorum ve midem guruluyor. Ondan uzaklaşıp küçük restoranın ön camına bakıyorum, Lex ve Gio'yu camın arkasından bir masanın iki yanında otururken görüyorum. Başları eğik, ama Gio menüdeki bir şeyi göstererek ellerini çılginca hareket ettiriyor.

Sadece hafta sonu, diye kendime hatırlatıyorum. Silverwood'u ve kim olduğumdan kaynaklanan tüm saçmalıkları unutmak için sadece birkaç gün. Yakında bitecek, ama belki şimdilik, buradaki gibi olduğumuzu varsayabilirim. Sadece birkaç genç, bir günlüğüne dışarı çıkmış, eğleniyor, bir gün hepimizin gidebileceği bir üniversiteyi geziyor.

"Juliet?" Nolan'ın sıcaklığı, adımı söyleyen dudaklarından bir an önce bana ulaşıyor. Arkamdan yaklaşırken göğsü sırtıma değiyor. "İyi misin?"

Hayır. Ciğerlerim patlayana kadar bu kelimeyi haykırmak istiyorum. İyi değilim. Aylardır, belki de yıllardır iyi değilim.

Ama bugün. Bugün iyi olmak istiyorum.

Başımı geriye yaslayıp ona yumuşak bir gülümseme veriyorum ve gözleri şaşkınlıkla açılıyor. "Evet," diyorum. "Hadi, içeri girelim. Acıktım."

Sonra beni durdurmasını ya da şu anda cevaplamak istemediğim başka sorular sormasını beklemeden, elini tutup salsa ve taco eti kokan restorana giriyorum.

JULIET

Eastpoint, babamla birkaç kez ziyaret ettiğimde hatırladığım ile tamamen aynı. Yüksek kemerli geçitler, sivri kuleler ve sadece Avrupa şehirlerinde gördüğüm antika bir zarafet. Eastpoint kendi dünyası gibi, artık ait olmadığım dan endişelendiğim bir dünya.

Lex'in hurda halindeki SUV'si, üniversiteye yaklaştıkça göze batıyor. Yüzümü pencereye mümkün olduğunca yaklaşıtıyorum, ama camla temas etmiyor. Arkadaşlar nispeten sessiz. Öğle yemeği bittikten sonra, yolculuğun geri kalanı o kadar hızlı geçti ki, farkına bile varmadım. geri dönene kadar fark etmediğim bir rahatlıkla geçti.

Silverwood'a döndüğümüzde ne olacağına dair endişelenme dürtüsünü bastırıyorum. Hafta sonumu halletmiş olmam, döndüğümde hala evsiz olacağım anlamına gelmiyor. Bir çözüm bulmam gerektiğini biliyorum, ama şimdilik, umut dolu geleceğini ziyaret eden potansiyel bir üniversite öğrencisiymişim gibi davranmaktan memnunum.

Radyoda şarkı değişir ve Huddy'nin *21st Century Vampire* çalmaya başlar. Lex bir yola saptı ve sarı ışıktaki hızla geçti. Daha fazla bina geçip gitti. Temiz, pahalı sütunlu evler ve beyaz tuğlalı butikler ve dükkanlar. Eastpoint benim daha alışık olduğum türden bir yer. Bana Silverwood'daki eski mahallemizi hatırlatıyor. Aradaki fark, Eastpoint'in Silverwood'un kuzey kesiminin gösterdiği kibirli tavırlara kıyasla daha rahat bir havası olması.

burun kıvrırma tavırlarına kıyasla daha rahat bir havası var. Hoş bir yer.

SUV, şehrin üniversite bölgesinden uzaklaşıp şehir merkezine doğru ilerliyor. Birkaç dakika sonra araç yavaşlayıp yavaşça durduğunda, yukarı bakıp kaşlarımı çatıyorum. Ucuz bir otel bekliyordum. Belki de "kendin check-in yap" türünden kısa süreli kiralık daireler olarak düzenlenmiş eski bir apartman. Bir kulüp değil...

Endüstriyel binanın düz tuğla cephesinin üzerinde bulunan neon tabela kapalıydı, ama ışık olmasa bile yazıyı okuyabiliyordum. *Hellfire*. SUV yanaşıp Lex park ederken oturdum.

"Burada ne işimiz var?" diye soruyorum.

Nolan omzunun üzerinden bakıyor. "Kulübün üstünde bir daire var," diye cevaplıyor. "Hafta sonu orada kalacağız."

Dışarı çıkmaya tereddüt ediyorum, ama arkadaşlar farkında değil gibi görünüyorlar, araçtan inip esnemeye başlıyorlar. Başka seçeneğim olmadığı için ben de onları takip ediyorum. Lex aracın etrafında dolaşıp arkaya geliyor ve SUV'nin bagaj kapağını açıyor.

Gece kendimi kaybetip camını kırdığımda, bagajda kırık cam parçası kalmamış. O uzanıp önce sırt çantamı, sonra da spor çantamı uzattığında, boğazımda küçük bir utanç dalgası yükseliyor. İkisini de alıp arka dönüyorum.

Diğerleri çok daha hafif eşya getirmişler, her birinin bir sırt çantası var. Ama tabii, hiçbirisi sahip olduğu her şeyi iki çantaya sığdıramazdı. Bu hafta sonu, Nolan'dan diğer eşyalarımı geri almak için pazarlık yapmanın iyi bir fırsat olabileceğini düşünüyorum. Bu düşünce kafamda henüz tam olarak oluşmamışken, söz konusu adam yanımdan geçip binaya doğru yürüyor. Hepimiz bir ağızdan onun peşinden gidiyoruz.

Ancak Nolan ön kapıya gitmek yerine, binanın yanından çakıllı bir yolu takip ederek, penceresi olmayan siyah metal bir kapının olduğu, mutfak çıkışı gibi görünen bir yere doğru ilerledi. Nolan düğmeye basıp beklemeye başlamadan bir saniye önce, kapının yanındaki interkom kutusunu fark ettim.

Hatta cızırtılı bir ses duyuldu, ardından güneyli bir aksanı olan derin ve kaba bir erkek sesi geldi. "Ne oluyor lan... Nolan?" Bir vızıltı sesi dikkatimi çekti ve adamın onu nasıl tanıdığını açıkladı. dışarıda duran kişi. Kapının üstüne yüksek teknoloji bir kamera monte edilmiştir. Kameranın şişkin kafası, interkomdaki adamın içeriden yönlendirdiğini düşündüğüm şekilde sağa sola dönüyor. "Oh, lanet olsun, saat kaç?" diye bağırıyor.

Nolan cevap veremedi adam devam eder. "Üzgünüm, uyuyordum. Bir saniye bekleyin, sizi içeri alayım."

Nolan tek kelime etmez ve birkaç saniye içinde yüksek bir bip sesi duyulur ve kilit açılır. Lex öne uzanır ve metal kapıyı açar, kapıyı açık tutar. Nolan önce girer, sonra Gio ve ben. Lex yanından geçerken bana küçük bir gülümseme atar, ben de ona gülümserim.

Öfkenin duyularımı bozmadığı bu anlarda onlarla geçirdiğim zaman uzadıkça, geçmişteki davranışlarımdan dolayı kendimi daha suçlu hissediyorum. Sebeplerim var mıydı? Evet. Kesinlikle vardı. Ama şimdi, bunların haklı olup olmadığını merak ediyorum.

Bu düşüncelerden kafamı sallayarak, diğerlerinin peşinden gece kulübü gibi görünen karanlık iç mekana giriyorum. Binanın sade dış cephesinden bunu tahmin edemezdim değil, ama iç mekan daha da belirgin. Düz, geniş fayanslı dans pistinin iki yanında koyu renkli bar tezgahları var. Tavandaki kırışlardan sarkan ışıklar, boş mekanı aydınlatıyor.

Lex yanıma yaklaşırken iki çantamı da sıkıca tutuyorum. "İyi misin?"

"İyiyim," diyorum, tedirginliğime rağmen.

Koridorun ağzında, sanki yataktan yeni kalkmış gibi biraz dağınık görünümlü bir adam belirir. Saçları koyu renklidir ve yüzünden geriye doğru taranmıştır.

yüzünde çenesinin alt kısmını kaplayan ve boynuna kadar inen oldukça garip bir doğum lekesi vardı.

"Zeke." Nolan adamı selamlayarak çantasını Gio'ya uzattı.

"Tanrım, Nolan, buraya geleceğinizi neden haber vermedin?" Zeke yaklaşırken Nolan'ın sırtına vurarak sorar. Lex'in de aynısını yapması beni biraz rahatlatır ve ikisini izlerken geride kalırım.

Zeke uzun ve geniş omuzlu, Lex kadar iri olmasa da Nolan ve Gio ile aynı boyda. Kot pantolonu eskimiş ama üzerine tam oturmuş, sade siyah tişörtünde kulübün adı, önündeki tabelada yazanla aynı yazı tipiyle yazıyor.

"Öğlen çoktan geçti dostum," diye cevaplar Nolan. "Dur tahmin edeyim, kulüp hayatı seni uykusuz mu bıraktı?"

"Biliyorsun." Zeke sonunda Nolan'dan gözlerini kaldırıp geri kalanımızı süzer, bana bakınca duraksar. Gözleri büyür ve hemen Nolan'a döner. "Kız arkadaşını getireceğini söylememiştin."

Burnumu kırıştırdım ama Zeke'nin öyle düşünmesine izin vermenin güvenli olacağına karar verdim. Onu tanımıyorum ve içimden bir ses, burada tanınmamamın pek de iyi bir şey olmayabileceğini söylüyor. Nolan burnunu çektirdi ama Zeke'nin sözlerini de yalanlamadı. Bunun yerine, konuyu tamamen değiştirdi.

"Burada mı kalacağız yoksa şehirdeyken kalacak başka bir yerin var mı?" diye sorar.

Kaşlarım çatıldı. Burada kalacağımızı söylememiş miydi? Emin değil miydi? Lex'e bir bakış attım, bir fikri var mı diye, ama bana bakmıyordu. Hayır. Dikkatini tamamen Zeke adındaki adama vermişti.

"Burada kalacaksınız," diyor Zeke, zaten dağınık görünen saçlarını eliyle tarayarak. "Birkaç blok ötede bir yerim var, ama hepinizin

Yakında şehre gelecektim, o yüzden sen gelene kadar burada kalayım dedim. Aslında uyuyakalmayacaktım. Gel, beni takip et."

Zeke dönüp geri kalanımızı koridorun girişine doğru yönlendirir. Lex elimi tutar ve ben direnmem. Parmakları benimkilerin etrafını sarar ve binanın soğuk iç mekanında sıcaklık verir. Girişe yaklaşırken, buranın bir koridor değil, birkaç metre geride ve kulübün doğrudan görüş alanı dışında kalan bir merdiven olduğunu fark ederim.

Dördümüz, Zeke dahil beş kişi, merdivenlerden yukarı çıkarak, aşağıdaki kulüp alanından çok daha rahat olan ikinci kata çıkıyoruz. Biz uzun bir koridora çıkıyoruz ve Zeke hepimizi küçük bir daireye açılan bir kapıya yönlendiriyor.

"Sadece iki oda var," diye itiraf etti Zeke, "bu yüzden birlikte yatmanız gerekecek."

Küçük oturma ve yemek odası birleşik odaya giriyorum, yan tarafta mutfak ve karşıda üç kapı olduğunu fark ediyorum. Kapılardan ikisi açık, biri tek lavabo ve duşakabinli eski moda bir banyoyu, diğeri ise kraliçe yatak, komodin ve lambadan başka bir şey olmayan bir yatak odasını gösteriyor.

"Kanepe açılmıyor ama birkaç gece kalacaksanız rahat," diyor Zeke, oldukça büyük bir düz ekran televizyonun önünde duran yıpranmış kahverengi süet kanepeye işaret ederek.

"Teşekkürler dostum," diyor Nolan. "Bizi böyle ağırladığın için çok teşekkür ederiz."

Zeke omuz silker. "Senin için her şeyi yaparım, kuzen," diye cevaplar. Gözlerim ona dikilir. Kuzen mi?

Dikkatim Nolan ve Zeke arasında yenilenen bir ilgiyle gidip gelir. Ancak ikisini birlikte iyice inceleyemeden, Zeke kanepenin üzerine eğilir, bir ceket alır ve üzerine atar.

"Biraz saat daha uyumak için eve gidiyorum," diyor. "Akşam geç saatlerde gelirim, ama açılış saat beşe yakın. Yan kapının şifresini telefonuna gönderirim, böylece istediğin zaman gelip gidebilirsin. Çoğu çalışan daireyi biliyor, ama genellikle buraya gelmezler. Başka bir şeye ihtiyacın olursa, mesaj at."

"Seni uğurlayayım," der Nolan, koridora dönerek. Kenara çekilirken Lex'e çarparak elini bırakırım.

Nolan'ın kırmızı-kahverengi gözleri benimkilerle buluştuğunda, sırtarak "Uslu dur, prenses," diye uyarır. Sonra Zeke ile birlikte koridora kaybolur.

Kaşlarımı kaldırıp Lex ve Gio'ya baktım. "O... Nolan'ın gerçek kuzeni miydi?"

Gio omuz silker. "Evet, annesi tarafından." "Ve bu yer onun mu?"

Gio burnunu çekip hem kendi hem de Nolan'ın sırt çantalarını kanepeye fırlatır ve yanlarına yığılır. "Hayır," der. "Sadece yönetiyor."

Bunun üzerine Gio uzaktan kumandayı kapar ve bir spor kanalı açana kadar kanalları değiştirir. Onları bırakıp dairede dolaşmaya başlarım, iki açık kapıdan içeri bakıp tek kapalı kapıya doğru ilerlerim. İlk odaya benzer, ancak bir çift kişilik yatak yerine kısa bir şifonyerin iki yanında iki tek kişilik yatak vardır.

Mutfak da hemen hemen aynı, sadece birkaç tencere ve tava var. Bir mağazanın internet sitesinden alınmış ve hiç kullanılmamış gibi görünen tabaklar. Buzdolabında bir litre yoğurt, bir karton portakal suyu ve bir torba elma dışında hiçbir yiyecek yok. Burası kesinlikle bekar evi. Burada kimsenin yaşamadığı çok açık. Hiçbir yerde Sadece en gerekli eşyalar var.

Ön kapı açılır ve Nolan içeri girer. "Tamam," der. "Oda durumu... Juliet...

sen oradasın..." Açık kapıyı ve buruşuk kraliçe yatakları işaret etti. "Geri kalanımız kanepede yatacağız."

"Siktir et!" Gio ayağa kalkarak diyor. "Ben Prep Girl ile kalacağım."

Nolan gözlerini devirdi. "Tabii, dostum. Kendine öyle söylemeye devam et."

Gio bana dönüp ellerini beline koyar.

, bu sefer nasıl istediğini alacağını merak ederek. Bilmeliydim. Dudakları alaycı bir gülümsemeye büründü. "Üçüncü dileğimi şimdi kullanacağım, Bayan Cin."

NOLAN

Gio istediğini elde etti. O piçin bunu nasıl başardığını bilmiyorum, ama bir dilek ve bir cinle ilgili bir şey var ve Juliet şoktan yüzü gevşiyor. Sonra ona orta parmağını gösteriyor, ona pislik diyor ve benim ona ayırdığım odaya giriyor. Gio sırtarak onu takip ediyor, sırt çantasını alıp kapıyı kapatıyor.

Bir saat sonra kapı hala kapalı ve Gio dışarı atılmamış, sanırım bu turu Prenses'e karşı kazanmış. Lex ve ben çantalarımızı yedek odaya atıp sırayla uzaktan kumandayı birbirimize uzatıyoruz. Cebimde telefonum titrediğinde, dinlenme süresinin bittiğini anlıyorum.

DARRIO: Toplantı ayarlandı.

Dişlerimi sıkıyorum ama bir saniye sonra bir dizi talimat ve yer bilgisi geliyor.

"Gitme zamanı mı?" diye tahmin ediyor Lex. Başımla onaylıyorum ve Juliet'e çıkacağımızı haber vermek yerine G'ye mesaj atıp işimizi halletmek için çıktığımızı bildiriyorum. Umarım Darrio'nun bağlantısıyla görüşmek bütün gece sürmez.

Lex anahtarlarını alır ve ikimiz birlikte geldiğimiz yoldan geri döneriz. Girdiğimiz aynı yan kapıdan çıkarken, Zeke'nin gerçekten geri girmek için şifreyi gönderdiğini görmek için önceki mesajlarımı tekrar kontrol ederim. Teşekkürlerimi iletip bilgiyi tüm arkadaşların telefonlarına iletiyorum. Juliet'i buradaki hafta sonu boyunca gözümüzün önünden ayırmamızın imkanı olmadığı için ona gerek yok.

Lex bir süre araba kullanır, Eastpoint'in ısıltılı zengin mahallelerini ve dükkanlarını geride bırakır mahalleleri ve Eastpoint'in dükkanlarının önünden geçip, şehrin çok daha az göz kamaştırıcı bir bölgesine giriyoruz. Her yerde var, Eastpoint'te bile. Sokak lambaları seyrekleşip, bazıları yanmaz hale geldiğinde, neredeyse vardığımızı anlıyorum. Darrio'nun verdiği koordinatlara göre sokağa girdiğimizde öğleden sonra alacakaranlığa dönmüş.

İrtibat kişisi, pencereleri çatlamış ve devasa garaj kapısı kapalı ve grafitiyle boyanmış bir endüstriyel binanın önünde bekliyor.

Lex, bizi bekleyen koyu renkli ceketli ve beyzbol şapkalı adamı görünce gerildi. Gözleri bana kaydı ve SUV'yi park etti ama dışarı çıkmadı.

"Sen gelmiyorsun," diye söylüyorum, o ısrar etmeden önce.

Duman grisi gözleri yüzüme çevirir ve kaşları çatılır. "Destek çağırmalısın," der sert bir sesle. "Bu herif Darrio için çalışıyor, ona güvenemeyiz."

"Biz Darrio için çalışıyoruz," diye hatırlatıyorum ona, ama bu sözleri söylemekten nefret ediyorum. Dilimden asit kaplı mermiler gibi çıkıyorlar. Darrio için burada olmaktan zaten hoşlanmıyorum. Eastpoint bizim kaçışımız olacaktı, ama Darrio açgözlü, kokainle lekelenmiş parmaklarını bu kadar kuzeye uzatırsa, ondan asla kurtulamayabiliriz. Tabii hepimizi olası sonuçlardan kurtaracak şekilde işi bitirmezsek.

Lex uzun bir süre arkamdan bakarak etrafı taradı. "Bu hoşuma gitmiyor."

Ben de istemiyorum, ama başka seçeneğimiz yok. Torpido gözüne uzanıp orada sakladığımız silahı çıkarıyorum. Şarjörün dolu olduğunu kontrol ettikten sonra, öne eğilip silahı kot pantolonumun üst kısmına sıkıştırıyorum ve gömleğimi kaldırıp silahı örtüyorum. Her ne kadar buluşacağım adamın silahlı olduğumuzu bildiğinden emin olsam da. Görsel silahlar her zaman

aptalca şeyler yapmaya zorlar. Sanki silahı görebilmeleri bir tehditmiş gibi. Darrio'nun bağlantısını tehdit etmek istemiyorum, en azından şimdilik.

"Otuz dakika içinde dışarı çıkmazsam, peşimden gelebilirsiniz," diyorum. "Ama o zamana kadar o lanet binaya girmeyin."

Bir elim direksiyonu sıkıca kavırıyor, parmak eklemlerim bembeyaz. "Otuz dakika. Birkaç dakika." Dişlerini sıkarak iki kelimeyi tekrarlar ve o fikrini değiştirip peşimden gelmeden arabadan atlarım.

Başımı eğip ceketimin kapüşonunu çekerek, SUV ile adam arasındaki çim ve çakıl taşların üzerinden SUV ile adam arasındaki çim ve çakıl taşların üzerinden geçerek ilerledim. Yaklaştığımda bana baktı ama başka bir hareket yapmadı.

"Sen Darrio'nun adamı mısınız?" diye sorar.

Darrio'nun *adamı* olduğumu ima ettiği için yumruğumu suratına indirme isteğini zorlukla bastırıyorum. Sadece başımı onaylayarak sallayıp kendi sorumu soruyorum. "Sen onun adamı mısınız?"

Adam cevap vermek yerine, başparmağıyla omzunun üzerinden depoyu işaret etti ve arkasını döndü. "Beni takip et."

Omzumun üzerinden Lex'in karanlıkta oturduğu yere bakarak SUV, evet. Adamı takip ettiğim süre boyunca, bu adamın kim olursa olsun Darrio ile bir daha çalışmamasını sağlayacak kadar bu toplantıyı mahvetmenin bir yolunu arıyorum, ama aynı zamanda kendimi de öldürmemek için. Omurgamın dibine dayanan silah küçük bir teselli, ama en azından orada.

Deponun içi de dışı kadar tozlu ve küflü.

Geniş, soğuk ve neredeyse boş, sadece yaşlılıktan opaklaşmış ince plastik örtülerle kaplı kutular ve palet yığınları var. Yabancı bir sıraya yaklaşınca kalbim hızla çarpmaya başlıyor... Onun yanında duruyorum, gözlerim fal taşı gibi açılıyor.

"Bunlar..."

"Evet." İlkine elini vurur, tahta sesi yankılanır.

Tabutlar. Lanet olası tabutlar. En az yarım düzine kadar, çeşitli boyutlarda ve kahverengi tonlarında dizilmişlerdi. "Burayla Silverwood arasında bir dizi cenaze evi var," dedi adam. "Tabii ki paravan."

Midem bulanıyor, ama bu ironik durum beni neredeyse kahkahaya boğuyor. Tabutlar. Silah ve uyuşturucu tabutların ve cenaze evlerinin içine kaçak olarak sokuyorlar. Bundan daha büyük bir evrensel işaret olamaz.

Başım omuzlarıma düşüyor ve bir an için kırılganlığa bakıyorum. Bir kaçış planı aklıma gelmeyince, dişlerimi sıkıp adamın bakışlarına karşılık veriyorum.

"Bizden ne istiyorsunuz?" diye soruyorum.

Adam beni izlemeye devam ediyor ve nedense bana neredeyse tanıdık geliyor. Ona kaşlarını çatıyorum ama ne olduğunu anlayamadan, tokat attığı tabutun kapağını işaret ediyor.

"Açın," emrediyor.

"Ne?" Donup kalıyorum ve neredeyse içgüdüsel olarak tabutlardan uzaklaşmak için bir adım geri atıyorum. Dindar bir adam değilim, hiç olmadım, ama o kapağı açma düşüncesi içimi tiksinti ile dolduruyor.

"Aç şunu." Daha sert bir tonla sözlerini tekrarlar. "Devam etmeden önce bunun ne olduğunu kaldırabileceğini bilmek istiyorum."

"İçinde gerçekten cesetler mi var?" diye soruyorum. Daha önce hissettiğim tiksinti daha şiddetli dalgalar halinde içimi kaplıyor.

Daha önce öldürdüm ve yine öldüreceğim. Bu, kabullenmiş olduğum bir gerçek. Ama öldürdüğüm insanlar? Onlar bunu hak ediyor. Her zaman bir nedenim var. Cinayetin yanlış olduğu ve adaletin kötü adamlarla

kötü adamlarla ilgilenmesi gerektiği gibi saçmalıklara uzun zaman önce inanmayı bırakmıştım. Bu dünyada kim olduklarını çok iyi saklayan insanlar var. Ben sadece onları öldürmekle kalmıyorum, öldürmekten zevk alıyorum.

"Aç da gör." Adam bir adım geri çekilip arkasına uzanarak, muhtemelen benimkinin olduğu yere sakladığı silahı çıkarır. Bundan bahsetmez, ama ben anlarım. Silahı görmem bile bir tehdittir. Hoşuma gitmeyen bir tehdit.

"Hata yapma, dostum," diye uyarıyorum. "Sonunu beğenmeyeceksin." Kolay pes etmeyeceğim, pes edersem bile. O zaman bile Lex'in intikamımı alacağını biliyorum. O ve Gio bu orospu çocuğunun derisini yüzüp bağırsaklarıyla asacaklar.

Darrio'nun arkadaşlarından birinin kızına tecavüz eden bir adam vardı. O bizi o orospu çocuğunun peşine gönderdi ve bu belki de onun için yaptığım tek işti. Üçümüz onu günlerce hayatta tuttuk. Dişlerini tek tek çektik, sonra tırnaklarını. Kıçına bir şok tabancası soktuk ve bayılmadan önce çığlık atmasını, kıvranmasını ve altına işemesini izledik. Her bir kesik çok iyi geldi.

Ama bu? O tabutu açıp, hayatın karanlık yüzüyle hiçbir ilgisi olmayan yaşlı bir adam ya da daha kötüsü, genç bir kız bulmak istemiyorum. Gözlerim tabutların üstünden hızla geçip adama geri dönüyor.

Adam başını geriye yaslayarak bana sırtıyor, gözlerindeki ışıltıda eğlence açıkça görülüyor. "Aç şunu, evlat."

Son kelimesinde neredeyse ona bağıırıyordum. *Neredeyse*. Bunun yerine tabuta dönüp nefesimi tuttum. Belki, tüm bunlar bittiğinde geri gelip bu pisliği de öldürebilirim.

Tabutun kilidini açıp kapakları açtım. Yavaşça nefes verdim. Bu kadar çok beyaz toz paketi görünce bu kadar rahatlayacağımı hiç düşünmemiştim, ama öyle oldu. Bir tanesini alıp yumruğumun içine sıkıştırdım, arkamdaki adam kıkırdadı. Arkamı dönüp kokain torbasını tabutun içine attığımda, adam silahını kaldırmış ve bana sırtıyordu.

"Yüzünü görmeliydin, evlat." Diye kıkırdıyor.

"Daha berbat bir şey bekliyordum," itiraf ediyorum. Bu kokain paketlerinin cesetlerin kıçına sokulmuş ya da bağırsaklarına dikilmiş olmasını bekliyordum, öylece duruyor olmasını değil.

Adam elini sallayarak şapkasını biraz geriye itti, böylece yüzünü daha net görebildim. İlk anda onu tanıdım. Onu daha önce görmüştüm. Biliyordum, ama *nerede* gördüğümü hatırlayamıyordum.

Adam başını sallayarak ileri adım atar ve tabutu kapatır. "En az üç şoför lazım," der ve aslında buraya gelme sebebim olan taleplerine başlar. Vargas çetesinden beklentileri ve paylarının ne olacağı.

Dinliyorum, bir elim hala açtığım tabutun üzerinde. Tabuttaki ölüm, ama insanların beklediği şekilde değil. Çok uygun. Toplantı biter ve binadan çıkarırken, midemdeki o iğrenç his bana katran gibi yapışıyor.

Lex'in SUV'sinin bulunduğu yere doğru koşmaya başlamadan önce, cep telefonum titrer. Telefonu cebimden çıkarır, bilinmeyen numaraya kaşlarımı çatarak bakarım ve spam arama olduğunu düşünerek kırmızı tuşa basarım ve duran araca doğru yürürüm. Arabaya atladığımda yolcu kapısı açıktır. Lex neredeyse aynı pozisyonudadır aynı pozisyonda, gözleri soğuk ve parıldayan bir öfkeyle dolu. İç çekiyorum.

"Her şey yolunda gitti," diyorum. "Darrio, adam ve parayı sağlayabildiği sürece işi elinde tutacak."

"Yani biz sağlayabildiğimiz sürece," diye ekledi Lex. Motoru çalıştırdı ve kabinin içi sıcak hava ile doldu.

Başımı geriye yaslayıp, o sürerken SUV'nin tavanına bakıyorum. Alacakaranlık hızla geceye dönüşüyor. İkimiz de gerçeği bilmemize rağmen, onun sözlerine cevap vermiyorum. Darrio'nun pençesinden kurtulmanın bir yolunu bulamazsak pençesinden kurtulup ondan kurtulmazsak, özgürlüğümüze asla kavuşamayabiliriz.

Lex, *Hellfire*'ın önüne yanaşır ve motoru durdurur. Işıklar yanıyor, içeriden müzik sesi geliyor. Düz tuğlalı binanın önünde, saçları yapılmış, makyajlı, etekleri neredeyse amlarına kadar kısalmış, az giyinmiş kızlar sıraya girmiş.

Telefonum tekrar çalıyor, yine aynı lanet numara. "Her şey yolunda mı?" Lex durur ve arkasına bakar.

Elimle onu uzaklaştırırım. "Yan kapıdan gir," derim, "Ben hemen geliyorum. Kızımızı kontrol et."

Kızımız. Juliet ne zaman öyle oldu? Elimde telefon üçüncü kez titredi, sanki başka işlerim olduğunu hatırlatır gibi

Keşke o sadece iyi bir kadın olsaydı, ama değil. Lex'in yıllardır takıntılı olduğu kadın o. Bizim hiçbir şekilde ilişkimiz olmaması gereken kadın o, ve sorun da bu. Darrio ondan nefret etmiyor, onun simgelediği her şeye kızgın. Hem o hem de Savino onu bırakmam için başımın etine takıldılar, ama bunu yapamam. Onun peşinde kim olduğunu öğrenmeden ve onunla aramızdaki *mesele* çözülmeden yapamam.

Telefonu açtım. "Bu numarayı nasıl buldun bilmiyorum, ama bir kez daha ararsan, pislik, pişman olursun." Sözler ağzımdan istediğim kadar keskin. Karşı tarafta kısa bir sessizlik olur ve ardından erkeksi bir kahkaha duyulur.

"Beni yaptıklarından nasıl pişman edeceğini çok merak ediyorum, Bay Pierce."

Kaşlarımı çatarak, sadece belli belirsiz tanıdığım sese bir yüz uydurmaya çalışıyorum. Derin, yaşlı ve biraz kaba bir ses.

"Sen de kimsin?"

"Bir arkadaş, Nolan." Bu sefer adam soyadımı değil, ilk adımı kullanıyor. "Ama nezaketle vakit kaybetmeyelim, onu zaten yaptık."

Öyle mi? Adam konuşurken, hafızamı tarıyorum, sözlerine ve bilinçaltımda yakaladığım gerçeklere uyan olası isimleri seçip atıyorum. Adımı biliyor, hem de soyadımı. Numaramı biliyor. Kesinlikle benden yaşlı. Sesi ergenlik çağının çatlaklığından çok uzak ve kendinden emin geliyor.

"O zaman başka bir soru sorayım," diyorum. "Ne istiyorsun?"

Yabancı bir ses çıkarır, ben topuklarımın üzerine yaslanıp Lex'in daha önce girdiğimiz yan girişe doğru köşeyi döndüğü yere bakarken ses hattında titreşir.

"Bu numarayı nasıl buldun?" diye sordu. "Şaşırdım."

"Tebrikler lan," diyorum sertçe. "Cevap verecek misin yoksa kapatayım mı?"

"Ne istersen yap," diye cevapladı adam. "Yoksa sen ve arkadaşlarının hayat felsefesi bu değil mi?"

Arkadaşlarım. O "arkadaşlarımın" kim olduğu belli, ve onları bahsetmesi bana sadece en hafif tehdidi savurduğunu gösteriyor. Lex'in SUV'sinden uzaklaşıp otoparkta ilerledim.

"Eğer sen..."

"Dur." Adamın sesi artık telefondan gelmiyor, daha yakından geliyor ve vücudum hemen emri yerine getiriyor. Telefon elimle kulağımın arasında sarkık bir şekilde asılı kalıyor.

Anı net bir şekilde geri geliyor ve onun kim olduğunu anlamamın bu kadar uzun sürdüğü için kendime lanet ediyorum. Ona dönüp telefonumu indirirken ve artık gereksiz hale gelen aramayı kapatırken, Ma-Ri'nin kulübündeki adamı görüyorum. Uzun boylu, geniş omuzlu ve gecenin karanlığına uyum sağlayan bir takım elbise giymiş.

Mitchell Vikson.

Bana doğru büyük adımlarla yaklaşıırken, kendi telefonunu mükemmel ütülü pantolonunun cebine koyduğunu görüyorum. Gözlerimi kısıyorum ama o yaklaşıırken geri çekilmiyorum.

"Hadi konuşalım, Nolan."

Sözleri tartışmaya yer bırakmıyor, ama kendimi ona dik dik bakarken ve sessizce onu zorlamaya cesaret ederken buluyorum. Vikson, şaşırtıcı bir şekilde, bariz meydan okumama kızmıyor. Son birkaç yıldır Darrio Vargas için çalışmış ve Silverwood gibi, en ufak bir gücü olan her erkeğin otomatik olarak saygı beklediği bir yerde büyümüş biri olarak, benim küçümsememe duyduğu eğlence kafa karıştırıcı.

Vikson yavaşça nefes verdi. "Seni incitmeye ya da Lex ve arkadaşlarını tehdit etmeye gelmedim."

"Onun adını söyleme." Sözler ağzımdan çıkmadan önce geri alamıyorum. İçimde, mantıklı zihnim uzun zamandır kullanmak zorunda kalmadığım koruma içgüdülerimle savaşıyor. Lex kendini korumak için fazlasıyla yetenekli. Onun arkamı kollayacağına güveniyorum, ama bu adam ondan bir şey istiyor ve bunun ne olduğunu hala keşfedememiş olmam beni sinirlendiriyor.

Vikson koyu renkli kaşlarından birini kaldırdı. "Gerçekten bu kadarını mı istiyorsun?"

Kaşlarımı çatıyorum. "Onu tanımıyorsun," diye tersliyorum. "Onu ya da bizi anlıyormuş gibi konuşamazsın."

"Haklısın, ama sen bilmelisin." Vikson iki elini pantolonunun ceplerine soktu. Kendini daha dostça ve gerçekte olduğu kadar tehlikeli göstermeyen rahat bir tavır. Bu bir yalan. "Gitmeyeceğim. Onunla konuşmam önemli."

"Neden öyle?" Ayaklarımın ucunda hafifçe dönerek, kaçmak için değil, bu adamın saldırma niyeti varsa hazırlıklı olmak için. Onun gibileri daha önce görmüştüm — gülümseyen, kahkaha atan sıradan adamlardan, çılgın sokak kavgacılarına dönüşmelerini izlemiştim. Bu adamın, Lex ile neden temas kurmak istediğine dair bana yeterli bir neden verecek hiçbir şey söyleyemezdi.

Vikson, sanki aklımı okuyup ne düşündüğümü biliyormuş gibi dudaklarını kıvırdı. Sonraki sözleri, hala çok yanılabileceğimi kanıtladı.

"Çünkü Alexio Medicci benim yeğenim."

Berbat olmak vardır, bir de *tanınmayacak kadar berbat olmak* vardır. İkisi arasındaki fark, ilkinin düzeltilebilir, ayarlanabilir, bir şekilde aşılabılır olmasıdır. Ellerinize kan bulaşabilir, ama sonunda aşılması gereken bir engeldir. İkincisi ise çok daha kötüdür. *Tanınmayacak kadar berbat* olmak, evrenin sizi aktif bir volkanın içine itip, lav dalgalarının altında batarken ve ateşli bir acı çukurunda can verirken size gülmesidir.

Mitchell Vikson'ın görünüşü, bu talihsiz ikinci kategoriye giriyor.

"Ne demek o senin yeğenin?" diye soruyorum, başımı sallayarak. "Onun tek ailesi..."

"Gemma Watson mu?" Vikson, alnını kırıştırarak sempatiyle sorar. Bu, ona yumruk atmak istememe neden oluyor. Sessiz kalınca derin bir nefes veriyor. "Babam Silverwood'daki çoğu adam gibiydi," diye devam ediyor. "Hayatı mahvolmuştu ve birçok kadından birçok çocuğu vardı. Alexio Medicci'nin üvey kız kardeşimin oğlu olduğunu söylemek daha doğru olur. Birlikte büyütülmedik ve büyürken birbirimizle hiçbir ilişkimiz yoktu."

"Tamam." Ona bakıyorum. "O zaman neden buradasın? Neden Lex'le bir şey yapmak istiyorsun?" Ellerimi yumruk yapıyorum ve son sorumu bastırıyorum: *Neden ona değil de bana geliyorsun?*

Yüzümdeki sessiz soruyu okuduğuna eminim, ama cevap vermiyor. Henüz değil.

"Onun ve arkadaşlarının Eastpoint'e gitmek istediklerini öğrendim," diyor. "Bunu sağlayabilirim."

"Sahte bir yükümlülük duygusundan değil." Sözlerim bir soru değil, bir ifade.

"Tamamen değil," diye kabul ediyor Vikson. "Ben hiç kan bağı olan bir aileye bağlı biri olmadım. Silverwood'u uzun zaman önce terk ettim ve kendi ailemi kurdum, başka bir aileye ihtiyacım yok."

"O zaman neden lanet olasıca..."

Vikson elini kaldırarak benim öfke dolu sözlerimi keser. Nasıl yaptı bilmiyorum. Böylesine basit bir hareketi bu kadar kararlı bir şekilde yapmayı başarması beni sinirlendiriyor. Kulübe doğru bir göz atıyorum. Daha fazla insan gelmiş ve içeri girmek için dışarıda bekliyorlar, sıra hiç ilerlememiş. O kapıların ve duvarların ardında hayatımın en önemli iki insanı var — Juliet'i de sayarsak üç.

"Açıklığa kavuşturmalıyım," diyor. "Sadece Alexio Medici ile ilgilenmiyorum." Lex'inkilerle aynı renkteki gri gözler benimkilerle buluşuyor. Bunu daha önce nasıl görmedim bilmiyorum. "Akrep ile de ilgileniyorum."

Kanım damarlarımdan buz gibi akıyor. "Anlamadım?"

Vikson, göz kapaklarını kırpmadan, yüz kaslarını seğirtmeden düşüncelerini ele vermiyor. Sadece bakışlarımı karşılıyor ve sözlerini tekrarlıyor. "Yeğenimle ve Akrep ile bir bağlantı kurmak istiyorum."

"Neden bahsettiğinizi anlamıyorum."

Yaşlı adamın dudaklarının bir köşesi yukarı doğru kıvrıldı. "Öyle," dedi, yalanıma hiç de kızmamış gibi. "Ama onu neden korumak istediğini anlıyorum. İster inan ister inanma, sizin gibi üçlü gibi pek çok çocuk tanıdım. Zorluklarda oluşan bağlar kolay kolay kopmaz."

Onun sözleri aklıma eski bir deyişi getirir. *Antlaşma kanı, anne karnındaki sudan daha kalındır*. Onun da bunu bildiğini gözlerinden neredeyse okuyabiliyorum. Bu adam Lex'ten ne istiyorsa, niyetinin ciddi olduğu açık.

"Sadakatine hayranım, Nolan Pierce," diyor Vikson. "Ama bir gün sadakatinin her sorunu çözemeyeceğini anlayacaksın. Akrep, Eastpoint'te çok değerli olacak, sen de öyle."

Juliet ve Gio hakkında hiçbir şey söylemiyor, ama ben yorum yapmıyorum. Bu toplantı için belirlediği süre dolmak üzere olduğunu çok iyi bildiğim için sessiz kalıyorum.

"Bu gece daha fazla ısrar etmeyeceğim, ama umarım buraya gelerek Alexio'nun..." Vikson bir an için sözünü keser, düşünceli bir ifadeyle kaşlarını çatarak, ve ancak Devam ediyorum, onun doğru kelimeleri aradığını fark ediyorum. "Beni hayatında istememesine direnç."

"Lex bir meta değil," diyorum ona. "O istemiyorsa onu bir şeye ikna edemem."

Vikson'ın gülümsemesi kibar ve keskin. Kolları ve yakasından görünen gölgeler, beni Lex'i daha da çok düşündüren dövmeleri gizliyor. Artık bu adamın onun için ne olduğunu bildiğim için, gözlerinin ötesindeki benzerliği görebiliyorum. İkisi de devasa yaratıklar. Keskin, köşeli yüz hatları. Uzak, yarı amca ve yeğen olduklarından çok, baba ve oğul olduklarına inanmak daha kolay olabilir.

Vikson, sözlerime cevap vermek yerine cebine uzanıp düz siyah bir kart çıkarır. Bacakları aramızdaki mesafeyi kapatır ve bana ulaşmadan bir an önce kaslarını gerilir. Kartı uzattı.

"Kendi gücünle Eastpoint'e girmeye çalışacağından eminim ve bunun olmayacağını söyleyemem," diyor. "Ama sen veya Lex'in yardıma ihtiyacı olursa, Nolan, beni ara."

Bana uzattığı kartı dikkatle inceledim. Bu ilk kart değildi. Yine de aldım. Bu adam gerçekten Lex'in amcasıysa, Lex'in ne yapacağına karar vermesi ya da ona karşı bir şey yapıp yapmayacağına karar vermesi gerekirdi. onunla ne yapacağımıza ya da ona bir şey yapıp yapmayacağımıza karar vermesi gerekir.

"Bunu kaybetme," diyor sırtarak. Kart elimde olur olmaz geri çekiliyor ve arkasını dönüyor. Yaklaşık üç metre uzaklaşıyor ama ben hala olduğum yerde durmuş, ikinci kez arkasından bakıyorum. durup omzunun üzerinden bana bakıyor.

"Ah, bir şey daha var. Darrio Vargas'a Eastpoint Mirasçıları'nın onun oyununu anladığını söyleyebilirsin." Elimdeki kartı sıkıca kavradım. *Darrio mu? Bu adam onu da mı tanıyor?*

Hiç iyi değil. Hiç iyi değil. Eastpoint, Silverwood'dan çok farklı bir yer. Darrio'nun buraya gelmeye çalışmasının aptalca olduğunu biliyordum. Yine de, önümüzdeki birkaç ay içinde işlerin yoluna gireceğini ya da belki de tüm bunların, ben ve arkadaşlarım Silverwood'dan ayrıldığımızda sona erecek bir şeyin başlangıcı olduğunu ummuştum. Ama Vikson biliyor ve Eastpoint Heirs hakkında bilgi sahibi ise, benim şüphelendiğim gibi onlarla bağlantıları varsa, o zaman Darrio'nun ayak işlerini yapıp istediğim zaman ortadan kaybolabileceğimi düşünerek aptallık etmişim demektir.

"Tabii..." Vikson yine mırıldanır ve düşünceli bir şekilde bana bakar. "Darrio'dan kurtulmak istiyorsan, ona söylemezsin." Bu olasılık onu pek kızdırmış gibi görünmüyor, ama bu adamın duygularını sakladığını anlamaya başlıyorum. Öfkelenmiyor, yalvarmıyor, şikayet etmiyor.

Sadece gerçekleri ve bilgileri belirtip, karşı tarafın istediğini yapması için uzaklaşıyor.

Ne yapacağımı düşünüyorum?

"İyi geceler, Nolan," der Vikson. "Lex'e selam söyle."

Lanet kartını cebime tıkarken, gecenin karanlığında kaybolurken söylediği sözleri düşünüyorum. Şu anda başımızda çok fazla sorun var. Lex, Donovan davasının yanı sıra Gio'ya saldıran adamları da araştırırken, yeni bir aile üyesinin eklenmesinin bir fayda sağlayacağından ya da onu bir girdaba sürükleyeceğinden emin değilim. Ve son girdaba girdiğinde... Hatırlamak bile tüylerimi ürpertir. Üç yıl önceydi ve hala bize neyin onu bu hale getirdiğini söylemedi. Onu daha iyi bir uyku düzenine sokmak ve derslere tekrar gitmesini sağlamak iki haftanın büyük bir kısmını almıştı.

Kart cebimde yanıyor, dönüp doğruca

Cehennem ateşi. Bu bilgiyi ondan sonsuza kadar saklayamam, ama en azından şimdilik, o daha iyi bir yere gelene kadar saklayabilirim. Sonuçta bu benim sorumluluğum. Öldürme kararını ben verdim ve onlar da beni takip ederek ruhlarımızı lekeleyen karanlık ve ahlaksız şiddete kapıldılar.

Onların günahları benim, acıları benim.

JULIET

Cehennem *ateşi*, insanlarla dolduğunda başka bir şeye dönüşür. Görünmez hoparlörlerden çalan rock

görünmez hoparlörlerden çalan rock müziği, dans pistinde sıkışmış bedenleri dans etmeye ve hareket etmeye devam ettiriyor. Binanın karanlık iç mekanında kırmızı ışıklar, bir tür fırtınalı bir his veriyor. Müzik ritmine göre nabız gibi atıyorlar, sanki tavandan ve duvarları yalayan alevler gibi.

Gözlerim kızların ışıltılı elbiselerine ve müzikle uyumlu hareketlerine takılıyor, stres, endişe ya da can sıkıcı engellerden uzak, özgürce dans ediyorlar. Onları kıskanıyorum.

"Ne düşünüyorsun?" Gio'nun sözleri kulağıma bir okşama gibi geliyor.

Bunu kasten yapmadığını biliyorum. Müzik ve sohbetin sesini duyabilmem için bana yaklaşmak zorunda, ama vücudum bunu bilmiyor. Vücudum kasılır ve sonra, bir hain gibi, ona daha da yaklaşır.

Dans pistine girip kendimi bir süreliğine orada kaybetmeyi düşünüyorum, ama bunu söylemiyorum. Bunun yerine, dönüp kaşlarımı kaldırarak onun bakışlarıyla karşılaşıyorum. "Üçünüzün, kendi kuzeninin yaşını bilen bir müdürün gözü önünde, buraya girebilecek sahte kimlikleri nasıl bulduğunuzu merak ediyorum." buraya girebilen sahte kimlikleri nasıl buldunuz? Müdür kendi kuzeninin yaşını bile biliyor olmalı."

Gio gülüyor, sesi biraz kısıtlı—o gece Roquel'in yatak odasında bana attığı kahkaha gibi değil. Bu anı hatırlayınca göğsüm acıyor, ama o acıyı kilitleyip anahtarını atıyorum. Gio ve arkadaşları arkadaşları beni Eastpoint'e götürmüş olabilirler, ama beni gerçekten

Sipariş ettiğim tatlı, meyve aromalı turuncu ve kırmızı içeceğe uzanıp uzun bir yudum alıyorum.

"Ne düşünüyorum biliyor musun?" Gio cevap yerine sorarak tekrar yaklaşıyor.

Nefesleri çıplak boynuma ve omzuma esiyor. Diğer kulüp müşterilerine uyum sağlamak için Margo'dan ödünç aldığım kıyafetlerden birini giymiştim. Bu kıyafetin ona sağladığı erişim, seçimimden pişmanlık duymama neden oluyor.

"Hayır." Ses tonumu hafif, hatta biraz alaycı tutuyorum. "Ama eminim bana söyleyeceksin."

O zaman sırtıttı. "Bence beni dans pistine sürükleyip gerçek bir erkeğin bir kadını nasıl etkileyeceğini göstermemi istiyorsun."

Kaşlarımı kaldırdım. "Nasıl yani?" *Tehlikeli, Jules. Tehlikeli sulara giriyorsun.* Sesin bana zaten bilmediğim bir şey söylemiyor. Uzun zamandır tehlikeli sulara *yüzüyorum.* daha geç.

"Sana göstermeyi tercih ederim," diyor Gio, içkimi kapıp elimden çekerek. Tezgahın üzerine koyuyor ve ben ona kaşlarımı çatıyorum. Lex ve Nolan hala Tanrı bilir ne yapıyorlar ve içkimi burada bırakırsak bir daha o bardaktan içmem imkansız. "Lyle?" diyor Gio, barmene ve içkiye işaret ederek. "Göz kulak olur musun?"

Lyle, içeceklerini bekleyen diğer müşterilerin sırasını geçerek bardağı kaldırır. Arkasını dönüp bardağı yakındaki lavaboya boşaltır. "Söz veremem" "Dedi. "Sen geri geldiğinde ona yenisini yaparım. Benden olsun."

Gio anlayışla başını sallar. "Teşekkürler."

"Bekle..." Ama Gio bir şey istediğinde beklemek yok. Beni belimden kaldırıp yere indirir ve dans pistinin yönüne doğru itekler.

"Düz ayakkabı giydiğine şükret," diyor. "Çünkü bu gece sana karşı kendimi tutmayacağım."

"Topuklu ayakkabım yoktu," diyorum, haklı olmasına rağmen. Dans edecekseniz, sabah ayaklarımın canını çıkarmak istemediğim bir şey giymek isterim.

Hareket eden kalabalığa yaklaştıkça, daha da endişeleniyorum. Yabancıların bana dokunmasından zaten hoşlanmıyorum. Ancak, iki kız dansçıların arasından geçerek, neredeyse en yakın bar tezgahına koşar gibi gülerek çıkınca, şaşırtıcı bir şekilde bir boşluk açılıyor.

Gio hiç vakit kaybetmeden, boşluk kapanmadan beni içeri çekiyor. Birbirimize yapışmış durumdayız, müzik zeminden ve etrafımızdan yankılanmasına rağmen kaslarım gergin. Derin bir nefes alıp bir anda nefesimi boşaltıyorum ve Cory ile yaptığım antrenmanlarda geliştirdiğim sakinlik merkezimi buluyorum.

Cory ile yaptığım antrenmanlarda bulduğum sakinlik merkezini buldum.

İnsanlarla dolu bir odada bulunup da onlardan tamamen kopuk hissetmenin bir anlamı var. Gio'nun vücudu benimkine değen tek vücut değil. Biri diğer dansçıların arasından geçerken sırtıma bastırıyor. Bir dirsek kazara sırtıma değiyor.

sakinliğimi tekrar tekrar buluyorum, her seferinde kaybediyorum, ta ki Gio dönüp gürültücü kulüpçülerin bana çarpmaması için önümü kesene kadar.

Gio'nun elleri kalçalarımı bulurken, yukarı ve yukarı bakarak sonsuz karanlık gözlere bakıyorum. Müziğin ritmi sıcak ve hızlı, etrafımızdaki herkesin çarpışmaya ve sürtünmeye başlamasına neden olan ince bir vuruş. Gio değil. Vücudumuzu birbirine bastırmaya devam ediyor ve kot pantolonuyla kaplı penisini karnıma sürtmek yerine karınca sürtmek yerine bacaklarını benim bacaklarımın arasına sıkıştırarak dengemi bozuyor.

Ellerim hızla açılıyor ve dengemi korumak için omuzlarına konuyor, yüzündeki gülümseme bunun başından beri planı olduğunu söylüyor. Gio bacağına orada tutuyor, bana ona tutunmamı ya da tökezleyip düşme riskini almamı zorluyor ve sonra ... hareket etmeye başlıyor.

Gio beni sikmek istemiş gibi dans etmiyor. Zaten sikiyormuş gibi dans ediyor. Tırnaklarım omuzlarına batarken nefesim kesiliyor. İleri geri, Kalçalarımızın tuhaf bir uyum içinde sallanması, sanki iki kişi değil de tek bir kişiymişiz gibi hissettiriyor.

Sıvı ipek gibi hareket ediyor, ustalığıyla dansı terli bir rahatlamadan tamamen farklı bir şeye dönüştürüyor. Gio'nun uzuvları gevşek ve rahat, beni dengemden çıkarıyor ama yine de düşmekten hiç korkmuyorum. Bunun için birbirimize çok bağılıyız.

İlk şarkı bittikten sonra, ona yaslanarak rahatlamaya başlıyorum. Üçüncü şarkıda, onun hareketlerini kolaylıkla takip ediyorum. Dans ettiğimiz şarkıların sayısını unuttuğumda dans ettiğimizi unuttuğumda, birçok insanın dikkatini çektiğimizi fark ettim. Bizi sanki çıplakmışız gibi izliyorlardı. Belki de hayvanat bahçesindeki hayvanlar gibi kıvrılmadığımız içindi.

"İşte bu." Gio başını eğip kulağıma fısıldarken, sesi insanların bakışlarından dikkatimi dağıtır. "Çok iyi gidiyorsun."

Övgü mü? Ondan mı? Beni sertçe sik, ama içimdeki orospu, onun sözlerinin midemde yarattığı titremeyi silip süpürürken bile amım kasılır. Titreme beni sararken kendimi durduramıyorum, yukarı doğru kıvrılıyorum, göğüslerimi onun göğüslerine bastırıyorum, meme uçlarımın sertliğini hissedebildiğinden emin olana kadar. Ellerim omuzlarından uzaklaşarak boynunun yanlarına dokunur. Gözlerimi kapatıp etrafımızdaki her şeyi unuturum ve damarlarımdan geçen karıncalanmaya odaklanırım, daha hızlı hareket etmemi, her adımını takip etmemi ister.

Müzik hızla değişiyor, ama Gio dansını sürdürüyor. Vücudunu ve benim vücudumu kusursuz bir şekilde kontrol ediyor, beni bir şarkıdan

bir sonraki şarkıya geçiyor. Bir anda beni döndürüyor ve geri getiriyor, ikimizi döndürüyor, ta ki popom onun uyluklarına yaslanana ve kolları beni sardana kadar. Baharatlı kolonya kokusu burnumu dolduruyor.

"İyi dans ediyorsun," diyorum, nefes nefese kalarak arkaya doğru eğilip geriye uzanırken, dengemi korumak için elimi boynuna dolayarak Odanın her yerini kaplayan ritminle hareket etmeye devam ediyoruz.

Ter sırtımdan aşağı akıyor ve zaten dar olan elbisenin kumaşı vücuduma daha da yapışıyor. Etek ucu yukarı kaymış ve onu aşağı çekmem gerektiğini biliyorum, ama nedenini hatırlayamıyorum. Arkamdaki adama çok odaklanmış durumdayım.

"Biliyorum." Gio'nun derin sesi artık gergin. Sesindeki rahat ve eğlenceli ton kaybolmuş. Gözlerimi açıyorum, kirpiklerim titriyor ve önümde beliren yeni silüete gözlerimi kırıyorum.

Lex, dans pistindeki çoğu insanın üzerinde yükseliyor, yaklaşırken büyük vücudu hepsini engelliyor. "Gitme zamanın geldi mi?" Gio'ya soruyorum, onu bırakmak istemediğim için endişelenerek.

"Henüz değil," diye cevaplıyor Gio. "Ama seni biraz paylaşmamızın sakıncası yoktur umarım."

Oyuncaklarımızı paylaşıyoruz... Lex önüme yaklaşırken, onun daha önceki sözleri alkol ve zevkle bulanmış zihnime işliyor. Serbest elimi buluyor ve kendi boynuna koyuyor. Kalçaları benimkilere değiyor, Gio'nunki kışıma değeninden daha yukarıda, karnımın üzerinde. İkisi de sert, sertlikleri giysilerimizin kumaşından bana sürtünüyor.

Hafta sonu onlarla gelmeyi kabul ettiğimde, planım bu değildi. Yine de, işte buradayız — evden saatlerce uzakta — ve kanımda hissettiğim tek şey ateş. Silverwood'da değiliz. Burada kimse beni tanımıyor, kim olduğumuzu bilmiyor. Etrafımızdaki herkes gibi biz de — herkesin gözü önünde saklanan görünmez aşıklar.

Nefesimi verip bu fanteziye daha da dalıyorum. Lex ve Gio benimle dans ediyor, biri önümde, diğeri arkamda.

Yorgunluktan başım dönmeye ve nefes nefese kalmaya başladığımda, etrafımızdaki kalabalık biraz azalmıştı.

"Dinlenmek ister misin?" Lex'in yanağıma fısıldadığı soru beni titretir, ama ben başımı sallarım.

Hiç vakit kaybetmeden, Gio ve Lex beni dans pistinden alıp G ve benim daha önce oturduğumuz bar tezgahına götürdüler. Barmen Lyle

barmen bizi fark etti ve aceleyle daha önce içtiğim içkiyi hazırladı. İki birayla birlikte içkimi masaya koyduktan sonra diğer müşterilerin arasına geri döndü. G, parmaklarını bira şişelerinin uzun boyunlarına doladı ve diğer eliyle içkimi aldı. Lex beni arkalarından sürükledi ve şaşırtıcı bir şekilde beni merdivenlere geri götürmediler, dans pistinin arkasındaki bir köşeye götürdüler.

"Nereye..." Sorumu bitiremeden, cevap duvarın içindeki deliklere benzeyen, perdeli ve masaların etrafında minderli bankların bulunduğu birkaç kabin şeklinde karşımıza çıkıyor.

Nolan birinde oturmuş, kuzeniyle dostça sohbet ediyor.

Zeke koyu renk pantolon ve ona uyan düğmeli gömlek giymiş, kolları dirseklerine kadar sıyrılmış. Saçları yüzünden geriye taranmış ve şimdi daha önce görüldüğünden çok daha yaşlı görünüyor. Ne kadar yaşlı? Merak ediyorum.

Bizi fark edince Nolan'a bir şey söyler, Nolan başını kaldırıp başını sallar. Biz kabine ulaşmadan Zeke kolaylıkla yerinden kalkar ve ters yönde uzaklaşır. Merakla onu gözlerimle takip ederim.

Gio perdelerden birini kenara çekip benim için açıyor. Terli, yapış yapış ve sıcacığım, artık kalabalığın içinde olmadığım için kulübe giren soğuk hava yüzünden titremeye başlıyorum. Hava akımlarından uzak, daha kapalı bir alanın vaadiyle en yakın bankın üzerine tırmanıp kollarımı kendime doluyorum. Bir an sonra Lex yanıma kayıyor.

Ağır kolunu omuzlarıma atıyor, ama yukarı baktığımda bana bakmıyor.

"Al." Gio içkimi masaya ve bana doğru kaydırıdıktan sonra Lex'e içkisini uzattı.

Masaya bir göz attım, Nolan'ın ifadesiz yüzünü ve Lex'in kabin dışındaki insanları izleyen bakışlarını gördüm.

parmaklarımı bardağın etrafında çevirip dudaklarıma götürdüm ve uzun bir yudum aldım. Meyveli ve hafif tadı dilime çarptı ve biraz boğazımı rahatlatınca içimden bir iç çekerek

"Ee..." diye başlıyorum. "Bu gezinin sebebi ne?"

Aniden, üç çift göz de bana çevrildi. "Ne demek istiyorsun?" diye sordu Nolan. "Yarın Eastpoint'e tur için gidiyoruz. Sana söylemiştik."

Burnumdan hava çıkardım. Eğer bunu yuttuğumu sanıyorlarsa, o zaman sandığım kadar akıllı değiller. Bardakımın kenarına parmağımı koyup, kaşlarımı ona doğru kaldırdım. "Eminim öyledir," dedim, "ama başka bir şey daha var, değil mi?"

Sessizlik bu soruyu karşılıyor ve haklı olduğumu biliyorum.

"Darrio Vargas'la bir ilgisi var mı?" Soruma Gio sertleşir ve Nolan'a bir bakış atar. Bu endişe ya da suçlama değil, daha çok benden istediğim bilgiyi vermeden bu konuşmadan nasıl kurtulacağını bulmasını isteyen bir ifade.

Bildiğim tek şey, Akrep Kralları'nın boşuna plan yapmadıkları. Bir nedeni var ki Eastpoint'te bulunuyorlar ve Darrio Vargas'ın adının geçmesiyle hep birlikte gerginleşmelerine bakılırsa, bu nedeni ben zaten biliyorum. Bir sonraki sorum ise... neden? Gio'nun babasını umursamadığı açıkça ortadayken neden onun için çalışıyorlar? Başka seçenekleri yok mu?

Akrep Kralları, en azından sebepsiz yere başkalarının iradesine boyun eğen tiplere benzemiyorlar. Onları tekrar hayatıma almaya başlayacaksam, bu işe tamamen kendimi vermeliyim. *Her şeyi* bilmem gerekiyor.

Bu düşünce aklıma gelir gelmez, çok geç olduğunu anlıyorum. Onları tekrar içime almaya başlamışım bile. Ne yaptığımı fark etmeden önce. Bu hatırlatmayı kafamdan silip, çenemi sıkıp Nolan'ın gözlerine bakıyorum. O onların lideri, bu yüzden kırmam gereken kişi o.

Koyu kahverengi gözleri, içinde kırmızı çizgilerle dokunmuş, bana bakıyor. Dikkatlice bira şişesinin boynunu dudaklarına götürüyor ve şişeden uzun bir yudum alıyor. Bir an, tek ses müzik ve kabinin dışındaki konuşmalar oluyor.

Nolan bira şişesini masaya koyar. "Cevaplara hazır değilsen soru sorma."

Lex'in kolunu iterek öne eğildim. "Sen kim oluyorsun da bana hazır olmadığımı söylüyorsun?"

O benim meydan okumamdan geri adım atmaz. "Cevapları bilen kişi, prenses." Nolan uzanıp burnumun ucuna dokunur. "Şimdilik bu küçük tatilin tadını çıkar ve gölgelerde ne yaptığımızı merak etme."

Buz damarlarıma doluyor, arterlerimi buzla kaplıyor. "Sakladığın şeyi bulacağım," diye uyarıyorum onu.

Nolan kaşlarını çatıyor. "Bunu senin iyiliğin için söylüyorum Juliet," diyor, sesini neredeyse kısık bir bariton tonuna indirerek. "Burnunu sokmaman gereken yerlere sokma, istediğin her şey olacak."

Mezun olacaksın, Silverwood'u geride bırakacaksın ve bir gün buraya, Eastpoint'e geleceksin."

Tam da bu sonuca ulaşma arzum beni ele geçirir. Silverwood'dan kaçmak. Eastpoint'e taşınmak. Gerçekten üniversiteye girmek, belki de onların bahsettiği programı kullanarak. Bunu o kadar çok istiyorum ki, içim acıyor. Ama bu, onların yaptıklarına göz yumacağım anlamına gelmez.

Eğer hayatımda olacaklarsa, beni gerçekten rahat bırakmayacaklarsa, yaptıkları şeyler eninde sonunda beni etkileyecektir. İstesem de istemesem de. Bana söylememeleri şüpheli. Bir tarafa bakarak, Lex'in duygusuz ifadesini ve Gio'nun önündeki bira şişesinin etiketini kurcalarken aşağıya doğru bakan bakışlarını izledim.

önündeki bira şişesinin etiketini kurcalarken.

Daha önce çevremdeki herkese gözlerimi kapatmışım. Ailemin dağılmasının, en yakın arkadaşımın ihanetinin, eski sevgilimin ihanetinin tüm işaretlerini görmezden gelmişim. Artık bunu yapamam. Yapmayacağım.

"Darrio, üçünüzün Silverwood'dan ayrılmak istemeniz hakkında ne düşünüyor?" diye merakla soruyorum.

Nolan'ın bakışları yüzümün yan tarafına saplanıyor ve dikkatimi tekrar ona çekiyor. Dikkatimi çekince konuşuyor. "Kimse bizim geleceğimiz hakkında söz sahibi olamaz, Prenses."

Dudaklarım aralanır. Ciddi misin? "Sen bir çetesin," diye hatırlatırım. "Hayır, değiliz," Gio sert ve sinirli bir şekilde söyler.

Ona bakıyorum. "O zaman buna ne diyorsunuz?" Gio başını kaldırmıyor, cevap da vermiyor, ben de dikkatimi Nolan'a çeviriyorum.

Masaya yaslanıp başını eğerek yüzümü inceliyor. O bakışı beni açıp içime girip tüm sırlarımı bulacakmış gibi geliyor ve bundan neredeyse nefret ediyorum. *Neredeyse.*

"Belki bir gün sana gerçeği söyleriz, Jules," diyor. "Önce bize güvenmelisin."

Asla. Bu kelime kafamın içinde çılgılık atıyor, ama dudaklarımdan çıkmıyor. Şimdi bir cevap talep etmek, nedenini sormak için dilimin ucunda, ama o elini kaldırarak beni durduruyor.

"Herkes, sırlarını açığa çıkarmaya hazır olana kadar onlara sahip olma hakkına sahiptir," diyor. "Sen bize karanlıktan neden korktuğunu ya da Morpheus Calloway'den neden hoşlanmadığını söylemediğin gibi, biz de sana Darrio'yu anlatmak istemiyoruz."

Görüşüm iğne ucu kadar daralır. Nabzım kulaklarımda atıyor. *Güzel kız... çok güzel.*

Hayır! Kafamı sallıyorum. O lanet olası çirkin sesin kafamda yeri yok.

"Ben..." Sığ nefesler ciğerlerimi sıkıştırıyor. O hiçbir şey bilmiyor.

Hiçbir şey bilmiyor. Hiçbir şey bilmiyor.

"Bebeğim?" Lex'in eli koluma dokunur ve ben ondan uzaklaşıyorum. "Gitmek istiyorum," derim sertçe ve çıkışa doğru dönerim. "Yorgunum."

Gio bana kaşlarını çatıyor ama direnmiyor ve kabinden kalkıyor. Bir fırsat bulur bulmaz kabinden fırlıyorum ve üçünü geride bırakıyorum. Kulüpte adeta koşar adımlarla ilerliyorum, sarhoş

kulüpçüleri iterek ikinci kata çıkan merdivenleri buldum. Daireye vardığımda nefes nefeseydim ve artık üşümüyordu. Ateş basmıştım ve boğazım uyarıcı bir şekilde sıkışmıştı. Dilim tükürükle kaplıydı ve

Banyoya koşuyorum, dizlerim yere çarpmadan bir saniye önce gece içtiğim her şeyi kusuyorum.

Gerçek değil. Gerçek olamaz. O rüyalar hiç gerçek olmadı. Bu sözleri, kulaklarımda sadece onlar kalana kadar tekrar tekrar tekrarlıyorum.

Gerçek

değil.

Gerçek

değil.

Gerçek...

değil.

JULIET

O lanet kapıyı kilitlediğimi biliyorum. Yine de gözlerimi açtığımda Gio'nun kolunu belime dolamış ve yumuşak nefes alıp verişini enseme gıdıklıyor. Beni uyandırmadan odaya nasıl girdiğini bilmiyorum, ama gizliliğinden isteksizce etkileniyorum.

Kapıya vurulan yumruk sesi beni uykumdan tamamen uyandırırken, arkamdaki adam ani sese tepkiyle oturur pozisyona geçiyor. "Gitme zamanı," diyor Nolan kapıdan. "Yakında kampüse varmalıyız."

Gio inleyerek yatağa geri yığılır, ama ben çoktan uyanmış ve güne başlamak için fazlasıyla hazırım. Çarşaplardan kayarak, aceleyle giyinmeye başlarım. Son eşyalarımı toplarken Gio'nun bakışlarının üzerimde olduğunu hissediyorum ve kapıya doğru yöneliyorum.

"Nolan'a kahvenin sıcak olmasını söyle," diye seslenir Gio, odadan çıkarken.

Omzuma bir bakıyorum ve hemen bakmamış olmayı diliyorum. Gio, sergilenen bir Yunan tanrısı gibi görünüyor, kaslı bacakları yorganın altından çıkmış, çıplak göğsü nefes alıp verirken inip kalkıyor. Başlığın üzerindeki pencereden içeri süzülen ışık, zeytin rengi teninde oyunlar yaratarak kaburgalı karnındaki çukurları derinleştiriyor.

"Beğendiğin bir şey mi gördün, hazırlık kızı?" Kapının hemen dışında durduğumu fark etmiyorum bile durduğumu fark etmedim bile. *Kahretsin.* Dönüp omzumun üzerinden ona orta parmağımı gösterdim ve köşedeki mutfığa doğru yürüdüm.

Neyse ki Lex, elinde kahve fincanıyla, buharlı sürahidan kahveyi doldururken hazır bekliyor. Gio, daha az yıpranmış bir kot pantolon ve Silverwood Public Scorpions futbol takımı tişörtü giymiş olarak içeri girene kadar, ikimiz nispeten mutlu bir sessizlik içinde içeceklerimizi yudumluyoruz. Üçümüz, Nolan geri dönmeden önce birer fincan kahveyi bitiriyoruz. Nolan, Lex'in SUV'sinin anahtarlarını elinde tutarak içeri giriyor ve her birimize el sallayarak daireden çıkmamızı işaret ediyor.

Gündüz vakti kulübün içinden geçmek, tüm ihtişamını gördükten sonra biraz farklı geliyor. Yan çıkışa doğru ilerlerken gözlerim boşalmış dans pistine kayıyor ve Gio ile Lex'in arasında oturup müziğin kafamdaki tüm saçmalıkları unutturduğu o anları hatırlamadan edemiyorum.

Gio ve Lex'in arasında sıkışmış, müzik sayesinde kafamdaki tüm saçmalıkları unutmuş halimi hatırlamadan edemiyorum.

"Her zaman geri gelebiliriz," Lex eğilip teklifini yaparken sesi yumuşaktı.

Başımı sallayarak, Nolan'ın beklediği yere doğru koşarım. Yan kapı aralık ve sabah güneşi, aksi takdirde karanlık olan binanın içini aydınlatıyor. "Belki," derim, otoparka çıkarken, "Eastpoint'e varabilirsek."

Lex gülümser ve parmaklarıyla hafifçe yanıma dokunur. Bir an için kolunu belime dolayacağını sanırım, ama onun yerine omzumdan spor çantamı alır ve kendi omzuna asar. "Merak etme," der Lex. "Dördümüzün "Ne..."

"Anahtarlar!" Nolan bağırarak, Lex'in dönüp elini kaldırmasıyla söyleyeceğim şeyi keser. Anahtarların havada uçarken çıkardığı ses, Lex'in gümüş parıltısını yakalamadan bir saniye önce kulağıma ulaşır önünden geçmeden yakaladı. Sonra geri döndü ve park yerinde kalan tek araç olan SUV'ye doğru koştu. Ben ise onun ne demek istediğini merak ederek orada kaldım.

Hellfire'dan ayrıldıktan yirmi dakika sonra, Eastpoint Üniversitesi'nin ana idare binasının yanındaki küçük bir öğrenci otoparkına giriyoruz. Bakışlarım tanıdık bir Audi R8 GT'ye takılıyor ve arka koltuğa daha da gömülüyorum.

Gio, boğazımdan çıkan sinirli bir homurtuyla bana bakıyor. "Jules?"

Siktir. Siktir. Siktir. O kadar yer varken, o kadar zaman varken, gerçekten burada ve şimdi olmak zorunda mıydı?

Her zaman nefret ettiğim kusmuk yeşili arabanın sürücü kapısı kapı açılır ve tanıdık bir siyah saçlı kafa belirir. Yüzünün üst kısmı yansıtıcı aviator güneş gözlükleriyle kaplıdır, ama o çene hattını her yerde tanırım. Sonra, sanki günüm daha da berbat olamazmış gibi, yolcu tarafındaki kapı da açılır ve durum daha da kötüleşir.

İnlerim ve yüzümü ovuştururum.

"O lanet olası Pillard mı?" Gio, Nolan'ın yorumuyla başını benden çevirir. Üç Scorpion Kings, Brandon Pillard, eski sevgilim ve Avery Carpenter, eski en iyi arkadaşım,

önünde buluşup el sıkıştılar ve "Hoş geldiniz, gelecekteki öğrenciler" yazan büyük pankartın önüne doğru ilerlediler.

"O." Lex, Nolan'ın sorusuna soğuk bir sesle cevap verir ve ben koltuğa gömülmek isterim. Belki SUV'de saklanıp turu atlayabilirim.

Ancak bu düşünce aklımdan geçer geçmez, yapmayacağımı biliyorum. Bran ve Avery'nin beni korkutup kaçırmasına izin vermeyeceğim. Onları görmeyeli aylar oldu. Onların varlığını görmezden gelebilir ve onların da aynısını yapmasını dileyebilirim.

Lex park eder ve dördümüz arabadan ineriz. Park yerindeki diğer arabaların çoğunun SUV'nin neredeyse dört katı değerinde olduğunu fark etmek zor değil.

Afişe doğru ilerleyen diğer herkesin bize attığı eğlenceli ve neredeyse tiksinti dolu bakışlar bunu açıkça gösteriyor. Boğazım sıkışıyor ve diğerlerinin peşinden gitmeden önce sırt çantama uzanıp içinden bir çift güneş gözlüğü çıkarıp gözlerime takıyorum.

Gio kolunu omuzlarıma atar. "Onları kışkandırmak mı istiyorsun?" diye sorar gülümseyerek.

Benim istediğim şey, kaldırıma gömülmek ya da Avery ve Bran'ın suratlarına yumruk atmak. Ne yazık ki, ikisi de mümkün değil. "Hayır, teşekkürler," diyorum, başımı sallayarak.

Gülümsemesi yerini somurtkan bir ifadeye bırakıyor. "Hadi ama, neden olmasın?" diye yalvarıyor. "Eğlenceli olur. Onların önünde öpüşebiliriz."

Ona karanlık bir bakış atıyorum, ama güneş gözlüklerimden göremediğini fark ediyorum. "Evet, bu kesinlikle yaptıklarına pişman olmalarını sağlayacak," diyorum, sözlerim alaycı bir tonla çıkıyor.

"Onların yaptıklarından pişman olmaları umurunda değil," diyor Nolan, yanıma yaklaşarak dikkatimi benden sarkan insan boyundaki köpek yavrusundan uzaklaştırıyor. Tarçın rengi gözleri yüzüme bakıyor ve kaşlarını kaldırıyor. "Sen sadece yaptıklarının bedelini ödemelerini istiyorsun."

Gio'yu omuzlarımdan itip afişe doğru yürüdüm. "Sen her şeyi bilen birisin," diye alay ettim. Ama bazen, şu an olduğu gibi, haklı olduğu zamanlar da vardı ve bu beni daha da sinirlendiriyordu.

Sonunda, dördümüz yolun sonuna varırız. Burada, idare binasının yemyeşil çimlerinin üzerinde kurulu bir platformun önünde, Eastpoint'e kabul edilmeyi bekleyen diğer aday öğrenciler toplanmıştır. Platformun önünde, haki renkli pantolon ve mavi-beyaz çizgili düğmeli gömlek giymiş yaşlı bir kadın, elinde mikrofonla durmaktadır. Mikrofonun açılmasıyla gelen keskin bir cızırtının ardından, her iki yanındaki hoparlörler aniden duyulan sesin ardından, kalabalıktaki herkes sessizleşir ve kadının konuşmasını bekler.

"Herkese iyi günler," diye sesleniyor. "Benim adım Bayan Bairns ve bugün sizlere ünlü üniversitemizi gezdireceğim.

Yanımda..." Dönerek, her iki yanındaki iki kişiyi, bugün turda bize rehberlik etmek için gönüllü olan iki öğretim görevlisi Bay Donner ve Bayan Gail olarak tanıttı.

Gözlerimi kalabalıktan ayırıp üniversiteye etrafımızı çevreleyen üniversite binalarına çeviriyorum. Sütunlar ve kemerler, taş basamaklar, kapalı tentelere ve binalar arasındaki açık koridorlara uzanıyor, Eastpoint

Bana babamla Oxford'u ziyaret ettiğim zamanı hatırlatıyor. Üniversitede yarı zamanlı olarak ders veren bir yatırımcıyla iş toplantısı vardı ve bana etrafı gezmeme için serbest bırakılmıştı.

Her şey hem eski hem de yeni görünüyordu. Eski, bu yerin buraya uzun zamandır ait olduğu ve mimarisi Avrupa tasarımcılarından esinlendiği için eski, ama daha önce hiç böyle bir yerde yaşamadığım için yeni. Ziyaret ettim, elbette. Ama istediğimi elde edersem, Silverwood'u geride bırakıp sonunda o kasabadan kaçarsam, muhtemelen buraya yerleşirim. Burası benim yeni evim olacak.

Bayan Bairns ilk açıklamalarını bitirince, herkesi gruplara ayırır ve her birimize belirli noktalarda buluşmamızı söyler. Bir grup geri dönüp otoparka doğru giderken, bir diğeri Bay Donner ile birlikte yola çıkar. Akrep Kralları ve ben platformun önünde durup rehberimiz Bayan Bairns'i beklerken, ayrılanların boşalttığı alana doğru ilerlerken, Avery ve Bran'ı görünce donakaldım.

"Jules?" Bran bana bakarken güneş gözlüklerini çıkardı. "Sen misin?"

Güneş gözlüklerimi çıkarmadan ellerimi pantolonumun arka ceplerine sokup ceplerine sokup topuklarımın üzerine geri çekildim. "Hayır," yalan söyledim. "Ben sadece hayal gücünün bir ürünü."

"Aman Tanrım, gerçekten sensin!" Avery öne doğru atılır, burnu kırışır. "Saçına ne yaptın?"

Yanımda Lex, Avery bir adım daha yaklaşır daha yaklaştırmaya çalışırken, gözleri daha önce şişe sarısı olan saçlarımı boyayan elektrik mavisi buklelere sabitlenir. Sırtımdaki kaslar gerilir ve gevşer, sesimi sabit tutmaya çalışırım.

"İstediğimi yaptım."

"Sen... mavi olmuş." Üst dudağı kıvrılır ve hızla gözlerini kırpar.

"Saçını maviye boyadığın inanmıyorum."

Gözlerim Bergdorf Goodman kot pantolonuna ve Dior bluzuna kayıyor. Siyah blazer ceketıyla neredeyse annesine benziyor, sadece göz kenarındaki kırışıklıklar ve kalın fondöten yok. Bran yanına yaklaşip koluna giriyor ama gözleri hiç ona bakmıyor. Bana da bakmıyor. Bunun yerine, etrafımı saran üç adama odaklanmış durumda.

"*Onlarla* ne yapıyorsun, Jules?" diye soruyor ve kaşlarım neredeyse saç çizgime kadar yükseliyor. Şimdi bana bu soruları sorma hakkı olduğunu mu düşünüyor?

sorma hakkı olduğunu mu sanıyor?

"Seni ilgilendirmez," diye tersliyorum.

Bran'ın bakışları yüzüme kayar. "Hâlâ senin arkadaşın," diye tartışıyor, "ve bir süredir konuşmadığımızı biliyorum, ama senin *onların* gibilerle takılmayacağını biliyorum." Son kelimeyi neredeyse onların yüzüne tükürüyor ve Gio ile Nolan'ın Bran'a kızgın bakışlar attığını görüyorum. Lex ise öyle değil. Hayır, Lex kızgın ya da kaşlarını çatmış bile değil. Deli herif gülümsüyor.

"*Arkadaşlar mı?*" Gözlerim fal taşı gibi açılır. O tek kelime, o kadar alçak ve soğuk bir tonda söylenir ki, omurgamdan bir ürperti geçer. "Siz onun arkadaşı olduğunuzu mu sanıyorsunuz?"

"*Lex.*" Adı dilimde bir uyarı gibidir ve o hareket ettiğinde beni geçip bir adım atınca, uzanıp elimi göğsüne vuruyorum. Lex uzanıp elimi tutup orada tutuyor ve hareket etmese de konuşmaya devam ediyor.

"Onun en iyi arkadaşını becerdin ve sonra onu son birkaç ay boyunca birkaç ay boyunca onu kendi başına bıraktın," diyor Lex, dudaklarındaki vahşi gülümseme, bunun onu hiç rahatsız etmediğini gösteriyor. Hatta, hayatımın en kötü gecelerinden birini anlatırken

"Onu terk ettin ve şimdi gelip ondan cevap isteyebileceğini mi sanıyorsun?" O gülüyor ve bu sert ses kalbimin atışını hızlandırıyor. "Ben... biz... asla öyle demek istemedik..." Bran'ın eli Avery'nin kolunu sıkıyor. Avery bunu fark etmiyor, yüzünde neredeyse sarhoş bir ifadeyle Lex'e bakıyor. Sanki

"Ben-biz asla öyle demek istemedik..." Bran'ın eli Avery'nin kolunu sıkıca kavrar. Avery bunu fark etmez bile, yüzünde neredeyse sarhoş bir ifadeyle Lex'e bakmaktadır. Sanki onun tarafından yarı tahrik olmuş, yarı korkmuş gibidir.

"Ne?" Lex bağırır. "Onu incitmek istemediğini söylemeyeceksin, değil mi?"

Gio burun kıvrır. "Ne yaptın, ayağın takıldı ve kazara sikini oraya mı soktun?" diye alaycı bir şekilde sorar. "Evet, çok inandırıcı."

Avery sinirlenir ve ben de yeterince dinledim. Avery, Lex'in hayatını tehdit edecek kadar sert bir cevap vermeden önce, elimi Lex'in göğsünden çekip, etrafta toplananların ortasına adım atarım.

"Yeter." Somurtarak Bran'a dönüp Avery'yi görmezden gelerek parmağımı ona doğrulttum. "Bana soru soramazsın, gerizekalı," diye homurdandım. "En iyisi benim yokmuşum gibi davran. Bana bakma. Benimle konuşma. Nefesini bile bana doğru üfleme."

"Peki ya ben?" Avery Bran'dan uzaklaşıp elimi tuttu. O anda ona yumruk atmak üzereydim, ama Bayan Bairns'in diğer rehberlerden biriyle konuşmasını bitirip her an buraya gelebileceğini biliyorum.

Bu yüzden, Avery'ye mükemmel sağ kroşemi göstermeyip, onun elini çekip soğuk bir bakış attım. "Sen mi?" Başımı yana eğdim. "Seni tanımıyorum bile. Bana kalırsa, sen sadece eski sevgilimin yeni seks arkadaşıydın." Gözleri yaşlarla dolmaya başlar, ama ben henüz bitirmedim. Yaklaşıp uzanarak güneş gözlüğümü başımın üstüne kaydırırım, böylece gözlerimin gerçek bakışını görebilir. Yüzünün rengi solduğu için çünkü yüzü soluyor. Soğuk bir gülümsemeyle ona son bir öğüt veriyorum. "Ve kendi iyiliğini düşünüyorsan, beni başka bir şey olarak görmeme neden olma."

Gio sevinç ılığı atar ve ben geri çekilirim, güneş gözlüğümü yerine takarım. Bran ve Avery itiraz etmeden önce, Bayan Bairns gelir ve ellerini çırparak hepimizi tekrar karşılar.

"Bugün hepinizin burada olmasına çok sevindim!" diyor parlak bir bakışla. "Tur için hazır mıyız?"

Sıcak bir el benim elimi bulur ve bakmama gerek kalmadan bunun Lex ya da Gio olmadığını anlarım. Nolan'ın göğsü eğlenceli bir homurtuyla titrer ve

parmakları benimkilerle iç içe geçerken göğsü eğlenceli bir şekilde titrer. Avery'nin gözleri bizim el ele tutuşmamıza kayar, sonra ben ondan uzaklaşınca tekrar yüzüme döner.

"Hazırsınız," diyor Nolan. Çok hazırız.

JULIET

Eastpoint Üniversitesi, en zengin yüzde birin çocuklarını gönderdiği ve burslu öğrencilerin gitmek için onur duyacağı bir yer. Dört yıl önce, buraya gideceğim kesindi. Şimdi, Lex'in SUV'sinin penceresinden güzel kampüsü seyrederken, tek görebildiğim dolar işaretleri. Artık en zengin yüzde birin içinde olmadığın zaman buraya gitmenin bedeli ne kadar ve bunu ödeyebilir miyim?

Burası çok güzel. Özel. Özel. En önemlisi, Silverwood'dan çok uzak bir dünya.

Turun başlangıcına bakılırsa, bu kadar beğeneceğimi hiç beklemiyordum, ama zaman geçtikçe, Bayan Bairns'in okul hakkındaki anekdotları beni hiç sıkmadı. Endüstri devriminde dört inanılmaz zengin aile tarafından nasıl kurulduğunu. Bu ailelerin bugün hala var olduğunu, ekonomiye ve okula, özellikle de ailem tamamen iflas etmiş olmasına rağmen benim okula devam etmemi sağlayan programa nasıl para akıttıklarını.

Eastpoint'in girişindeki kemerli kapı arka camdan kaybolurken saatler sonra, üniversitenin tek gerçek sorunu, Avery ve Bran'ın gelecek yıl oraya gitmeye karar verip vermeyecekleri olduğunu kabul etmek zorunda kaldım.

Gio bizi otoyola yönlendirirken, yumuşak koltuğa yaslanıp başımı pencereye dayadım. Nedenini bilmiyorum ve sormuyorum, ama çocuklar araba koltuklarında müzik oyunu falan oynamaya karar verdiler. Hepsi yer değiştirdi, Gio direksiyona geçti, Lex yolcu koltuğuna oturdu ve Nolan arkada benim karşımda oturuyor. Kendimi kıvrılıp bacaklarımı koltuğa kaldırdım ve kollarımı dizlerimin etrafına doladım.

Bir yere gitmek ve geri dönmek her zaman iki farklı yolculuktur. Şimdi, radyodaki saate bakıp dakikaların geçmesini izliyorum ve geri döndüğümüzde gidecek hiçbir yerim olmadığını biliyorum. Sadece birkaç saat sonra yine evsiz kalacağım. Lex radyoda bir şeye uğraşırken ve Omido ve Silent Child'ın *Me & My Demons* şarkısı çalarken, Eastpoint'te olmanın tüm ışığı ve heyecanı her geçen kilometre ile birlikte yok oluyor.

"Juliet?"

Nolan'ın sessiz sesine başımı çeviriyorum ve onun o gizemli bakışıyla bana baktığını görüyorum. "Evet?"

Biri radyonun sesini kısıyor ve arabadaki ani sessizlik beni hemen tedirgin ediyor. Lex koltuğunda dönerek ikimize bakarken bacaklarımı yere indiriyorum. Ne yazık ki Gio, direksiyonda olduğu için ara sıra dikiz aynasından bakmakla yetiniyor.

"Ne oldu?"

Nolan nefes alır ve sonra iç çekerek nefesini verir. "Bunu dün gece konuşmak istedik," diye başlar, "ama sormamız gerekiyor."

Bakışlarım ikisi arasında gidip geliyor. "Bana ne soracaksın?" "Seni nereye bırakacağız?"

Kalbim göğsümde güm güm atıyor. Biliyorlar mı? Bilemezler ... değil mi? "Ne demek istiyorsun?" Kaçamak cevap veriyorum. "Beni Roquel'in evine bırakabilirsiniz." *Tanrım, ne zaman bu kadar yalancı oldum?*

Nolan'ın yüzü kararır ve elleri kucağında yumruk haline gelir. "Öyle mi? Ailesi eve geldi diye hala onunla kalacaksın, değil mi?"

Omuzlarımı silkiyorum, kaslarımı gevşetmeye çalışarak pencereden dışarıya bakıyorum. Bu sırada zihnim hızla çalışıyor. "Tabii, neden olmasın?"

Sessizlik, sonra Lex konuşur. "Bebeğim..." Neredeyse irkiliyorum. Onun ses tonu ve yumuşak konuşması beni etkilemek üzere.

"Eğer benim evime gelebilirsen çok sevinirim," diyor Nolan.

Ben burun kıvırıyorum. "Eminim çok sevinirsin."

"*Juliet.*"

"Ne?" diye ters bir şekilde sorarak tekrar ona dönüyorum. "Benden ne istiyorsun Nolan?"

Nolan'ın irislerinin karanlık kısımlarında tehlike dolaşüyor, yanık kırmızı kahverengi gözleri, söylemek istediği ve muhtemelen beni uzaklaştıracağını bildiği şeyle mücadele ederken küle dönüşüyor. Sonunda, onun hangi tarafının kazandığını bilmiyorum çünkü Lex tekrar konuşuyor.

"Gio ile anlaşma yaptığını biliyoruz," diyor Lex.

"Onun dilek hakkı kalmadı," diye hemen cevap veriyorum, "bu yüzden bunu kullanarak beni istediğini yaptıramayacağını sanma."

"Hayır, hayır, öyle değil..." Lex küfür eder ve sonra geriye uzanmaya çalışır. Ben koltuğa yapışır, ona öfkeyle bakarım. O benim tarafımda değil. Hiçbiri benim tarafımda değil. Konuyu zorlamak yerine kolunu yolcu koltuğunun arkasına bırakır, ama dudakları incinmiş gibi bükülür. Göğsüm ağrır ve

Ciğerlerimdeki havanın boğazımdan çıkmaya çalıştığını hissediyorum. Gio klimayı mı kapattı? Neden birdenbire bu kadar sıcak oldu?

"Bunun senin seçimin olması gerektiğini biliyoruz, Jules," diye mırıldanıyor Gio, dikkatimi eski hava akışını kontrol eden düğmelere çevirmeden önce

Bu beni durdurur. Nefes alırım. "Benden tam olarak ne istiyorsun?" Elbette, hiçbir şey olmamış gibi onlara geri dönmemizi istemiyor. Bunu yapamam, yapmayacağım.

Ama ya yangınla gerçekten hiçbir ilgileri yoksa? O ses Yine zihnime giriyor ve onlar hakkında yanılmış olabileceğimi hatırlatıyor. Beni Eastpoint'e getirmek zorunda değillerdi, ama getirdiler. Bana bir çıkış yolu verdiler ve şu anda bile beni bir karar vermeye zorlayan onlar değil. Hayat zor. Benim boktan durumum zor. Onlar değil.

"Güvende olmanı istiyoruz," diyor Nolan.

"Kendime bakabilirim." Bu sözleri söylerken bile, kulağıma boş geliyor. Kendime bakabilirim. Son birkaç ayda bunu defalarca kanıtladım, ama... Çok yorgunum. Kısa bir süreliğine de olsa yanımda birinin olması güzeldi. *Onların* yanımda olması.

"Yapabileceğini biliyoruz, bebeğim," Lex onaylar. "Ama bilmen gereken bazı şeyler var."

"Ne?" Kaşlarımı çatıp Lex'e bakıyorum, gözlerimi kısarak. "Bu ne anlama geliyor?"

SUV'da sessizlik hakim. Gerilim gittikçe artıyor, o kadar ki ikiye bölüneceğimi hissediyorum. "Neyi bilmiyorum?" Her kelime keskin bir öfkeyle dolu. İçimde çılgılık atıyorum. Yine mi? Yine yalanlar. Yine ihanetler. Bunu bir daha yapamam.

"Gio'ya saldıran adamlar," diye başlar Nolan. "Onu soymadılar ve bunun nedeni bizim işimizle ilgisi yok... şey... babası yüzünden de değil."

"Değil mi?" Darrio Vargas'ın şüpheli bir karakter olduğu herkesin malumu. Gio'nun saldırganlarının başka bir nedenle ona saldırmış olabileceği hiç aklıma gelmemişti. Hatta bu, onlardan uzak durmam gerektiğini kanıtlamıştı, çünkü onlar bela demekti. Öne doğru bakarak, Gio'nun bakışları benimkilere değene kadar dikiz aynasına bakıyorum.

"Bayılmadan önce, içlerinden biri bana senden uzak durmam gerektiğini söyledi," diye itiraf ediyor Gio. "Seni rahat bırakmamı, yoksa başıma bela alacağımı söylediler."

Şok beni susturur. *Ben mi? Saldırı benim yüzümden mi oldu?* Kafamı sallarım. "Bu hiç mantıklı değil..." Ama belki de mantıklıdır. Silverwood'da ben bir parya'yım. İstenmeyen biriyim. İnsanlar benden kaçmak için o kadar uğraşüyor ki, sanki cüzzamlıymışım gibi, hatta daha kötüsü, özellikle okulda bana sürekli kötü davranıyorlar.

Elimi yüzüme sürerek inlerim. "Bu ne anlama geliyor? Neden biri *benim* yüzümden sana saldırırsın ki?"

"Bilmiyoruz," diyor Nolan ve hemen ardından Lex, "henüz" diye ekliyor.

Ellerimi yüzümden çekiyorum. "Biri sana saldırırdı çünkü benden uzak durmanı istiyor, ama sen hala benimle gelmemi istiyorsun? *Neden?*"

Başımı kaldırıp Nolan'ın gözlerine baktığımda, karanlık tamamen hakim olmuştu. İrislerini oluşturan çeşitli kırmızı ve kahverengi tonları neredeyse siyah olmuştu. Kafamın arkasında bir farkındalık, bir uyarı hissi uyandı. Beklemediğiniz bir anda bir avcıyla karşılaştığınızda verdiğiniz içgüdüsel tepki gibiydi.

"Peşimizden geldiler." Nolan'ın sesi soğuk ve kararlı. "Neden geldiği önemli değil, önemli olan geldikleri ve yakalanmadıkları."

"Sıradaki hedef sen olabilirsin," diyor Gio, ben henüz bunu düşünmemiş olabileceğimi düşünerek. Ne yazık ki, düşünmemişim. Ama o söylediğinde, bunun çok gerçek bir olasılık olduğunu anlıyorum.

Veil'in yanındaki motele gitme planlarım alevleniyor. Bu sadece aptalca olmaz. Birinin peşimden gelmesi için yalvarmak olur. İlk başta Nolan'ın yanında kalma nedenimi düşünürken, bunu kendime hatırlatıyorum. Boğazımdan bir inilti yükseliyor. Kafamı koltuğun başlığına yaslıyorum.

"Sana göz kulak olmak istiyoruz," diyor Nolan. "Seni güvende tutmak istiyoruz, en azından Gio'yu bıçaklayan kişi yakalanana kadar."

"Ve benden geri dönmemi mi istiyorsunuz?" Anlayamıyorum. "Siz mi?" Onlar da bunu yapabilirdi, beni zorlayabilirdi. Bana gerçekten bir seçenek sunmaları için hiçbir neden yoktu.

"Gözümüzü senden ayırdığımız anda kaçacağından endişelenmek istemiyoruz," diyor Nolan. Onun bu kadar mantıklı konuşmasına neredeyse gülüyordum. "Geri dönmeyi kabul edersen, bunu kendi özgür iradenle yaparsın. Kaçmayacaksın. Bizimle kalacaksın."

"Peki ya işim?" diye soruyorum. "Hâlâ buna izin mi vereceksiniz?"

Nolan omuz silkiyor. "Neden izin vermeyelim ki?"

Burnumdan soluyorum. "Çünkü siz, başkalarının sizin olduğunu düşündüğünüz şeylere bakmasından hoşlanmayan pisliklersiniz."

Düşük bir ses, azgın bir hayvanın sesi gibi, havada yankılanıyor. Gerginleşip birden ayağa fırlarım, pencereden dışarı bakarak otoyolda giderken bir şeyin saldırısına uğrayacak mıyız diye merak ederim. Ama hayır, yolun kenarında bize doğru koşan ya da ormandan fırlayan bir hayvanın izi yok. Yavaşça başımı geri çevirip gözlerimi Lex'in metalik gri bakışlarıyla buluştururum. Bir saniye sonra onun olduğunu anlarım.

O sesi çıkaran o. Midem alt üst olur ve tamamen boşalır.

"Bunu mu istiyorsun, bebeğim?" diye soruyor, sesi alçak ve büyüleyici. "Bize ait olmak istiyor musun?"

Bir kez olsun, ilk tepkim alay etmek ya da hemen hayır demek değil. Aslında onun sözlerini düşünüyorum. Onlara ait olmak istiyor muyum? Bir grup erkeğin içinde olmanın, mezuniyete kadar en az birkaç ay daha başa çıkmak zorunda kalacağım tüm saçmalıklarla Scorpion Kings'in yüzleşmesinin verdiği güvenlik başımı döndürüyor. Yalnız kalmayacağım. Başka bir şey olursa hazırlıksız yakalanmayacağım.

Erkekler güzel şeyleri sever, Juliet. Annemin sesi kafamda yankılanıyor ve başından beri onlarla kalmak istemediğim tüm nedenleri hatırlatıyor. *Erkekler güzel şeylere çirkin şeylerden çok daha iyi davranır. Her zaman güzel ol.*

Ellerim yumruk haline gelir, tırnaklarımın hilal şeklindeki uçları Ağrı sesini geri çekene kadar avuç içlerini sıkar. İnsanlar güzel şeylere *sahiptir* ve ben de eskiden o hayatın esiriydim. Artık değilim. Tekrar birinin malı olmak istemiyorum çünkü mal olmak, güzel ya da çirkin olsan da güzel olsan da olmasan da.

Lex'ten uzaklaşarak, ona cevap vermemeye karar verip bakışlarımı tekrar Nolan'a çeviriyorum. "Sen benim tekrar yanına taşınmamı istiyorsun," diyorum.

O başını sallar.

"Gio'ya saldırmanı bulana kadar beni gözetim altında tutmak istiyorsun, değil mi?"

Dudakları seğirdi ama yine başını salladı.

"Yıl sonuna kadar bunu bulabileceğini düşünüyor musun?" diye soruyorum. "Mezuniyete kadar."

Nolan'ın gözleri keskinleşir. "O zamana kadar bulmayı planlıyorum."

Çok az seçeneğim var ve bu en kötüsü bile değil. Kaybedecek neyim var ki? Derin bir nefes alıyorum.

"Tamam," diyorum.

Nolan dikleşir. "Tamam mı?" diye tekrarlar. "Bu demek oluyor ki...?"

Sıra bana gelir ve planlarımın ateşi özgürlüğümü yakıp kül ederken, midemde bir çukur açılır, ama yine de *başımı* sallarım. *Evsiz kalmaktan iyidir*, diyorum kendime. *Çaresiz kalmaktan iyidir*.

"Bu geçici bir ateşkes," diyorum onlara. "Ama evet, sizinle geleceğim."

Önde Gio sevinç ılığı atar ve bu hareketin etkisiyle direksiyonu sarsınca nefesim kesilir

ve araba bir an yana yalpaladıktan sonra tekrar şeridine döndü. Lex homurdandı ve Nolan, öne eğilip arkadaşını dövmeye hazır gibi görünüyordu. Neyse ki ikisi de ellerini kendine sakladı, muhtemelen Gio'ya zarar verip arabayı tekrar tehlikeye atmamak için. Gio ise bana o şeytani gülümsemesiyle sırıttı.

"Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun, değil mi, Prep Girl?" diye sorar.

Cevabı ağzından çıkmadan önce bile korkuyorum, ama çıktığında koltuğa gömölüp döşemenin içinde kaybolmak istiyorum çünkü onun haklı olduğunu biliyorum. Herkes bunu düşünecek, önümüzdeki hafta bitmeden öğrenecek ve bunu engellemek için yapabileceğim hiçbir şey yok.

Gio, dikiz aynasından bana bakarken gülümsemesi imkansız bir şekilde daha da genişliyor. "Artık bir Akrep Kızısın, Juliet Donovan."

JULIET

Ş okulda birkaç gün geçtikten sonra, herkesin benim durumumun yeniden değiştiğini fark etmesi beni şaşırttı.

farkına varması birkaç gün sürdü. Kim ilk fark etti ya da nasıl fark etti bilmiyorum, ama her gün onlarla birlikte gelip gittiğim için olduğunu sanıyorum. Eğer öyle değilse, o zaman kesinlikle futbol antrenmanlarında, onları beklerken tribünde oturup beni Nolan'ın evine ya da işe götürmelerini beklerkenki görünüşümdür. Her halükarda, aynı rutine geri dönmek kolay değil. Kolay olmalı, ama yaşadığım onca şeyden sonra...

Aramızdaki güvensizlik iplikleri hala devam ediyor. Ne kadar istesem de, bu bir ilişki değil.

"Ee..." Roquel, bugün dolabımın altında biriken yeni çöpleri görünce yüzümü buruştururken, Converse ayakkabılarıyla koridorun zeminini sürtüyor. Megan işini gerçekten ciddiye almış. Artık sadece kullanılmış tamponlar ve sandviç ambalajları değil. Notlardan biri açıldığında, seri katil tarzında yazılmış, kaba bir yazı görünüyor.

Şehirden git yoksa...

Aman Tanrım, bir tehdit, ne orijinal.

"Jules?"

"Hmmm?" Kafamı kaldırıp notu diğerlerinin yanına yere bırakıyorum. Notu ve beni sırayla bakıyor.

"Bunun için endişelenmiyor musun?" diye sorar.

"Pek değil." Megan ve onun gibi kızlar, onlara zaman ayırırsam ancak o zaman eğlenirler, bunu çok iyi biliyorum. Ben de Megan gibiydim. Silverwood Prep'te kimin gruba gireceğine, kimin çıkacağına ben karar verirdim. Başkaları umurumda değildi. Sadece kendime odaklanmıştım. Tanıdık bir utanç duygusu içimi kaplar ve bir kez daha dolabıma bakarım.

"Tamam." Roquel kelimeyi uzatarak söylüyor. "Kötü bir fikir gibi görünüyor, ama sen sensin. Tehditleri umursamamana şaşırmamalıyım."

"Umursamıyorum," diye onaylıyorum. "Tehditler eylem değildir."

Bu sözlerim üzerine sessizleşir ve ben dolabımda günün geri kalanında ihtiyacım olacak kitapları ararken uzun bir süre öyle kalır.

"Onlar ne olacak?" diye sonunda sesini yükseltti ve "onlar"ın kim olduğunu sormama gerek kalmadı. "Onlara resmen geri döndün mü? Nolan Pierce'la mı kalacaksın?"

Hemen cevap vermedim. Nolan'ın evinde bıraktığım eski sırt çantama ders kitaplarını ve kalem kutumu tıktırırken ne diyeceğimi düşündüm. Bir sonraki zil çalana kadar aklıma hiçbir şey gelmedi ve cevap alamayınca Roquel öfkeyle nefesini verdi.

"Seni daha akıllı sanmıştım," diyor sertçe. "Yeni bir yer bulacağını sanmıştım."

Dolabımı kapatırken metalin metale çarpması sesi koridorda yankılanır ve ben ona dönüp kaşlarımı çatarak sorarım. "Neden umurunda ki?" derim, çantamı omzuma daha yukarı çekerek. Yürümeye başlarım, o da peşimden gelir.

"Sen... sen benim arkadaşımsın," der.

"Bayan Lee, gömleğiniz tamamen aşağıya inmeli," diye seslendi kadın öğretmenlerden biri, açık bir sınıf kapısından geçerken.

Roquel inler ve beline sıkıştırdığı tişörtün kumaşını bağlamak için kullandığı saç bandını çözmek için arkasına uzanır. Tişörtü düz karnını örtmek için geri düşerken, saç bandını öğretmenin görebilmesi için havaya kaldırır. "Öyle kal," der kadın.

Koridorda ilerleyerek bir sonraki dersimize doğru yürüyoruz ve tam da beklediğim gibi, köşeyi döndüğümüz anda, gömleğini istediği gibi yeniden bağlar. "Arkadaşın olarak," der Roquel. "Tekrar istismar edileceğinden endişelenmeden duramıyorum.

. Seninle bu kadar uzun süre kalmanın bir nedeni vardı. Sana bir şey yaptılar."

Bana güvenmemi sağladılar ve sonra bu güveni bozdular, en azından ben öyle düşünüyordum. Ama tüm kanıtlar birikiyor ve artık bunu görmezden gelemem. Binamı yakmak için bir nedenleri var mıydı? Evet. Geri dönmeyi reddettikten sonra beni ellerinde tutmak için. Ama bu sefer, bu benim seçimim. Beni zorlamadılar.

"Bana arkadaş edinmem gerektiğini söylemiştin," diye hatırlattım ona.

Roquel, kısa ve dalgalı siyah saçlarını eliyle karıştırarak hayal kırıklığını gösterdi. "Evet, biliyorum, ama bunlar Akrep Kralları. Seni sikmek için kullanmaya çalışmadıklarını nereden biliyorsun?"

Bunu bilmiyorum, ama yine de duymaktan nefret ediyorum. "Kendime bakmayı biliyorum kendimi korumayı biliyorum," diyorum. "Aylardır yapıyorum.

Akrep Kralları'nın bana yapamayacağı bir şey yok."

Bana attığı bakış hoş değil. Hatta Roquel beni boğazlayacak gibi görünüyor. Ancak sınıfın kapısına ulaştığımızda ve son zil çaldığında, yavaşça nefes verir ve yanımdan geçerken parmak uçlarıyla koluma dokunur. "Sadece söz ver," diyor, sesini alçaltarak ve gözlerini sınıfın arkasında oturan adama çevirerek. Lex kaş

"Sadece söz ver," diyor, sesini alçaltarak ve gözlerini odanın arkasında oturan adama çevirerek. Lex kaşlarını bize doğru kaldırıyor ama aksi takdirde hareket etmez. "Onlardan uzaklaşman gerekirse, bana gelirsin."

İçimde bir şey yumuşadı. En son ne zaman biri beni bu kadar önemsemişti? Beni yatağa atmak ya da bana istediğini elde etmek için bir araç olarak gördüğü için değil, ama... bir arkadaş olarak. Roquel ve Mads benim tek gerçek arkadaşlarım ve Roquel bazen uçarı olsa da, işime ihtiyacım olduğunda bana iş bulan oydu. bana kalacak bir yer verdi. O benim yanımda ve tekrar birinin yanımda olması çok güzel.

"Söz veriyorum," diyorum. "Teşekkürler."

Kafasını eğip hızla yerine oturur, öğretmen sınıfa girip slayt gösterisi için ışıkları kapatırken ben de yerimi bulurum. Ders boyunca Lex'in bakışlarını ensemden hissediyorum. Arada sırada kaşlarımı çatarak ona bakıyorum. Lex yakalanmayı umursayan bir tip değil. Gözlerini hiç ayırmıyor ama bir sorusu ya da isteği olduğunu gösteren hiçbir işaret de vermiyor. Sadece oturup, kolumdaki tüyler diken diken olana ve öğretmen öksürerek dikkatimi tekrar çekene kadar bakıyor.

Ders biter ve zil çalar. Koltuğumdan kayarak kalkıp eşyalarımı alırım. Roquel bana bakar ama Lex yanıma gelir gelmez odadan çıkıp koridorda kaybolur. Nefes verip gölgeme bakarım.

"Bodyguard'a ihtiyacım yok," diyorum. "Şimdi danışmana gidiyorum."

Lex'in dumanlı bakışları benimkilere sabitlenir. Uzun, neredeyse piyano tuşları gibi mükemmel parmaklarını süsleyen birkaç gümüş yüzüğü olan elini kaldırır ve koyu renkli saçlarının büyük bir kısmını kenara iter. "Koruma değil," diye mırıldanır. "Sadece yürüyoruz."

Gözlerimi deviriyorum. "Ders falan yok mu?"

Omuzlarını silkiyor. "Belki var. Belki yok. Neden?" Başını eğiyor, saçları tekrar yerine düşüyor ve onu neredeyse çocuksu gösteriyor. Bir anlık anı zihnime çarpıyor. SUV'sinin arkasında kucağında otururken bana bakan o koyu metalik gözler, yüzüne düşen saçları. Hemen o anıyı kafamdan silip kapıya doğru yürüyorum.

"Önemli değil." Sözlerim boğuk mu geliyor ona? Bana öyle geliyor ve lanet olsun, ne düşündüğümü ya da onun yanında olmanın duyularımı nasıl altüst ettiğini bilmesini istemiyorum, özellikle de bu düzenli olacaksa.

Lex boğazının derinliklerinden bir uğultu çıkarır ve bu ses ruhumu titretir. *Lanet olsun* bu sese. Yüzünü benim... *Hayır! Kesinlikle olmaz.*

Kafamı sallayıp daha hızlı yürüyorum. Danışman odasının kapısı görüldüğünde, gölgemden uzaklaşmak için neredeyse koşarak oraya doğru ilerliyorum. Onun bu kadar yakınında, bu kadar yakınında olması beni tedirgin ediyor. Kapıyı açtığımda bana eliyle gitmem için işaret ediyor ve ben de ona aynı şekilde el sallayarak bir an sonra Bayan Beck'in karşısındaki ucuz ve rahatsız koltuğa kayarak oturuyorum.

Oda potpuri kokusuyla doludur, neredeyse çamaşır suyu ve temizlik spreyi kokusunu bastırmaktadır, ama çok da değil. Burnumu kırıstırıp koltuğumda kendimi düzeltirken, Bayan Beck bilgisayarına bir şeyler yazmayı bitirir ve bana o yavan gülümsemesiyle döner.

"Hoş geldiniz, Bayan Donovan." Cevap vermedim, bunun yerine sırt çantamı yere bırakıp koltuğun altına tekmeledim ve bacak bacak üstüne attım. "Son konuşmamızdan bu yana diğer öğrencilerle fazla sorun yaşamadığınıza sevindim."

Bunun nedeni, öğretmenlere veya Müdür Long'a gitme zahmetine girmedığım içindi - en azından müdür makul birine benziyordu - ve Megan ve arkadaşları daha akıllı davranmaya başlamıştı. Ama bunları söyler miyim? Hayır.

"Bugün konuşmak istediğin bir şey var mı?" diye sordu Bayan Beck.

"Buraya daha ne kadar gelmem gerekiyor?"

Sahte gülümsemesi titrer, ama iyi bir oyuncu, gülümsemesini korumayı başarır. "Buraya gelmekten hoşlanmıyor musun?"

"Buraya gelmemi istemiyorsun," diyorum. "Neden isteyeyim ki?" "Bu doğru değil."

Nişanlım intihar etti. Onunla ilk tanıştığımda söylediği sözler kafamda yankılanıyor. Öğrencileriyle konuşabileceği konuların sınırlarını aştığını

ama ben normal bir öğrenci değilim. Ben, onun da dahil olmak üzere birçok insanın hayatını mahveden adamın temsilcisiyim.

Onun yaşlanmayan güzelliğinden başımı çevirip pencerelere bakıyorum, bugün gökyüzünün açık olduğunu fark ediyorum. Birkaç saniye daha sessizlikten sonra Bayan Beck iç çekiyor.

"Bazı sorunlarını çözdüğümüzden emin olana kadar seni danışmanlıktan çıkaramam," diyor.

"Peki bu sorunlar nelerdir?" diye soruyorum, başımı tekrar ona çevirerek.

Bir kaşını kaldırdı. "Öfke kontrolü. Otorite figürlerine karşı gelme. Olumsuz tutum. Arkadaş edinme isteksizliği ve yetersizliği..."

Üst dudağım kıvrılır. "Arkadaşlarım var."

Bayan Beck koltuğunda dikleşir ve dudaklarını sıkıştırır. "Ve?" diye sorar.

"Ve ne?"

"Diğer sorunların ne?"

"Öfke kontrolü sorunum yok," diyorum. "Babamın sorunları yüzünden bana zarar vermek isteyen insanlar var."

"Burada diline dikkat et," diyor. "Bunu da listeye eklemeliyim."

Gözlerimi deviriyorum. "Lütfen." Derin bir nefes alıyorum. "Sanki sen küfür etmiyormuşsun gibi." "Etmiyorum."

Yalancı.

Sanki ne düşündüğümü tam olarak biliyormuş gibi, gülümsemesi geri gelir ve bu sefer daha samimi gelir. Gözlerine kadar ulaşır. "Kelimeler önemlidir," der. "Söylediklerimiz ve inandıklarımız. Yazdığımız ve söylediğimiz kelimeler bizi etkiler."

Çok güzelsin, Juliet. Kendine çok iyi bakıyorsun. İnsanların seni izlemesinden hoşlanıyorsun, değil mi? Dokunmalarına izin vermediğin şeyleri görmelerinden hoşlanıyorsun, ama bana dokunmama izin veriyorsun, değil mi?

Keskin ve acı bir şeyin kötü tadı ciğerlerimi dolduruyor, boğazımın arkasına yapışıyor boğazımın arkasına yapışıyor ve dilime sızmak üzere. Bayan Beck, artık odada onunla birlikte oturmadığımı, ama söylediklerini hala duyabildiğimi fark etmeden devam ediyor.

"Kelimeler, kimsenin kullandığının farkında olmadığı silahlardır," diye devam ediyor. "Senden iki kat daha büyük birini yere serebilir veya seni uçuyormuş gibi hissettirebilir."

uçuymuş gibi hissettirebilir. Savaşlar silahlar ve bombalarla kazanılmaz , askerlerle kazanılmaz, kelimelerle, iyi bir liderin halkını ilham verme yeteneğiyle kazanılır. Yani, hayır Juliet, ben küfür etmiyorum."

O haklı. Kelimeler tehlikeli silahlardır. O kadar açık bir şekilde söyleyene kadar farkında değildim, ama o kelimeler geceleri uykumu kaçırıyor.

Güzel kız... güzel kız...

Bunu istiyorum. Bunu istemiyorum. Sen bunu istiyorsun.

Midem kramp giriyor ve boğazım düğümleniyor. Cildim yanıyor, giysilerim çok yakın, çok fazla. Isıtıcı çalışıyor ve sesiyle neredeyse koltuğumdan zıplayacağım. *Neden bu kadar gürültü var?*

"Juliet?" Adımı duyunca başımı kaldırıyorum ve Bayan Beck masasından öne eğiliyor, kaşları çatılmış. "İyi misin? Biraz solgun görünüyorsun."

Elimi alnıma götürüp siliyorum. Elim terden nemli. "İyiyim." Yine yalan. Sigara ya da biraz ot lazım.

Beni sakinleştirecek bir şey. Bu da demek oluyor ki, bu danışmanlık seansını bir an önce bitirmem gerekiyor. "Sizi rahatsız ediyorsa, küfür etmemeye çalışacağım."

Bayan Beck, benden böyle bir taviz beklemiyormuş gibi gözlerini kırıştırır, ama umurumda değildir. Geriye yaslanır ve başını sallar. "Peki, çok teşekkür ederim," diye mırıldanır. "Çok olgunca bir davranış."

Başımı salladım, sanki vücudumun her bir parçası yavaşça ayrılıyormuş gibi hissettim. Ayak parmaklarım ve el parmaklarım karıncalanıyordu. Saate baktım. Ne kadar zamandır buradaydım? Hayır. Yirmi dakika bile olmamıştı. Harika.

"Sizinle konuşmak istediğim bir konu daha var," diyor Bayan Beck, masasının kenarına birkaç kağıt iterek bilgisayarının başına dönüyor. "Bay Morpheus Calloway'den bir mektup aldım. Yaşam koşullarınızla ilgili bazı endişelerini dile getirmiş ve..."

"Ona benim hakkımda hiçbir şey söyleyemezsiniz," diye kesiyorum sözünü. "Bu yasa dışı."

Danışman bir an durup bana baktı. "Özel bilgilerinizi kimseye vermedim, Bayan Donovan," dedi, dudakları aşağı doğru kıvrıldı. "Ama onun endişeleri benim de endişelerimi uyandırdı. Silverwood Prep'ten transfer talebinde bulunduğunuzda ev adresinizin, maalesef birkaç hafta önce yanan apartmanlardan biri olduğu anlaşıyor."

"Bunun ne önemi var?" Koltuğumda kıpırdanarak saatime bakıyorum. Zaman dolmadan çıkamayacağım. Bunu zaten biliyorum.

"Güvenli bir yerde olduğunuzdan emin olmak istiyorum." Bayan Beck'in sesi, hemşirelerin ve ben bundan nefret ediyorum. "Morpheus senin amcan..."

"O değil!" Artık dayanamıyorum. Dişlerimi sıkıp ona öfkeyle bakıyorum. "Morpheus Calloway babamın iş ortağıydı," diyorum ona. "Bunu biliyorsun, Silverwood'daki *herkes* biliyor. O benim amcam *değil* amcam değil." Bana şaşkın şaşkın bakıyor ama ben devam ediyorum. "Bana bu saçmalıkları anlatma. Sen de benden nefret ediyorsun. Herkes kadar."

"Juliet. Ben senden nefret etmiyorum..."

Onun sözünü bitirmesine izin veremem. "Bu iş bitti." Ayağa kalkıp çantamı alıyorum. "Juliet!" Kalbim göğsümde güm güm atıyor. Kapıya doğru dönerken, sandalyesinin yerden sürtündüğünü duydum ve o keskin, çok yüksek ses, bardağı taşıran son damla oldu.

Kaçıyorum. Danışman odasından, koridordan ve o beni geri çağıramadan okul binasından dışarıya. Nereye gittiğimi bilmiyorum. sırtımda sırt çantam çarpıyor, ama buradan uzaklaşmam gerektiğini biliyorum.

JULIET

Resmi olarak Nolan'ın evine taşındıktan ve Gio'nun beni uyardığı gibi bir Akrep Kız'a dönüştükten birkaç hafta sonra, okuldan sonra kendimi tribünde buluyorum. Bana ait olmayan, onlarınkinden biri olan büyük bir kapüşonlu sweatshirt'e sarılmış

kapüşonlu bir sweatshirt'e sarılmış, ders kitabını karıştırıp, içine yapıştırdığım küçük yapışkan kağıtlara notlar alıyorum. Ara sınavlar yaklaşıyor ve son karne notlarıma bakılırsa, Eastpoint Üniversitesi'ne kabul edilmek için daha çok çalışmam gerekiyor.

Büyük bir şaşkınlıkla, Akrep Kralları'nın hepsinin kas gücü ve beyin gücü olmayan insanlar olmadığını gördüm. Aslında, Lex tüm erkekler arasında en iyi notları alan öğrenci ve sık sık Nolan'ın evinde bizimle birlikte çeşitli konuları çalışıyor.

Şimdi burada oturmuş, soğuktan donarken, onlar sahada koşturup duruyorlar, koçları ısıklık çalarak ve bağırarak onlara devam etmelerini söylüyor. Metal bir ses ve ardından gelen yüksek bir küfür sesiyle başımı kaldırıp Roquel ve Mads'i bulmak için dönüyorum.

"Ne yapıyorsunuz burada?" diye soruyorum, ikisi yanıma gelince kitabımı kapatarak.

"Burada ne yapıyorsunuz?" diye soruyorum, ikisi yanıma gelince kitabımı kapatarak. Roquel yere çöküyor ve sonra çığlık atıyor.

"Kahretsin! Çok soğuk!"

Gözlerimi devirdim ama ayaklarımın yanındaki sırt çantama uzandım ve fazladan bir kazak çıkarıp ona uzattım. O da minnetle aldı ve üzerine oturmadan önce yere koydu. Mads diğer tarafıma oturdu, soğuktan hafifçe yüzünü buruşturdu ama Roquel kadar rahatsız görünmüyordu.

"Tamam, kıçın iyi oldu," diyorum dudaklarımı büzerek. "Tekrar ediyorum: Burada ne işiniz var?"

"Nasıl olduğunuzu görmeye geldik," diyor Mads.

"Ve bu hafta sonu afterparty'ye gidip gitmeyeceğini sormaya," diye ekledi Roquel.

"Afterparty mi?" İkisi arasında kaşlarımı çatıyorum.

"Uh, evet?" Roquel omzuma kendi omzuyla hafifçe çarptı. "Sana henüz söylemediler mi? Bu Cuma maçtan sonra bir şenlik ateşi partisi daha olacak. Scorpion Kings'in katılmaları neredeyse zorunlu

Çünkü onlar futbol takımında ve onların Akrep Kızı olarak senin de orada olman gerekir."

Yüzümde somurtkan bir ifade belirir. "Ugh, bana öyle deme."

Roquel kahkahalarla güldü. Aslında, lanet olası kahkahalarla güldü, sanki kötü bir cadı gibi. "Artık herkes sana öyle diyor." Sanki ben bunu bilmiyormuşum ve bundan nefret etmiyormuşum gibi.

Mads bacağıma nazikçe vurarak dikkatimi kendine çekiyor ve bana anlayışlı bir bakış atıyor. "Sadece kelimeler," diyor sanki telafi ediyormuş gibi. "Bir anlamı olmak zorunda değil."

Okul danışmanını son gördüğüm anı hatırlıyorum ve Bayan Beck'in sesi kafamda yankılanıyor: *Kelimeler önemlidir... Kimse kullanıldığını bile fark etmezsin.*

Boğazımın dibinde biriken safrayı yutuyorum. "Evet, şey..." Kafamı sallıyorum. "Herkesin artık bana ait olduğumu düşünmesi canımı sıkıyor."

"Aslında öyle sayılır," diyor Roquel ve ben ona hırlamak istiyorum. O ise umursamadan omuz silkiyor. "Bu mutlaka kötü bir şey değil," diyor. "Bu sayede Megan ve arkadaşlarını senden uzak tutmayı başardılar."

"Bu, dolabıma pislik atmalarını engellemiyor," diye mırıldanıyorum, koridorda omuzlarıma vurup tıslayarak hakaret etmelerinin neredeyse tamamen ortadan kalktığını kabul etsem de.

Roquel başını yana eğdi, dikkatini bizim altımızdaki sahada bir şeye taktı. Ben de başımı aynı yöne çevirdim ve sahada kenarda duran Lex'i gördüm. Kaskı çıkmış, koyu renk saçları yüzünden çekilmişti ve soğuk havaya rağmen terden sırılsıklamdı. Gatorade şişesini dik dik içtiği sırada gözleri benimkilere takıldı. Midem sıkıştı.

Diğerlerinden intikam almak için onunla seviştiğim o gecedan bu yana haftalar geçti ve itiraf etmekten nefret etsem de, muhtemelen hayatımın en iyi sekslerinden biriydi. Scorpion Kings'e kıyasla Bran pek iyi bir partner değildi. Aramızdaki ilişkiler zaten yeterince karmaşık, bu yüzden üçünü bu tür bir ilişkiye teşvik etmeli miyim, emin değilim.

"Ee..." Roquel tereddüt eder, merakla sesini bana çevirir. "Sormak zorundayım, hangisiyle yatıyorsun?"

Ben inlerken Mads öne eğilir ve arkadaşımıza etkilenmemiş bir bakış atar. "Ona baskı yapmayacağına söz vermiştin," der Mads, sesinde bayağı bir sinirlilik vardır.

"Onlara geri taşınalı haftalar oldu," diye sızlanıyor Roquel. "Sormadım ama bilmem lazım. İçimi kemiriyor."

"İstersen seni dışarıda öldürebilirim," diyorum. Mads, şaka yaptığımı düşünerek yanıma vuruyor. Şaka yapmıyorum.

"Yeter, ikiniz de," diye bağırır Mads. "Sen de benim kadar bilmek istiyorsun!"

Elimi havada sallayarak, Mads'in Roquel'in itirazına cevap veremeden sözünü kesiyorum. "Hiçbiriyle yatmıyorum." *Artık* yatmıyorum, diye içimden ekliyorum.

Roquel burun kıvrıldı. "Sanki inanacakmışım gibi."

"İstedigine inan." Diğerleri zaten inanıyor ve bu doğru olduğu anlamına gelmez.

Üçümüz arasında sessizlik çöküyor ve hepimiz sahadaki aksiyona geri dönüyoruz. Lex diğerlerinin yanına çağrılıyor ve o ve Silverwood Scorpions futbol takımının geri kalanı antrenmanlarına devam ediyor.

Bu sırada, Roquel'in bahsettiği afterparty'yi düşünüyorum.

bir partide kendime ne olacağı konusunda endişelenmeden eğlenmemiştim.

Ancak bir şey kesin. İtiraf etmek istemesem de, Akrep Kız olmaya alıştım. Sanki etrafımda bir balonla dolaşmak gibi. Elbette, hala kötü bakışlar var, dolabıma konulan saçma sapan şeyler var, ama genel olarak, başa çıkamayacağım şeyler değil. Onların hakimiyeti altındaki hayat... öyle düşünmekten nefret etsem de, daha kolay.

"Geleceğim," diye karar veriyorum sonunda. Mads'in kaşları karışmış bir şekilde çatılıyor, ama Roquel ne demek istediğimi çok iyi anlıyor ve çılgık atarak kollarına atlıyor.

"Evet, harika!" Beni daha sıkı sarar. "Bu çok harika olacak. Seni beyaz kız *gibi* sarhoş edeceğiz!"

Gözlerimi devirdim ama sarılmaya aldırmadım. "O kadar sarhoş olacağımı sanmıyorum," itiraf ettim, "ama birkaç bira içmekten çekinmem."

"Harika olacak," diye ısrar eder Roquel, heyecanını zorlukla bastırarak vücudunu bana sürter. "Göreceksin."

Bakışlarımı tekrar Mads'e çeviriyorum. "Sen de geliyorsun, değil mi?" diye soruyorum. "Seni bırakayım mı?"

Mads düşünceli bir ifadeyle bana bakar. "Aslında işten fazla mesai aldım, bu yüzden bu sefer gelemeyeceğim."

Afterparty'ye olan ilgim, sözleri ağzından çıkar çıkmaz azalır, ama bu, Roquel'in gelmem için neden bu kadar ısrarcı olduğunu açıklıyor. Mads'in dışarıda olduğunu bilseydi, her zaman takılmaya çalıştığı takım üyesiyle sohbet edemeyeceği için başka birinin de orada olmasını istemesinin mantıklı olduğunu anlıyorum. Onun Mads'e ilgi gösterdiği tek yerin partiler olduğunu hissediyorum. Bir yanım ona daha iyi birini bulmasını, onu gerçekten önemseyen ve yatıp yatmayacağına bakmayan birini bulmasını söylemek istiyor, ama bu beni ilgilendirmez.

"Oh, peki, umarım iyi bahşış alırsın," diyorum yetersiz bir şekilde. Mads gülümsüyor ve başını sallıyor. "Ben de."

"Normal kıyafetlerinle afterparty'ye gidemezsin," diyor Roquel aniden, benden uzaklaşarak. "O ortama uygun giyinmelisin."

Başka bir inilti daha çıkmak üzere. Büyük bir çaba sarf ederek onu geri yutuyorum. "Hava çok soğuk olacak," diye hatırlatıyorum ona. "Kulübe gider gibi giyinmeyeceğim."

Roquel koluma yapışır ve beni sallar. "En azından eşofman altı ya da tayt giymeyeceğine söz ver," der. "Dekolteli bir bluz giyer misin lütfen?" Göğsümün yanına dokunur ve ben çığlık atarak ondan uzaklaşır, göğsümü avuçlayarak ona bakarım. "Senin bu kadar çok şeyin varken geri kalanımızın hiçbir şeyi olmaması haksızlık." Kendi biraz düz göğüslerine bakar ve sonra bana kaşlarını çatarak bakar. "Sen mallarını göstermeye bile zahmet etmiyorsun."

"Belki de ben lanet bir süpermarket değilimdir," diye tersliyorum. "Vücudum birinin satın alacağı bir 'mal' değil."

Gözlerini devirdi. "Ne demek istediğimi biliyorsun."

Hala göğsümün yanını avuçlayarak, sert metal tribün koltuğunda biraz kayıyorum. "Ben kendi giydiğim gibi giyineceğim," diye mırıldanıyorum. "Bununla başa çık."

Roquel itiraz edecekmiş gibi ağzını açıyor ama daha sözünü bitirmeden futbol koçunun yüksek sesli düdüğü yankılanıyor. Üçümüz aşağıya bakıyoruz ve antrenmanın bitmek üzere olduğunu görüyoruz. Kaşlarımı çatıyorum. Kesinlikle henüz bitirmemişlerdir.

İstismara uğrayan göğsümü bırakıp cebime uzanır ve erkeklerin saklamam için ısrar ettikleri telefonu çıkarırım. Saat, düşündüğümünden çok daha fazla ama onlar sadece birkaç saattir uğraşıyorlardı. Sanki düşüncelerimin yönünü hissetmiş gibi, Mads yanıma çarparak dikkatimi çekti.

"Büyük maç haftasında antrenmanlar genellikle çok uzun sürmez," diye mırıldanıyor. "Bu, oyuncuların çok yorulmamaları için."

Eski sevgilisi futbolcu olduğu için bunu biliyor mu acaba? Muhtemelen. O zaman o pislik herife ne oldu acaba? Tek bildiğim, o pislik herifin ikisinin seks videosunu yayarak hayatını ve itibarını mahvettikten sonra onların seks videosunu yayarak hayatını ve itibarını mahvettikten sonra ortadan kaybolduğunu biliyorum. Üniversiteye falan gitti herhalde.

Merak etsem de, böyle bir şeyi sormamayı biliyorum. Mads, başına gelen saçmalıklardan hiç bahsetmedi. Roquel söylemeseydi, ben bile bilmezdim. Ya da belki bilirdim...

Oyuncular sahadan çıkarken, bazıları yukarı bakıyor ve içlerinden birkaçı, yanımda oturan Roquel'e minnettar gibi görünüyor. Hava durumuna uygun olmayan gereksiz derecede kısa kot etekler giymiş olanların birçoğu, videolarda gördüklerine açmış gibi Mads'e bakıyor.

Mads farkında değilmiş gibi davranıyor, ama sırtının gerildiğini ve omuzlarının hafifçe çöktüğünü görüyorum. Güvenip izin vermeden videolarımı yayınlayan birinin, kıyafetlerim olmadan nasıl göründüğümü bilen bazı birinin, güvendiğim birinin iznim olmadan videolarımı yayınlamayı eğlenceli bulduğu için kıyafetlerim olmadan nasıl göründüğümü bilmesi beni... cinayet işlemeye itiyor. O anda karar veriyorum, Mads'in eski sevgilisiyle karşılaşsam, ona yaptıklarının bedelini ödeteceğim.

"Evet, ben eve gidiyorum," diyor Roquel antrenman bittiği için. "Sonra görüşürüz çocuklar."

Mads ve ben, tribünden atlayıp futbolculara gülümseyerek el sallayan kıza el sallıyoruz. Getirdiğim fazladan kazağı alıp ders kitabımla birlikte çantama koyuyorum. Mads ve ben birlikte ayağa kalkıp biraz daha yavaş da olsa aşağı iniyoruz.

Çocuklar eşyalarını toplayıp duş almayı bitirene kadar —ya da daha doğrusu Gio ve Lex duş alırken, Nolan her zamanki gibi eve gidene kadar bekler—ben Nolan'ın motosikletinin yanında dururken Mads çoktan gitmiştir.

"Sen benimle gel," diyor Gio, Firebird'ünü işaret ederek.

Kaşlarımı çatıyorum. "Ne? Neden?"

"İşim var," diye cevaplar Nolan, yanımdan geçerken, elinde tuttuğu kaskı almak için kalçama dokunur. Benimle birlikte motosiklete bindiğimde kask takmamı zorlar, ama kendisi takmaz.

O aptal herif, ama şimdi onu çözüp kendi kafasına uydurmak için kayışını gevşetirken izliyorum. "Gio, ben eve geldiğimde seni buraya getirecek."

"İş mi?" diye tekrar ediyorum, gözlerimi ona dikerek. "Yoksa iş mi?" Ne demek istediğimi sormalarına gerek yok. Omuzlarının gerginliğinden

siyah tişörtünün altında gerginlikten, niyetimi anladığını biliyorum.

Nolan bana karanlık bir bakış attı. "Cevabını bilmek istemediğin sorular sorma, Jules," diye uyardı. Bu, bilmem gereken her şeyi anlatıyordu. Nolan bugün çalıştığı garağa gitmeyecekti. Darrio Vargas için bir şey yapacaktı.

Dişlerimi gıcırdatıyorum ama bir şey söylemeden önce belimdeki tutuş eases ve Lex beni yakalayıp motosikletten çekerek kocaman bir ayı kucaklamasıyla sarar. Yüzümün ezildiği göğsüne doğru homurdanırım.

"Hâlâ sinirliyim," diye homurdanırım, o beni bırakınca.

Lex gülerек saçımın bir tutamını geriye itip kulağımın arkasına takar. "Sinirlendiğinde de çok tatlısın," der.

Hangisiyle yattıyorsun? Roquell'in az önceki sorusu aklıma gelir. Neredeyse hepsiyle yattığımı öğrenirse ne kadar şok olur acaba? Neredeyse kelimesi burada çok önemli. Nolan motosikletinin koltuğuna bir bacağını atıp kaskını takarken gözlerim yana kayar.

"Hadi," Gio, sürücü kapısı açık ve motor çalışır halde durduğu yerden seslenir. "Gitmemiz gereken bir yer var."

"Öyle mi?"

Lex beni döndürür ve G'nin yönüne doğru iter. "Hadi git, bebeğim," der. "Sonra görüşürüz."

Uzun bir nefes veriyorum ama görev bilinciyle Firebird'e doğru ilerliyorum, aracın etrafını dolaşıp yolcu kapısına varıyorum. Kapıyı açıp içeri kayarken Gio bana kocaman bir gülümseme atıyor.

"Nereye gidiyoruz?" diye soruyorum, ikimiz de arabaya yerleşir yerleşmez ve Nolan'ın motosikleti park yerinden çıkarken yanımızdan hızla geçerken motoru gürültüyle çalışıyor.

"En sevdiğin yere," diyor Gio, gülümsemesi genişliyor. "Cory'nin yerine."

Aynen öyle, ben de gülümsüyorum. Cory'nin spor salonuna dönmeyeli çok uzun zaman oldu ve Gio haklı, burası benim en sevdiğim yer haline geldi, neredeyse kendimi bir insan gibi hissedebildiğim tek yer, bir şekilde repliğim olmayan boktan bir oyunda bir karakter gibi hissetmediğim tek yer. Cory'nin spor salonu, öfkemi sağlıklı bir şekilde sparring yaparak dışarı atabildiğim tek yer.

Yanımda oturan adama bakıyorum. "Bugün benimle çalışacak mısın?" diye soruyorum.

G, gülümsememeye çalışırken dilini yana doğru itiyor. Başaramıyor ama yine de çok sevimli.

Sevimli mi? Ne lan? Burada oturmuş, Scorpion Kings'ten birini "sevimli" olarak düşündüğümün farkına varınca irkiliyorum. Odaklanmam gereken şey bu değil.

"Maç haftalarında antrenmanlar daha kısadır," diyor Gio, Mads'in söylediklerini hatırlatarak. "İstersen seninle sparring yapmak için yeterince enerjim var."

"İstiyorum," diyorum hemen ve bu onu güldürüyor.

Sürücü koltuğundan parıldayan, zengin kahverengi gözleri bana bakıyor. "O zaman bunu bir rövanş maçı say, Prep Girl. Yapabilirsen beni yen."

"Seni yerden yere vuracağım," diyorum ve dilini yanağına bastırmasından onun bana inanmadığını anlıyorum. Sorun değil. Ona bunu kanıtlamaya niyetliyim, onlar sonunda anlayana kadar defalarca.

Ben onların etrafında dolanıp ilgilenmeleri gereken bir kız değilim. Herhangi bir akrep kadar ölümcül olabilirim.

LEX

Rakamlar ve kodlar asla yalan söylemez. İnsanlar söyler. Yalan söyler, hile yapar, çalar; başkalarının hikayelerini ve acısını ödünç alarak kendilerini yüceltir. Bunu bana babam öğretti. Eskiden ondan nefret ederdim, ama o olmasaydı Juliet'e asla yaklaşılamazdım. O olmasaydı, rakamlarda gücümü asla keşfedemezdim.

Sır odamdaki birçok ekranda uçuyorlar, masamın kenarına ve duvardaki resimlere çeşitli renkler yansıtıyorlar.

Onun resimleri. Bir düğmeye tıklayarak bir sonraki algoritmayı saldırı moduna geçiriyorum ve taramayı izliyorum. Multimilyonerlerin her zaman çok sayıda hesabı vardır.

Kişisel. İş. Yurtiçi. Yurtdışı. Gizli. Halka açık.

Allen Donovan'ın masumiyetine dair herhangi bir işaret varsa, onu bulacağım ve eğer masumsa, kanıtı da ortaya çıkacak. Rakamlar manipüle edilebilir, kod bozulabilir, ama sonuçta hepsi insan eliyle birbirine bağlanmış ipliklerden ibarettir. Onları çözüp gerçeği bulacağım. Onun için değil, onun için.

Telefonum titriyor, ekran aydınlanıyor ve dikkatimi monitörlerden dağıtıyor. Yeşil düğmeyi kaydırarak cevap veriyorum ve hoparlöre basıyorum.

"Konuş."

"Bir şey buldun mu?" Hattın diğer ucundaki adam, dinlenilmek istemiyormuş gibi alıcıya fısıldıyor. Muhtemelen istemiyor. Allen Donovan'ın hapishanede cep telefonu olmaması gerekiyor.

"Üzerinde çalışıyorum." Fareyle kod tarayıcıyı bir kenara çekiyorum, tarayıcı onun tüm mevcut ve geçmiş mali bilgilerini derinlemesine inceliyor. Hükümet devreye girdiğinde, onu gerçekten temizlediler. Ancak ilginç olan, onun adına kayıtlı olmayan, işiyle bağlantılı hesaplar. Morpheus Calloway, Donovan'ın ne yaptığını biliyor muydu?

Eğer suçluysa tabii.

"Daha hızlı çalış," diye bağırdı Donovan. "Burada fazla kalamam. Duruşma tarihim öne alındı ve mahkemeye sunacak bir şeyim olmazsa, ben..."

"Yeni tarih ne?" Onu keserek, kaşlarını çatarak yeni bir sekmeye geçip önümüzdeki birkaç ay için planlanan tüm duruşma listesini açtım.

. Duruşmasının öne alındığına dair bir bildirim almamıştım. Bu doğru olamaz.

"Ne?" Donovan'ın sesi titriyor.

Dişlerimi sıktım. "Duruşmanın yeni tarihi ne zaman?" Soruyu sertçe sordum. Nefes nefese cevap verdi ve ben de yazdım.

Hiçbir şey yok. Tekrar deniyorum. Yine hiçbir şey yok.

"Yanılıyorsun," diyorum ona, başka bir yol bulmak için adını yazarken bile.

"Hayır, bana bu sabah söylediler" diye ısrar ediyor. İnternetteki tarihi güncellemedikleri mümkün, ama ona söyledilerse, burada da yazması gerekir, özellikle de bana verdiği tarih, asıl duruşma tarihinden haftalar önce.

Birisi bir nedenden dolayı acele mi ediyor?

"Maaşını iki katına çıkaracağım," diyor Donovan. "O kanıtı ihtiyacım var."

Hiçbir para beni daha hızlı çalıştıramaz ve bunun mümkün olabileceği saçma fikrine gözlerimi deviriyorum, ama cevap vermeden önce ekranlarıma bir an daha bakıyorum. Belki de yanlış yere bakıyorum.

"Donovan," diye bağıriyorum. Adam, bir fareyi andıran bir ses çıkarır ve sonra kekeleyerek cevap verir.

"E-evet?"

"Karın hakkında konuş. İşinle bir ilgisi var mıydı?"

Juliet'in annesi hakkında bildiklerime göre, başlangıçta bir gösteriş eşiydi, ama yaşlandıkça Allen Donovan onu terk etmedi. Ailelerine veya ilk eşlerine hiç önem vermeyen çok sayıda zengin erkek gördüm, ama Allen ve Denise Donovan'ın

'ın samimi olmadıklarına dair hiçbir işaret yoktu. Evlilikte kavga yoktu. Metresleri yoktu. Tartışmalar yoktu. Yine de, ilk sorun belirtisinde, kızını geride bırakarak ortadan kayboluyor?

"Ailem hakkında konuşmamam gerektiğini söylemiştin," diyor Donovan.

Burun köprümü sıkarak, telefonumun ekranına yumruğumu vurma isteğine direniyorum. "Kızın hakkında konuşma demiştim," diye hatırlatıyorum. "Karın hakkında konuş, bu işle bir ilgisi var mıydı? İşle bir ilgisi var mıydı? Ondan haber aldın mı? Nerede olduğunu biliyor musun?"

Onu kendim bulabilirim, ama zaman alır. Eğer başka bir isim kullanıyorsa, daha da uzun sürer.

"Ben... ben onun Silverwood'dan ayrıldığını bile bilmiyordum, ta ki biri gelip bana söyleyene kadar," Donovan son anda sözlerini değiştirerek, hatalarından ders alabildiğini ve Juliet ile olan ilişkisi hakkında daha fazla bilgi vermediğini kanıtladı — ben zaten bilsem bile. "İş ortağım bana söylemedi. Artık telefonlarıma cevap vermiyor. Beni suçlu sanıyorlar. Ben suçlu değilim!"

Elimi masaya düz bir şekilde bastırıp nefes alıyorum. Derin bir nefes. Nefes alıp, göğsüm patlayacak gibi olana kadar nefes almaya devam ediyorum. *Bu adam Juliet'in babası*, diye kendime hatırlatıyorum. Onu öldüremem. Juliet onun ölmesini istemezdi. Juliet ne isterse onu alır. Gelecekteki kayınpederimi öldüremem.

Soğuk buz, sinirimi kesiyor. "İş, Donovan," diye tekrar ediyorum. "Ailesi olabilirdi. Bana bir şey ver."

"O... beni tuzağa düşürdüğünü düşünmüyorsun, değil mi?" Donovan'ın nefesi kesildi ve ben zihnimde cep telefonunu fırlatmamak için kendimi hazırladım.

odanın diğer ucuna. "O yapmaz. O lanet olası kaltak bana her şeyini borçlu. Ben —" Neyse ki onu kesmek zorunda kalmıyorum, o benim için yapıyor. "Evet," diyor. "Kaliforniya'da ailesi var."

"İsimleri." Parmaklarım klavyeye geri dönerken, o da isimleri ve onlar hakkında bildiği tüm bilgileri sıralıyor. Arama sonuçlarını girip Denise Donovan'ın son birkaç aydaki tüm faaliyetlerini raporlamak için tarama moduna geçirdim ve derin bir nefes aldım.

"Duruşmaya kadar bir şey bulabilir misin?" Donovan sonunda sorar.

"Ben öğrenince sana haber veririm," derim ve "görüşmeyi sonlandır" düğmesine basmadan önce.

Gizli alanımı dolduran sessizlik, yıpranmış sinirlerimi yatıştırıyor. Müşterilerle uğraşmaktan nefret ediyorum, özellikle de Allen Donovan gibi kurtulamadıklarımın.

Juliet'in babasının tuzağa düşürülmüş olabileceği ihtimalini düşünürken, ikinci bir konuyu araştırmak için parmaklarım klavyede uçuyor. Brandon Pillard ve Avery McDonald'ın tüm sosyal medya profillerini açıyorum. Bir dakika sonra, hepsine girmeyi başardım ve tahmin edin ne oldu? Hayatları sırlarla dolu. Onları geçici olarak küçük düşürmek ve utandırmaktan başka bir işe yaramayacak gereksiz, sinir bozucu sırlar, ama yine de hepsini topluyorum.

Çıplak fotoğraflar. Videolar. Arkadaşların ve ailenin iğrenç, acımasız sözleri. Okul ortamlarında, yeri ne olursa olsun dedikodular yayılır ve Avery ile Bran'ın, gerçek kişiliklerinden çok kendi imajlarına daha fazla önem veren akılsız insanlar olduğu açıktır.

kendi imajlarıyla ilgileniyorlar. Onlar hakkında hızlı bir arama yapıldığında daha fazlası ortaya çıkıyor.

Her şeyi toplamak ve birkaç ipucu içeren detayları göndermek çok kolaydır. Bu bilgiler, en azından benim için, maksimum eğlence için küçük aralıklarla yayınlanmak üzere planlanır. Burada sızdırılmış bir çıplak fotoğraf. Orada bir dedikodunun doğrulanması. Önümüzdeki birkaç ay içinde, Avery McDonald bir zamanlar özenle koruduğu imajının, yaptığı ve söylediği şeylerin ağırlığı altında çökeceğini görecek. Sözde arkadaşları hakkında özel mesajlarda yazdığı tüm kötü sözler, o arkadaşlarına ifşa edilecek. Ailesinin şoförüyle yatmak şoförüyle yatmak? Matematik öğretmeni?

Başka bir itiraf bulduğumda üst dudağım tiksinti ile kıvrılıyor. Silverwood Prep'in futbol koçu mu? Bu kız kiminle yatmıyor ki? Nasıl bulaşıcı bir hastalık kapmadı — ah, durun. Sonuçlar burada. Hih. Klamidya ve belsoğukluğu. En azından tedavi edilebilir. Silverwood Prep'in geri kalanı onun hakkında ne düşünecek acaba...

Başka bir ifşa hazırlayıp yayınlanacak şekilde ayarladım. Juliet'in eski en iyi arkadaşının dışlanma ve deliliğe doğru yavaş yavaş sürüklenişi tamamlandı. Sırada... Brandon Pillard.

Bir saat kadar sonra, zihnim Allen Donovan'a ve daha da önemlisi Denise Donovan'a geri dönüyor. Gerçekte parayı kimin zimmetine geçirdiğini bildiği için mi ayrıldı? Eğer ona gitmişlerse, benim kodum çoktan yakalanmış olurdu. Allen ile konuşmam sırasında bulunmadığından emin olmak için monitörlere göz attım.

Rakamlar akmaya devam ediyor. Banka hesapları ve parayı saklamak ve biriktirmek için kullanılan diğer tüm yöntemler. İnsanları her seferinde yanıltan tek şey, rahatlığa güvenmek, bildiklerine sarılmaktır. Eğer Aslında parayı Donovan-Calloway şirketinden alan Denise'ti, o zaman bir planı olurdu. Ama hiçbir şey yok. En azından şimdilik.

Ekranındaki rakamların hareketini izlerken saniyeler dakikalar gibi uzuyor. Birkaç tanesi vurgulanıp daha sonra incelemem için ayrı bir klasöre aktarılıyor, ama genel olarak Denise Donovan gerçekten para çalıp ortadan kaybolduysa, çok iyi iş çıkarmış. Fazla iyi.

Aklıma başka bir düşünce geliyor. *Juliet, annesinin gerçek suçlu olduğunu öğrenirse nasıl tepki verecek?* Göğsüm sıkışıyor. Öyle olmadığını ummak istiyorum, ama umut boş bir şey. Ya vardır ya da yoktur.

Bir şeyi ummak, onun gerçekleşmesini sağlamaz. Öyle olsaydı, sikimin ne için var olduğunu anladığım anda Juliet kollarımda ve yatağımda olurdu.

Mükemmel bir dünyada, ayrıldığımız yıllarda onu tanımak için şu anda sahip olduğum becerileri öğrenmeme gerek kalmazdı. Mükemmel bir dünyada, zengin ve ayrıcalıklı bir ailede doğar ve Juliet'in yanında olurdum.

Ama bu doğru olsa bile, geri döneceğimi sanmıyorum. Çünkü o mükemmel dünyada, kardeşlerimle tanışmamış olurdum. Omzumun üzerinden bakınca, ikisini ve Juliet'i gizlice çektiğim fotoğrafı görüyorum. Eastpoint turumuz sırasında çekilmişti ve üçü birlikte yürüyorlardı, Juliet'in yüzü Nolan'a dönük, Nolan'ın yüzü Juliet'e dönük ve Gio, Juliet'in elini tutmaya çalışıyor ama reddediliyordu.

Mükemmel bir dünya diye bir şey yoktur, ama olsaydı, belki de ben zaten o dünyadayım, çünkü tüm bunlar bittiğinde, onlar benim olacak. Kardeşlerim benim olacak
kardeşlerim ve ona sahip olacağım.

JULIET

Erkeklerin homurtuları ve birinin sallanan kum torbasına yumruk attığı tekrarlayan güm güm güm sesleri, spor salonuna adımımızı attığımız anda kulaklarımıza ulaşıyor. Hatta terin bayat kokusu bile beni gülümsetiyor. Eve dönmüş gibi hissediyorum.

Cory, ringde dövüşen iki adamdan uzaklaşıp spor salonunun arkasına doğru ilerler ve gülümseyerek bize yaklaşır. "Uzun zaman oldu," der Gio'ya bakarak. "İyi misin, evlat?"

G kolunu kaldırıp kıvrarak tişörtünün kolunu geri çekerek göstermek için çeker. "Biraz zayıfladım," der. "Bir seans için uğrayalım dedik. Koç sonunda beni tekrar beni sahaya geri döndür."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı ve bakışlarımı ona çevirdim. Son zamanlarda antrenmanlarda daha çok kenarda oturduğunu fark etmiştim, ama oyuna geri döneceğini bilmiyordum.

"Bunun iyi bir fikir olduğuna emin misin?" diye soruyorum. "Daha fazla iyileşmen gerekmez mi?"

Gio kolunu indirip omuzlarıma atar. "Aww, benim için mi endişeleniyorsun, Prep Girl?"

Vücudunun ağırlığı bana yaslanınca yüzüm buruşuyor. "Endişelenmiyorum," diyorum ve onun yanına dokunuyorum.

Benim ekşi ses tonuma rağmen sırtıyor, ama sonra Cory'ye bakıyor. "The Üniversiteler yakında gözlemcilerini gönderecekler," diye itiraf ediyor.

"Haftada birkaç kez uğrarsak, bizi forma sokabilir misin?"

"Bizi mi?" diye tekrar ediyorum. "Ben takımda değilim ki."

Gio kaşlarını kaldırarak bana bakar ve Cory bile sırtar. "Yeniden antrenmanlara başlamak istemediğini mi söylüyorsun?" diye sorar Cory.

"Hayır!" diyorum hemen. "İstiyorum, kesinlikle istiyorum!"

İkisi gülümsüyor ve çok farklı özellikleri olmasaydı, baba ve oğul değil de kardeşler gibi sesleri çıkıyor. Bir an için, göğsümde tuhaf bir sıcaklık hissederek ikisine bakıyorum.

"Hadi, siz ikiniz," diyor Cory, kahkahaları dinince. Başparmağıyla sparring ringini işaret edip bana başını sallıyor. "Eğer antrenman kıyafeti lazımsa

egzersiz kıyafetine ihtiyacın varsa, topluluk dolabında yedeklerim var. Gidip üstünü değiştir ve bize burada buluş."

Heyecanla başımı sallayıp koşarak uzaklaşıyorum. Yirmi dakika sonra, Cory'nin spor eşofmanını ve ona uyan büyük bir tişört giyiyorum ve bugün, çamaşır yıkamayı unuttuğum için hiç bu kadar minnettar olmamıştım çünkü her zamanki sütyenimin yerine spor sütyenimi giymiştim. Gio kendi eşyalarını arabada bırakmış olmalıydı çünkü onu ve Cory'yi ringin yanında bulduğumda, basketbol şortu dışında hiçbir şey giymemişti.

Gözlerim, omuzlarındaki ve karnındaki kaslı vücuduna ve vücudundaki çeşitli dövmelelere kaydı. Bir tanesi diğerlerinden biraz daha yeni görünüyordu, ama

kırmızı ve şişkinlik aşamasını geçmiş olduğu belli. Ben sormadan ringe gelmem için eliyle işaret ediyor ve kısa süre sonra ikimiz de başlık ve boks eldivenlerini giyip ringde birbirimizin etrafında dönmeye başlıyoruz.

Gio hiç vakit kaybetmez. Öne doğru atılır, yumruğunu savurur ve ben eğilerek onun yumruğunu kıl payı kaçırırım. Ayakları üzerinde zıplayan Gio pes etmez. Saldırıları keskin ve hızlıdır, daha önce söylediği "zayıflığı"ndan eser yoktur. Orospu çocuğu. Dişlerimi sıkar ve kendimi saldırmaktan çok kaçarken bulurum.

"Seni kaçırdı kızım," diyor Cory, sanki ben bunun farkında değilmişim gibi.

"Biliyorum!" diye bağıriyorum ve Gio'nun yumruğu bir kez daha üzerimden uçarken başımı eğiyorum. Gio beni ringin etrafında zorla döndürürken saniyeler geçiyor ve onun nefes nefese kaldığı ve bir adım attığını görene kadar bir fırsatı fark etmiyorum.

O farkına bile varmadan, ayağımı uzatıp ikisini birden yere vuruyorum. O matın üzerine yuvarlanıyor ve ben üstüne atlıyorum. O iki kolunu kaldırıp kendini korumaya çalışırken, ben yumruk üstüne yumruk atıyorum. Cory'nin kahkahalarını ve cesaret verici sözlerini duyuyorum, ama tek odaklandığım şey yaptıklarım.

Kalçalarımı daha sıkı bir şekilde yere bastırıp, vücut ağırlığıma altımdaki adama veriyorum ve yumruğumu kafasının yan tarafına indiriyorum. Sonra Gio'nun

kolları tamamen düşüyor ve onun alternatif planını çok geç fark ediyorum. İkimizi döndürüyor ve sırtım mindere çarpıyor, sonra üzerime çıkıyor.

şimdi, aynı savunma hareketiyle ön kollarımı kaldırıyorum, ama bunu yaparken bile, beni vücuduyla bastırmasının baskısı boğazıma safra getiriyor.

Sakin ol, kendime emrediyorum. *Gio bu. Yalnız değiliz. Halka açık bir yerdeyiz. Cory hemen orada.* Yine de Gio yumruğunu ön koluma indirirken, kemiklerimi ağrıtınca, tek hissedebildiğim kasıklarının karnıma sürtünmesiydi. Nefes almaya çalışarak hırıltıyla soluyordum.

Gio'nun sırtından bacaklarımı yukarı doğru kıvrıp, ayak bileklerim boğazına dolanana kadar döndüm ve o boğulurken, onun tutuşundan kurtulup uzaklaştım. Onun beni hemen tekrar yakalayamayacağından emin olunca onu bıraktım.

"Güzel!" diye bağırıyor Cory ve tekrar başlıyoruz.

Seans bittiğinde, her yerim ağrıyor, ter içindeyim ve ilk fırsatta yatağa yüzüstü düşmeye hazırım, ama yüzümdeki gülümseme kaybolmuyor. Cory, iplerin altından çıkarken sırtıma vuruyor.

"Aferin kızım," der. "Onu gerçekten zorladın."

"Bana mı söylüyorsun?" Gio da iplerin altından çıkarken iyi niyetle mırıldanıyor.

Gözlerimi deviriyorum. "Yine de kaybettim," diye hatırlatıyorum.

"Berabere kaldınız," diye tartışır Cory ve ben yaşlı adama kötü bir bakış atarım. "Bana yağ çekmeye çalışma Cory," derim. "Kazanamadığımda bunu kabul edecek kadar kadınıam."

kazanmadığımı kabul edecek kadar kadınıam."

Cory bir anlığına bana bakar, gülümsemesini bastırmak için dudakları seğirir, sonra tamamen düzelir. Omzumdaki eli hafifçe sıkar. "Değişmişsin," der.

Kaşlarımı çatıyorum. "Ne?"

Ama sözlerini açıklamak yerine, sadece başını sallar ve beni bırakıyor. "Hadi, git de bugün harcadığın enerjiyi yenilemek için bir şeyler ye," diyor omzunun üzerinden, ön tezgaha doğru ilerlerken.

Onun arkasından bakarken kaşlarım çatık kalıyor, kafam karışık ve içim içimi yiyor. *Değiştim mi? Ne oluyor lan?*

"Haklı," diyor Gio iç çekerek. "Bir duş daha almam lazım, ama acıkmışım." Bana bakıyor. "Nolan'a dönerken hamburger yemeye gidelim mi?"

"Tabii." Cevabım hızlı. Sonuçta açım, ama yine de Cory'ye dikkatle bakıyorum. Bize el sallayarak veda ediyor ve kiralık spor kıyafetlerini yıkadıktan sonra geri vereceğimi söylediğimde başını sallıyor. Kesinlikle onları almamı bekliyor, ama ben almamalı mıyım emin değilim.

Gio bizi bir drive-thru'ya götürür ve orada müstehcen miktarda çizburger ve patates kızartması sipariş eder. Ben para vermek için uzattığımda, yüzünü buruşturur

ve beni iterek kendi kartıyla ödeme yapıyor. Hayırseverlik hissine sinirlenmeme rağmen, o benim ters tavrımı görmezden geliyor ve ben ona çıkmadan önce yüzüme bir burger tıktırıyor. Yarım saat sonra, Gio beni eve bırakıp eve girmem için el salladığında, karnım tok ve Nolan eve geldiğinde yemesi için fazladan bir çizburger ve patates kızartması kombinasyonuyla daha iyi bir ruh halindeyim.

Akrep Kız olmaya alışabilirim, diye düşünüyorum, kendimi ön kapının paspasının altına saklanmış yedek anahtarla içeri girerken. Ve bu, her şeyden çok, beni çok korkutuyor.

NOLAN

Küçük ot torbasını hazırlık sınıfındaki çocuğun eline bırakıp, pahalı Range Rover'ının kaputundan parayı alıp bisikletime geri dönüyorum. Cep telefonum cebimde titriyor. Aptal birinci sınıf öğrencisinin hızla uzaklaşmasını izlerken, cebinde yeşil kağıtlarla kendini tam bir sert adam gibi hissettiğine eminim. Neredeyse gözlerimi deviriyorum. *Ben de o kadar genç miydim?* Onun yaşında bile ben bir katildim.

Cep telefonumu cebimden çıkarır ve Savino'nun mesajlarına bakarak yüzümü buruşturuyorum. Darrio kayıp. Aslında kayıp sayılmaz, sadece haber vermedi ve şimdi sağ kolu peşimde, Dionysus Lounge'da çalışan Juliet hakkında bir şeyler yapmamı istiyor. Gio saldırıya uğradığından beri Gio saldırıya uğradığından beri muaf olduğum rutin işlerime geri döndüm, ama bunların hiçbirinde Ma-Ri'nin kimi işe alıp kimi alamayacağını denetlemek yok.

Telefonum ikinci kez titredi, gelen mesaj değil, arama. Tereddüt etmeden cevap veriyorum. "Konuş."

"Donovan'ın davasında bir ipucu buldum galiba," diyor Lex.

"Öyle mi?" Bisikletimin koltuğuna geri yaslanıp boynumu yana çevirdim. "Açıkla."

"Küçük bir şey, neredeyse fark edilmez, ama "Ayrıca, Jules'un annesini araştırıyordum."

"Denise Donovan mı?" Indian'ımın gidonunu parmaklarımla okşarken, Juliet'in sosyetik annesi hakkında bildiklerimi düşünerek kaşlarımı çatıttım. "O sadece bir gösteriş karısı değil miydi?"

"Evet, ben de öyle düşünmüştüm," diye onayladı Lex. "Bir nevi. Ama Kaliforniya'da zengin bir aileden geliyor. Hazelwood adında bir okula gitmiş, Eastpoint'in kardeş okulu. Yani Donovan'la evlendiğinde hiç kimse değildi diyemeyiz."

"Tamam, bunun davayla ne ilgisi var?" diye soruyorum. "Onun parası da yok."

Elimi gidondan çektim. "Parası yok da ne demek?"

Lex nefes alır. "Denise Donovan'ın kendi parası olmalıydı, ailesi zengindi ve bir güven fonu vardı, ama ya hepsini harcadı ya da Donovan-Calloway'den zimmetine para geçiren kişi onu da aldı."

"Bu durumda kocası daha olası bir şüpheli olmaz mı?"

"Evet, öyle düşünürsün." Arka planda klavye sesleri duyuyorum. "Ama anladığım kadarıyla Calloway sadece Juliet'i almayı teklif etmemiş, annesini de almayı teklif etmiş. Denise Donovan lüks bir yaşam sürmeye alışkın bir kadın. Kasabayı terk etmesi mantıklı değil ve şüphelendiğim yerlere baktığımda..." Sesi kesiliyor ama bitirmesine gerek yok. Onun ne demek istediğini anlıyorum.

"Orada değildi," diyorum, "ve ailesi de nerede olduğunu bilmiyor."

"Aynen öyle."

Siktir. Elimizi yüzüme sürüyorum. "Parayı zimmetine geçiren onun olduğunu düşünüyorsun."

"Eğer öyleyse, muhtemelen bir adada margarita içip kocasının suçu üstlendiğine gülüyor."

"Ama neden böyle bir şey yapsın ki?" diye soruyorum. "Allen Donovan, diğer gergin pislikler gibi metresleri falan yoktu."

Lex burnunu çeker. "Oh, ilişkileri vardı," diye düzeltir. "İtiraf etmediği için doğrulamak biraz zamanımı aldı, ama bu konuda çok dikkatliydi. Juliet'in bile haberi olduğunu sanmıyorum."

"Tamam, yani sen onun... ne yaptığını düşünüyorsun? Şirketinden para çaldı ve onu aldatması için intikam olarak suçu ona attı mı?" Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Bu yine de neden kızını burada bırakıp gittiğini açıklamıyor." Juliet'in eski hayatında yanında *kimse* var mıydı?

"Bu konuyu daha fazla araştıracağım," diyor Lex. "Ama sanırım yaşlı Donovan'ı ziyaret edip daha fazla ayrıntı almanın zamanı geldi."

"Resmi olarak mı, gayri resmi olarak mı?" diye soruyorum.

Bir sessizlik olur ve Lex'in şeytani, manyakça sırıtışını hayal edebiliyorum. Psikopat herif, Juliet'e herhangi bir acı verdiği için Allen Donovan'ı korkudan altını ıslatmak istiyor muhtemelen. Yarısı bile iyi bir baba olsa bile, Lex'in teorisi doğruysa ve Denise Donovan buradaki gerçek kötü adamsa, onu bu yola o soktu.

"Beni görmesini istemiyorum," diyor Lex sonunda.

İç çekerek kaskımı alıyorum. "Tamam, peki," diyorum, "ama hızlı girip çıkmaya dikkat et. Hapishaneden kaçmak istemiyorum."

Lex güldü. "Gerek yok. Hazırlıkları çoktan yaptım. Muhafızlardan biri bana borçlu. Donovan ile özel bir görüşme ayarlayacak ve sen farkına bile varmadan geri döneceğim.

Telefonu hoparlöre alıp, kaskımı kafama takarken telefonun arkasını motosikletimin benzin deposuna dayadım ve konuşmak için vizörü kaldırdım. "Bu hafta sonu maçı kaçırma," dedim sertçe. "Eastpoint'e bir yetenek avcısı geliyor."

"Merak etme, o zamana kadar dönmüş olurum."

Kaskımı yerine takıp telefonu yaklaştırdım. "Tamam, beni haberdar et. Southside'a dönüyorum."

"Anlaşıldı. Sonra konuşuruz."

Bunun üzerine telefonu kapatıp cebime soktum ve kontağı çevirdim. Indian'ım gürültüyle çalışmaya başladı ve kısa sürede otoyolda uçarcasına ilerlemeye başladım, eve, *ona* dönmek için yolumun üzerindeki büyük araçları geçerek.

JULIET

Hafta sonu geldi ve onunla birlikte Cuma gecesi maçı da geldi. Benim Hafta başında Gio ile yaptığım antrenman ve onun beni sürüklediği diğer tüm spor salonu seansları nedeniyle kaslarım hala ağrıyor. Buna ek olarak, Dionysus Lounge'da ekstra vardiyalar yapıyorum, bu da beni fiziksel olarak on kat daha yorgun hale getiriyor, ama serin alacakaranlık havasında tribünlerde esneme yaparken bunu görmezden geliyorum. serin alacakaranlık havasında esniyorum.

Diğer birkaç öğrenci, kendi gruplarıyla oturduğu yerden bana kötü bakışlar atıyor. Kendi yerimi bulmak için hepsini görmezden geliyorum. Oturup bir elimde patlamış mısır, diğer elimde kocaman bir şişe soda ile rahatladığımda, kalabalığın gürültüsünün üstünde adımları duyuyorum.

Boynumu uzatıp tekrar duyduğumda kaşlarımı çatıyorum, sonra sesin geldiği yeri görünce iç çekip kolumu kaldırıyorum. Roquel, benim oturduğum sıranın birkaç sıra ilerisinde, kalabalığı tarayarak duruyor. adımları üçüncü kez çağırıyor. Üzerinde, fahişelerin giydiği elbiselerle Çarşamba Addams'ın reddedilmiş kostümlerinin karışımı gibi bir şey var.

Siyah elbise, vücuduna sarılmış gibi ve her iki yanında kesikler var, üstünde ise onu sıcak tutacak tek şey sahte kürk bir palto. Bu... biraz korkunç, ama birkaç erkeğin bacaklarını yukarıdan aşağıya, sanki o bir lolipop ve onlar şeker bağımlısıymış gibi süzdüğünü görüyorum, bu yüzden sanırım onun için işe yarıyor.

Sonunda elimi salladığımı görünce zıplamaya başladı ve birkaç adım koşarak birkaç birinci sınıf öğrencisini geçip yanıma geldi. Yaklaştıkça, donacağından emin olabileceği bir kıyafet seçmiş olsa da, en azından topuklu ayakkabı yerine Converse giydiğini fark ettim. Bunu söylediğimde omuz silkiyor ve dalgalı siyah saçlarından bir tutamını kulağının arkasına atıyor.

"Afterparty için arabamda biraz var," diye itiraf ediyor, çünkü elbette vardır.

Kafamı sallayıp ona popcornumdan biraz veriyorum. Bir avuç alıyor ve munching yapmaya başlıyor. Spiker hoparlörden sesleniyor ve kalabalığa her zamanki heyecan verici konuşmasına başlarken, ben tribünleri aramaya başlıyorum. Roquel bana çarpıyor.

"Kimi izliyorsun?" diye sır vermişçesine gülümsüyor. Bu hafta başında bana hangi Scorpion King'le yattığımı sorduktan sonra, gerçekten başka bir erkeği izlediğimi mi düşünüyor? Gözlerimi deviriyorum.

"Üniversitelerin yetenek avcılarını arıyorum,"

diyorum. Sırtışı kaybolur. "Oh. Oyuncular için mi?"

"Evet, bu gece burada bir tane olabileceğini söylediler ve Gio sahaya geri dönüyor."

Roquel kaşlarını çatı. "Bu kadar erken mi? Hâlâ iyileşmesi gerektiğini sanıyordum."

"Saldırıya uğrayalı bir aydan fazla oldu," diyorum. "İyi olduğunu ve her zamanki gibi antrenmanlarına devam ettiğini söylüyor."

"Bu tamamen iyileştiği anlamına gelmez," diyor Roquel ve ben de ona biraz hak veriyorum. G, saldırıya uğramadan önceki formuna dönmek için çok çalışıyor. Onu suçlayamam, ama aynı zamanda futbol da pek güvenli bir spor değil.

Dudaklarımı ısırarak tribünlerdeki insanları inceliyorum. Rakip takımın oyuncularını Silverwood taraftarlarının yuhalamaları eşliğinde sahaya atladıklarında, onları engelleyen afiş yırtılıyor.

"O olabilir," diyor Roquel aniden, elinde bir defterle sahanın kenarında duran bir adamı işaret ederek.

Futbolcu avcısı olarak düşündüğüm tipte birine benzemiyor. Kum rengi kahverengi saçları dalgalı ve modaya göre uzun, ayrıca bir çift Gözlükleri burnunun üzerinde duruyor. Dahası, üzerinde... tüvit mi var? Gözlerimi kısarak öne eğildim. Giydiği pantolon koyu kahverengiydi ve kesinlikle tüvit ceketinin dirseklerindeki yamalarla uyumluydu. Futbolcu avcısından çok üniversite profesörüne benziyordu.

"Hayır, sanmıyorum," diye mırıldandım.

"Şey, scout olabilecek başka kimseyi görmüyorum," diyor Roquel, ağzına bir patlamış mısır tanesi daha atıp düşünceli bir şekilde çiğniyor.

Burnumu kırıstırıyorum, ama maç boyunca adamı gözümünden ayırmıyorum. Adam yerinden kıpırdamıyor, sadece biri konuşmak için yanına geldiğinde ara sıra yer değiştiriyor. Maçın ortasında, Silverwood Scorpions sahada üstünlük kurarken, koçun takımdan ayrılıp adama doğru gittiğini görüyorum. Belki de bir yetenek avcısıdır, diye düşünüyorum, ikisi el sıkışıp bir süre hararetle konuşuyorlar. Sonra, koç yarı zamanında tezahürat ekibi sahaya çıkarken bankta oturanlara başıyla selam verir ve profesör gibi görünen adam, Lex, Nolan ve Gio'nun da aralarında bulunduğu bazı takım üyeleriyle sohbet etmek için oraya götürülür.

Daha yakın bir yere oturup konuşmalarını dinlemek isterdim. Neredeyse koltuğumdan kalkmıştım ki, alçak, erkeksi bir ses adımı çağırdı.

"Juliet."

Omurgamdan buz damlaları akıyor ve yanımdaki Roquel kaskatı kesiliyor. Midemdeki patlamış mısır ve soda geri çıkmak için mücadele ediyor. Ancak bir mucize eseri, dönüp yana bakarken onları midemde tutmayı başarıyorum.

Morpheus sıramızın kenarında duruyor ve daha önce orada olan birinci sınıf öğrencilerin gittiğini fark ediyorum. Rüzgâr yüzüme çarparak saçlarımı geriye savuruyor ve yanaklarıma batıyor. Bir, iki, üç kez yutkunuyorum ve sonunda cevap verebiliyorum.

"Merhaba."

Roquel ikimizin arasına bakıyor ve Morpheus yaklaşırken benim rahatsızlığımı hissetmiş olmalı ki bana doğru eğiliyor. "Merhaba, Bay Calloway," diyor neşeyle ve koltuğundan tamamen kalkıp öne eğilerek elini uzatırken onu öpebilirim. "Ben Roquel, Juliet'in arkadaşıyım."

Morpheus duraksıyor ve gözleri uzun bir süre Roquel'in üzerinde kalıyor. Roquel ise yüzündeki gülümsemeyi bozmuyor ve elini indirmiyor. Morpheus'u iyi tanıdığım için, sosyal beklentilere boyun eğip elini tutup bir kez sallamasına şaşırıyorum.

"Şey, tanıştığımıza memnun oldum, genç bayan." Boğazını temizleyip gözlerini bana çevirir. "Seni de burada görmek güzel, Juliet," der. "Geçen sefer uzun uzun konuşma fırsatı bulamadık..."

"Babamla konuşmayı kestin." Aniden patlayan sözlerim onu cümlesinin ortasında durdurur. Roquel hala ayakta duruyor, bakışları benden ona, ondan bana gidip geliyor.

Dudakları bariz bir sinirlilikle kıvrılır. "Yolunu kesiyorum," diye mırıldanır. "Sanırım... ben... gidip başka bir şey içeceğim." Bana bakar. "Devre arası bitmeden."

İçimde bir isyan patlar. Gitmesini istemiyorum, ama aynı zamanda Roquel dedikoducu biridir. Söyleyeceklerimi duymasını da istemiyorum. Bana bir çıkış yolu verdiği için şaşırmam gerekirdi.

"Çok naziksiniz, teşekkürler Bayan Lee." Morpheus başını salladıktan sonra kenara çekildi ve onun yanından geçmesine izin verdi.

Onun tribünden aşağı inmesini izlerken, onu geri çağırıp kalkan olarak kullanmak isterdim, ama artık çok geç. Omuzlarımı dikleştirip

Morpheus'un gözlerine bakmak
için.

Bir an sonra, yanımdaki boş koltuğu işaret etti. "Ben..."

..."

Ellerimi kapüşonlu ceketimin ceplerine daha da sıkıca sokuyorum. "Burası Özgür bir ülkedeyiz," diye cevap veriyorum.

Sanki daha fazla bir şey söylememi bekler gibi bir an bekledi. Ben bir şey söylemeyince içini çekip oturdu. Pahalı parfümünün baharatlı ve ağır kokusu duyularımı sarstı. Cildim sanki istenmeyen bir dokunuşu bekliyormuşçasına canlandı. Neyse ki Morpheus *bu sefer* ellerini kendine saklıyor.

"Gidip onunla konuştun mu?" diye sordu.

"Konuştum ve annem hakkında şaşırmış gibiydi," diyorum. "Ona hiç söylemedin."

Morpheus yavaşça nefes verir. "Hayır, söylemedim. Onu ikna edip geri getirmeyi umuyordum."

"Neden artık onun aramalarına cevap vermiyorsun?" diye soruyorum.

"Sen onunla konuşmayacağını söylemişsin. Ama beni onu görmeye zorladın."

"Onun aramalarını görmezden gelmiyorum, Juliet." Tam adımın sesini duymak dişlerimi gıcırdatıyor. Ne zaman oldu bilmiyorum, ama buraya geldiğimden beri, Roquel ve Mads'ın bana Jules demesi ve erkeklerin taktığı lakaplar... Gerçek adımdan daha çok bu isimlere alıştım.

"O öyle düşünüyor gibi görünüyor."

Morpheus yorgunmuş gibi alnına elini bastırdı. "Borcu üstlenirsem cezasını azaltmak için savcıyla bir anlaşma yapmaya çalışıyorum," diye itiraf etti.

Gözlerimi kırpyorum. Bu tamamen yeni bir bilgi. "Sen misin?" Başını kaldırıp bana bakarken ona şaşkın şaşkın bakıyorum. "Neden?"

Sorum onu şaşırtmış gibi görünüyor. "O benim en iyi arkadaşım, Juliet. Onun hapse girmesini *istemiyorum*."

Burnum yanıyor. "Ve?" diye ısrar ediyorum. "Federal savcı anlaşmayı kabul etti mi?"

Yüzü buruşuyor. "Henüz... değil."

O zaman neden bana bunu söylüyorsun? Ancak bunu soramadan Morpheus elini uzattı ve ben, eli uyluklarımın üzerine konduğunda hareketsiz kaldım. Orta parmağını saran koyu altın yüzüğü olan geniş avucuna baktım. Yüzüğün düz yüzeyine işlenmiş süslü E harfinden, bunun Eastpoint sınıf yüzüğü olduğunu anladım

. Cildinin sıcaklığı kot pantolonumdan içime sızmasına rağmen, içim buz gibi. Göğsümde donmuş bir çorak arazi yerleşmiş, içimi oyup donmuş buzlara yer açıyor.

"Danışmanın, artık onunla konuşmayı reddettiğini söyledi."

Hiçbir şey söylemiyorum. Onun benim hakkımda *herhangi bir şeyi* ona aktarmasının ne kadar yasadışı olduğunu belirtmeye bile tenezzül etmiyorum. Zaten kim dinler ki? Morpheus Calloway, Silverwood'un kurtarıcısı.

"Benimle birlikte geri taşınmayı düşünmeni isterim," diyor. "Benim malikanemde daha güvende olursun ve annen artık orada olmasa bile, bunu düşünmelisin. Silverwood Hazırlık Okulu'na geri dönmek istemiyorsan, çevrimiçi eğitimle bitirebilirsin."

"Bunu çok isterdin, değil mi?" Sözler tıslayarak ağzımdan çıkıyor. Keşke cebimde bir bıçak olsaydı. Keşke yanımda olsaydı. Şimdi olsaydı, parmak eklemlerine saplardım.

Bir an geçer ve eli uyluğumda kasılır. "Tabii ki yaparım," diye cevaplar. "Sen güzel bir kızsın ve burada istismar edildiğini düşünmek istemiyorum."

Güzel kız. Patlamış mısır ve soda yine kaçmaya çalışıyor, yanımdaki adama kusmam için yalvarıyor. Bunun yerine, dikkatlice ve kararlı bir şekilde elini tutuyorum. Parmağını tek tek uyluklarımdan çekip, bana dokunmayana kadar elini geriye doğru fırlatıp ayağa kalkıyorum.

"Senin sunduğun hiçbir şeyi almaktansa, gecekondu mahallesinde bir karton kutuda yaşamayı tercih ederim." Konuşurken ona bakıyorum ve dudakları açıkça şok içinde açılıyor.

"Juliet..." Ayağa kalkar ve bana uzanır, ben de birkaç adım geri çekilir, bir elimi kaldırarak onu uzak tutarım. Elbette, futbol maçında, hem de herkesin içinde, olay çıkarmayacaktır.

"Beni rahat bırak, Morpheus," diye bağırırım. "Babam tutuklandığında yardımını istemedim, şimdi de istemiyorum."

Bana doğru hareket etmiyor, ama dönmüyor ya da gitmiyor da. Çünkü, dünyadaki tüm güçlü erkekler gibi, son sözü söyleme hakkına sahip olduğunu düşünüyor.

"Böyle hissettiğin için üzgünüm, Juliet." Morpheus'un gözleri her ne kadar öfkeli olsa da, sözleri sakindir. Sanki bana daha fazla konuşmam için meydan okurcasına bana bakıyor. "Seninle mantıklı bir şekilde konuşabileceğimizi ummuştum, ama eğer böyle hissediyorsan, durumunu düşünmen için sana biraz zaman vereceğim."

Üst dudağım dişlerimden uzaklaşır. "Benim durumum seni ilgilendirmez."

Sadece başını sallar. "Ah, Juliet." Bana attığı bakış neredeyse acımasıdır, gözleri yavaşça vücudumun aşağısına doğru kayar, giydiğim yıpranmış kapüşonlu sweatshirt ve yırtık kot pantolonumu inceler. "Senin kadar güzel bir kız, yaşadıklarının hepsini yaşamak zorunda kalmamalı." Cildim, sanki giysilerimin altına milyonlarca ateş karıncası salınmış gibi kaşınmaya başlar. Artık soğuğu hissetmiyorum, içimdeki buzu eriten bir sıcaklık beni sarıyor.

"Yakında yerini anlayacaksın, tatlım," diyor.

O alaycı bir şekilde başını sallarken ona cevap veremiyorum. Üzüntü. O dönüp uzaklaşırken kıpırdamıyorum, ama gözlerimi ondan ayırmıyorum, Roquel'in elinde büyük kırmızı bir bardak soda ile geri dönerken onu izliyorum. O da ona bakıyor, sonra bakışlarını tekrar bana çeviriyor. Merak ettiğinden eminim, ama sonunda tekrar yanıma gelip yarı zaman biterken yerlerimize oturduğumuzda, hiçbir soru sormuyor.

Aniden, afterparty'yi bekleyemez hale geliyorum. Çok uzun zaman oldu ve bu gece bunun için mükemmel bir gece olabilir.

JULIET

Yükseklerde uçuyorum — tüm saçmalıkların üzerinde süzülüyorum ve *lanet olsun*, ama bu çok iyi hissettiriyor. Aylardır böyle hissetmemiştim. Hatta muhtemelen hayatımda *hiç* böyle hissetmemiştim. Dürüst olmak gerekirse, hayatım mahvolmadan önce bile, hayatımdan o kadar da memnun değildim. Mutlu muydum? Belki. Ama daha çok... kabullenmiş gibi hissediyordum.

Ama şimdi özgürüm.

Tüm endişelerden kurtuldum ve artık umursamıyorum.

Eski çiftlik evinin önüne vardığımız anda, SUV'den atladım ve Roquel'e koşarak yetiştim. Birlikte, birinin votka şişesini kapıp birkaç saat içinde ikimiz bitirdik. Erkekler hep kaşlarını çatarak beni izlediler, ama sorun çıkarmadığım sürece beni rahat bıraktılar.

Roquel, nadir anlayışlı anlarından birinde, Morpheus gittikten sonra ani değişimi hakkında bana soru sormadı. Ben o çirkin eski anıları alkolle boğarken, o da benimle birlikte shot üstüne shot içti.

Dışarıdaki soğuk havada ısınmaya çalışan insanların yoğun kalabalığı altında ezilerek verandaya sıkıştım. Verandadan, mülkün çevresine dizilmiş çeşitli ateş varillerini görebiliyordum ve bu kadar hazırlıklı bir şekilde bunları kimlerin kurduğunu merak ettim.

Ancak, Roquel'in izini aramak için arkama baktığımda bu düşünce dağılıyor. O gitmiş, muhtemelen bir futbolcunun sikini emmeye gitmiştir. Umarım o da başının belasına bulaştığı için iyi bir sikilme alır.

İleriye doğru sendeleyerek verandanın merdivenlerinden aşağı inip çimlere çıkıyorum. Kendimi tutamadan neredeyse yüzüstü düşüyordum, ama nedense bu şimdiye kadar gördüğüm en komik şeydi. Sonunda, birkaç adım attıktan sonra dönüp, ıslak olduğundan çok daha kuru olan ıslak olmaktan çok kuru olan çimlerin üzerine yığıldım. Nolan Pierce'in gölgesi, ben sırt üstü yatıp sadece gülmekle meşgulken üzerimde duruyordu.

Onun iç çekişini duydum. "Arkadaşın nerede?" diye sordu.

Cevap vermek için ağzımı açtım ama yerine yüksek bir geçirme sesi çıktı. Bir anlık sessizlikten sonra kahkahalara boğuldum. Az önce Nolan'ın

Yüzüne bakıyorum. Sanki ikinci bir kafam çıkmış gibi bana bakıyor ve ben daha da gülmekten kendimi alamıyorum. Ah, keşke Roquel burada olsaydı. O da yanımda oturmuş, gülmekten karnı ağrırdı.

Nolan, ben gülmekten kesilene kadar sabırla bekliyor ve sonunda gerçek bir cevap verebiliyorum. "Muhtemelen bir pislikle yatıyordur," diyorum, sözlerim biraz peltek çıkıyor.

Dudaklarımı büzüyorum. Keşke Mads da burada olsaydı, o zaman yalnız olmazdım. Bu tür şeylerde benimle takılan ve arkadaşım olan tek kişinin, hiç eğlenmesine izin verilmeyen kişi olması adil değil. Nolan'ın gözleri ağızma kilitleniyor ve gözlerinde garip bir ifade belirliyor.

"Ne kadar içtin?" diye sorar.

Sayısız kez doldurduğum kırmızı Solo bardağı kaldırıp bağıriyorum, "Yeterince içmedim!"

Gözlerini kırıştırır. "Sen mahvoldun, Prenseler."

Yine gülüyorum. "Evet!" diyorum, kelimenin sonunu ağızımdan çıkararak, bir kez daha kahkaha krizine giriyorum. Kendimi tutamıyorum. Her şey çok komik. Kaşlarını çatmış, dudaklarını bükmüş, kollarını göğsünde kavuşturmuş, üzerimde duruşu bile. Bu duruşunu seviyorum. Siyah pamuklu kumaşı, pazılarının şişkinliklerinin üzerine gerginleştiriyor.

Gözlerim onun pazılarına kilitleniyor. Ona dokunmak, tadına bakmak istiyorum. Tüm Akrep Kralları arasında, hala yatmadığım tek kişi o. Bu da adil değil.

"Bu kadar heybetli bir tanrı gibi davranmayı bırak da gel uzan," diyorum, yanımdaki yere vurarak.

Nolan başını sallar. "İyi fikir değil."

"O zaman orada ne işin var?" diye soruyorum.

Omuzlarını silkiyor. "Bodyguardlık yapıyorum."

"Korumu mı?" diye burun kıvırıyorum. "Kimin için? Benim için mi... yoksa o sürtükler için mi?" Elimi partiye doğru sallıyorum. Sert rock müziği rap müziğiyle karışarak şenlik ateşinden bize yankılanıyor.

"İkisi için de," diye cevapladı.

Yine burnumu çekip başımı salladım. "Sanki onları benden koruyabilecek bir şey var da," diye mırıldandım, daha çok kendime.

Kalın, koyu renkli kaşlarından biri yukarı kalkar ve bir adım, sonra bir adım daha atar, ta ki sadece havada asılı kalmaktan çıkıp neredeyse vücudumun üzerine eğilene kadar. Gömleğinin yakasından ince gümüş bir zincir düşer ve aramızda sallanır. Ateşin loş ışığı zinciri bazı yerlerinde parlatır ve konuşurken dikkatimi çeker.

"Lex haklıydı," diyor.

O zinciri izlerken boğazımın derinliklerinden bir mırıldanma çıkıyor. "Hmmm. Ne hakkında?"

"Her geçen gün daha ilginç oluyorsun."

Elimi uzatıp zincirini yakaladım ve o kollarını açarken zinciri aşağı doğru çektim, o da zinciri koparmam için bileğimi avucuyla kavradı.

"Yapma." Sözleri dişlerinin arasından çıkıyor ama ben dinlemiyorum.

Bileğimdeki tutuş morartacak kadar sıkılaşmasına rağmen, Nolan dizlerinin üstüne çökmek zorunda kalana kadar daha da sertçe çekerim. "*Juliet*." Adım dudaklarından bir uyarı olarak çıkar. Güzel dudaklar. Dolgun. Erkeksi. Hâlâ o her zamanki somurtkan ifadeyle kıvrılmış.

Parmaklarımın etrafındaki zinciri çevirip bir kez daha çekerek kendimi kaldırdım ve dudaklarımı onun dudaklarına bastırdım. Tutuşu hemen gevşedi. Nolan'ın yumrukları başımın iki yanındaki yere çarptı. "Çok tehlikeli bir oyun oynuyorsun Juliet," diye uyardı beni, öpücüğümden çekilirken. "İçmişsin."

Dudaklarımı yaladım, dilimde onun tadını tadarak. Bu gece içtiyse, üzerinde hiç tadı yoktu. Her şey nane ve cinsel arzuyla doluydu. Nolan'ın bakışları, alt dudağımdaki dilimin izini takip etti. "Oyun oynadığımı kim söyledi?" diye sordum, sırtarak.

Gözleri bu gece normal tarçın rengine değil. Hayır, yüzünün üst yarısını kaplayan gölgelerle, simsiyah ve neredeyse şeytani görünüyorlar. Erimiş şehvet bana bakıyor. "Sana sadece bir kez uyarı vereceğim, Juliet," diyor, sesi alçak ve titriyor. "Beni bir kez daha öpersen, amını o kadar sert sikerim ki, durmam için yalvaracaksın."

Aklımda canlanan görüntüyle nefesim göğsümden patlar. Bana gayet iyi geldi. "Bu bir söz mü, yoksa tehdit mi?" diye alay ediyorum. Ona cevap verme şansı vermeden dudaklarımı gülümsemeye yayıyorum ve ona doğru eğiliyorum. Dudaklarımı dudaklarına değdirmeden önce, o başını geri çekiyor ve bana sert bir bakış atıyor.

"İkisi de," diyor. "Beni tekrar öpersen, sana söylemek zorundayım, o zaman alkol olsun ya da olmasın, başka iznine ihtiyacım kalmaz. Seni kırılacağını düşünene kadar sikerim, Prens. Sonra da kırılana kadar sikerim."

"Neden yapmadın?" diye soruyorum, nefes nefese ve meraklı bir şekilde. Aylardır onların yanındayım. Onunla yaşadım. Yine onunla yaşıyorum. Ama o gece, saldırganımı öldürdüğüm gece dışında, bana bir daha dokunmadı.

"Neden ne yapmadım?"

"Beni becermedin."

Sanki bu kelime onu patlatmaya yetmiş gibi keskin bir nefes alır. Beni tekrar öpene kadar bana dokunmayacağına dair verdiği saçma sözü tutmayacağını düşünürüm. Ama tutar. Bunun yerine, dizleri başımın üstündeki çimlere degecek şekilde, iki yumruğunu yere dayayarak üzerimde durur. Uzun bir süre birbirimize bakarız.

"Sen gittin."

Kaşlarımı çatıyorum. "Ya gitmeseydim? Kalsaydım beni becerir miydin?"

Nolan inliyor, sesi o kadar derin ve yankılı ki, henüz bana *dokunmamış* olmasına rağmen tüm vücudumda hissediyorum. "Prens..." Beni buluyor. Tekrar baktım. "Eğer kalsaydın, her gece seni yatağında tutamazdım ve sana dokunamazdım."

"Şu anda senin yatağındayım," diye hatırlatıyorum ona, sonra da düşünmeden. "Şey, *şu anda* değil ama yine seninle kalıyorum." Konuştukça alkolün etkisi azalıyor. Sırtım yere deiyor ve Nolan üstümde, gökyüzünü kapatıyor, benim gökyüzüm *oluyor*.

"Şu anda sadece alkolün cesaretini konuşuyorsun Jules," diyor Nolan, sanki etrafta sadece ikimiz varmış gibi sesi alçalıyor. O kadar yakınız ki fısıltısı bile yüksek geliyor.

Gözlerimi ondan ayırmadan, bardağımı tekrar kaldırıp yavaşça, kasıtlı olarak eğip kalan alkolü çimlerin üzerine döktüm

ve sonra onu bizden uzağa fırlatıyorum. "Şu anda içmiyorum," diyorum.

Bu meydan okumayı söylerken göğsüm inip kalkıyor. Bakışları keskinleşiyor ve dişlerini gösteriyor. Yine de bana dokunmuyor.

"Ben tecavüzcü değilim."

Onun düşük sesli tıslamasıyla neredeyse irkiliyorum. "Hayır," diyorum. "Değilsin." Ona dokunma ihtiyacım içimde gittikçe ağırlaşıyor, neredeyse direnmek imkansız hale geldi. Yanaklarındaki sakalların üzerindeki cildi pürüzsüzdü.

Burnu düz ve çenesi... Lanet olsun, onu ısırarak nasıl bir şey olurdu? Daha aşağısını ısırarak? Herkesin görebileceği bir iz bırakmak.

"Sen içiyorsun ve ben hiç içmedim..."

"Seni istiyorum." Konuşmayı keser. "İçmeye başlamadan önce de seni istiyordum ve içtikten sonra da isteyeceğim." Görünüşe göre bu gece gerçeklerin ortaya çıktığı gece. Hareketsiz kalır. Sanki Nolan'ın kendisi üzerimde duran bir heykel haline gelmiştir. "Sen benim amımı krema gibi yediğin gece seni istedim

" diye itiraf ediyorum, bacaklarım çimlere sürtünüyor, dudaklarının, dilinin ve dişlerinin hissini hatırlıyorum. Ağzına boşalarak çığlık atmıştım ve bunu tekrar yapmak istiyordum.

"Sen..." Sesi boğuk boğuk çıkıyor. "...beni öldürüyorsun, Prenses."

Nolan'ın nefesi yanağıma sıcak geliyor. Birkaç santim daha yaklaşırsam dudakları yine dudaklarıma değecek. "Ödeşmişiz," diyorum, onun bana söylediği sözleri hatırlatırcasına.

Onun yetenekli ağzının benim amımın her yerinde dolaşmasının karşılığını hiç ödeyemedim.

"Emin olsan iyi olur," diye homurdandı, eğilerek santimetreye ve bir duaya dönüşene kadar eğildi. "Dudaklarını tekrar dudaklarıma değdirmeden önce iki kez düşün, çünkü eğer yaparsan, bu gece gidecekleri tek yer orası olmayacak."

Gözlerim onun kotunun önüne kayıyor. Zaten gergin olan fermuarını görünce damarlarım ateşle doluyor.

"Beni bir daha öpersen, Juliet," Nolan gürlüyor, dikkatimi tekrar yüzüne çeker. "Seni mahvedeceğim. Başka bir erkeğin içinde olmanın nasıl bir his olduğunu hatırlamayana kadar amımı sikime göre şekillendireceğim."

Dudaklarım bükülür. "Lex ya da Gio bile mi?"

O benim alaycı sözlerime gülümsediğinde, bu vahşi bir gülümseme. Yerdeki yumruğunu kaldırıp avucunu açarak yanağıma yaklaştırıyor. O kadar yakın ki

benim sıcaklığını hissedebileceğim kadar, ama bana asla dokunmuyor. Boğazımda bir ihtiyaç hırıltısı yükseliyor.

"Onlar benim," diye fısıldıyor yüzüme. "Ben onlardanım. Sana yaptığım her şeyi onlar da yapacak. Bu seçimi yaparsan, senin için her şey biter Jules. Sen bizim olacaksın."

"Öyle mi?"

"Evet." Başını sallıyor.

"Şeytanlarımla bile mi?" diye soruyorum.

"Prenses..." Parmakları yanağımı okşarken gözlerimi kapatıyorum. "Silverwood Public kampüsüne adım attığın ilk günden beri şeytanlarınla sevişmek istiyorum."

Bir şey bana Nolan'ın benim şeytanlarımla yüzleşmesine izin vermenin, bir gladyatör ile aslanı dövüştürmek gibi olduğunu söylüyor. Kim kazanacak emin değilim, ama sonuna kadar kanlı bir savaş olacağı kesin.

Parmaklarının hafif dokunuşuna yanaşıyorum. "Hâlâ seni istiyorum," diye mırıldanıyorum. "Beni unutmamı istiyorum..."

"Hayır." Parmakları çenemi kavrar ve gözlerim açılır, bana kaşlarını çatmış halde uzaklaşan ağzını görürüm. "Unutmak yok. Bunu yapamazsın."

"Ne?" Ona bakarak gözlerimi kırpttırıyorum, alkolün etkisini atmaya çalışırken kafam karışıyor.

"Beni istiyorsun? Peki. Ama sakın bizi, hiçbirimizi uyuşturucu gibi kullanmaya cüret etme. Karşılaşmak istemediğin şeylerden kaçmak için bizi kullanma. Sen korkak değilsin."

"Kullanılmış hissetmek istemiyor musun?" diye soruyorum. "Tamam. Kullanmayacağım." Zaten böyle bir planım yoktu. Tek istediğim okula gitmek, lanet olası diplomamı almak ve oradan çıkmaktı. Peşimde olanlar *onlardı*.

Hayatıma girip çıkmayanlar onlardı.

Nolan'ın gözleri yumuşar ve parmakları gevşer. "Bizi uyuşturucu gibi kullanma, Prenses." Boğazımı yutar, gözlerine bakarak.

"Biz tek kullanımlık değiliz, sen de değilsin." Yaklaşır, temiz kokusunun keskin baharatı beni sarar. Derin bir nefes alırım. Onun kokusu bir uyuşturucu kadar bağımlılık yaparken, onları uyuşturucu olarak görmemek zor. "Bizi kendini güvende hissetmek için kullan," der. "Bütün hissetmek için. Hissetmek için..." Nolan sözünü bitirmez, sözleri gece havasına karışır.

Önce beni uzatacak mı, yoksa ağlayana kadar becerecek mi?

Bu düşünceye başımı sallıyorum. Hayır, imkansız. Seks yüzünden ağlamam. Hiç ağlamam. Bu lanet olası zaman kaybı.

[illegible]

Şimdi gerçeği biliyorum. Hiç olmadığım kadar güçlüyüm. Kimsenin uşağı, zengin kızların en yakın arkadaşı ya da aptal bir erkeğin

Kız arkadaşım. Benim. Juliet Donovan. Nolan'ın uyarısına rağmen, fark ediyorum ki, onu tekrar öpmek ve tüm karanlık sözlerini yerine getirmesini istiyorum.

Dikkatlice dirseklerimi yukarı kaldırıyorum. O geri çekilmiyor, aramızdaki mesafeyi tamamen benim kapatmama izin veriyor. Artık niyetini açıkça belli eden Nolan, benim kararımı bekliyor. Onu öpmek. Onunla sevişmek.

Onun sikini içime sokmasına ve Akrep Kralları'nın lideri olan dalgayı sürmesine izin ver. Ya da geri çekil ve her türlü bağlanmadan kaçan bir kız olarak hafifçe güvenli ve kesinlikle sıkıcı hayatıma geri dön.

Bunun daha fazlası olmak zorunda değil, diye kendime söylüyorum, yüzüne gittikçe yaklaşırken. *Tek bir öpücük. Tek bir sikiş.* Zevk ve merakla dolu bir gece.

Ben tam bir yalancıyım.

Dudaklarımı Nolan'ın dudaklarına ikinci kez bastırdığımda, ikimiz de gözlerimizi kapatmıyoruz. Bunun yerine, birbirimizin bakışlarına kilitleniyoruz ve ayrılmaya niyetimiz yok. Ağzı açılıyor ve dili benimkine karışmak için öne doğru dalıyor. Dilimi ağzına çekince boğazımdan hafif bir inilti yükseliyor.

Bana başka hiçbir yerime dokunmuyor. Aramızdaki tek bağlantı, dudaklarının ve dilinin hissi ve sert bakışları. Artık çok geç. Asla sahip olamayacağım bir şeyi istemekten yoruldum.

NOLAN

Arzum acımasız, kötü bir şey. Juliet'in ağzını deli gibi öperken, ikimizi görünmez zincirlerle saran, şeytani bir kaos ajanı.

*Onu lanet olasıca
yutuyorum. Ve o da
bana izin veriyor.*

Sesler bize yaklaştıkça geri çekilirim, dudaklarımdan onun tadını yalar ve bana bakan genişlemiş göz bebeklerini severim. Bir an için Lex'i bulup ona gerçeği itiraf etmek isterim. Artık anlıyorum. Neden yıllarca bu kızı izlediğini, ondan bir şeyler çaldığını, fotoğraflarını çekip duvarlarına yapıştırmış.

O, erkekleri kendine kaptırmayı başaran bir kız. Fırtınalı denizler Juliet Donovan'ın gözlerinin yanında hiçbir şey değildir. Bir şeyi bu kadar çaresizce arzulamanın günah olduğunu söylerler. O, baştan çıkarmanın vücut bulmuş hali. Onu parçalara ayırıp, ikimizin de birbirimizin nerede bittiğini ve nerede başladığını unutacak kadar derinliklerine gömmek istiyorum.

"Nolan..." Onu yerden kaldırıp, söyleyeceği her şeyi kesiyorum. Bir kelime daha söylerse, onu soyup, sikimi amının derinliklerine sokacağım ve bizi kim bulursa bulsun umurumda olmayacak. Bütün okulun, amıyla sikimi boğazlamasını izlemesine izin veririm ve sonrasında benden nefret edip etmemesi umurumda olmaz.

Juliet ani hareketle sendeler ve ben onu kendime doğru çekerek, eğilip kolumu bacaklarının arkasına dolayarak onu yakalarım. Kendini açıp bacaklarını belime dolayarak bana sarılma içgüdüsü, sikimin pantolonumun ön tarafına vurmasına neden olur. Bunun gelecekte tekrarlanacağından emin olmak için herhangi bir umudum varsa, mahremiyete ihtiyacımız var ve benim evime dönene kadar bekleyemem.

Rastgele bir yön seçip, seslerden, partiden ve şenlik ateşlerinden uzaklaşarak uzaklaşıyorum. Juliet titriyor, kolları beni sıkıca sarıyor. Çiğ çimenlerin üzerinde yürürken, bu partilerin sık sık yapıldığı eski çiftlik evinin ötesindeki karanlığa doğru ilerliyorum.

"Ne planlıyorsun?" diye mırıldanıyor, sanki benim gibi içimde bu acil ihtiyacı hissetmiyor, sadece ona sarıldığı canavarın onu nereye götüreceğini merak ediyor gibi. Cevap vermiyorum. *Arzum* beni sessizliğe boğuyor.

Bir zamanlar onu kendinden kurtarmak için Lex ve Gio'yu gönderdiğim ormana doğru ilerliyorum — cesur, aptal kızım. Kurtarılmak istemeyen birini kurtarmak...

Onu karanlığa sürükleyip istismar edecek iki pislik hakkında iki kez düşündüm. Onu dizimin üzerine yatırıp kıcını kızarana ve kızgın olana kadar şaplaklamak, sonra da o parlak kıcını benim adımı haykırıncaya kadar sikmek istiyorum.

Her adımda o benim sikime sürtünüyor, dayanıklılığımı çılgınca sınavan bir şekilde bana doğru kayıyor. Sessizlik ve nefeslerimizin sesi kalana kadar bir ayağımı diğerinin önüne koyarak ilerlemeye devam ediyorum. Ağaçların tepeleri ayın ışığını geçerek onun yüzünü aydınlatırken, o yüzünü kaldırıp bana bakarken, bir açıklıkta duruyorum.

Kömür rengi kirpikler, solgun yanaklarına kontrast oluşturuyor. Gül rengi dudaklar. İçtiği şeyin kokusu aramızda kalıyor, baharatlı ve ekşi bir koku. Yavaşça bacaklarını belimden ayırıyor ve ayakları yumuşak zemine değene kadar vücudumdan kayıyor. Ellerimle onu bırakıyorum, ama bakışlarımla bırakmıyorum.

Bir adım geri çekildi, sonra bir adım daha, bir adım daha. Bütün vücudu titriyordu ve gömleğinin altından sivri meme uçları görünce dudaklarıma alaycı bir gülümseme yayıldı. O korkmuyordu.

"Soyun." Tek kelime ağzımdan çıkıyor. Bir emir.

Juliet'in buz mavisi gözleri yüzüme kilitlenir. Hemen hareket etmez ve ben de tepki olarak ceketimi çıkarır, ormanın zeminine atarım. Sonra gömleğime uzanır, başımdan geçirip aynı yere atarım. Kemerimi çözerim ama parmaklarım pantolonumun düğmesine ve fermuarını okşarken kemeri takılı bırakırım. Ona kaşlarımı kaldırırım.

"Bu kıyafetleri ormanın dışında giymek istiyorsan, çıkarmayı şiddetle tavsiye ederim," diyorum, düğmeyi rahatça açıp, bakışlarının göğsümden aşağıya kaymasını izliyorum. "Tüm okulun önünde çıplak kıcını motosikletime taşımakta hiçbir sorunum yok."

Göğüsleri her nefes alışında yükselip alçalıyor, keskin, düzensiz, aç. Juliet'in gözleri yavaşça yüzüme dönüyor ve anlıyorum ki o da benim gibi. Kırık

içten içe. Kanıyor. Her yönden bizim için mükemmel.

O bir savaşçı, bir hayatta kalan ve ona bunu göstermek istiyorum.

Ona, kendisinin de tarifsiz acılara ve zevklere dayanabileceğini göstereceğim.

Ona doğru bir adım atıyorum, onu cesaretlendiriyorum. Juliet elini karnının üzerinde gezdiriyor, gömleğinin kenarını tutup kaldırırken tüm dikkatimi çekiyor. Kumaş yükselirken kolları kesişiyor ve pürüzsüz teni ile sade siyah sütyeni ortaya çıkıyor. Boğazım kurur. Gömleğini oluşturduğum yığının üzerine atar ve sonra taytına uzanır, uzun bacaklarını aşağı doğru iterek taytı aşağı indirir. Bacakları, benim sikimi arasına almak için genişçe açılmaya hazırdır.

Kaşlarımı çatarak başımı yana eğiyorum, o ise ayakkabılarını tamamen çıkarmak yerine, üzerinde uğraşüyor. Artık üzerinde sadece amını örten bir parça kumaş ve sütyen kalınca duruyor. Dişlerimi gösteriyorum.

"Hepsini," diye emrediyorum.

Bir adım daha ileri atıyorum, ama bu sefer o geri çekildiğinde yüzünde bir gülümseme beliriyor. Sonra, benim gibi aç bir erkeğin aklını kaçırarak iki kelimeyi söylüyor.

"*Yap. Beni.*"

Burun deliklerim genişler ve o da tam çıkmadan önce sırtışı tam bir gülümsemeye dönüşür.

. Bir an için, oracıkta donakaldım ve mavi saçlarının dalgalanan tellerinin ormanın karanlığında kayboluşunu izledim.

Benden kaçıyor mu?

Hırlayarak, onun peşinden dalıyorum. Beni ileriye iten ilkel bir şey var, onun meydan okumasını yapana kadar var olduğunu bilmediğim bir hayvan içgüdü. Kahkahasının sesi bana ulaşıyor ve adımımı yarıda kesip, o ses ağaçların tepesine kadar yankılanıyor.

Şeytani kadın. Kahkahası her yerde yankılanıyor ama nereye gittiğine dair hiçbir ipucu yok ve Juliet hakkında bildiğim tek şey, onun akıllı olduğu. Kolay pes etmeyecektir. Onu istiyorsam - ve bu lanet kadını hiç bu kadar istememiştim - o zaman *onu* boyun eğdirmem gerekecek, tıpkı aynen onun istediği gibi.

Yavaş, düzenli nefesler. Nefes al. Nefes ver. *İşte.* Solumdan yumuşak bir şampuan kokusu geliyor. Dönüp onu takip etmeye başlıyorum.

Çocukluğumun yarısını böyle ormanlarda geçirdim, kamp yaparak, fırsat buldukça babamdan saklanarak, arkadaşlarımla kaçmak zorunda kaldığımızda o cehennem gibi av kulübesinde vakit geçirerek.

Kaçmamız gerektiğinde. Beni tuzağına düşürdüğünü sanıyor olabilir, ama yanılıyor. Yakında, benim tuzağıma düşecek olan o olacak.

Onu avlamak için doğdum.

Bacaklarım aramak, bulmak için aramızdaki mesafeyi yiyor. Onu karanlıkta takip ederken saniyeler dakikalar geçiyor. Geçen zamanın gerçek süresini sadece tahmin edebiliyorum. Tek bildiğim, her an ona olan arzumun daha da yoğunlaştığı. Eğer böyle devam ederse, onu bulduğumda, intikamımı alırken çığlıklarını duyarak amını sikimle parçalayacağım ve güleceğim.

Sağımda bir ağaç dalı kırılınca duruyorum. Ardından gelen düşük tiz ses, heyecanımı daha da artırıyor. Gülümsüyorum.

Yakaladım seni, prenses.

Ayaklarım sessiz. Kalbim göğsümde çarpıyor, sesin geldiği yere yavaşça yaklaşıyorum. Kemiklerimde ince bir ihtiyaç yankılanıyor. Kanım sıvı şiddet ve hepsi mavi saçlı baştan çıkarıcı kadına yönelmiş durumda. Yan tarafa doğru, büyük bir meşe ağacının etrafından dolanıp nefes alıyorum. Şampuan ve tamamen kadınsı bir koku burnuma çarpıyor. Neredeyse geldim.

Spor ayakkabının sesine benzeyen bir sesle başka bir dal kırılır — şimdi hareketleri mantıklı geliyor. Kızımız, biz farkında olmasak bile, çok cömert biri.

bunu fark etmesek bile.

Yaklaşıyorum, yaklaşıyorum, ta ki soluk teni parlak bir ışıqla gözlerime girene kadar. İşte orada. Dizlerinin üzerinde dururken ayaklarını hareket ettirmesini izliyorum. Açıkta kalan tenine hiç aldırış etmiyor gibi görünüyor. Yuvarlak kalçaları bikini tarzı iç çamaşırının altında gizli. Onu altıma aldığım anda bu iç çamaşırını parçalayacağıma dair kendime söz veriyorum. Evimde bulacağım diğer iç çamaşırları da yakında ortadan kaybolacak.

Sonra, ellerinin yerdeki hareketi beni kaşlarımı çatmaya ve başımı eğip yaklaştırmaya itti. Bir şey mi hazırlıyor gibi görünüyordu?

Ellerinin yan taraftaki birkaç dal ve yaprağı birbirine sürttüğünü görünce kahkahayı zorla bastırıyorum. Tekrar tıslayınca neredeyse burnumdan bir ses çıkıyor ve ormanın karanlığında, temizlediği delikten bir tür taşla uğraşıyor. ve kazıyor, kazıyor, kazıyor.

Neredeyse bitirmesini izlemek istiyorum, beni oraya götürmeyi umduğu deliği kazmak için ne kadar ileri gideceğini görmek için. Ama başımı sallıyorum.

Öyle bir şeye habersizce adım atmak birinin bileğini kırabilir. Bu bir oyun ve o bu oyunda çok acemi.

Yaklaşınca, artık yalnız olmadığını fark ettiği anı tam olarak görüyorum. Başını kaldırıyor, ama beni yavaşlatmak için yaptığı küçük girişimden vazgeçip kaçamadan üzerine atlıyorum. Onu kollarıma alıp, döndürüp bir ağacın kabuğuna ittiğimde, dudaklarından keskin bir şaşkınlık çığlığı dudaklarından kaçıyor, onu kollarıma alıp döndüğümde onu bir ağacın kabuğuna doğru itiyorum.

Loş ışıktaki mavi gözleri fal taşı gibi açılmış, bana bakıyor. "Beklediğimden daha hızlısın..." diye nefes nefese söylüyor.

"Sen de sandığım kadar sarhoş değilsin," diyorum. "Yoksa bu kadar uzağa gelemezdin."

"İyi hissediyordum," diyor, "ama sana o kadar sarhoş olmadığımı söylemiştim. Alkolü iyi tutarım."

"Öyleymiş." Ve gerçekten de öyle.

Birbirimize bakıyoruz, göğüsleri göğsüme yapışmış, sütyeninden neredeyse dışarı çıkmak üzere. Tek bir parmağımla sütyenini aşağı kaydırıp, güzel sivri meme uçlarını dudaklarımın arasına alabilirdim. Karnı düzensiz nefes alıp verişleriyle birlikte çukurlaşıyor.

"Bana zarar vermeye mi çalışıyorsun, prenses?" diye soruyorum, kaşımı kaldırarak başımı yarı bitmiş tuzacağına doğru geriye doğru eğiyorum.

Gözlerini kırıyor. "Sadece seni biraz yavaşlatmaya çalışıyorum."

Boğazımın derinliklerinden mırıldanarak kalçalarımı onun ön tarafına sürüyorum. Penisim geriliyor, onun içine girmek için zonkluyor. Ama henüz değil. Küçük kaçak için daha çok şeyim var.

"Şimdi ne olacak?" diye soruyorum. "Yavaşlamamı ister misin, prenses?"

Nabızı boynunda atıyor, hızlı vuruşları *onun da* benim tatlı oyunumdan benim kadar tahrik olduğunu gösteriyor.

Ancak o cevap veremedi, yakın bir mesafeden yeni bir ses duyulur.

Donup kalırım ve kollarımı ondan çekerim, dönüp onu ağaca dayayarak kendi vücudumla barikat kurar ve ağaçları ararım.

Ağaçların arkasından tanıdık bir silüet belirir ve neredeyse gülümserim. Oh, bu beklediğimden de iyi olacak.

"Nolan?" Eli sırtımda tereddüt eder, sonra omurgamdan yukarı kayar. Tüylerim diken diken olur.

Arkamı dönerek onu ağaçtan çekip Gio karanlıktan çıkarken onu önüme zorla getiriyorum. O da şaşkın bir çığlık atıyor. Başı ondan bana, benden ona dönüyor. "G? Ne yapıyorsun?"

Sorusunu bitirmesine izin vermedim. İki elimi omuzlarına koyup, dizleri toprağa ve yapraklarla kaplı ormana değene kadar onu sertçe ittim.

zemin. Gio'nun gözleri onun üzerinde, onun çıplak tenini yiyip bitiriyor ve ben onun da benim kadar tahrik olduğunu, kotunun ön tarafına bakmadan biliyorum. Cep telefonum hala arka cebimde. Hiç şüphe yok ki, Lex'in tasarlayıp hepimizin telefonuna yüklediği uygulamayı kullanarak bizi burada buldu.

"Bence onun neden burada olduğunu biliyorsun, Jules," diye fısıldıyorum ve Gio'yu yanıma çağırıyorum. O da sessiz emrimi yerine getiriyor ve tam karşısına gelene kadar durmuyor. Aramızda diz çökmüş olan Juliet'in yüzü, Gio'nun kasık hizasında.

"Nolan'la mı oynuyordun, hazırlık okulu kızı?" diye sorar Gio, elini kızın yanağına doğru uzatarak. "Bizi taciz ettiğin gibi onu da taciz mi ediyordun?"

"Ben yapmadım..."

Parmaklarım saçlarını bulur, bir avuç dolusu saçını kavrayarak kafa derisine gömerim. Kafasını geriye doğru çekip parıldayan gözlerine bakarken sözleri kesilir. Yüzündeki ifade, bir sonraki hamlem konusunda beni uyaran bir tehlike işareti taşır. Juliet uysal, ilhamsız bir kadın değil. Onu çok sert, çok hızlı itersek, doğrudan boğazına sarılır. Mümkünse, onun bakışlarındaki uyarı karşısında sikimin daha da sertleştiğine Tanrı'ya ya da evrendeki herhangi bir varlığa yemin ederim.

Ona sırtarak bakıyorum. "Ağzını aç, prenses," emrediyorum. "Ve G'nin sikini em. O boşalana kadar durma, boşaldığında... belki o zaman seninkini alabilirsin."

G çoktan harekete geçti, elleri kot pantolonunun önüne kayıyor ve hızla kendini serbest bırakıyor. Diğer elini göğsüne doğru çekip gömleğinin kenarını dişlerinin arasına alıp ileri doğru ilerliyor. Juliet'in saçlarını bıraktım ve gözleri hemen onun sikine gitti. Şu anda benimkine yumruk atmaması, her şeyden çok, bizim kadar onun da bunu istediğini gösteriyordu.

O öne eğilir ve Gio ona penisinin başını uzattığında, Onun ağlayan yarık etrafını yalıyor. Göğsünden düşük bir inilti yankılanıyor ve o daha sertçe ileri itiyor. Elleri onun penisi üzerinde çok küçük görünüyor, onu kavrayıp okşuyor. Parmakları saçlarına gömülüyor, onu yerinde tutarken kendini nazikçe dudaklarının arasına daha da sokuyor.

O onu yutmakla meşgulken, ben de kendi işime bakıyorum. Arkasına uzanıp sütyeninin kopçalarını açıyorum. Elleri otomatik olarak düşüyor ve ben de rahatsız edici kumaşı hızla çıkarıp yere atıyorum. Elleri Gio'nun sikine geri dönüyor ve ben de arkasına diz çöküyorum.

Ellerim cildine değmeden önce sırtı bir an gerilir, önünü okşayarak yumuşatırım. Uyluklarını kavrar ve ayırırım. "Aynen böyle tut," diye fısıldarım kulağına, parmaklarımı külotunun önüne kaydırırken.

Onun açgözlü küçük amcığı sırılsıklamdır. Gio'nun ağzındaki sikini emerek inler. Kendi zevkinden neredeyse hırlayarak, beyaz dişleri karanlıkta parlar. Kendini ileri doğru iter, Juliet'in başı sallanırken, önce bir parmağımı, sonra iki parmağımı amcığına sokarım.

Onun dünyasını alt üst etmek üzereyiz.

JULIET

Aman Tanrım. Lanet olsun.

Gio'nun sikini ağzıma sokarken dudaklarımı genişçe açıyor. İlk başta, onun uzunluğunun dilimin üzerinde kaymasına alışmam için hafif, küçük hareketler yapıyor ve ben onun misk kokusunu içime çekiyorum.

Bacaklarımın arasında, külotumun kumaşını ve Nolan'ın elini ıslattığımı hissedebiliyorum. Bacaklarımı genişçe açtı, dizlerim toprağa, dallara ve yapraklara gömüldü. Şimdi, beni delip geçiyor ve kıvrık parmaklarıyla içime giriyor. Avucunun tabanı klitorisime sürtünüyor ve boğazımın derinliklerinden inlememe neden oluyor.

Gio bu sesi seviyor gibi görünüyor çünkü her seferinde neredeyse kükrüyor ve biraz daha sert itiyor. Penisinin başı ve deliği dilimin üzerinde pürüzsüz bir şekilde kayıyor. Dudaklarımı ve dilimi penisinin gövdesi boyunca sürükleyip yaladıkça metal hızla ısınıyor.

Tekrar tekrar, onun uzunluğunun tamamını içime alıp sonra geri çekiliyorum. Saçlarımdaki parmakları beni daha da sertçe aşağı itiyor. Sanki karanlıkta, çamurda, dizlerimin üstünde onun için burada olmak yetmezmiş gibi. O daha fazlasını istiyor. İkisi de istiyor.

"Ben seni böyle alay ederken Gio'nun ağzını sikmesini seviyor musun, Prenses?" Nolan'ın pis sözleri kafamın içinde yankılanıyor, çıplak göğsü omurgama sürtünürken nefesinin sıcaklığı boynuma baskı yapıyor.

Göğüslerim ağırlaşıyor, meme uçlarım sertleşiyor ve arzuyla doluyor. Tekrar inliyorum ve Gio küfrediyor, gömleğinin kenarını ağzından çıkarıyor. Dudaklarımdan çekilmesini bekliyorum, ama onun yerine eli başımın arkasından ayrılıyor

ve sadece kendini ağızımda bırakarak tişörtünü başının üzerinden çıkarıp, unutulmuş sütyenimle birlikte bir kenara atıyor.

Kot pantolonunun kumaşı avuçlarımda pürüzlüydü, ama en azından tutunacak bir şeyim vardı, çünkü o tekrar başımı buldu ve bu sefer iki elini başımın arkasına geçirdi.

"Cevap vermek istemiyor musun?" diye sorar Nolan, üçüncü parmağını da amıma sokarak hepsini genişçe açar, kalçalarımla ona doğru sıçrar.

Ona cevap veremiyorum! Çığlık atmak istiyorum ama o bunu biliyor. Ağızım sikile dolu halde konuşamam ve Gio beni bırakacağını hiçbir işaretini vermiyor, aksine ağızıma daha sertçe girmeye başlıyor.

"Hmmmm." Nolan'ın yumuşak mırıldanması, parmaklarını içimden çekip karnımın yuvarlak kıvrımlarını okşayarak arkasında ıslak bir iz parmaklarını içimden çekip karnımın yuvarlak kıvrımlarını okşarken, arkasında ıslak bir iz bırakıyor. Gözlerimi kapatıp burnumdan nefes alıp veriyorum.

Gio inliyor ve hafifçe sarsılıyor, piercingi boğazımın arkasına çarptığında yüzümü buruşturuyorum. O... Hareketini kesip geri çekilmek yerine Gio yavaşça daha da içeri girmeye başladığında gözlerim açılıyor.

Onun devasa sikini hiçbir uyarı olmadan boğazıma kadar almayı kabul etmediğimi belirtmek için biraz geri çekildim ve onun beni bırakmasını bekledim. Ancak Gio sadece bana sırtıttı ve devam etti.

"Alabilirsin," diye fısıldadı, sözleri sert ve nefessizdi. "Beni tamamen alabilirsin, Jules."

Ona öfkeyle bakıyorum. Onu alamayacağımdan değil, ama kim lanet olasıca bunu istediğimi söyledi? Uyarı olarak dişlerimi onun sikine geçirmek için can atıyorum, ama yapamadan, iki parmak meme uçlarımı kavrayıp sertçe çeviriyor.

Boğazımdan bir çığlık yükselir, Gio'nun tamamen içime girmesi için beni yeterince genişletir ve bir saniye içinde çığlığımı boğar. Bir inilti onun içinden yükselir ve gözyaşları gözlerimi doldururken kulaklarıma ulaşır. "Bu bana cevap vermediğin için," diye mırıldanır Nolan.

Siktir git. Eğer o sanıyorsa...

Nolan meme uçlarımı sıkarken Gio'nun penisinin etrafında tekrar çığlık attım. meme uçlarımı sıkıp tekrar büküyor. Acı içimde yayılıyor, göğüslerimden vajinama kadar keskin bir şekilde yayılıyor. Libidom olan sinir bozucu yaratık ise hiç rahatsız olmuyor. Hayır, o aptal kaltak

bacaklarımı açıp görünmez bir sikin üzerinde sallanmamı sağlıyor, amım iç çamaşırlarımın kasık kısmını ıslatıyor.

Bu adamlar beni öldürecekler — sikleriyle boğacaklar, çimdikleyecekler ve sikip, bir zamanlar lanet bir kraliçe olduğumu bile hatırlamayacak kadar delirene kadar sikip dövecekler. Ben Juliet Donovan'ım, multimilyoner ve Silverwood paryasının kızıyım.

"Ugh, bunu tekrar yap," Gio arkadaşına neredeyse yalvarır. "Her çılgılık attığında boğazı sikimde dalgalanıyor."

Nolan'ın karanlık kahkahası bir tehdittir ve ben zihnimde, o daha kötü bir şey yapmadan ağzımdaki sikini ısırıp kaçabileceğimi düşünürüm. Sanki zihnimle doğrudan bağlantısı varmış gibi, Nolan'ın parmakları işkence gören göğüslerimden uzaklaşır ve tekrar amıma doğru iner. Gerilirim ve o klitorisimi daireler çizerek okşarken zevkten inlememi yutarım.

"Onun çok sinirlenmesini istemezsin, değil mi?" Nolan, soruyu başımızın üstüne yönelterek sorar. "Belki de oral seksi bırakmaya karar verir."

"Hayır." Gio homurdanır. "Hayır, o bitirmedi, ama lanet olsun, ben bitirmek üzereyim. Çok yaklaştım."

Nolan'ın sesinden eğlendiği anlaşılıyor, dikkatini Gio'dan bana çeviriyor. "Duydun mu, prenses?" Şu anda onun lanet suratına yumruk atmak istiyorum. "Silverwood'un krallarından biri, boğazına boşalmasına izin vermen için yalvarıyor. Ne yapacaksın?"

Gözlerimi kırıp Gio'ya baktım. Şimdi o bunu söyledikten sonra, Gio'nun gözlerinde çaresizliği görebiliyordum. Göğsü, kendini tutmak için tüm iradesini kullanıyormuşçasına ince bir ter tabakasıyla kaplıydı. Nolan'ın dudakları kulak mememe değdi. Arkadaşının sikine benim kadar yakın olduğu gerçeği onu hiç umursamıyor gibiydi.

"Hoşuna gidiyor, değil mi?" Kulağıma fısıldayan lanet olası şeytan. "Onu kendine bağımlı hale getirmek. Sen bizim güzel uyuşturucumuzsun Jules. Hepimiz seni o kadar çok istiyoruz ki, seni buraya sürükleyip ormanda kovalamaya razıyız, sırf bu bacakların arasına girmek için."

"

Sözlerini söylerken, boş eliyle iç uylukuma tokat atıyor ve ben zıplıyorum, bir inilti, dilimi ağzımın dibine yapıştıran sikin etrafında titreşiyor. Dudaklarım hala Gio'nun sikinin etrafında genişçe gerilmiş durumda.

şafıt ve bu neredeyse dayanılmaz. Onun kalınlığı ve uzunluğu ve beni bayılmaktan alıkoyan çok az miktarda hava.

"Şuna ne dersin..." Nolan'ın nefesi yüzümün yanına sıcak bir şekilde çarpıyor, kulak mememi dişlerinin arasına alıp ısıtıyor. Yapabilseydim tıslardım, ama ne yazık ki, onunla Gio arasında sıkışmış haldeyken yapabildiğim tek şey sırtımı kamburlaştırmak ve göğüslerimi bir anlığına yukarı doğru itmek

Sonra beni bırakıyor. "Gio boşalana kadar em... yoksa devam ederim."

O devam edene kadar mı? Ama ben de bunu istiyorum... Devam etmesini istiyorum. Yıldızları görecekt kadar sert boşalana kadar parmaklarıyla sıkmesini istiyorum. Kendi zevkimi istiyorum, *acı değil!*

Gio'nun sikini ağzımda çığlık atarak, Nolan'ın parmakları klitorisimi ısıtıp bacaklarımdaki şişmiş yumruğu o kadar sert sıkarken bacaklarım titriyor. *Oh sik. Oh sik sik.*

Klitorisimi serbest bırakıyor, ama hemen tekrar yapıyor ve bu sefer gözlerimin önünde yıldızlar patlıyor. Gözlerimden gerçek gözyaşları akıyor ve yanaklarımdan süzülüyor.

"Emmeye başlasan iyi olur," diyor Nolan, kısa bir kahkaha acımı bir anlığına unutturuyor ve onu lanet olası sikine vurmak istememe neden oluyor...

Klitorisime bir sonraki çimdik, kendimi korumak için başımı öne doğru itmeme neden oluyor. Gio tekrar inliyor ve başlıyoruz. Başımı kavrayıp, hızlı bir şekilde ağzıma giriyor. Artık piercinginin sürtünmesini bile hissetmiyorum. Tek hissedebildiğim bacaklarımdaki zonklama.

Nolan ise orada kalmıyor. Gio'nun sikini boğazıma kadar sokarken, acımasız parmakları klitorisimi ya da meme uçlarımı tekrar tekrar eziyor. Gözyaşları yanaklarımdan durmaksızın akarken, Gio ağzımı kendi kişisel zevk deliği gibi sikiyor.

İçimde öfke yükseliyor, ama kararlılığım da öyle. Onu o kadar sert boşaltacağım ki, yıldızları görecekt. Elimi uzatıp kot pantolonuna dalıyorum, Nolan'ın beni acı içinde titretip sarsarken Gio'nun iten sikini ağlayarak ve homurdanarak aşağı doğru itiyorum.

Gio'nun testisleri avucumda ağırlaşıyor, ama onları avuçlayıp sıkıldığında dudaklarından dökülen keskin küfürlerden zevk alıyorum. Onları parmaklarımda arasında yuvarlıyorum, narin derisinin gerildiğini hissediyorum. Yüzüne baktığımda, gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacak ve her ileri itişinde titriyor. Nefes nefese, karnı kasılıp gevşiyor.

Nolan beni işkence etmeye devam ediyor, klitorisimi ve meme uçlarımı Gio'yu delirtmeye odaklanmam için yeterince uzun süre serbest bırakıyor ve sonra, en beklemediğim anda, varlığını bana hatırlatıyor. Keskin bir acı, hissetmem gereken zevki kesiyor. Siyah ve beyaz noktalar yüzümün önünde dans ediyor ve onları uzaklaştıramıyorum. Noktaları gittikçe büyüyor ve sonunda Gio'nun sikinde bayılacağımdan gerçekten korkuyorum.

Sonunda, keskin bir nefes alıp bozuk bir küfürle Gio hareketsiz kalıyor. Kendini boğazımın derinliklerine kadar sokuyor, elim onun taşaklarından kayıp kot pantolonuna yapışıyor. Gözlerimden taze gözyaşları süzülürken gözlerimi sıkıca kapatıp defalarca yutkunurken. Kalın, yapışkan sıvı Gio inleyerek geri çekilirken, spermi boğazımdan aşağı akıp dilimin üzerine damlıyor.

Nefes almakta zorlanarak, yeni havayı solumaya çalışıyorum, sonra eğilip her bir nefesi lezzetle içime çekiyorum. Bayılma korkusu, bulanık siyah beyaz lekelerle birlikte kayboluyor ve yerini volkanik bir öfke alıyor.

Nolan'ın kollarından kendimi kopararak, toprağa dönüp yumruğumu savuruyorum.

NOLAN

Juliet'in yumruğu, Gio'nun sikiinde neredeyse boğulmak üzereyken, şaşırtıcı bir hız ve güçle yüzüme çarptı.

Yanaklarıma çarpan yumruklarının sesi, sessiz ormanda yankılanarak başımızın üstündeki birkaç kuşu gökyüzüne kaçırır.

"Seni lanet olası pislik!" diye bağırdı.

Yavaşça ona dönerek çenemi hareket ettiriyorum. Sağ kroşesi çok iyi, bunu kabul etmeliyim. Ama bana saldırarak benden kurtulabileceğini sanıyorsa yanılıyor. Gio ve Lex onun sıkı, ıslak amına sıklerini soktular ama ben sokamadım.

Solgun göğüsleri, öfkeli hırıltıları ve nefeslerinin gücüyle inip kalkıyor. Bakışlarımı göğüslerinde gezdiriyorum, meme uçlarının koyu rengi beni gülümsetiyor. Gio'nun gelmesini beklerken onları sıkıp yuvarladığım için şüphesiz acıyorlardır. Yeterince sabırlı oldum.

"Tanrım... siktiğimin Prep Girl," Gio sanki ikimize de hala orada olduğunu hatırlatmak istercesine mırıldanıyor. "Söylemeliyim ki..." Hala nefes nefese. "Bu hayatımda yaptığım en iyi oral seksti."

"Beğendiğine sevindim," Juliet dişlerini sıkarak söylüyor, ses tonu onun sağlam ağız çalışması hakkındaki görüşlerini umursamadığını açıkça belli ediyor. "Bunu benden alacağın son oral seks olarak kabul edebilirsin."

"Ne?" Gio geri adım atarken gülüyor, kot pantolonunu çekip düğmesini ve fermuarını yaparken neredeyse tökezliyor. "Hayatta olmaz. Her maçtan sonra bir tane daha istiyorum. Kazan ya da kaybet, senin gibi bir ağız her erkeği tanrı gibi hissettirir."

Bakışları hala bana sabitlenmiş durumda ve onu dinlemediğini anlayabiliyorum. Her yeri gergin, omuzları sert ve yüzü saf, katı bir öfke maskesine bürünmüş. Sırtışım genişleyerek tam bir gülümsemeye dönüşüyor ve bir an sonra onu ele geçirdiğimi anlıyorum. Onu kışkırtmanın bu kadar etkili olabileceğini bu ana kadar hiç bilmiyordum. Benim yaptıklarımın en ufak bir pişmanlık duymadığımı anladığında bunu görebiliyorum ve intikamını bir adım daha ileriye götürmeye karar veriyor.

Juliet beni yere yatırıyor, vücudu üstüme düşüyor, kalçaları açık, bacakları yayılmış, yumruğunu geri çekip bana bir yumruk daha atmaya hazırlanıyor. Ancak bu sefer onun istediğini yapmasına izin vermiyorum, hızla hareket ederek ikimizi yuvarlıyorum, ta ki o orman zemine düşüp ben onun üzerinde durana kadar. Bileklerini tutup onu toprağa bastırıyorum — iki hayvan gibi.

"Çekil üstümden!" Benim tutuşuma karşı direniyor, neredeyse çıplak olduğunun farkında bile değil, beni erkeklikten çıkarmaya daha çok ilgi duyuyordu. Gözlerimi devirdim ve kalçalarımı hareket ettirerek, o benim aletime dizini vurmaya çalışırken onu alt bedenimle yere sabitledim.

Tsk. Tsk. Tsk. "Sakin ol," diye nazikçe onu uyarırım. "Şimdi seni ben alacağım, Prenses. Eğer benim aletimi karnıma sokarsan, sırası bana gelmez."

"Ha!" Dişlerini bana gösterir. "Senin sıran yok," diye bağırır. "Ben bittim. Çekil. Siktir git!" Son dört kelimesini tekrar ederken, kendini yukarı doğru itmeye çalışır.

Ben sadece yana bakıyorum. "G. Gel, onu benim için tut."

Gio yavaşça nefes verir. "Evet, evet," diye mırıldanır. "Tabii ki, ama sadece bu sefer önce sen başladığın için."

"Ne!" Öfke dolu çığlığı, etrafımızdaki uzun ağaçların arasında bir kez daha yankılanır ve kendini kurtarmak için çabaları iki katına çıkar. Gio, başının yanına kadar yaklaşır ve eğilerek benim yerime geçer. ellerini onun ellerine koyarak bileklerini kavrar ve yere bastırır.

"Seni siktiğimin herif!" Bacakları altımda tekmeliyor, boşuna özgürlük için çabalıyor.

Gözlerimi devirerek, artık serbest kalan ellerimi alıp parmaklarımı tekrar meme uçlarına götürdüm. Sıkı küçük tomurcukları sıkarken donakaldı ve bana öfkeyle baktı. "Sakin. Yapma." Her kelime muhteşem bir lanet gibiydi.

"O zaman uslu dur," diyorum uyarıcı bir şekilde.

"Bana yaptıklarından sonra beni sikmene izin vereceğimi mi sanıyorsun?"

"Ne yaptım, Juliet?" diye kesiyorum onu. "Arkadaşımın sikini emirken seninle oynadım diye mi? Evet, bırak. Hoşuna gitti, itiraf et."

Yüz hatları öfkeyle maskeye dönüşür, ama tek bir kelime bile itiraz etmez. Çünkü edemez. Juliet, kimsenin yanına pislik gibi kalmasına izin verecek biri değildir. Eğer gerçekten bizimle uğraşmak istemeseydi, Gio'nun sikini ısırp temizlerdi

Gio'nun sikini ısırp temizlerdi — bu da onu önce bırakmamın bir başka nedeniydi.

"Söyleyecek bir şey yok mu?" diye alaycı bir kahkaha atarak sordum. "Tabii ki yok, çünkü sen sadece benim seni sikmeme izin vermeyeceksin..."

Ellerimi onun muhteşem göğüslerinden yavaşça çekip yanlarına doğru kaydırıyorum. Ter boynumu ıslatıyor ve dokunduğum yerlerde de aynı şeyi hissediyorum. Eğilip alt dudağını yalıyorum. G az önce boğazına boşalmış olsa bile umurumda değil, bu kadar çekici görüldüğünde direnmek neredeyse imkansız. Dişlerini bana geçirip hırladığında başımı çekiyorum ve göğsümde bir kahkaha patlıyor.

"Sikimi amına o kadar derine sokacağım ki, sikimin her yerine boşalacaksın, çok hoşuna gidecek," diye bitiriyorum.

"Sen delisin," diye dişlerini sıkarak söylüyor. "Ben deli değilim..."

Meme uçlarını kavrayıp çevirdim, ama bu sefer çığlık atmak yerine, nefes nefese kaldı. Gio'nun sert yüz sikişinden dolayı kırmızı ve biraz şişmiş, dolgun, dudakları ses çıkararak açıldı. Bizi inandırmaya çalıştığı kadar buna karşı değildi.

"Bırak kendini ona ver, Prep Girl," diyor Gio, sesi sakın ve yatıştırıcı. "Seni mutlu edecek. Ödülünü al ve direnme."

Juliet gözlerini kırptırır ve başını geriye doğru eğerek, kömür rengi kirpiklerinin altından ona bakar. "Sen de onun kadar kötüsün," diye cevaplar.

Gio sadece sırttı. "Evet, ama yine de onun sikinin etrafında parçalanmanı görmek istiyorum," diye mırıldandı. "Bu hoş olmaz mı?" Eğildi, ama üst dudağı uyarı olarak geri kıvrıldığında, onun çıplak dişlerinden yeterince uzak durmaya dikkat etti. "Boşalmak istemiyor musun, Jules? Onun senin o sıkı amını doldurup gerdiğini hissetmek istemiyor musun?"

Gio kulağına tatlı sözler fısıldayarak, teslim olursa zevk alabileceğini hatırlatırken, ben ellerimin işini bitirmesine izin veriyorum. Aşağıya doğru inip başparmaklarımı iç çamaşırına takıyorum, hızla bacaklarının boyunca kayarak onu aşağıya doğru çekip beni karşısına çıkarıyorum.

O ne yaptığımı fark ettiğinde, ben çoktan üstüne çıkmış, bacaklarına ve kalçalarına ağırlığımı vererek beni tekmelemesini engelliyordum. topları yeniden. Bir elimi boynunun arkasına kaydırıp, bir avuç saçını tutup başını geriye doğru çekiyorum, ta ki bana bakmak zorunda kalana kadar, boğazını savunmasız bir pozisyonda ortaya çıkararak.

Gio, ne diyorsa keser ve ben ona yaklaşırken sessizleşir. Juliet kasılır, ama karşı koymaz. Bunun yerine, Juliet beni şaşırtır. O Her zaman beni şaşırtıyor. Yüzünü geriye doğru eğip bana meydan okurcasına bakıyor. Tanrım, neden daha önce Lex'i dinlemedik? Onun bizim için ne kadar mükemmel olduğunu anlamamız neden bu kadar uzun sürdü?

"Senin için sadece iki seçenek var, prenses," diyorum ona dürüstçe, ellerimi tekrar göğüslerine götürürken. Avuçlarımla içinde mükemmel ağırlık ve boyuttalar. Onları sıkıp kabartıyorum, Gio'nun gözlerinin meme uçlarına takıldığını ve neredeyse özlemle baktığını fark ediyorum.

O sıkık nympho tatmin olmuş olabilir, ama bu onun işinin bittiği anlamına gelmez. Hiç şüphe yok ki, ben kızımızı deliye çevirirken o da seve seve bize katılacak ve ağzıyla onun acıyarak sertleşmiş meme uçlarını yatıştıracaktır.

"Ya Gio burada kalıp seni siktiğim sırada seni tutmama yardım eder ve nefes alamayana kadar boşalmama izin veririm ya da..." Parmak uçlarını karnının boyunca gezdirirken sözlerimi yarım bıraktım. Küçük bebeğim tüyleri, ellerimin izlediği yolu takip ederek tekrar diken diken oldu. "*Ya da?*" diye sordu, ben hemen devam etmediğim için. "*Ya da,*" diye alaycı bir şekilde tekrarladım. "Seni tekrar bırakırım."

"İkincisi," diye bağırdı. "İkinci seçeneği seçiyorum, beyinsiz herif."

Gülümsüyorum. "Henüz bitirmemiştim." Sessizleşiyor. "Seni bırakırsam..." İleri geri, alt karnına dokunuyorum. Doğum kontrol hapı kullandığından eminim. Onun yaşındaki hangi kız kullanmaz ki, ama bir an için onu şişkin ve benim spermimle, Gio'nun ve Lex'in spermleriyle dolu, hamile gibi görmek istiyorum. Hiçbirimiz yakın zamanda baba olmak istemiyor olsak da, zihnimdeki görüntü pantolonumun içindeki sikimi titretir.

"Eğer seni bırakırsam," diye tekrar ediyorum nefes nefese, "o zaman seni bu ormanda tekrar kovalarım ve seni bulup ikinci kez ele geçirirsem..." Gözlerimi ona kaldırıyorum, gözlerimdeki dürüst açlığı görmesine izin veriyorum. "Siktim kurumu sen olmayacak."

Gözlerini kırptırdı. "Ne?"

"Seni bırakıp ikinci kez yakalarsam," diyorum. "Seni yere yatırıp çamur ve pislik içinde kirletip..." Dudaklarım kulağına yaklaşana kadar eğiliyorum. "Kıçını kanatana kadar sikip sikimden kan akıtacağım."

O, düzensiz bir nefes alır. "*Yapmazsın.*"

Gio'ya başımı salladım ve o da kızın ellerini bıraktı. Birlikte ayağa kalktık ve kızı aramızda, yerde uzanmış ve tamamen çıplak halde bıraktık. "Öğren bakalım," diye meydan okudum, çenemi ormana doğru sallayarak. "Hadi." Dişlerimi göstererek vahşi bir gülümseme *takındım*. "*Cesaretin var mı?*"

Juliet yavaşça ayağa kalkar. Dizleri kirle lekelidir ve omuzlarına dökülen saçlarından birkaç yaprak sarkmaktadır. Vücudu soluk, neredeyse hayalet gibi görünüyor. Uzun zaman önce ölmüş, burayı musallat olmuş bir seks tanrıçası. Beklemekten bıktığım, onu en yakın ağaca itip içime o kadar derine sokmak istediğim halde, geri çekilip ona seçim hakkı vermek için tüm gücümü kullanmam gerekiyor. beklemekten vazgeçip onu en yakın ağaca itmek ve sikimi o kadar derine sokmak istiyorum ki, karnının içini bastırdığımı hissetsin.

Orada durup seçeneklerini düşünürken, göğüsleri nefes alıp verirken inip kalkıyor. seçeneklerini düşünürken göğüsleri nefes alıp verirken yükselip alçalıyor. "Ben..." Boğazını sertçe yutar. "İki seçenekten de kabul etmezsem ne yapacaksın?" diye sorar.

Omuzlarımı silkiyorum. "O zaman ikinci seçenek." İçimden bir parçanın onun kaçmasını umduğunu inkar edemiyorum.

Onun amını sikmek, beni sıkıca kavramasını ve sikimin üzerine boşalmasını ne kadar istesem de, bu ormanda onu avlamak ve götünü çiğ çiğ sikmek için hissettiğim adrenalin beni terletiyor. Gio da onun kararını beklerken bakışları ikimiz arasında gidip geliyor. Dikkatini bir an için ondan uzaklaştırıp bana çeviriyor. Ben de başımı sallayarak, onun kaçınılmaz olarak yapacağını düşündüğüm şeyi yaparsa ne olacağını sessizce onaylıyorum.

Pes et, diye zihnimde onu teşvik ediyorum. *Hadi, Prenses. İkimiz de ne kadar çok istediğini biliyoruz.*

Bu yüzden ona çekiliyoruz. Bu yüzden hiçbirimiz onun büyüsünden kurtulamıyoruz. Juliet, bizi lanetlemeye hazır bir cadı olduğu kadar bir siren de. Farklı hayatlarda büyümüş olabiliriz, ama dördümüz de acının posta kodu olmadığını biliyoruz. Hepimiz baskıyı hissettik ve Hepimiz kısıtlamalara karşı geldik. Burada, bu yerde, bize neyi isteyebileceğimizi ya da isteyemeyeceğimizi söyleyen kimse yok. İstedikimizi alabiliriz ve suçluluk duymayız.

Bacakları rahatsız bir şekilde hareket ediyor ve benim tüm dikkatimden sonra klitorisinin ağrısını dindirmek için bacaklarını açık tuttuğunu fark ediyorum. —muhtemelen tüm dikkatimi ona verdikten sonra klitorisinin ağrısını dindirmek için.

Uyarıma rağmen, o, gerçekten, koşmaya çalışıyor. Sadece lanet olası ayakkağılarıyla.

Uzaklaşmıyor. Aslında, Gio ona ulaşmadan açıklıktan bile çıkamıyor.

onu yakalayıp arkadan sahte bir kucaklama hareketiyle kollarına alıyor.

Kız çılglık atıyor ve Gio'nun kollarında debeleniyor, tekmeliyor ve topuklarını topuklarını bacaklarına vurmaya çalıştı. "Seni lanet olası hain!" diye bağırdı.

"Anlaşmanın bir parçası değildi!"

Gio ilk kez açıklığa çıktığında onu sıkıştırdığım ağaca doğru iç çekip başımı salladım. "Oraya," dedim. "Onu oraya koy."

"Bu haksızlık," diye bağılıyor Juliet, bana öfkeyle bakarak.

"Seni bırakacağım demiştim," diye hatırlatıyorum. "Ve bıraktım—seni tutan Gio."

Sözlerimin doğruluğunu anladığında gözleri fal taşı gibi açılır. "Sen... sen... — Gio onu ağaca doğru iteklerken, ondan düşük bir hırıltı duyuldu ve ben de bir adım arkadan onu takip ettim. Eğilip kemerimi kot pantolonumun halkalarından çıkardım. Gio, yanından geçerken hareketimi fark etti ve onu ayağa kaldırırken bileklerini kavradı. Gio, ellerini ağacın dibine tutarken o da onunla mücadele ediyordu. Ben de ağacın diğer tarafına dolandım.

Neyse ki ağacın gövdesi onu gerginleştirecek kadar büyük ama onu tamamen saramayacak kadar da büyük değil. Kemerimin sahte derisini metal tokadan ileri geri geçirip, önce bir elini tutup yaptığım kelepçelere soktum, sonra diğer elini de. Kelepçeleri sıkıca bağlayıp bıraktım.

Gio beni tekrar görünce onu bırakır ve kız hemen patlar, küfürler savurur ve kendini kurtarmaya çalışır, ama çok geçtir. Yakalanmıştır — ağ gibi tuzağımızda bir kelebek.

Onun sırtına yaklaşıp kot pantolonumdan sikimi çıkarırım. Sikimi yukarı aşağı okşayarak dikkatlice kışının arasına yerleştiririm ve o hareketsiz kalır.

"Hayır." Tek heceli, tek kelimelik bu söz havada asılı kalıyor. Bir meydan okuma ve sessiz bir yalvarış. "Hayır diyorum Nolan," diye dişlerini sıkarak söylüyor. "Kıçım olmaz. Ben... orada olmaz." oraya."

Başımı yana eğip, karanlıkta parıldayan mavi bukleleri izliyorum, sonra onlara uzanıyorum. Elimini sırtında yavaşça yukarı kaydırıp, bukleleri toplayıp bir tarafa çekiyorum.

Boynunun arkasına bir öpücük konduruyorum. "Kıçını sikmemi istemiyor musun?"

Kafasını salladı. "Hayır..." Nefes aldı. "Acıtacak Nolan, ve iyi anlamda değil," diye çabucak ekledi.

Gülümsüyorum. Demek acıdan hoşlanıyor. Bunu zaten biliyordum, ama şimdi bunu açıkça itiraf etmesinden hoşlanıyorum. "Karşılığında bana ne vereceksin?" diye soruyorum, dudaklarım onun cildine değiyor. Yağmur ve çimen çiğ gibi kokuyor, toprak ve cehennem gibi.

Bacakları açılıyor ve duruşunu genişleterek sikimin ona daha sıkı bir şekilde girmesine izin veriyor, vücuduyla beni kucaklıyor. Sırtımın alt kısmında bir gerginlik hissediyorum. Her şey kayboluyor, sadece onu görüyorum.

Soğuk hava yok, orman yok, karanlık bile yok. "Kıçımı sikmediğin için mi?" diye açıklıyor.

"Evet, Prens." Öptüğüm yeri yalayıp omzuna doğru ilerlerim, dişlerimi iz bırakarak. "Kıçını sikip kanatmak yerine amını sikip bu gece boşalmana izin verirsem bana ne vereceksin? Her pazarlıkta anlaşmayı tatlandırmak için bir şey gerekir."

"Ne istiyorsun?"

Her şeyi. Boğazımın derinliklerinden mırıldanarak omzuna bir öpücük daha konduruyorum. "Düşünmeme izin ver..."

Açlık beni ele geçiriyor, kafamın içinde ve sikimde zonkluyor. Bir yanım onu bu şekilde almak zorunda olduğum için nefret ediyor — benden uzak dönmüş, böylece onun tam olarak görünüyor, istismar edilmiş dudaklarını ve güzel memelerini göremiyorum. Bir yanım ise sırtının eğimini ve kıvrımlı kıçını yalarken, sikim oradaki yarıktaki yukarı aşağı kayıyor.

"Tek şans," diye saçlarına fısıldıyorum.

"Tek şans mı?" Karışıklığı belli bir şekilde sözlerimi tekrarlıyor.

"Seni kaçınılmaz olarak kızdıracağız," diyorum ve o alaycı bir şekilde güldüğünde sırtıyorum. "Yine," diye düzeltiyorum. "Seni yine kızdıracağız, ama bunu yaptığımızda bizi affedeceğine söz vermeni istiyorum."

"Hepsi bu mu?" diye sordu.

Ellerim kalçalarına ulaşır ve dişlerimi tekrar boğazına geçiririm, o acıdan nefes alamayıp sırtını bükene kadar ısırırım. Ancak o zaman onu bırakırım.

"Ne olursa olsun," derim. "Ne kadar kızarsan kız, bizi ihanet ettiğimizi düşünsen bile, ne olursa olsun, bizi affetmelisin."

Bu, bir daha gitmemek anlamına geliyor. İstemesen bile kalmak anlamına geliyor.

Juliet, teklifi düşünüyormuş gibi uzun bir süre sessiz kalır. Aslında cevap çok açık. Onu memnun etmek istiyorum, ama o kaçmaya çalıştı ve kaçarsa ne olacağını ona zaten söylemiştim. Tek çıkış yolu bu ve onu buraya hapsedenin ben olduğum için iğrenç bir gurur duyuyorum. Lex değil. Ona zarar vermeye çalışan her kim ise o değil. Ben.

"Bunu yapmayacağını nasıl bilebilirim?"

"Bilemezsin," diyorum, sözünü bitirmesine izin vermeden. "Hiçbir şeyin garantisi yok. Seçimini yap. Ya söz verirsin ya da..." Bir elimi kalçalarının arasına sokuyorum, sikimi çıkarıp başıyla kık deliğini nazıkçe dürtüyorum.

Kaçabilecekmiş gibi ayak parmaklarının ucuna yükselir. Bir an sonra, cevabını ısırarak söyler. "Siktir git, Nolan Pierce," diye tıslar. "Ama evet, lanet olsun. Bir şartla kabul ediyorum."

Duraklıyorum. "Şartın nedir?"

"Sen de aynısını yap," diye dişlerini sıkarak söyler. "Ne olursa olsun, sen de beni affetmelisin."

Tanrıya şükür, diye düşündüm, çünkü daha ne kadar dayanabileceğimi bilmiyordum. "Evet." Kelime bir tıslama ile çıktı. "Anlaştık."

Yemini ormanda yankılanırken, bir anlaşmaya vardık ve ben sikimi onun ağlayan amına yönlendirip sonuna kadar soktum.

Onu sert ve hızlı bir şekilde alırken, şok olmuş çılgılığı etrafımızda yankılanıyor. Göğüsleri ağacın kabuğuna bastırılmış ve ben kalçalarını kavrayarak yüzünü de ağaca bastırıyorum ve daha kolay alabilmek için kalçalarını dışarı doğru eğiyorum.

"Nolan." Gio yanıma gelerek inliyor. "Ben de onunla oynamak istiyorum."

O piçe siktirip gitmesini, onun sırası geçtiğini ve şimdi sıra bende olduğunu söylemek istiyorum, ama biz böyle yapmayız. Biz bir takımız, o, Lex ve ben. Dişlerimi sıkarak Juliet'in alt kısmını daha da geriye çekip derin darbelerime devam ediyorum.

"Oynamak mı istiyorsun?" diye soruyorum, aramızda ve ağaç arasında onun için açtığım yere başımı sallayarak. "Klitorisini em, sayamayacağı kadar çok kez benim sikimde boşalmasını istiyorum."

Gio'nun sormasına veya iki kez söylenmesine gerek yok. Gözümü kırpmadan önce dizlerinin üstüne çökmüş durumda. Juliet'in bacaklarından biri havaya kalkıyor ve onun yaptığını anlıyorum. Bacağını omzuna atıyor ve eğiliyor, ben Juliet'in amını sikmeye devam ederken zavallı klitorisini dudaklarının arasına alıyor.

"Oh, sik!" Juliet'in çılgılığı, düşük bir inilti ve iç duvarlarının sikimi sıkmasıyla devam etti.

Gio'nun çenesinin, onun ihtiyaç duyduğu tomurcuğunu yalayıp emdiği sırada benim sikime çarptığını hissedebiliyorum. Ben kesinlikle biseksüel değilim ve onun da olmadığını biliyorum, ama bu kadın söz konusu olduğunda, onu delirtmek için yapmayacağımız hiçbir şey yok. Siktir, onu bağlayıp ağzını genişçe açıp, kardeşlerimle birlikte bir daire oluşturup

ta ki üçümüz de diline boşalana kadar. Ona yapmak istediğim o kadar çok iğrenç, mide bulandırıcı şey var ki, çoğunda üçümüzün sikleri birbirine değıyor. Umurumda bile değıl.

"Oh, siktir... siktir... siktir..." Juliet'in kalçaları ileri geri sallanmaya başlar, benim sikimi alır ve onun yüzüne oturur.

Daha önce istediğim o küçük parçayı kendimden alamadan, parmağımy dudaklarına bastırıyorum. "Em." Tereddüt etmeden dudaklarını ayırıyor ve sanki sikimi emmeye hazırlanır gibi parmağımy yalıyor, dili dönerek cildimin tuzunu tadıyor. Dişlerimi sıkıp birkaç saniye daha buna izin veriyorum, ikinci parmağımy da ekleyip onu da tükürüğüyle ıslatıyorum.

Sikim protesto eder ve ben geri çekilirim, artık sırlsıklam olan parmaklarımı omurgasından aşağı ve kalçalarının arasına kaydırırım. O gerginleşirken, ağzında olan parmaklardan birini kış deliğine bastırırım. O öne doğru sıçrar ve dişlerini sıkmış gibi ses çıkarak adımı fısıldar.

"Nolan!"

"Şşşş, Prensese," diye mırıldandım, kolumu sırtına koyarak onu yerinde tutmaya çalıştım. "Bu senin cezan."

"Senin lanet pazarlığına razı oldum," diye tersler.

"Ah, evet, ama sana yine de bir şans verdim, değıl mi?" Sikimi daha da sert bir şekilde içine soktum, onu Gio'nun yüzüne çarptım. "Seni kanatmayacağım." *Bu gece değıl.* "Ama bunu benim için yapacaksın." Sonra, ikimizin de kabul etmesi gereken gerçeğı söyledim. "Başka seçeneğın yok."

"*Senden nefret ediyorum.*" O parmağımy onun karanlık deliğine bastırıp, sıkı kas halkasının içinde çevirip döndürdüğümde, bu sözler titreyerek ağzından dökölüyor.

O kadar sıkı ki, bir an için onu şu anda bu şekilde alabileceğimi hayal ediyorum. Sikimi onun en karanlık yerine derinlemesine sokmak. Onu sikip, içini doldurup, ikimiz de kime ait olduğunu anlayana kadar. Ama bir söz verdim ve sözlerimi daima tutarım. Bu yüzden, istediğimi almak yerine, başka bir parmağımy kışına sokuyorum ve onun tıslayarak küfürler savurmasının lezzetli sesini dinliyorum.

İkisini de derine sokmak değıerli zamanımı alıyor, ama onları makaslayarak iç duvarlarını gerdiğimde, şok olmuş bir çığılık atıyor.

"Siktir!"

"Gio," diye sesleniyorum ve o, ağzını hala klitorisine yapıştırmış halde, benim bile anlayamadığım bir şekilde cevap veriyor. Gözlerimi deviriyorum. "Onun boşalmasını istiyorum," diyorum yine de. "Bunu yap."

Elini uzatıyor ve önce orta parmağıyla bana işaret ettiğini, sonra başparmağıyla bana "tamam" işareti yaptığını görüyorum. Bir saniye sonra, Juliet'in sinirli küfürleri inlemelere dönüşüyor. O, klitorisini çılgınca yalayıp emdikçe, Juliet nefes nefese kalıyor ve çığlık atıyor. Amcığı ve kıcıdaki kaslar beni inanılmaz bir şekilde sıkıyor, sonra ben onu sikip dururken hem sikim hem de parmaklarımın etrafında dalgalanıyor.

Nefes nefese, hıçkırarak boşalmaya başlar. Orgazmının gücü vücudunu sarar, sanki ona yapışmış ağızından kaçabilecekmiş gibi kalçalarını bana doğru iter. Ama burada kaçabileceği hiçbir yer yok.

Parmaklarımla kıcını sikiyorum, ileri geri, sıkı kas halkası sonunda gevşeyip taleplerime boyun eğene kadar parmaklarımı içeri ve dışarı sokup çıkarıyorum. Bir orgazm ikinciye yayılırken, kendi testislerimin sıkılaştığını hissediyorum. Alt dudağımı kanın tadını alana kadar sertçe ısıyorum. Henüz değil. Ondan daha fazlasını istiyorum.

Yine de, kaygan ıslak
"Sen çok ıslaksın." Sözler, aksi takdirde sessiz olan gece havasında bir hırıltı gibi çıkıyor. "Kıcını parmaklamayı seviyorsun, değil mi?"

"Sırılsıklam olmuşsun." Sözler, sessiz gece havasında boğuk bir ses çıkarır. "Kıcını parmaklamamı seviyorsun, değil mi?" Cevap veremeyen ya da vermek istemeyen bir şekilde ağacın dibinde nefes nefese kalır. Benim istediğim bu değil.

Hala kalçasında olan elimi çekip geri getiriyorum ve sonra yukarı kaldırıp, kıcının etli alt kısmına tokat atıyorum. Tokatın yankısı ikimizin etrafında yankılanıyor, kulaklarımı dolduruyor ve ardından şimdiye kadar duyduğum en tatlı ses geliyor. Onun şaşkınlık çığlığı.

"Cevap ver," diyorum sertçe.

"Evet!" diye bağırıyor, bu gerçeğe kızgınmış gibi. "Evet, parmaklarının kıcımda olmasını seviyorum."

"Ben öyle demedim," diye mırıldanıyorum, onu tokatladığım eliyle kıcının kıvrımlarını okşayarak. "Kıcını *parmakladığımda* hoşuna gittiğini söyledim. Söyle."

O, düzensiz bir nefes alır ve sonra, sanki her kelime hayatında söylediği en söylediği en küfürlü kelimeymiş gibi, sonunda pes eder. "Kıcımı *parmaklamamı* seviyorum, Nolan." Sözcükleri acı bir tonla vurgular ve içimde bir eğlence kabarcığı oluşur.

Parmaklarımı onun sıkı, karanlık deliğinden çekip tekrar soktum, makas gibi ayırdım. Halka gerildi ve o nefesini tuttu.

"Belki bu gece kurtuldun, ama bir gün, kıcını parmaklamakla kalmayacağım, prenses," diye onu uyarak parmaklarımı çekip ıslaklığı kot pantolonuma sildim. Başımı eğip kulağına fısıldadım. "Küçük kıcını sikip içini spermimle dolduracağım, Lex ve Gio da deliğinden damlamasını izleyecek."

Benden nefret ettiğini iddia etmesi umurumda değil. Sözlerine ve davranışlarına rağmen, ona ne yapmayı planladığımı söylediğimde, Juliet'in iç duvarları sikimi sıkıca kavrar ve beni daha da derine çekerek en dibine kadar sokar.

"Sadece... sus ve sik beni," diye homurdanıyor, nefes nefese.

Talepkar küçük yaratık. İç organları sikimin etrafında titriyor ve sikimi neredeyse tamamen çıkardığımda, sadece sikimin ucu girişinde kalana kadar sıkılaşıyor. Ben sikimi orada tuttuğumda, inliyor, homurdanıyor ve bana karşı kendini sikmeye çalışıyor.

"Ah, ah. Bu senin şovun değil," diyorum, kalçalarını tutup yerinde tutarak.

"Nolan, yemin ederim, eğer yapmazsan..."

"Gio." Adını söylemişim, o da cinsel bir bukalemun gibi hemen ona yapışıyor ve Juliet bir orgazm daha yaşarken çılgılığı havaya yükseliyor.

Onun içine tekrar girdim. Tanrım, amında sikimle onun tehditlerini kesmeyi seviyorum. Bu, daha önce hiç yaşamadığım bir zevk, ama aynı zamanda onu bütün gece bu şekilde tutamayacak kadar azmış durumdayım. Belki yatakta, kimse yokken ve saatlerce oynaşacak vaktim olduğunda bunu yaparım, ama şimdilik ikimizin de boşalmasını istiyorum.

Bu yüzden onu sikiyorum, sertçe sikiyorum. Onu ağaca ve Gio'nun dudaklarına ve diline doğru deliyorum, ta ki zevk ve acı çılgınlıkları beynime kazınana kadar. Seks seslerimiz üçümüzü çevreliyor. Juliet beşinci ya da altıncı orgazmından sonra hıçkırmaya başlıyor, sayısını unuttum.

"Dur, Tanrım... sik, Gio, lütfen dur. Yapamıyorum, yapamıyorum..." En çılgın rüyalarımdaya bile bu noktaya geleceğimizi hiç düşünmemiştim. Juliet Donovan'ın yalvarışlarına ve yakarıışlarına rağmen, ama bir şekilde başardık.

Gio ise dinlemiyor. Kötü bir kötü adam olarak, ona daha sert bir şekilde dalıyor ve bir sonraki itişimde parmaklarını sikimin alt kısmında hissediyorum. Sikimin yanına bir parmağını soktuğunda neredeyse boşalıyorum.

"Lanet olsun!" diye bağıyorum. "Bir dahaki sefere haber ver, dostum."

Gio'nun cevabı, parmaklarını G noktasına kıvırmak olur ve oyun biter. Bunu benim için yapmasa bile, sıkı amının son bir kez sıkışması, sikimi ikiye bölmek üzere olması, dayanabileceğim tek şeydir.

Bir iniltiyle, kendimi bir kez daha köküne kadar sikiyorum ve Juliet'in orgazmı ve yalvaran, rica eden yumuşak sesleri benim taşaklarımdan her bir damla spermimi çekip çıkarırken hareketsiz kalıyorum. Sıcak fişkırımlar arka arkaya boşalıyor ve Gio sonunda onu bırakıyor, parmağını amından çekip ayağa kalkarak yanımıza geliyor.

Sıkışan amına son damlasına kadar boşalıyorum ve benim etrafımda titrerken. "Çok mükemmel," diye nefes vererek, işim bittiğinde onun üzerine yığılırım. "Bizim için çok... çok mükemmel."

Juliet, ciğerlerini hava ile doldururken cevap veremiyor gibi görünüyor. Gio'nun tadı günlerce dilinde kalacak ve benim içinden çıktığım derinlikte, benim tadı da aynı süre boyunca karnında kalacak. Hayatımda hiç bu kadar uzun ve şiddetli boşalmamıştım ve bu yıl bitmeden Juliet Donovan bizim olmazsa, onun gibi bir kadını bir daha asla bulamayacağımı biliyorum.

LEX

"Yirmi dakikan var." Gardiyanın uyarısı o kadar sessiz bir tonda söylenir ki, Hansgard Cezaevi'nin uzun beton koridorunda yankılanmaz. Yine de başımı sallayarak onay veriyorum ve gardiyanın bir tarafa, sonra diğer tarafa bakmasını bekliyorum. Sonra, içeri sığabileceğim kadar geniş olan duş odasının kapısını hızla açıyorum. Ben işimi bitirene kadar dışarıda kalacak ve sonra bugün tahliye edilecek diğer mahkumlar gibi ön tarafa götürüleceğim.

Su damlalarının cilde çarpıp düz fayanslardan sekerek soğuk mekana yankılanıyor. Tek bir duş başlığının sesini takip ederek sonundaki tek kabine doğru ilerliyorum. Her bir kabini ayıran perde yok, ama her birine biraz mahremiyet sağlayan tuğla duvarlar var.

Gizlilik gibi bir şey. Ama gizlilik konusunda pek endişeli değilim. Allen Donovan ve ben buradaki tek kişileriz — bunu dışarıda duran güvenlik görevlisiyle önceden sessizce ayarladım.

"Donovan." Juliet'in babası bir çığlık atar ve ben kabinin önünden geçip orada durduğumda hızla dönüp bakar.

"Ne oluyor lan!" Kendini örtmeye çalışarak, iki elini hayalarına kapatır ve bana dehşetle bakar. Gözleri, sıkıca kapalı olan çıkışa doğru kayar.

Gözlerimi devirip bir havluyu kapıp ona fırlattım. O da havluyu havada yakalayıp hızla beline sardı ve suyu kapattı. "Sen de kimsin?" diye sordu, kendini örttükten sonra.

Kaşlarımı kaldırdım. "Beni kızdırırsan en kötü kabusun."

Lanet olası kapıya bakmaya devam ediyor ve bu beni sinirlendirmeye başlıyor. Vücudumu dönüp kapının önüne dikilip, boğazındaki damarın yeniden korkuyla atışını izliyorum. Donovan hapisane hayatına alışamadığı belli. Muhtemelen buraya onu tecavüz etmeye geldiğini düşünüyor, çünkü bu tür yerlerde hapsedilen birçok erkeğin başına geldiğini duymuştur. Bu saçmalığa gözlerimi deviriyorum. İlğimi çeken tek vücut Juliet'inki.

"Benden ne istiyorsun?" Donovan, korkmuyormuş gibi çenesini öne doğru uzatarak sorar.

Dudaklarım seğirir. Belki Juliet inatçılığını bu adamdan almıştır. Bu düşünceyi kafamdan atarak, nefes alıp daha karanlık bir bakışla ona bakarım. "Bilgi," derim.

Donovan birkaç saniye bana bakarken kaşlarını çatıyor. İlerliyor, durduğu yerden çıkmaya çalışmıyor, bana yaklaşmamak için. Bekliyorum ve onun kim olduğumu anlamasının bu kadar uzun sürmemesine şaşıyorum. Bir an sonra gözleri genişliyor ve kaşları tekrar çatılıyor.

"Sen... Akrep misin?" Kaşlarını çatı.

"Ne?" Dişlerimi göstererek gülümserim. "Daha kısa olacağımı mı sandın?" "Aslında daha yaşlı."

Omuz silkiyorum. Daha önce hiç böyle bir şey duymamıştım ama şaşırmadım. Hiçbir müşterimle yüz yüze görüşmedim ve Allen Donovan sadece Juliet için özel biri olduğu için özel. Keskin bir şekilde koklayarak, antiseptik ve kokusuz sabunun kokusuna burnumu buruşturuyorum ve sonra duş kabinlerinin karşısındaki lavabo sırası. Birine sırtımı dönerek, kendimi desteklemek için ellerimi göğsümün üzerinde kavuşturuyorum.

"Konuşmamız gerek," diyorum.

Donovan bir an daha bana bakıyor. Sonra gözleri kapıya kapıya, sonra tekrar bana. Kaşlarımı kaldırıp ne yapacağını bekledim. Kaçacak mı, kalacak mı? Neyse ki kaldı. Juliet'in babası olması, ihtiyacım olan şeyi almak için onun ayaklarını kırmayacağım anlamına gelmezdi.

"Buraya nasıl girdiğini sormayacağım bile," diyor başını sallayarak. "Tek bilmek istediğim, karımı bulup bulmadığın. Davama yardımcı olacak bir şey bulup bulmadığın. Duruşma..."

Elimi havada sallayarak onu kesiyorum. "Duruşmanın öne alındığını biliyorum," diyorum. Değişiklik yapıldığında mahkeme sistemi otomatik olarak güncellendi ve Donovan davasıyla ilgili herhangi bir değişiklik olması durumunda doğrudan cep telefonuma uyarı gelmesi için alarm kurmuştum. "Ve hayır, karınızı henüz bulamadım. Üzerinde çalışıyorum. Buraya başka bir iş için geldim."

"Bilgi," diyor, benim önceki cevabımı tekrarlıyor.

"Evet." Başımı sallayıp lavabodan uzaklaşıyorum. Allen Donovan, ona yaklaşırken sertleşiyor, onu kabinler arasındaki yarım duvara sıkıştırırken rahatsızlığımı gizlemeye bile zahmet etmiyorum. "Şirketinizde kurulan zimmetine para geçirme planından haberinizin olmadığını inanmak zor," diyorum. "Eşinizin, hapse girdikten kısa bir süre sonra ortadan kaybolması da bana çok şüpheli geliyor.

ve tüm kasabayı mahvetmenin sonuçlarıyla uğraşacak tek kişi kızın kalması da çok şüpheli."

Donovan'ın yüzü soldu. "Denise'in kaybolduğunu bile bilmiyordum."

Onu düşünceli bir şekilde süzdüm. "Öyle olabilir, ama güven fonları nerede?"

"Güven fonu mu?" Avcının tuzağına yakalanmış bir geyik gibi bana bakıyor.

Kaşlarımı çattım. "Evet," diye tersledim. "Güven fonları. Karının kendi ailesinin güven fonu vardı ve kızının da ayrı bir fonu olmalıydı."

"Hepsi hükümet tarafından alındı!" Donovan ısrar etti, öfkeyle kızaran yanakları soldu. kızarıklıkla yerini alırken, öfkeyle kızardı. "Tüm mal varlığımızı el koydu!"

Üst dudağım kıvrılır ve başımı eğerek kızarmış yüzüne bakarım. "Güven fonları için ayrılmış hesaplar hala olmalı," derim, sanki ona her şeyi tek tek açıklamam gereken aptal bir adama konuşur gibi. "Hiçbir şey yok."

Kaşlarını çattı. "Bu doğru değil." Donovan başını salladı. "Bu doğru olamaz. Morpheus söylerdi..."

"Morpheus mu?" Onu kesiyorum. "İş ortağın karın veya kızının güven fonları hakkında neden bir şey bilsin ki?"

Donovan duvara yaslanarak benden birkaç santim uzaklaşır. "Çünkü o benim ortağım," diye bağırır adam.

"Morpheus..." Sesi kesilir ve yüzü bir anlığına gevşer.

"Morpheus erişimi vardı. O..." Donovan yutkunur ve ben bir adım geri çekilirim, çünkü kusup üstüme kusmasından korkarım. "O yapamazdı yapmamalıydı..."

Burnumun köprüsünü sıkıştırırım. Bu adam beni zimmete para geçirme olayını araştırmam için ilk kez aradığından beri geçen birkaç hafta içinde, Morpheus Calloway'i araştırmıştım. "Hesaplardan para çekildiğine dair hiçbir kayıt yok. Her şey senin giriş bilgilerinle yapılmış."

"Onda benim giriş bilgilerim var!" Donovan patladı.

Hareket etmiyorum. En aptalca şeylerden biri... Zar zor tuttuğum küfürleri içime atarak, bu adamın vereceği yeni bilgileri yazmak için bu durumlar için yanımda getirdiğim kalemle birlikte katlanmış bir not defterini arka cebimden çıkarıyorum. İkisini de göğsüne dayıyorum.

"Aklına gelen her tarihi, saati ve hesabı yaz. Büyük miktarda para çektiğin veya transfer ettiğin her seferini," diye emrediyorum.

O, defteri ve kalemi bir anlığına ellerinde sıkıca tutar, sonra dönerek sayfaları duvara düzleştirir ve yazmaya başlar. Saniyeler dakiklere dönüşür ve çıkışın üzerindeki duvara sabitlenmiş saatten zamanımın neredeyse dolduğunu anlarım.

İki dakikadan az zaman kaldığında, defteri elinden kapıyorum. "Yeter," diyorum sertçe, defteri ve kalemi cebime geri sokarken ona öfkeyle bakıyorum.

"Morpheus'un bana bunu yapacağını gerçekten düşünüyor musun?" diye sorar Donovan titreyerek. "En iyi arkadaşım..." Burada görüldüğünden daha fazlası olduğunu içten içe hissediyorum, ama ona bunu söylemenin bir faydası olmayacağını biliyorum.

Birçok eksik nokta var. Morpheus Calloway hala Silverwood'da ve Denise Donovan kayıp. Eğer iş ortağı gerçekten bu işin içindeyse, o zaman çok cesur bir adam. Ama öyleyse, neden Denise Donovan ortadan kayboldu? Sanki

denklemleri çözmek için gerekli tüm rakamlar önümde duruyor, ama doğru yerlere yerleştirilmemişler ve her yeniden düzenlediğimde yanlış cevaplar çıkıyor.

"Bu toplantıyı kimseye söyleme," diyorum ve dışarıdaki güvenlik görevlisi iki kez kapıyı çalarak çıkma zamanımın geldiğini işaret ederken kapıya doğru geri çekiliyorum. "Seninle irtibatta kalacağım."

Son sözlerimi söyleyerek arkamı dönüp dışarı çıkarsın, Allen Donovan'ı, her şeyi güvendiği adamın krallığını yıkmış olabileceğini öğrenmenin şokuyla titreyerek bırak.

"Neredeydin sen?" Gio, evinin kapısından içeri girdiğim anda bana bu soruyu fırlatır.

Başımı yana çevirip, Silverwood'dan Hansgard'a gidip gelirken boynumda oluşan gerginliği gideririm. "Çalışıyordum," derim.

Gio bana huysuz bir bakışla bakar ama ben oturma odasından geçip mutfığa girerken başka bir şey sormaz. Etli chorizo kokusu burnuma gelir ve derin bir nefes alırım. Bu ana kadar ne kadar

aç olduğumu fark etmemiştim. Ocağın başında G'nin annesini görür görmez, ona doğru yavaşça yürür ve omzunun üzerinden bakarım.

"Bu bizim için mi?" diye soruyorum.

Mama Camila mutfğa girdiğimi duymamış gibi sıçrayarak arkasına döner. "Ah, Lex." Rahat bir nefes alır ve elinin tersiyle karnıma vurur. "Beni korkuttun, evlat!"

Gölümsedim ve sonra onun arkasından uzanarak tavadan bir parça sosis çaldım ve ağzıma attım. Gözleri fal taşı gibi açıldı ve o kadar hızlı bir şekilde İspanyolca bir şeyler söyledi ki, ben tek kelime bile anlayamadım. Sıcak sosis ağzımın içini yakıyor, neyse ki tavada tamamen pişmiş parçalardan biri. Hızlıca çiğneyip yutarken, o da pişirmek için kullandığı tahta kaşığı kaldırıp sanki bana vurmak istemiş gibi havaya kaldırıyor.

Geri çekilirken, ellerimi teslimiyet işareti yaparak kaldırdım.

"Üzgünüm," dedim gülerek. "Acıkmıştım."

Camila kolunu indirip bana sert bir bakış attıktan sonra başını salladı.

"Siz erkekler," diye homurdandı ve tavasına geri döndü.

"Hepiniz *hambriento*."

"Annemi rahatsız mı ediyorsunuz?" Gio oturma odasından seslenir. Geri çekilip Camila'nın yanağına hızlıca bir öpücük kondururum, yine İspanyolca ve İngilizce karışımı bir mırıldanma duyduktan sonra arkadaşıımın yanına dönerim.

"Sadece..." Ona cevap verirken kapı açılır ve Nolan'ı görürüm. Kaşlarını çatırım. Juliet'in yanında olması gerekiyordu ve Juliet burada olamaz. "Nerede..."

Nolan, sorumu tam olarak bitirmeden cevap verdi. "İş yerinde," dedi.

"Akşam onu alabilirsin."

"*Tamam*." G, kelimeyi uzatarak, kaşlarını çatmış bir şekilde ikimiz arasında bakışlarını gezdirir. Bu durumda ikimiz de aynı durumdayız. Gözlerimi Nolan'a dikerim

Nolan'a dikip, omuzlarının rahatlığını, gözlerinin ve ağzının gergin olmadığını fark ettim. Bunun tek bir anlamı olabilirdi.

"Onunla yattın."

Nolan kaşlarını çatıp mutfğa doğru bakar. "Burada değil," diye fısıldar ve yatak odalarına giden koridora doğru başını sallar. Gio kanepeden fırlar ve koridora dalar. Ben de Nolan'ın ardından onu takip ederim ve Gio'nun yatak odasına girip kapıyı arkamızdan sıkıca kapatana kadar kimse konuşmaz.

Gio köşedeki fasulye torbası koltuğa yığılırken ben de On bir yaşından beri uyuduğu çok küçük ikiz yatağın ucunda oturuyor. Nolan kollarını kavuşturmuş, karşımızda duruyor.

"Sizinle burada buluşmak istedim çünkü konuşmamız gerek," diye başlıyor.

"Prep Girl'le olan ilişkin hakkında mı?" diye soruyor G. "Yoksa hepimizin onunla yatması hakkında mı?"

Konuşmadan ona bakıyorum, bekliyorum. Nolan uzun bir nefes veriyor. "Juliet..." Çenesini sıkıyor ve açıklamak için kelimeleri aradığını açıkça görebiliyorum. Bunun faydasız olduğunu söyleyebilirdim. On üç yıldır onun bana ne yaptığını anlamaya çalışıyorum. Ona olan ihtiyacımın, onu izleme, sevmeye, ona sahip olma arzusunun mantıklı bir yanı yok.

Juliet Donovan'ı istemek bir lanet ve şimdi hepimiz onun büyüsünün altındayız.

Nolan, inatçı kadına aşık olmasının kendi rolüyle bir türlü barışamayınca Gio kahkahayı boğazından çıkarır. Omuzlarımı geriye atıp eğilirim, kollarımı G'nin yatağına dayayarak ikisine de kaşlarımı kaldırıyorum.

"Bizi buraya konuşmak için çağırdın," diyorum, "o zaman konuş."

Nolan bana minnettar bir bakış atar, ama pişman olacağını biliyorum çünkü er ya da geç Juliet'le baş başa kalmak için ısrar edeceğim ve o da bana borçlu kalacak.

"Darrio şehirden ayrıldı," sanki biz bilmiyormuşuz gibi söylüyor, ama bu konuşmak istediği şeyin tonunu belirledi ve Gio'nun rahat tavırları bir anda değişti. Oturup dirseklerini dizlerinin üzerine koydu ve Nolan'ın volta atmaya başlamasını izledi. "Sanırım Silverwood'dan Eastpoint'e göndermeye çalıştığı ürünle ilgili bir şey."

"Ona bunun ne kadar tehlikeli olacağını anlatmak istiyorsan, nefesini boşa harcıyorsun," diyor G, sesinde tiksinti dolu bir tonla. "Dinlemeyecektir."

Darrio kurnaz bir piçtir ve bu kadar uzun süre hayatta kalabilmesinin tek sebebi Mama Camila ve G'dir. Bana kalsaydı, Vargas çetesinin başını çoktan uçurmuştum. Nolan da öyle yapardı, eminim.

"Beni her zamanki küçük işlerle uğraştırıyor," diye devam ediyor Nolan, G konuşmamış gibi. "O yokken Savino sorumluydu."

"

"Eve de daha sık uğramaya başladı," diye itiraf ediyor G. "Annemi 'kontrol etmek' için, diyor."

Bunun ne anlama geldiğini hepimiz biliyoruz. Darrio, yaşlı karısını hiç umursamıyor. Hayır. Savino sadece G'nin hala burada olduğunu ve yapması gerekeni yaptığını kontrol ediyor.

"Kuzeye göndermeye çalıştığı ürün sorunlu," diyor Nolan. "Ama senin saldırından sonra" — Gio'yu işaret ediyor — "daha büyük bir şeylerin döndüğünü düşünmeye başladı."

Kaşlarımı çatıyorum. "Ona söylediklerini anlatmadın, değil mi?" diye soruyorum. "Juliet hakkında?"

Nolan bana ters ters bakar. "Tabii ki hayır," diye tersler. "Hastanede konuştuğumuzda G henüz uyanmamıştı. Uyanınca..." Nolan başını sallar. "Gerekmedikçe o pisliğe bir şey söylemeyeceğim."

"Yine de bana saldıran adamları kimin tuttuğunu bulmamız lazım," diyor G, sesi alçak.

"Katılıyorum." Nolan ona başını sallar. "Aynı zamanda onun dairesini kim yakmış olabileceğini de."

"İtfaiye müdüründen aldığım bilgilerde herhangi bir manipülasyon izine rastlamadım," diyorum.

Nolan bana kayıtsız bir bakış attı. "Öyle olabilir, ama sen de benim kadar bunun tesadüf olmadığını düşünüyorsun. Nasıl düşünmezsin? G saldırıya uğradığı ve ondan uzak durması için uyarıldığı gün, dairesi yanıyor? Hadi ama dostum."

Haklı. Bu çok fazla tesadüf. "En azından ona saldırganlar hakkında gerçeği söyledik," diyor Gio. "Dikkatli olması ve gardını alması gerektiğini biliyor."

Nolan burnundan bir ses çıkarır. "O kız gardını indirmemeyi bilmiyor." Gio yanıt olarak sırtar ve bir an için ikisini izlerim —bir kız üzerinde, benim ayrılırken onu da yanımıza almamı istediğimde ona karşı çıktıkları bir kız üzerinde, sözsüz bir bağ paylaşıırken.

Nedense, onların ne kadar özel olduğunu fark etmeleri için onları bir araya getirmem gerektiğini biliyordum.

"Lex, G'ye saldıran adamları araştırmanı istiyorum," diyor Nolan, bir an sonra beni düşüncelerimden koparıyor. "Muhtemelen diğer işlerinle birlikte arka planda çalışıyordun, biliyorum, ama şimdi bunun öncelikli olmasını istiyorum. Darrio yokken ipuçlarını takip etmeye başlamalıyız."

Başımı sallıyorum. "Öncelikli olarak halledeceğim," diyorum hemen.

"Megan'ı da kontrol et," diyor Gio. "O ve sürtükleri, onu aramıza aldığımızdan beri Jules'u hiç rahat bırakmadılar. En azından apartman yangınında parmağı olabilir. Ona bu iş yakışır."

Cevap veremeden Nolan'ın telefonu çalar ve o küfrederek telefonu çıkarır.

"Ne oldu?" diye soruyorum, doğrulurken ona bakarak.

Nolan'ın gözleri ekranı tarayarak orada yazan mesajı okur ve ifadesi birden sertleşir. "Orospu çocuğu." Elindeki cep telefonuna bakarken saçlarını eliyle karıştırır. "Darrio Eastpoint'e geri dönmemi istiyor."

Gio inler. "*Siktir*," der, kelimeyi uzatarak. "Ne zaman çıkmamız gerekiyor?"

"Hayır." Nolan telefonu cebine geri koyar ve diğer kolunu da yanına indirir. "Üçümüz değil, sadece ben."

Bir an ne Gio ne de ben konuşuruz, sonra birdenbire yerimizden fırlarız. "Sen deli misin lan!" Gio bağırır.

"Bu kötü bir fikir," diye katıldım.

Nolan elini kaldırarak sessizce sakin olmaya çağırıyor, ama sakinlik çoktan uçup gitmiş. Uzun mesafeli işlerde asla ayrılmayız. Hiç ayrılmadık.

"Bu hoşuma gitmiyor," diyorum.

"Onaylamadığımı not ettim, ama Savino'ya göre bu tartışmaya açık bir konu değil, seni de getirmemi bekliyordu."

Ellerim yumruk haline gelir ve Savino'nun kafasının vücudundan ayrılmış halini hayal ederim. Bir cesedi parçalamak kolay bir iş değildir —bunu iyi bilirim—ama ne kadar çok pratik yaparsam, o kadar iyi olacağına eminim. "Sadece bir toplantı," diyor Nolan. "Bir günlüğüne."

"Bizi bırakıp gitmeyeceksin, değil mi?" Gio gülümser, ama Nolan tavrını yumuşatmaz ve hiçbir şey söylemez. G'nin yüzü bir kez daha kaplanır. "Sen... şaka yapıyorsun, değil mi?"

Nolan başını sallar. "Mümkün olduğunca ertelemeye çalışacağım, ama biriniz Juliet'i almanız gerekecek."

"Ben götürürüm." Sözleri ağzımdan çıkmadan önce Gio ve Nolan bana eğlenceli bir bakış attılar.

"Peki." Nolan'ın itiraz etmemesi ve G'nin kendini teklif etmemesi beni şaşırttı. Darrio'nun onu buraya geri getirebileceği bir ihtimal varsa, bunu yapamazdı.

her an geri dönebilirdi. Yine de, ikisinden ya da ikisinden birinden ellerimi kendimden uzak tutmam için bir dizi talep bekliyordum.

Bunun yerine Nolan sadece omzuma hafifçe vurdu. "Ne zaman gideceğimi sana haber veririm," dedi. "Ama o lanet olası tapınağı kilitli tut."

"Tamam." Sözümü havaya bırakıyorum. Ama tek duyduğum, mükemmel yapboz parçalarının yerine otururken çıkardığı ses. Nolan'ın Gio ya da benim desteğim olmadan tek başına gitmesi fikrini hiç sevmesem de, damarlarımdaki heyecanın kıvılcımlarını hissetmekten kendimi alamıyorum.

Juliet bana geri dönüyor. Yine benimle kalacak. Benim evimde. Benim yatağında. Her zaman ait olduğu yerde.

JULIET

Bu adamlar beni yavaş yavaş yıpratıyorlar, ta ki kendimi artık kendimi korumak için yarattığım Juliet gibi hissetmeyecek hale gelene kadar. Yeni birine dönüştüm. Ormandaki o gece, hayatımın en ateşli cinsel deneyimi ve aynı zamanda en korkunç deneyimi olmuştu. Nolan'ın tuzağına düşüp kendimi yakalatmadığımı anlayacak kadar saf değilim. Kendimi daha akıllı sanmışım, *onu* kontrolüm altında tuttuğumu düşünmüştüm. Çok yanılmışım.

Akrep Kralları kontrol edilemez.

Günler haftalara dönüştü ve erkeklerin son maçında gördüğüm profesör gibi adamın aslında Eastpoint Üniversitesi'nden bir yetenek avcısı *olduğunu* öğrendim. Futbol sezonu yavaş yavaş geçiyor, ama tüm güzel şeyler gibi, o da sona ermek üzere.

Maçlara, Dionysus Lounge'daki vardiyalarım ve ara sınavlara o kadar odaklanmışım ki, diğer her şeyi unutuyorum. Ta ki Mads, köşede başka bir şey olduğunu söyleyene kadar.

"*Kış Balosu.*" Bar tezgahının üzerinden ona bakarken, bir kutu kokteyl peçetesi açıp yerine yerleştirirken, bu kelimeler dudaklarımı tiksinti ile kıvrılmaya başladı.

"Sen gidiyor musun?" diye soruyor, bu konuyu gündeme getiren aynı soruyla beni dürtüyor.

"Ben..." Cevabımı düşünürken, elimdeki kutuyu son peçeteleri bulmak için karıştırıyorum.

Geçen yıl, Silverwood Prep'in Kış Balosu Kraliçesi ve Junior Prom Kraliçesiydim. Bu yıl ise... hiç kimseyim. Giyinip, beni umursamayan insanlarla fotoğraf çektirmek zorunda değilim. "Bilmiyorum," diyorum.

"Bu son şansın," diye uyarıyor, ona uzattığım boş kutuyu alıp altını keserek parçalıyor. "Son sınıftasın. Üniversitede böyle resmi etkinlikler olmaz."

"Hangi üniversiteye gittiğine bağlı," diyorum.

Kristal mavisini gözleri benimkilere bakıyor. "Bu arada, hangi üniversitelere başvurdu? Son başvuru tarihi yaklaştı, değil mi?"

Omuz silkiyorum. "Bazıları Şubat'a kadar teslim edilmeyecek." Eğilip Ma-Ri'nin bir şekilde buraya getirmeyi başardığı mini çamaşır makinesini açıyorum,

içindeki bardakları çıkarıp yan taraftaki rafa koyuyorum. Kulübün tüm ışıkları açık, kapılar kapalı ve kilitli, sadece ben, Mads, barmenlerden biri ve Ma-Ri arka ofiste temizlik yapıp geceyi kapatmak için kalmışız.

"Birkaç yere başvurduğum," diyor Mads dalgın dalgın. "Kabul edilir miyim bilmiyorum, kabul edilirse de nasıl ödeyeceğimi bilmiyorum ama... Yine de kabul edilir umarım."

Silverwood'dan ve kontrolcü ebeveynlerinden uzaklaşmayı hak eden biri varsa, o da odur. Yeni yıkanmış ve kavurucu sıcaklıkta olan bardakları mini bulaşık makinesinden çıkarır, makineyi kapatır ve tezgahın etrafını dolandırır.

"Sen akıllısın," diyorum ona. "Giremeyeceğini hayal edemiyorum, ayrıca kredi ve burslar da var."

Mads bardan uzaklaşıp, arka koridora ve soyunma odalarına doğru ilerlerken beni takip ediyor. "Evet, haklısın."

Sesindeki belirsiz tonda duraksayarak arkama bakıyorum ve gördüğüm şey beni tamamen döndürüyor. "Tamam, ne oldu?" diye soruyorum, cebimde telefonum titreyerek birinin beni almaya geldiğini haber verirken ayaklarımın üzerinde sabit duruyorum.

Omuzlarını silker, kaymaz spor ayakkabısıyla ayaklarının altındaki siyah zemini sürter. Kaşlarını çatıp ona doğru bir adım atarım. "Ciddi misin?" Benim

"Ben sadece..." Dudaklarını sıkıştırdı ve yüzü buruştu. "Sadece bu yılın bitmesini istiyorum," diye sonunda içini çekerek söyledi. "Herkes gençken hayatın tadını çıkarmalıyız diyor, biliyorum, ama ben kurtulmak istiyorum, anlıyor musun? Üniversite özgürlük demek ve başvurularımı oldukça erken yaptığım için endişeleniyorum, belki şimdiye kadar en azından birinden cevap gelmiş olurdu diye düşünmüştüm."

en azından bir tanesinden cevap almış olacağımı düşünmüştüm."

Öne eğilip, ellerimle omuzlarını kavradım. "Üniversiteye gireceksin," dedim. "Yeteneğine hiç şüphem yok. İstedikğin şeyi kimseye, hele bana hiç gerek yok."

Sözlerimin onu ulaşmasını ve onlara inanmasını istiyorum, ama inanmayacağını biliyorum. O ebeveynleriyle yaşadığı sürece inanmayacak. Onlara göre, varlığını hak etmek zorunda. Mads bana sulu bir gülümsemeyle başını sallıyor.

"Teşekkürler, Jules," diye mırıldanarak ellerimi nazikçe çekip uzaklaştırdı. Bir adım yana çekilip onun yanımdan geçip soyunma odasına girmesine izin verdim, omuzlarının çökmüş halinden nefret ediyordum. Onun peşinden gidip daha fazla bilgi almaya çalışmanın yararlarını tartarken, Ma-Ri'nin ofisinin kapısı açılır.

Duman bulutu, yaşlı kadının kafasının ortaya çıkmasından önce gelir. "İyi, hâlâ buradasın," der Ma-Ri, kırmızı tırnaklı elini bana doğru sallayarak. "Gel."

Boğazımdan bir inilti çıkmak üzereydi ama onu bastırdım ve ofisinin açık kapısına doğru ağır adımlarla yürüdüm. İçeri girdiğim anda kapı kapıyı arkamdan çarparak kapatır ve ben sıçrayarak Ma-Ri'nin yanımdan geçip bir elinde uzun bir sigara tutacağıyla geçmesini beklerim. Sanki sırtı ağrıyormuş gibi hafifçe kamburlaşır ve sonunda masanın diğer tarafına ulaştığında koltuğuna çöker ve boş elinin tırnaklarıyla masanın düz yüzeyine vurur.

"Otur." Sigara tutacağıyla işaret eder.

Onun karşısındaki sallanan plastik katlanır sandalyeye oturup bekledim. Ma-Ri genellikle lafını esirgemeyen biridir, ama beni ofisine çağırma sebebini hemen söylemedi. Bunun yerine, yanındaki çekmecelerden birine uzanıp yeni bir paket sigara çıkardı.

Onun paketi açmasını, bir tarafını avucuna vurup bir sigara almasını, onu tutacağına takıp yakmasını beklemek zorunda kalıyorum. Derin bir nefes çekip yavaşça uzun bir duman salıyor. Masasının yanına bakıyorum ve içindeki çöp parçaları arasında başka paketlerle dolu küçük bir çöp sepeti görüyorum.

Bugün kaç tane içti? Bu soruyu yüksek sesle sormaya cesaret edemiyorum. O sigara tutacağıyla tokatlanmak istemiyorum, birkaç sunucuya aptalca sorular sorduklarında bunu yaptığını görmüştüm.

Birkaç dakika geçtikten ve cebimde en az üç kez daha zil sesi duyduktan sonra, sonunda riski göze alıyorum. "Konuşmak istediğin bir şey mi var?"

Ma-Ri uzun bir duman saldı. "Evet." Kelime keskin, kırmızı boyalı dudaklarından bir bıçak düşer gibi çıktı. "Yeğenimle aranızın nasıl "

"Senin... Roquel mi?" diye netleştiririm.

O başını sallar.

"Uh, iyiler mi? Ara sınavlara hazırlanıyoruz, o yüzden stresli, hepimiz öyleyiz."

Ma-Ri başını salladı ama dudakları sigara tutacağıının ucuna kıvrılırken gerildi. "Peki Madison?" diye ısrar etti. "O nasıl?"

Kaşlarımı çatıp öne eğildim. Saçmalamayı bırakmanın zamanı gelmişti. "Neler oluyor, Ma-Ri?"

Bir an için, hiçbir şey olmadığını inkar edeceğini düşünürüm. Yüzünde, bunu saklama ihtiyacı açıkça okunuyor. Sigara tutucuyu ağzına geri götürüp, içini çekiyor ve hemen sonra öksürüyor.

Çok hızlı içtiği için öksürüyor. Koltuğumdan fırlayıp masanın etrafından dolaşarak, titreyip talihsiz nefesini vermeye çalışan omzuna uzanıyorum.

Öksürük hafiflemeye başlayınca, her yerin kağıt ve ıvır zıvırla dolu ofisinin köşesine koşuyorum. Köşedeki su sürahisinin üstündeki kağıt bardağı alıp, kolu çekerek yarısını doldurup ona geri götürüyorum. Sigara tutacağını yere bırakıp bardağı alıyor ve birkaç yudum içiyor.

"Beni korkutmaya başlıyorsun," diyorum ona dürüstçe, onun yumuşak koltuğunun yanında çömelmiş halde. "Başım belada mı?"

Bir kez daha öksürdükten sonra başını salladı ve fincanı önündeki masanın üzerine koydu. Bir elini alnına bastırırken, diğer eli masanın kenarını sıkıca tutuyordu. Ona dokunmamaya dikkat ederek çömeldiğim yerden kalktım ve önümdeki kadına baktım.

Boyuna rağmen, Ma-Ri bana hiç de kırık ve zayıf bir kadın olarak gelmemişti. Zeki ve iyi gününde çok korkutucu bir kadındır. Yurtdışından göç edip burada kendi kulübünü kurmak için böyle olması gerektiğini düşünüyorum. Sabır benim güçlü yanlarımdan biri değil, ama saygı duyduğum tüm kadınlar arasında Ma-Ri, Müdür Long ile birlikte en üst sıralarda yer alıyor. Bu yüzden, kendimi toparlayıp koltuğuma geri oturuyorum ve beni ofisine çağırmasının gerçek nedenini söylemesini bekliyorum.

Gergin bir sessizliğin ardından, Ma-Ri titreyerek masasındaki çekmecelerden birini tekrar açar. Bir şey söylemeden, çekmecedeki çek defteri gibi görünen şeyi çıkarır ve masasının üstünde duran çok sayıda kitap, klasör ve dosyanın altından yuvarlanan bir kalemi kapar.

Masasının üstüne. Ne yazdığını görmek için boynumu uzatmamak için tüm gücümü kullanıyorum, ama merak etmeme gerek kalmıyor.

Bir şey yazmayı bitirir ve sayfayı yırtıp çıkarır. Biraz kırıksık elleri kağıt parçasını sıkıca kavrar ve

garip bir korku hissi mideye çöküyor. "Ma-Ri?"

Sesimi duyunca irkildi ve çekleri masanın üzerine itti. bana bakmadan bana doğru uzattı. "Bu senin kıdem tazminatın," dedi.

"Kıdem tazminatı mı?" diye tekrarladım, o kağıdı elime sıkıştırırken. "Anlamıyorum."

"Dionysus Lounge'da artık sana ihtiyacımız yok, ama burada gösterdiğin tüm emek için teşekkür ederim"

"Beni kovuyor musun?"

Ma-Ri sanki ben konuşmamışım gibi konuşmaya devam etti. "Başka bir iş yeri için tavsiye mektubu gerekirse..." Yüzü buruştu. "Şey, Eminim yeni bir iş için daha uygun bir şey yazmak isteyeceksin."

Kağıt çeki tutan parmaklarım uyuşmuş. Bana ne kadar verdiğine bakmıyorum bile. "Yanlış bir şey mi yaptım? Bir müşteriyi mi kırdım?" diye soruyorum.

"Misafir." Düzeltme, dudaklarından otomatik olarak çıkıyor. Sonra başını sallıyor, hala bana bakmıyor. "Hayır, hayır, tabii ki değil. Ben... sadece burada çalışmanın doğal bir şekilde sona ermesi gerektiğini düşünüyorum. Sen lise öğrencisisin ve sana..."

"Madison da öyle!" diye bağıryorum. "O da kovuluyor mu?"

Ma-Ri uzun bir süre cevap vermez. "Kimi işten çıkarmaya karar verdiğim, kimi işten çıkarmamaya karar verdiğim seni ilgilendirmez," diye fısıldar. Tanıdığım kadın için çok fazla alçakgönüllü bir tavır.

Sonunda, elimdeki çeki bakıyorum ve gördüğüm şey gözlerimi fal taşı gibi açıyor. "Ne oluyor lan?" Lanet olası şey daha fazla elimde kalırsa beni yakacakmış gibi masasına yapıştırıyorum. "Bu tazminat değil," diye bağıryorum. "Bu lanet olası..." Ne olduğunu bilmiyorum, ama hiçbir işveren bir garsona beş bin dolar vermez. Bu lanet olası sus payı. Ama ne için?

Adrenalin damarlarımdan yıldırım hızıyla akıyor. Titremeye başlıyorum. İlk başta hafifçe, sonra uzanıp saçımı tutup

ve yüzümden çekiyorum. Anlayamıyorum. Neden beni kovdu? Neden şimdi?

Karşımda oturan kadına bakıyorum, o lanet çeki yazdığından beri bir kez bile gözlerime bakamadı. "*Bana bak,*" diye bağıyorum.

Kadın irkilir ve sonra, yavaşça, sonsuz bir yavaşlıkla gözlerini bana çevirir. Yüzünde öfke yok. Kararlılık, yenilgi ve daha kötüsü... korku dolu.

Omuzlarım çöküyor ve başımı sallayarak ondan ve masadan uzaklaşmak için bir adım geri atıyorum.

"Parayı al, Juliet," diye emreder Ma-Ri, sesi normal sesinin sadece bir hayalet gibi.

Ama yapamam. Ma-Ri zeki bir kadın ve kulübünün iyi iş yaptığını biliyorum, ama beş bin dolarlık tazminat çekini ödeyemez. Bir adım daha geri çekilirim.

"Juliet." Sesi biraz yükselir, uyarıcı bir tonla.

Kafamı sallıyorum. "Birkaç ay boyunca senin için çalışmış bir kokteyl garsonuna daha uygun bir şey vermek istiyorsan , kabul ederim, ama bu..." Masasına bıraktığım çekleri işaret ediyorum. "Bunu alamam. Sana saygı duyuyorum, Ma-Ri. Bu, parandan çok daha fazla, sessiz kalmam için yeterli bir neden."

JULIET

Dışarı çıkarken vücudumu tuhaf bir uyuşukluk sardı.

Dionysus Lounge. Bana on sekizinci doğum günümün gecesini hatırlatıyor. Bran ve Avery'yi yatakta birlikte bulduktan sonra beni saran tüm duygular. Eve tam da babamın kelepçelenip götürülüşünü izlemek için zamanında varmıştım. Ve sonra annem vardı...

Şu anda bile, otoparkın arkasında bekleyen camları koyu renkli SUV'ye doğru yürürken, gözyaşlarıyla ıslanmış yüzünü hala gözümün önüne getirebiliyorum. Sanki bu yetmezmiş gibi, Morpheus da oradaydı. Mükemmel Morpheus Calloway.

Silverwood'un kurtarıcısı. Annemin kurtarıcısı. Babamın en iyi arkadaşı. Kimsenin görmediği lanet olası canavar. Benden başka kimse görmedi.

"Bebeğim?" Lex'in sesiyle neredeyse irkiliyorum ve onun SUV'sinin yolcu kapısının önünde ne kadar zamandır durduğumu fark ediyorum... Ne kadar zamandır, bilmiyorum. Aşağı indirilmiş camdan yukarı bakmadan kapı koluna uzanıyorum.

Parmaklarım siyah metali kavrar ve çeker. Kapı açılır ve ben alışılmış bir hareketle tepki vererek, altındaki çubuğa basarım.

Ayaklıkların üzerine çıkıp kendimi içeriye çekiyorum. Çantamı ayaklarımın yanına bırakıyorum. Cildim farkındalıkla karıncalanıyor. Soğuk hava. Lex'in meraklı bakışları. Gözlerim yanıyor.

Hayır. Burada olmaz. Yalnız kalana kadar, kimse beni kırılırken görmeyecek kadar, kendimi tutmam lazım. Ondan uzaklaşıp emniyet kemerine uzanıyorum.

"İyi misin?"

Hareketsiz kalıyorum, kalbim göğsümde, kulaklarımda güm güm atıyor. Parmaklarım titreyerek kendimi tekrar harekete geçmeye zorluyorum, kemeri belime ve göğsüme dolayarak yerine takıyorum. "Evet." *Yalan.* "Neden olmayayım ki?" *Neden bu kadar yalancısın, Jules?*

Shinedown'ın *Second Chance* şarkısı, aracın eski radyosundan yumuşak seslerle çalmaya devam ediyor, sesi o kadar kısık ki duymak için kulak kabartmam gerekiyor.

duymak için kulak kabartmam gerekiyor. Lex sözlerime cevap vermiyor, ama arabayı geri vitese takıp geriye doğru sürmeye de başlamıyor. Gözlerimi ileriye sabitleyip, ön camdan Dionysus Lounge'un arkasını izliyorum.

"Juliet?" Lex'in eli görüş alanıma girer ve ben ondan uzaklaşarak arkamdaki koltuğa yaslarım.

"Lütfen gidebilir miyiz?" diye soruyorum. Başka biri çıkmadan önce. Eşyalarımı almaya gittiğimde Mads'i görmemiştim, ama bu onun hala içeride olmadığı anlamına gelmezdi ve onu şimdi görürsem kararlılığım sarsılacağından korkuyordum.

"Bir şey mi oldu?" Lex'in endişeleneceği bir an varsa, en kötüsü. Yalvarmak istemiyorum ama buradan daha çabuk kurtulmam için gerekirse yaparım.

"Lütfen."

Eli hareketsiz, bana dokunmadan, sanki dokunmak istermiş gibi uyluklarımın üzerinde duruyor. Sonra, tek kelime etmeden, elini çekip gözümün önünden kayboluyor. Bir an sonra araba geriye doğru hareket ediyor ve ben

nefes alabiliyorum. Şimdilik.

Soğuk hava kabine girer ve girmeye devam eder, zaten soğuk olan cildimi buza benzeyen bir şeye dönüştürür. Sonunda Lex bir düğmeye basar ve yolcu camı yukarı kalkar, ıslak çimlerin ve tozlu kaldırımların taze kokusunu keser. Uzun dakikalar boyunca, tek ses neredeyse sessiz radyodan gelir, Shinedown'dan Three Days Grace'e, oradan da Breaking Benjamin'e geçer. Yanımdaki adamdan uzaklaşarak, dişlerimin arasından nefes alıp, artık kapalı olan camın camına yaslanırım.

Araç ilerler ve ben gözlerimi kapatıp başka bir yere götürüldüğümü hayal ederim. Silverwood'a değil, buradan çok uzak bir yere. Ma-Ri'den, Mads'ten, Akrep Kralları'ndan ve... her şeyden uzak bir yere.

Yorgun olmalıyım ki uyuyakalmışım ve bir süre sonra hareket etmediğimizi fark ederek uyanıyorum. SUV'nin çukurları atlatırken çıkardığı sesler yok, sessiz radyo bile tamamen kapatılmış.

"Uyandın."

Başımı kaldırıp yanıma bakma isteğine direnmeyi bırakıyorum. Lex karanlıkta bir gölge silüetinden biraz daha fazlası. Sürücü koltuğunda oturuyor, etrafımızdaki pencerelerden içeri sızan ay ışığıyla arkası aydınlık. Emniyet kemerimi çekiyorum, kemeri açıp etrafımıza bakarken o tekrar konuşmuyor.

"Neredeyiz?" diye soruyorum, binaların ve tanıdık çevrenin yokluğunu fark ederek. Aslında, nerede olduğumuzu hiç bilmiyorum.

Göz alabildiğince uzanan ormanlar, SUV'nin önündeki ve arkasındaki birkaç kilometreyi ve onun yan yola saptığı yerin her iki yanını kaplıyor. Titriyorum ve radyonun kapatılan tek şey olmadığını fark ediyorum. SUV'nin motoru da kapalı, ısıtıcı da. Uzun süredir böyle olduğunu, kollarımı kendime sararak koltuğa kıvrıldığımda kollarımda hissettiğim tüylerim diken diken olmasından anlıyorum.

Korkmam gerekirdi. Lex benim arkadaşım değil. Daha önce de tuhaf şeyler yaptı, kendi akıl sağlığımdan şüphe etmeme neden oldu. Ama nedense korkacak enerjiyi kendimde bulamıyorum. Ne anlamı var ki? Başıma gelebilecek tüm kötü şeyler çoktan oldu.

Burnum seğiriyor ve gözlerim yine yanmaya başlıyor. *Basıma gelebilecek tüm kötü şeyler çoktan başıma geldi.* Bu sözler kafamda yankılanıyor, bir hatırlatma, bir aydınlanma. Bu asla bir rüya değildi. Gerçektir. Ben...

Boğazımdan bir ses çıkıyor, hıçkırık ve ağlama arasında bir şey. Elimi ağzıma kapatıp içime çöküyorum. *Kahretsin. Lanet olsun. Henüz değil. Yalnız değilim.*

"Juliet."

Kafamı sallayıp Lex'ten uzaklaşıyorum ve kapı kolunu arıyorum. Burada nefes alamıyorum. Alamıyorum. Alamıyorum lan...

"Juliet!"

Bir küfür ağzımdan kaçır ama neyse ki, şükürler olsun ki kapı açılır ve ben neredeyse araçtan düşerim, sert zemine acı *bir gürültüyle* çarparım. Her iki dizim de zonkluyor, inlerim ama bu hafif ağrının ayağa kalkmamı engellemesine izin vermem. Elimi toprağa ve çakıllara bastırarak kendimi yukarı çekip SUV'den uzaklaşırken, Lex'in sürücü kapısı arkamda açılır. Mentешelerin ve metalin gıcirtısı kalp atışlarımı hızlandırır ve daha hızlı hareket ederim.

Kaçmam lazım. Kaçmam lazım, kaçmam lazım...

Kalın, kaslı kollar beni sarar ve aynı derecede kaslı bir göğse doğru sürüklerken boğazımdan bir çığlık yükselir. Geriye doğru tekmeleyerek saldırırım. Vücudumu öne doğru atar, beni tutan kollara tırmanırım.

"Hayır!" diye bağıriyorum, tekmeliyorum, çırpınıyorum, tırmalıyorum. Cory'nin bana öğrettiği tüm eğitim bir anda yok oluyor. Kafama kazıldığı tüm hareketler buharlaşıyor ve bir kez daha, lanet olası bir durumda güzel bir kızdan başka bir şey değilim. "Hayır." Yine olmaz. Bunu bir daha yapamam.

"Juliet, sakin ol." Arkamda bir erkek sesi duyuyorum, ama emrine uymuyorum. "Benim!" diye bağıyor. "Siktir... bebeğim, *lütfe*."

Hıçkırarak ağlıyorum. Tutmak için o kadar uğraştığım gözyaşları, artık engellenemeyecek kadar akmaya başlıyor. Çığlık atıyor, ağlıyor ve serbest bırakılmak için yalvarıyorum. Kollarım hiç gevşemiyor. Aksine, beni daha da sıkı, inanılmaz derecede yavaş bir şekilde tutuyorlar. Sonra dünya eğiliyor ve ben düşüyorum, yere yaklaşıyorum, ta ki altımda çimleri hissedene kadar. O zaman sallandığımı fark ediyorum. İleri geri. İleri geri.

Yavaş uğultular ve mırıldanmalar bulanık zihnime nüfuz ediyor. Hıçkırıyorum, ıslak yanaklarıma çarpan soğuk hava nefes almamı zorlaştırıyor. Her yerim titriyor, uzuvlarım seğiriyor ve kasılarken, birkaç santim öne eğilmeye zorlanıyorum ve sonra tekrar nazikçe geri çekiliyorum.

Bunun Lex'in işi olduğunu anlamam çok uzun sürüyor. O yerde, ben ise onun kucağında yayılmış durumdayım ve o ikimizi ileri geri sallarken, bana fısıldayan sesi sessiz ve yumuşak. Nefes alıyorum, sonra bir tane daha, bir tane daha, kendi kalbimin hızlı atışları kulaklarımdan uzaklaşıp ait olduğu yere, göğsüme geri dönüyor.

Boğazım yanıyor, yüzüm acıyor, hareketsiz kalıyorum. Artık mücadele yok. Artık çığlık yok. Artık ağlamak yok, gözyaşları yüzümden akmaya devam etse bile.

"Sorun yok. Her şey yolunda. Ben buradayım. Sorun yok, bebeğim. Ben buradayım." Lex'in sözleri kalın kafamın içini delip geçer, sonunda onun söylediklerini gerçekten duyabiliyorum. diye duyana kadar kafamın içine işliyor. Gözlerim yeniden yaşlarla dolarken dişlerimi sıkıyorum ve gözlerimi kırpmaya çalışıyorum ama başaramıyorum.

Beni sevmesi gerekenlerin söylemesi gerekenleri, benden nefret etmesi gereken biri nasıl söylüyor?

"Ben buradayım. İyisin, bebeğim. Yalnız değilsin. Ben buradayım. İyi olacaksın." Sanki benim artık ona karşı direnmediğimi fark etmemiş gibi, aynı sözleri tekrar tekrar söylüyor. Kalçalarım acıyor ve aşağıya bakıyorum. Hala bana sarılmış kollarımda uzun kırmızı çizikler görüyorum ve nefesim kesiliyor.

Lex'in sözleri kesildi. "Bebeğim?"

Kendimi savunma, serbest bırakılmayı talep etme dürtüsüne karşı dişlerimi sıkıyorum. Ben... ona zarar verdim. Lex'e zarar verdim ve o... bana izin mi verdi? Neden böyle bir şey yapsın ki?

Lex beni kollarının arasına alır, güçlü tutuşuyla beni kucağında dengede tutarken bir kolunu sırtıma dolamış, diğerini bacaklarımin yanına kaydırır. . Başımın üstündeki bulutların rengindeki koyu gözleri yüzüme bakıyor. Gözlerinde ölümcül bir şey var, ama bana baktığında

sanki gördüğü tek şey benimmişim gibi hissediyorum. Sadece dış görünüşüm değil, daha derinlerde, kendimden bile sakladığım yerlerdeki çatlaklarda.

Bir eli kalkar ve içgüdülerim beni geri çekilmeye zorladığında duraksar. "Ben..." Alnı kırışır. "Sana zarar vermeyeceğim, bebeğim," diye fısıldar.

"Sadece sana dokunmak istiyorum. Dokunabilir miyim?"

Sana dokunabilir miyim? Bu bir istek, bir soru. "*Sana dokunmama izin ver*" gibi bir talep, bir emir değil. Nedense, bu fark sayesinde, sessizce başımı sallayarak kabul ediyorum. Eli yaklaşıyor, avucuyla yanağımı kavlıyor.

Biriken nefesimi bırakıyorum ve o başını eğiyor, alınlarımız birbirine değiyor. Uzun bir süre öylece oturuyoruz. Çimlerde cırcır böceklerinin sesi ve başımızın üzerinde ormanın içinde bir yerlerde.

"Neredeyiz?" Konuştuğumda sesim boğuk ve kısık çıkıyor. Muhtemelen çılgılık attığım içindir. Ne kadar yüksek sesle bağırdığımı bilmiyorum, ama şu anda medeniyetten uzak bir yerde olduğumuz için mutluyum.

"Uzaklarda," diye fısıldadı. "Eve gitmek istemiyormuşsun gibi göründün, ben de seni... biraz uzaklara götürdüm."

Alt dudağım titremeye başlayınca ısırıyorum, bu tekrar ağlamaya başlayacağımın bir işareti. Uzun bir süre konuşmuyorum, boğazım ses çıkaramayacak kadar sıkışmış, ona yaslanıyorum, tenimiz birbirine değiyor, elleri beni sabit tutuyor. Artık beni kısıtladıklarını hissetmiyorum. Aksine, beni yere bağlayan tek şeyin Lex'in dokunuşu olduğunu hissediyorum.

Lex beni bırakıp geri çekilmeye çalıştığında, öne eğilip ona yaslanıyorum. Hiç bu kadar dokunulmaya ihtiyaç duymamıştım ve sarılma isteğimin ona odaklanmış olmasına çok şaşırılmış olsam da, bunu sorgulamıyorum. Kendimi sorgulamaktan ve herkes gibi olmak istemediğimi iddia etmekten yoruldum. Keşke bu benim için kolay olsaydı, ama değil.

Bir iç çekerek Lex'in göğsüne yığıldım ve o şaşkınlıkla kaskatı kesilse de, çok geçmeden kolları beni sardı. Aklımda, nasıl göründüğümüzü hayal ediyorum. Bulanık ve net değil, ama hoş olmayan bir görüntü değil.

O benim yanımda sıcak ve kolları sırtımdan ya da yanlarımdan ayrılmıyor. Göğüslerime ya da kalçalarıma dokunmuyor. Bran'ın kaçınılmaz olarak yapacağı gibi değil.

"Bunun hakkında konuşmak istemiyorsun."

Kirpiklerim açılıyor ve sessizlikte gözlerimi kapattığımı fark ediyorum. Lex tekrar konuşmuyor. Beni bekliyor. Başka kimse benim konuşmamı bekledi mi hiç? Öyle gelmiyor. Bekledilerse, benden bir şey istedikleri içindir. Bir cevap. Bir açıklama. Onlara ait olmayan bir sır. onların talep etmeye hakkı olmayan bir sır.

Lex ısrar etmez. Beni gerçekten tanıdığını kanıtladıktan sonra sessiz kalır. Çünkü haklıdır, bu çöküşün nedenini ona söylemek istemiyorum. Bu konuda konuşmak istemiyorum, ne onunla ne de başka biriyle. Seçim şansım olsaydı, bunu ait olduğu yer olan zihnimin arka köşesindeki soğuk, karanlık kutuya geri tıkar ve orada çürümeye bıraktırdım.

"Söylemek zorunda değilsin," diyor bir süre sonra sessizce.

Kafamı kaldırıp ona bakıyorum. "Ciddi misin?"

O bakışlarını kaçırmıyor. "Elbette."

Kaşlarım çatıldı. "Ben..." Gözlerim, kucağımın üzerine uzanan koluna ve onun derisine kazıdığım derin izlere kaydı. Suçluluk duygusu içimi kemiriyordu. "Özür dilerim."

"Hey." Lex çenemi kavrar ve başımı bir kez daha yukarı kaldırır, gözlerim kilitlenene ve bakışlarımızı kaçıramayana kadar. "Özür dilenecek bir şey yok."

Koluna dokunuyorum, parmak uçlarımla panik atak sırasında bıraktığım izleri takip ediyorum. Evsiz. İşsiz. Bu gece, pek çok şeyin doruk noktasıydı ve ben bunun olacağını görmedim. Duyguların dalgası, gelip beni yakalamadan önce beni sardı ve bir anda, yine oraya geri döndüm. Geçmişe ve kaçış yoktu.

"Hala üzgünüm," diye fısıldıyorum.

Lex iç çekiyor, bu hareket göğsünü yukarı aşağı kaldırıyor ve bana bastırıyor. "Şöyle yapalım," diyor Lex. "Konuşmak istersen bana gelir misin?"

Sırtım gerilir. "Ya hiç konuşmak istemiyorsam?" Omuzlarını silker. "O zaman konuşmazsın."

Ona şüpheyle bakıyorum. "Bu çok kolay geliyor."

Lex yüzümü bırakıyor, ama artık beni yerinde tutmasına gerek yok. Ben de isteyerek ona bakıyorum, aramızda hiçbir engel olmadan gözlerine bakıyorum. "Hayatta hiçbir şey kolay değildir," diyor ciddi bir şekilde. "Ama senin için elimden gelen her şeyi yapabilirim. Şu anda, burada?" Başını eğiyor, duman rengi gözleri beni delip geçiyor. "Şu anda? Tek bilmek istediğim bir şey var."

Boğazım sıkışır. Hayır. Ona söyleyemem. Henüz değil. Belki de hiç söyleyemeyeceğim. Bu, canavarımın özgür kalacağı ve kabuslarımın devam edeceği anlamına gelse bile umurumda değil. Bunu kendime itiraf etmek bile yeterince zor. Camla kaplı içimden, yine de cevap veririm. "Nedir o?"

Gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. "Birini öldürmem gerekiyor mu?"

Öksürdüm, bu ses beni yavaşça duygularımı geri gönderdiğim otomatik kilitli kasadan şok ederek uyandırdı. "Ne?"

"Birini öldürmem gerekiyor mu?"

Ona bakakaldım. "Ciddi olamazsın." Lex'in ifadesi değişmedi, hiç kıpırdamadı. Sadece bana bakarak cevap bekledi. "Hayır!"

İçini çekip, SUV'sinin arka lastiğine yaslanır. "Peki," diye mırıldanır. "Ama bir gün ihtiyacın olursa, bana söyle."

"Sen delisin lan."

Bana attığı sırtış, yüzünü ciddi bir gangsterden yakışıklı bir genç çocuğa dönüştürüyor. Kahretsin. Her ikisi de beni tahrik ediyor ve bu, düşündüğümünden daha şaşırtıcı. Dürüst olmak gerekirse, yaşadığım onca şeyden sonra, çekicilik ve tahrikin artık benim için imkansız olduğunu düşünmüştüm. Bu tür duygular kirlenmiş olmalı.

"Sen de öyle," diye hatırlatıyor Lex, öne eğilip burnuyla yanağıma dokunarak. "Yoksa senin için bir cesedi ortadan kaldırdığımı unuttun mu? Tekrar yaparım."

Ona uzun uzun baktım. "Sen... bunu ciddi misin?" Dudakları çeneme bir öpücük kondurdu. "Evet."

Omurgamdan bir ürperti geçer ve kendimi ona başka bir şekilde uzanmaktan alıkoymak için önümdeki kolu parmaklarımla sıkıca kavrarım. Bedenim ve zihnim savaş halindedir. Bir tarafım bize az önce bir ruhsal çöküntü yaşadığımızı hatırlatmaya çalışırken, diğer tarafım bunu umursamıyor.

"Teklifi kabul et, bebeğim," diye fısıldıyor Lex, dudaklarını çenemden yanağıma, sonra da kulağıma doğru kaydırıyor. Yutkunuyorum, ona daha sıkı sarılıyorum. "Hediyelerimi kabul et. *Bir şey* al." Neredeyse yalvarırcasına, alçak ve şehvetli bir sesle söylüyor. "*Her şeyi* al."

"Neden?" Bu kelime boğazımdan çıkıyor, o da kulak mememi dişlerinin arasına alıp nazikçe ısıyor. Köpek dişinin keskin ucu derimi acıtıyor ve ben nefesimi tutuyorum, bacaklarım birbirine sıkışıyor.

Lex bana cevap verse bile, kalbimin çarpıntısı onu bastırıyor. En son duygularım beni boğduğunda ve onları kapatmışım

, onları tekrar açmak haftalar, hatta aylar sürmüştü. Ama Lex, korkuyu birkaç dakika içinde yok etti ve yerine sıcaklık koydu. Kulaklarımdan ayrılıp yanağıma tekrar bir öpücük kondurduğunda gözlerim kapandı.

Sonra, ağzı benim ağzımın üstünde ve ben vücudumun arzularına teslim oluyorum. Ben de onu öpüyorum.

LEX

Juliet, Silverwood'a dönerken elimi tutuyor. Rahatlamış, en azından öncekinden çok daha rahat ve bu yüzden, benden uzaklaşmaya başladığını hissettiğimde çok sinirleniyorum. SUV'umun tekerlekleri altında her kilometre geçtikçe eve yaklaşıyoruz ve parmaklarını benimkilerin üzerinde tutsa da zihinsel olarak kendinden uzaklaştığını hissedebiliyorum.

Bu, onu kesip açmak, içine dalmak ve gerekirse tekmeleyip bağırarak bir kez daha yanıma çekmek istememe neden oluyor. İş yerinde olanlar onu çok üzmüş ve henüz ne olduğunu söylememiş olsa da, bunun bir felaket olacağını biliyorum.

Bir süre sonra Nolan'ın evinin önüne vardık ve bir an için elimi bırakmadı. Asıl planım onu benim eve götürmekti, ama onu almaya giderken Nolan bir mesaj attı ve evine dönmesinin uygun olduğunu yazmıştı. Nolan, Nolan'ın sırrımı öğrenmesinden hâlâ endişeli olduğu kesin, ama onu bu kadar yakınımda, benim evimde, etrafımda görmek istememek çok zor.

Gözlerimi kapatıp avucunun avucuma değdiği hissin tadını çıkarıyorum. Bunu daha da güzel hale getirecek tek şey, elini penisime doğru çekersem, çekip gitmeyeceğini bilmek olurdu.

"Beni bıraktığın için teşekkürler." Çok çabuk, cildimden soğuk bir his bırakarak ayağının yanındaki çantayı alır.

"Bir daha ihtiyacın olursa," diye başlıyorum, ama o yolcu kapısını açıp arkasına bakarken sözlerimi yutuyorum.

"İstemem," diyor.

Kaşlarım çatıldı. "Ne..."

"Ma-Ri bugün beni kovdu," diyor. O anda anlıyorum. Onun çöküşünün nedeni.

Juliet gibi, hayatında herkes tarafından defalarca hayal kırıklığına uğramış biri için, kendi parası ve kendi para kazanma yolu olması çok önemliydi. Sol elim direksiyonu o kadar sıkı kavradı ki, direksiyon protesto edercesine gıcırdadı.

"Seni kovdu mu?" diye tekrar ediyorum.

Nolan ve Annesinin yaşadığı evin verandasının ışığı yanıp söner ve ön kapı açılır. "Selam!" Nolan dışarı çıkarken seslenir, bir elinde sigara paketini sallayarak bir tane çıkarır.

Dikkatimi arabamdan yarı çıkmış olan kıza çeviriyorum. "Neden seni kovdu?" diye soruyorum.

Omuzları gergin, yüzü o lanet olası sakın maskesine bürünmüş, omuzlarını silker. "Bilmiyorum. Söylemedi, ama bana hak ettiğimden çok daha fazla tazminat teklif etti."

Başımı yana eğiyorum. "Ne kadar?" diye soruyorum.

"Beş bin."

Bu Ma-Ri'ye hiç benzemiyor. Yaşlı kadın akıllı, işine düşkün iş kadınıdır. Göçmenlere yardım eden bazı vakıflara bağış yapar ve geçmişini araştırıp her ay kız kardeşi Roquel'in annesine gönderdiği küçük meblağı öğrendikten sonra, onun kendisi olarak rahat hissediyor. Bağışladığı her şey vergi indirimi için geçerli ve belki Juliet'e tazminat çeki vermek de öyle olurdu, ama beş bin dolar? Bu şüpheli.

"Gitmeliyim." Juliet SUV'nden atlayarak dışarı çıkar ve kapıyı arkasına çarpar. Arabayı çalıştırıp çimleri keserek Nolan'a doğru ilerlemesini izlerim. Nolan ona selam vermek için başını sallar, ama Juliet hızla yanından geçip eve girer. Nolan kaşlarını çatıp dikkatini bana verir.

Arkamda yaslanıp, zaten açık olan sürücü tarafındaki pencereden kolumu dışarı sarkıtarak onun bana gelmesini bekledim. "Ne oldu ona?" diye sordu

. Dudaklarının arasına bir sigara sıkıştırdı ve cebinde çakmak aradı.

Ön kapıya bakarak, oturma odasına ışık saçan pencerenin önünden geçen silüetini izliyorum. Muhtemelen yatak odalarından birine ya da banyoya gidiyor.

"Ma-Ri onu kovdu," diyorum. Nolan'dan sadece yirmi metre uzakta söylediği için bunu söylemekten çekinmiyorum. Şüphesiz, bu haberi ona benim vermemi bekliyordu, belki de bu işi ona yapmamı istemiyordu.

"Ne?" Nolan'ın çenesi düşüyor ve dudaklarının arasında asılı duran sigara da onunla birlikte düşüyor.

Elimi uzatıp sigarayı yakaladım. "Az önce bana öyle söyledi," dedim, sigarayı parmaklarımın arasında çevirerek. "Bu durumdan hiç memnun değil."

Nolan eve doğru bakar. "Hayır, mutlu olmazdı," diye mırıldanır dalgın bir şekilde.

"Oraya geri dönüp onunla konuşacağım."

Nolan'ın başı birden dönüyor. "Onu öldüremezsin," diye homurdanıyor.

Gözlerimi devirip onun unuttuğu sigarayı alıp kulağımın arkasına sıkıştırıyorum. "Onu öldürmeyeceğim," diyorum. "Sadece ona birkaç soracağım."

"Silah yok," der Nolan. "Bıçak yok. Onu bıçaklamayacaksın, yumruklamayacaksın, tokatlamayacaksın ya da hiçbir şekilde incitmeyeceksin, Lex."

Üst dudağım kıvrılır. "Beni ne tür bir adam sanıyorsun?" Bana kaşlarını kaldırır. "Takıntılı türden," der kolayca.

"On üç yıl boyunca takip ettiği bir kız için her şeyi yapabilecek türden... onu kovup duygularını inciten bir kadını bile öldürebilecek türden."

Haksız değil ve o piçi sevmeme rağmen, bazen onu Onu boğ. "Ma-Ri onun duygularını incitmekten daha fazlasını yaptı," diyorum. "O..." Hayır, daha fazla ipucu vermemeliyim.

O arka yolda olanlar Juliet ile benim aramdaydı. Onun hatırladığını sanmıyorum, ama o benim sikimin üzerine oturup bacaklarımın üzerine boşaldığı, beni kokusuyla kapladığı ve o tatlı acıyla öleceğime yemin ettiğim yerin aynısıydı. Onu götürmek için doğru yer gibi geldi. Orası bizim yerimizdi.

"O ne?" Nolan bana bakıyor ama ben sadece başımı sallıyorum.

"Boş ver," dedim. "Daha fazlasını öğrenmek istiyorsan ona sor. Ben bunu mahvetmeyeceğim."

Başını yana eğdi. "Çünkü şimdi mahvedilecek bir şey var, değil mi?" diye sordu.

Boğazımdan düşük bir homurtu yükselir. "Cevabı biliyorsun," derim. "Şimdi ondan ayrılmaya razı olacağını söyleyemezsin."

Uzun bir süre cevap vermez, ama cevap verdiğinde, cevabı bekliyorum. "Hayır, öyle olacağını söyleyemem."

Başımı sallayıp vites koluna uzanıyorum. "Tamam o zaman," diyorum. "Ma-Ri'nin evine geri dönüyorum ve eğer oradaysa, ona birkaç soru soracağım."

"Bir saniye bekle." Nolan sırt çantasını tekrar çıkarır ve bir sigara daha alır. "Buraya geldiğini bildiğim için sana söylemek istedim, ama Savino aradı."

Hareketsiz kalırım, parmaklarım direksiyonda ve vites kolunda hiç olmadığı kadar sıkıdır. "Ve?" diye sorarım, o yeni sigarayı dudaklarının arasına sıkıştırıp

ve yakarken.

Derin bir nefes alıp uzun bir duman salarak Nolan içini çekti. "Darrio hâlâ şehir dışında, ama yakında Eastpoint'e dönmemi istiyor. Bağlantısı başka bir toplantı istiyor."

"Cuma gecesi maçımız var," dedim, sanki ona gerçeği hatırlatmam gerekiyormuş gibi. gerçeği hatırlatmak zorunda

"Biliyorum." Bir nefes daha kanser dolu havayı ciğerlerine çekerek, sigarasının parlak ucu

sigara hafifçe karanlıkta parladı. "Sonra giderim," dedi. "Juliet'i hafta sonu alman lazım."

Bu istek hiç düşünmeye gerek yok. "Tamam. Başka bir şey var mı?"

Nolan bana bakar. "Benim düzeltmeyeceğim bir şey yapma," der sadece.

Kabul ederek başımı eğip garajdan çıkıyorum. Otoyola çıkınca Gio'yu arıyorum ve Ma-Ri'nin evinde neler olup bittiğini öğrenmeye hazırlanırken onun da gelmesini istiyorum.

"Orada buluşuruz," diyor Gio, bir an duraksayarak. "Hepimizin pişman olacağı bir şey yapma."

Cevabım bir homurtu olur ve telefonu kapatırım. Birkaç dakika sonra, otoparka girer ve aniden dururum, arka kapının önünde motoru kapatırım. İçeride, sesin yokluğu her şeyi çok daha yüksek hale getirir. Kulüp hoparlörlerinden müzik çalmıyor, konuşma yok, ayak sesleri yok, hiçbir ses yok.

Ma-Ri'nin ofisine varıyorum ve masasının karşısında oturan adama kaşlarını çatarak bakıyorum. Yağlı bir sıçan gibi görünüyor, tacını bekliyor. Dönüp bana bakıyor. Savino. Ve nasıl bilmiyorum ama lanet olsun, onun bu işle bir ilgisi olduğunu biliyorum.

GIO

İkinci çalınca telefonu açtım ve hoparlöre alıp orta konsola sıkıştırdığımda Lex'in sesi arabayı doldurdu. "Dionysus Lounge'da buluşmamız lazım," dedi.

"Tamam," dedim, cep telefonuna kaşlarını çatarak baktıktan sonra evden uzaklaşıp otoyola doğru döndüm. "Neden?"

"Juliet kovuldu."

Önümdeki paslı minivan o kadar hızlı fren yapar ki, neredeyse onlara çarpıyordum. Küfrederek fren yapıp yolun kenarına çekiyorum, ama daha bunu yapmadan hızlanıp şeridi değiştiriyorlar. Lanet olası pislikler. Sonra Lex'in sözleri aklıma geliyor.

"Bekle, ne?" Kaşlarım çatıldı. "Ma-Ri onu neden kovdu ki? Bir şey mi oldu?"

"Jules'a göre yok," diye cevapladı Lex. "Ofise çağrılmış ve kovulmuş." Bir an durakladı, aramızda gergin bir sessizlik oldu, bu da bana daha fazlası olduğunu söyledi. Lex beni hayal kırıklığına uğratmadı. "Jules, Ma-Ri'nin ona beş bin dolar tazminat vermek istediğini söyledi."

Orospu çocuğu. Dişlerimin arasından tıslayarak otoyola çıkan bir sonraki çıkışa girerim ve ayağımı gaz pedalına bastırırım. "O tazminat değil," derim sertçe. "O lanet olası sus payı."

"Aynen öyle." Lex'in sesi soğuk, ben de Firebird'e daha hızlı gitmesi için basıyorum. O lanet kulübe benden önce varırsa ne yapacağı belli olmaz.

"Orada buluşuruz, sakın..." Nefesimi tutuyorum. "Hepimizin pişman olacağı bir şey yapma."

Lex belirsiz bir ses çıkarır ama annemin inandığı tanrıya, Lex'in kendini kontrol altında tutacağına en azından ben oraya varıp onu durdurana kadar kendini tutması için dua ediyorum. Bir saniye sonra veda bile etmeden telefonu kapatıyor ve ben lanet ediyorum.

Yirmi dakika kadar sonra, birkaç kamyonu solladıktan sonra, direksiyonu Dionysus Lounge'un yarı gizli arka otoparkına kırdım ve motoru durdurdum. Lex'in SUV'si neredeyse arka kapının önüne park etmişti ve ben aceleyle ona doğru koştum, kabinde olmadığını görünce hiç şaşırmadım. İçeri girdim ve arka kapı arkamdan kapanıp karanlığa gömüldüğüm anda onları duydum.

Homurdanmalar, öfkeli küfürler ve tehditler. Koşmaya başladım, homurdanarak... köşeyi dönünce Lex'in Ma-Ri'nin açık ofisinin karşısındaki duvara yapıştırılmış tanıdık bir figür olduğunu görürsünüz. Yaşlı kadın kapının eşiğinde durmuş, ikisini kırıksık bir ifadeyle izliyor. Hem pes etmiş hem de yorgun görünüyor.

"Teyze." Yaklaşınca başı benim yönüme döner.

"Oh, şükürler olsun," diye mırıldanır ve Lex'in babamın sağ kolunu boğazından tutup yerden kaldırarak ahşap panelli duvara dayadığı yeri işaret eder. "Onlara bir şey yap."

Göğsümde bir eğlence patlaması olur. Ma-Ri küçücük bir kadın, ama yine de beklentili bir tavırla emir vermeden duramıyor. Ama bunun için burada olduğumu biliyor olmalı, aksi takdirde Juliet'i tehdit eden, şüphesiz herkesi parçalayacak olan psikopat arkadaşımızı dizginlemek için.

psikopat arkadaşımızı dizginlemek için burada olduğumu, Juliet'e saldıran herkesi parçalayacağından eminim. "Lex." Yaklaşıyorum ama dönmüyor.

Savino, Lex'in omzunun üzerinden beni görür ve yeniden mücadeleye başlar, bir dizi İtalyanca küfürler savurur. Babamın hoşuna gitmese de, ben onun tarafını hiç sevmedim ve annemin İspanyolcasını tercih ettim. Bu yüzden, her ne kadar bana da bazı şeyler talep edip sert sözler söylediğinden emin olsam da, sadece birkaç kelime anlıyorum.

"Lex," diyorum tekrar.

Arkadaşım başını çevirir ve yanağında bir izin gölgesini görebiliyorum. Dikkatim tekrar Savino'ya döner. *Aptal*, diye içimden söylenirim. Eğer Lex'e ilk saldıran oysa, Lex'in yapacağı her şeyi hak ediyor.

"Bana söylediğini ona da söyle," diye bağılıyor Lex, beni duymazdan gelerek tüm dikkatini Savino'ya veriyor.

Savino ona tekme atar, şakaklarında gri saçlar daha da belirginleşir, başını ileri geri sallar ve Lex'in tutuşunda kaskatı kesilir. Savino, babamın en güçlü adamlarından biri olmamıştır. Aslında, Vargas çetesinin genel yapısına kıyasla neredeyse sıksa sayılır. Babam yine de onu yanında tutuyor, çünkü para ve para aklamada iyidir.

Lex'in yanına yaklaşıp kollarımı kavuşturuyorum. "Devam et," diyorum. "Ona ne dedin?"

İtalyanca bir küfür daha savurur. "Sana boktan bir şey söylemek zorunda değilim," diye bağıırır. "Sen lider değilsin."

Lex, Savino'yu duvardan çekip, çok daha küçük olan adamı ustaca döndürerek, yanağını az önce sırtının olduğu yere bastırır. "Üstlerine hakaret etme, *Stronzo*."

Savino gülmeye başlar, ancak Lex tüm gücüyle boynuna ve sırtına bastırdığı için sesi boğuk çıkar. "Bizim dilimizi konuşmak dilimizi konuşmak seni bizden biri yapar sanıyorsun?"

Yanağımı çevirip Ma-Ri'ye çenemi salladım. "Ofise geri dön," diye bağırdım. Tereddüt etti, ben de hızlıca "*Hemen*" diye bağırdım ve o da hareket etti. Ma-Ri'ye saygı duyuyor olsam da, ona bir şey söylediğimde rica etmediğimi bilmeliydi. Bir saniye sonra kapı onun

"Tamam," dedim, Lex ve Savino'ya dönüp koridora doğru başımı sallayarak. "Bu konuşmayı başka yerde bitirelim."

"Yapamazsın..." Savino başlar, ama ben ondan bıktım. Kendi babamın saygısızlığı ve anneme gösterdiği saygısızlıkla başa çıkmak zorundayım, ama onun adamlarından bunu kabul etmiyorum ve asla kabul etmeyeceğim.

Lex'i omzundan tutup geri çekiyorum ve ani hareketim onu şaşırtarak Savino'yu bırakmasına neden oluyor. Ancak Savino kaçamadan onu yakalayıp yarı dönmüş yüzüne yumruğumu indiriyorum.

"Bir şeyi netleştirelim," diyorum, onu yakalayıp koridora sürüklerken Lex de peşimden geliyor. "Ne istersem yaparım.

Bana bir daha saygısızlık yaparsan, dilini kesip kıcına sokarım."

Savino tehdit karşısında korkar, ama ben onu yarı iterek yarı taşıyarak kulübün ana bölümüne çıkardığımda artık direnmez. Işıklar yanıyor, ama saati düşününce Ma-Ri'nin diğer çalışanlarının hepsinin gitmiş olmasına şaşırmam. Binada muhtemelen sadece biz kalmışız, bu da benim işime geliyor.

Savino'yu en yakın bar tezgahına yönlendirip onu oraya itiyorum ve bir adım geri çekiliyorum. "Şimdi." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Buradaki arkadaşına onu kızdırmak için ne dedin, açıklamak ister misin?"

Lex yanıma yerleşir ve tek kelime etmez, bunun yerine Savino'nun bizim ortak bakışlarımız altında yüzünü buruşturup solarken o pisliğe dik dik bakar. Finans ve para aklamada iyi olmak bir adamı ancak bu kadar ileri götürebilir.

"Donovan kaltağı artık burada istenmiyor," diye tükürür Savino ve Lex kükrerken geri çekilir. Gözlerimi devirmek istiyorum. Bir an önce kendini bir şey sanıp otorite sahibi olduğunu sanırken, bir anda Lex'in karanlık bakışları altında çöküyor. Onun gibi bir adamın babamın işinde bu kadar yükselmiş olması şaşırtıcı.

"Sen kim oluverdin de bunu karar veriyorsun?" diye soruyorum.

Savino gözlerini kırptırdı, sonra dikleşti, arkasını bara dayayarak bize bakmaya devam etti. "Kim olduğumu çok iyi biliyorsun *Giovanni*," adımı lanet gibi tükürdü. Neden olmasın? Babam için öyleydi. "Darrio'nun söyleyecekleri olduğunda

Darrio'nun söyleyecekleri varsa ben iletirim. İşimi yaptığım için bana hesap soramazsın."

"Yapabilirim." Lex'in sözleri, dikkatli adımlarıyla uyumlu.

Elimi uzatıp omzuna tutuyorum, o da hareketsiz kalıyor ama bana dönmüyor. Burada dikkatli olmalıyım. Lex'i serbest bırakırsam, Juliet'e hakaret ettiği için Savino'yu öldürür. O alt tabaka adamın ölmesi umurumda olmasa da, burada olamaz. Ma-Ri'nin kulübünde ve katillerin kim olduğu belli olacak bir durumda olamaz. Savino'yu öldürmek istiyorsak, inandırıcı bir inkar ve tanıklar lazım.

"Neden?" diye soruyorum, hala burada bir gücü olduğunu sanan adama yönelterek.

"Darrio yeni ürününü bu kulübe çok geçmeden sokacak,"
"diyor Savino ve ben yüzümü ifşasız tutmak için kendimi zorluyorum. Babamın nakletmek istediği yeni ürünü biliyoruz: uyuşturucu, şimdiye kadar açgözlü ellerine geçirdiği en ağır uyuşturucu. Ancak bu bilgi benim için yeni ve Lex'in omuzlarının gerginliğinden anladığım kadarıyla onun için de öyle. Nolan bilseydi, bize mutlaka söylerdi. Bu da daha fazla soru işareti yaratıyor: Babam ne planlıyor?"

Savino sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi sırtıttı, ben de ona ters ters baktım. "Ve?" diye ters bir sesle soruyorum. "Donovan'ın bununla ne ilgisi var? O bir çalışan. Ma-Ri'nin kızlarının..."

Adam gülerek sözümü keser ve ben de elimi Lex'in omzundan çekerim. Ona dokunmadığım anda Lex ileri atılır ve Savino'nun üzerine düşen ceketinin yakasından tutar. Lex'in yumruğu Savino'nun yüzüne çarptığı anda gülmeyi keser. İkinci yumrukta çığlık atar ve üçüncü yumrukta ben de eğlenmeye başlar, bir sandalye çekip içki almayı düşünürüm. Ne yazık ki, Savino ile işimiz henüz bitmedi.

"Lex." Bir sonraki yumruğu Savino'nun zaten kanlı yüzüne birkaç santim kala durdu.

Yaşlı adamın burnu biraz eğri duruyor ve kan, titrek alt dudağından aşağıya damlıyor. Savino'yu merakla izliyorum. Lex'ten korkuyor, bu hiç şaşırtıcı değil. Vargas çetesinin çoğu öyle. Lex, Nolan'ın yanında daha çok infazcı olarak çalıştı. Bu, en nefret ettiğim iş, ama şu anda Lex'e geri çekilip bunu bana bırakmasını söylemeyi düşünüyorum. Babamın sağ kolunu bir iki kademe aşağı indirmekten daha çok istediğim bir şey yok.

Sonunda, yavaşça nefes verip yoluma devam ediyorum. "Bilmek istiyorum Savino, neden Ma-Ri'nin Donovan kızını kovması gerektiğini düşündün?"

"Ve sen ve babam bu kulüpte uyuşturucu ticareti yapmaya çalışarak ne yaptığınızı sanıyorsunuz, bunu da bilmek istiyorum."

Ma-Ri koruma parası ödüyor. Hepsi bu. Başka bir şey olmamalı. Savino kanlı ağzını kapatır ve burada kalırsak işlerin çok daha zorlaşacağını anlarım. Savino'yu SUV'sine ve muhtemelen o boktan av köşküne sürüklemeye hazır görünen Lex'e bir bakış atarım. Nolan olmadan normalde böyle bir şey yapmayız, ama Juliet ondaysa, o zaman bizimle orada buluşamaz.

Hayır. İstenmeyen düşünceleri kafamdan atıyorum. Bu işi burada ve şimdi halletmeliyiz ve o piçi öldüremeyiz. Ne kadar çok istesem de.

"Cevap ver, Sav," diye mırıldandım. "Yoksa Lex'in eğlenmesine izin veririm."

Savino bu tehdit karşısında yüzü soldu ve bir anlığına benim soğukkanlı ifademle Lex'in hazır bekleyen yüzü arasında bakışlarını gezdirdikten sonra, İtalyanca bir küfür daha savurdu ve bana öfkeyle baktı. "Kulüp pek iyi gitmiyor," diyor. Sözler ağzından dökülmeye başlayınca, sanki durursa cesaretini kaybedecekmiş gibi, hepsi arka arkaya geliyor. "Ma-Ri'nin borcu vardı, Darrio da ona borç verdi. Karşılığında, Darrio ona işe alım konusunda yetki verdi. ve birkaç ay sonra yeni bir ürün piyasaya sürdüğümüzde o da görmezden gelecek."

Siktir. Ellerimi yumruk yapıp koridora bir bakış attım. Neden kulübün zor durumda olduğunu bize söylememişti?

"Darrio burada çalışan kızı biliyordu," diye devam ediyor Savino. "Ondan hoşlanmıyordu. Gitmesini istiyordu. Ma-Ri bunu biliyordu ama yine de onu işten çıkarmadı. Darrio ona borcunu ve faizini geri ödeyeceğini söyledi. Ma-Ri ödeyemedi. Bu yüzden kızı işten çıkardı." Savino'nun yüzü buruşuyor ve Bana başka bir şey söylemek ister gibi. Bekliyorum, başka ne söyleyeceğini görmek için onu dikkatle izliyorum. Sessiz kalınca, bacağını tekmeliyorum ve kendini kaptırdığı hayallerinden uyandırıyorum.

"Başka ne var?" diye soruyorum. "Bunun hepsi olmadığını biliyorum."

"Başka... yerler ve ürünler var," diye mırıldanıyor Savino, gözleri yere kayıyor. "Bu kulüp sadece bir deneme yeri."

Babam, ilk kez belime kemerle vurduğu günden beri ödünç alınmış bir hayat yaşıyor. Annemi ilk kez tokatladığını gördüğüm günden beri o zaten ölmüştü. Ama şimdi, o artık yürüyen bir ceset.

Ma-Ri'yi tehdit etmek. Bu lanet kulüp. Evet, bu onun tarzı. Ama Juliet?

İçimden bir öfke dalgası yükseliyor, uzun zaman önce gömdüğümü sandığım eski bir dost. Ama hayır, gitmemiş. Ölmedi.

Aslında, yüzeyimin hemen altında kaynayan öfke, geçmişte hissettiğimden daha sıcak geliyor. Sanki onu serbest bırakmamı bekliyormuş gibi.

Bir adım geri çekildim, sonra bir adım daha, bir adım daha. "G?" Lex'in sert sesi beni ona bakmaya zorladı. O da benimle Savino arasında bakışlarını gezdirdi. Benden bir cevap bekliyordu ve Nolan ortalıkta yoktu. Olsa bile, Savino babamın adamıydı ve babamın hayatı benim seçimimdi. Onu hayatta tutmanın daha kolay olacağına karar vermiştim, ama şimdi... şimdi onun zamanının sonunda geldiğini düşünüyorum.

"Ma-Ri ile konuşacağım," diyorum. "Ne yapman gerekiyorsa yap." Şoktan boğulan Savino'ya işaret ediyorum. "Yapma..." Lex diğer adama neredeyse atılırken sertçe söylüyorum. "Öldür. Kır, parçala, ne istersen. Ama onu parçalamayın, yoksa yemin ederim ki Lex..."

Ona karşı kullanabileceğim sayısız tehdit var. Prep Girl'e onun odasından bahsedebilirim. Hepsi dilime yapışmış, yüksek sesle söylemeye cesaret edemiyorum. Bizler lağım fareleri, suçlular ve pislikler olabiliriz ama hırsızların bile onuru vardır, bizim de var. Bu, hiçbir şey için aşmayacağım bir sınır.

"Ben hallederim," der Lex sonunda, sözlerim kesilip başka bir şey söyleyecek bulamayınca.

Başımı sallayıp koridora doğru döndüm. Yarıya geldiğimde Savino'nun çılgınlığını duydum ve bu ses dudaklarıma bir gülümseme getirdi.

JULIET

Ertesi Cuma, yeni bir buz gibi saçmalık dalgası getirir. Kış tüm şiddetiyle devam ederken, sonbahar neredeyse ölmüştür, en ince ipliklerle hayatta kalmaya çalışmaktadır. Huh. *Bu neden bana kendimi hatırlatıyor acaba?*

"Al." Soğuk tribün koltuğunun kenarında otururken başımı kaldırıp Mads'in iki strafor bardakla üzerimde durduğunu görüyorum. Bardaklardan birini bana uzatıyor.

Bardağı alıyorum ve içindeki sıvının ısıyla soğuk parmaklarım hemen ısınırken rahat bir nefes alıyorum. Mads tepkime gülümsüyor ve yanıma oturur.

"Sıcak çikolata," diyor. "İstersen içersin diye düşündüm, sadece tutmak için bile olsa."

"Haklısın." Omuzlarım içe doğru çöküyor ve giydiğim kapüşonlu sweatshirt'ün içine daha da gömülüyorum, bu sabah Nolan'ın evinden çıkarken daha fazla giyinmiş olmayı diliyorum. Sıcak çikolatayı yudumluyorum ve boğazımdan vücudumun her yerine yayılan sıcaklığın tadını çıkarıyorum.

"Sezon neredeyse bitti, yakında bu soğukta oturmak zorunda kalmayacağız," diyor Mads, kendi fincanından bir yudum alırken.

Rüzgar, etrafımızdaki kalabalığı savuruyor ve vücut boyası ve daracık tayt ve eteklerle buraya gelen cesur ruhlardan bazılarını çığlık atıyor. Gözlerimi deviriyorum. Roquel de onlardan biri ve onu duyamıyorum ama arkama dönüp koridora bakıyorum yüzü kızarmış ve Hudson Gray'in numarası parlak mavi ve siyah renklerle yanağında belirgin bir şekilde yazılmış. Bildiğim kadarıyla çıkmıyorlar ama o hala onu istiyor.

"Ne düşünüyor bilmiyorum," diyor Mads, dikkatimi çeken şeyi fark ederek. İlk başta Hudson'ın numarasından bahsettiğini sanıyorum, ama sonra ilk cümlesini şöyle tamamlıyor: "Orası daha soğuk ve rüzgarlı."

Arkamı döndüğümde, üzerime bir soğuk dalga daha vurur ve titrerim. Futbol sezonunun bitmesini sabırsızlıkla beklediğimi söylemek yetersiz kalır. Ama bunun

Çocuklar için ne anlama geldiğini düşünmek zorundayım. Antrenman yapmadıkları veya futbol oynamadıkları zaman ne yapıyorlar? Darrio Vargas'ın işi daha mı artacak? Her şey değişecek mi?

Son altı ay, uyum sağlama sürecinden başka bir şey değildi, ama bunun tekrar yaşanacağı düşüncesi beni biraz endişelendiriyor.

"Oh, geliyorlar." Mads hızlıca bana bardağını uzatıp kamerasını kaldırarak, hoparlörlerden gelen spikerin sesini duyunca boyalı pankartı doğruca kamerasına çevirir. Pankart yırtılırken ve takım sahaya akın ederken birkaç hızlı fotoğraf çeker.

İlk olarak Silverwood Public, ardından Silverwood Prep... *yine*. Normalde futbol takımları bir sezonda birbirleriyle birden fazla kez oynamazlar, ama bugünkü maç hayır için para toplamak amacıyla düzenlenen özel bir maç. Gözlerimi sahadan ve tanıdığım numaralardan ayırmıyorum. İlk Nolan, sonra Gio ve ardından Lex geliyor. karşı takımın tarafına bakmıyorum, çünkü gerçekten görmek istemediğim insanları görmemek için.

Mads içini çekip bardağı elimden alır. "Teşekkürler," der, uzun bir yudum alır ve titreyerek bana yaslanır.

Dudaklarım gülümsemeyle seğirir. "Rica ederim."

Nolan başını kaldırır ve soğuk olduğuna emin olmama rağmen, kaskını çıkarmış olarak tribünleri tarar. Bana geldiğinde durur ve elini kaldırır. Somurtarak ona orta parmağımı gösteririm. Mads nefesini tutar, ama ben onu görmezden gelerek Nolan'ın yüzüne bakarım. Nolan kahkahalara boğulur.

"Eh, aranız iyi gidiyor gibi görünüyor...?"

Elimi indirip gözlerimi devirdim. "İmkansız." Onun evinde mahsur kalmıştım, ama geçen hafta sonu partide bana yaptıklarını hala unutmamıştım. Sıcak çikolatamı yudumlamaya başladım, ama sonra maçın geri kalanı için biraz saklamam gerektiğini hatırladım. Yüzümü buruşturarak bardağı kucağıma indirdim.

"Onu en azından biraz sevmelisin," diye ısrar etti Mads. "Birlikte yaşıyorsunuz."

Dudaklarımı sıkıp, fincanımı daha sıkı tutarak cevap vermedim. Sahada her iki tarafta duran koçlar, spiker bu gecenin sponsorlarını anarken takımlarını hızlıca toplayıp konuşmaya başladı. Morpheus Calloway'in adı geceye yankılanınca midem bir anda ağzıma geldi. O da Silverwood Prep tarafına bakmamamın bir başka nedeniydi.

Bayan Beck, onun hakkında yaptığımız konuşmaya verdiğim tepkiyi ona anlatmış mı acaba? O kaltağın yapmayacağı bir şey değil.

"Ee..." Mads'in meraklı mırıldanması beni onun yönüne bakmaya itti. Eldivenli parmağıyla fincanın kenarını çeviriyordu. "Son zamanlarda iş yerinde seni görmedim. Çalışma saatlerin mi kısaldı yoksa?"

Elimdeki strafor bardak çatladı ve yumruğumda ezilirken sıcak sıvı fişkırdı. "Siktir!" Ayağa fırladım ve Mads de aynı anda zıplarken bardağı vücudumdan uzak tuttum.

Neyse ki yarısından fazlasını içmiştim, yoksa doluyken kot pantolonumu ve kapüşonlu sweatshirtimi sırlıslıklam ederdi. İğrenç bir şekilde alay ederek,

Nefesimi verip çöp kutusuna koşarak son kalanları içine attım ve yapış yapış olan ellerimi kapüşonuma sildim. Koltuğuma döndüğümde Mads, gözleri fal taşı gibi açılmış ve elinde küçük bir tüp el dezenfektanı ile bekliyordu. Elime bolca sıkıp yapış yapış sıvıyı silerek, yarattığım su birikintisinden uzaklaşıp koltuğuma oturdum.

—yaptığım su birikintisinin uzağına.

"Tamam, bu iyiye işaret değil," diyor Mads, bana bakarak.

Dişlerimi sıkıp, görmeden sahaya bakıyorum. "Kovuldum."

Cevap olarak sadece sessizlik geliyor ve o kadar yüksek ki gülmek istiyorum. Sonra Mads boğazından bir ses çıkarıyor ve beni tekrar ona bakmaya zorluyor. İrisleri kocaman olmuş mavi gözleri bana bakıyor.

Evet, kızım, ona söylemek istiyorum. Anlıyorum. Ben de şok oldum.

Ancak, daha fazla bir şey söylemeden ya da son işsizliğimle ilgili sorular sormadan önce, tanıdık bir ses adımı çağırıyor. Kafamı sahaya çeviriyorum ve koçun oyuncularını serbest bırakmasıyla mavi ve siyah formalı bir oyuncunun takımından ayrıldığını görüyorum. Birkaç oyuncu kenara doğru yönelirken kenara doğru koşarken, geri kalanlar sahada yerlerini aldı.

Gio koşarken bir elini havaya kaldırıyor, diğer eliyle kaskını tutuyor. Yaklaşana kadar durmuyor ve o zaman bile durmak yerine tribünü sahadan ayıran basamaklardan birine uzanıp kendini yukarı çekerek yarıya kadar tırmanıyor.

Koyu çikolata rengi bukleleri alnına düşer ve bana gülümserken çocuksu bir ifade verir. "Ne oldu?" diye sorarım, o kaskını ayaklarımızın yanındaki metal zemine bırakıp bana yaklaşınca kaşlarını çatarak soruyorum.

Cevap vermek yerine, iki parmağını kapüşonumun yakasına takıp beni öne doğru çekerken çığlık atarım. "Ne yapıyorsun lan!" Koluna vururum ama

Gio beni bırakmıyor ve gömleğimin içine bakarken beni bırakmıyor.

Bir an sonra bırakıyor ve ben ona kaşlarımı çatarak bakarken, şimdi yumruğumu kışına sokmanın iyi bir zaman olup olmadığını düşünürken, o bana o çarpık gülümsemesini atıyor.

"Benim formamı giyiyorsun," diyor. "Sadece emin olmak istedim."

Ona bakakalıyorum. "Bu yüzden mi bana saldırdın?"

Gio gülüyor. Hafif bir kıkırdama değil, karnını tutarak, başını geriye atıp kahkahalarla gülmek gibi bir gülüş. O kadar kaygısız ve gerçekten eğlenmiş görünüyor ki

bir an için beni aptallaştırıyor. Göğsüm sıkışıyor ve nedenini bilmiyorum.

Bacaklarımdan yayılan garip hissi gizlemek için kollarımı göğsümün üzerinde çaprazlayıp hala tribün duvarında asılı duran adama sert bir bakış attım. "Bundan sonra her maçta bunu giydiğinden emin ol, Prep Girl," dedi Gio, başını eğip bana gülümserken kahkahası sonunda kesildi. "Artık benim uğurum oldun."

"Sezon zaten bitmek üzere," diye mırıldanıyorum. "Giysem de giymesem de fark etmez."

Gio omuz silkiyor. "Önümüzdeki maçlar en önemlileri," diyor ve sağımızdaki bir şeye başını sallıyor. Onun bakışını takip ediyorum ve daha önce gördüğüm adamı fark ettim — sporcu avcısından çok profesöre benzeyen adam.

Yanımda Mads'in vücudu gerilir. Ona bakmak için geri dönerim, ama o başını eğmiş, yine kamerasıyla uğraşıyor, sıcak kakaosu yanına unutulmuş duruyor.

"Vargas! Kışını sahaya koy!" Silverwood Public'in koçu sahadan bağılıyor, kolları kavuşturulmuş ve yüzünde sinirli bir ifade var.

Gio homurdanarak elini salladıktan sonra kaskını aldı. O yere inmeden önce, ben de yerimi değiştirip basamaklara uzandım. "Yapma..." Ben konuşurken durur ve geriye bakar. Dişlerimi sıkıp söylemek üzere olduğum şeyi tekrar düşünürüm. Kafamı sallayarak koltuğuma geri otururum. "Boş ver. Sadece... iyi şanslar ya da her neyse."

Gio kaşlarını kaldırır, yüzündeki aptal sırıtış hala oradadır, ama sadece başını sallar ve sahaya atlayıp uzaklaşır. Ellerim altımdaki koltuğun soğuk metalini bulur ve kenarlarına kıvrılır.

"Endişeli misin?" diye sorar Mads.

"Hayır." Gio sahada kendini incitirse beni ilgilendirmez. Kendi vücudunu en iyi o bilir. Onun aptal forması giymedim çünkü

Onu cesaretlendirmek istedim. Zaten kapüşonlu bir sweatshirt giymişti. Kimse görmezdi.

Ancak, o takımın geri kalanıyla sıraya girerken, birkaç hafta önce hastane yatağında nasıl görüldüğünü hatırlamadan edemiyorum. Baş sargılı ve morluklar içinde. Hep benim yüzümden. Birkaç pislik ona saldırıp benden uzak durmasını söylemişlerdi.

Ama neden? Neden benim yüzümden?

Rüzgâr kapüşonumdan ve kot pantolonumdan içeri giriyor. Bakışlarımı sahadan ayırmıyorum, Silverwood Prep takımından tanıdık bir numara oyuncu grubunda belirince dudaklarım aşağı doğru kıvrılıyor. Bran.

Keşke gelmeseydim.

Küfür ederek ayağa kalkarım. "Hemen tuvalete gidiyorum," diye mırıldanırım. Mads ani hareketime irkilir, başını kaldırıp bana kaşlarını çatarak bakar. "Hemen dönerim."

Mads benimle gelmek isteyemeden çıkıyorum. Onun karmaşık olmayan varlığını sevmeme rağmen, göğsümde kabaran endişeyle mücadele ederken onun endişeli bakışlarıyla uğraşmak istemiyorum.

Geç kalmış izleyiciler kalabalığının arasından geçerek hızla ilerliyorum. ve maç başlarken kendi yerlerini arayan kalabalığın arasından geçiyorum. Başımı eğerek, sohbet eden kız gruplarının ve birkaç giyimli öğretmenin etrafından dolanıyorum. Kapılı girişten çıkıp bilet gişesini geçene kadar durmuyorum. İçerideki kız, sınıf arkadaşlarımdan biri, yanından geçerken bana ters ters bakıyor. Ona aldırış etmiyorum.

Silverwood Prep'in otoparkından farklı olarak, Silverwood Public'in aydınlatması iyi değil, ama koridorlardan geçip Scorpion'un olduğu yere doğru ilerlerken karanlık

Kings, günün erken saatlerinde park etmişti, ortalık sakinleşmişti. Hayatım boyunca görünür olmaktan başka bir şey yapmadığım için, görünmez olmak beni rahatlatıyordu. Görülmek artık dayanılmaz hale gelene kadar, görünmez olmak istediğimi hiç fark etmemiştim.

Üzerinde o kadar çok gözün olması, asla karşılayamayacağını bildiğin beklentiler, her zaman baskıcı bir his olmuştur.

Gio'nun Firebird'ünü gördüğümde adımlarımı yavaşlatıyorum ve birkaç metre ötede gölgeli bir figür diğer taraftan çıktığında tamamen duruyorum. Siyah bir kayak maskesi arkasından bana bakan soğuk gözleri gördüğümde tüm vücudum kırmızı alarm durumuna geçiyor. Bir adım geri çekilip saldırıya hazırlık için vücudumu döndürüyorum. Adam kıpırdamıyor. İri cüssesi olduğu yerde kalıyor

bakışları bir anlığına bana takıldıktan sonra yukarı, başımın üstüne doğru kaydı.

Dikkatini başka yöne çevirir çevirmez bir el omzuma dokunur ve dönmeden önce onların bana yardım etmek için gelmediklerini anlarım. Yine de bakarım ve ikinci bir maskenin arkasından bana bakan başka bir iri vücut ve soğuk gözler görürüm.

Siktir.

JULIET

Kalçalarımı geriye doğru itip eğildiğim anda bir kol boğazımı sardı. Arkamdaki adam, kıcıımı kasıklarına doğru ittiğimde homurdandı ve kendimi onun tutuşundan kurtarmaya çalışmak yerine, uzanıp onun ön kolunu tutup kendime doğru çektim. Cory'nin dersleri, vücudumun onun bana aşılama çalıştığı içgüdülerle tepki verirken, zihnimin ön saflarına hücum etti.

Kendini savunmak asla daha güçlü olmakla ilgili değildir. Daha akıllı olmakla ilgilidir.

Adamın vücudu yerden kalkar, ben daha da sert ittiğimde sırtımın üzerinden uçar ve yere yuvarlanır. Arkadaşının ona yardım etmeye çalışıp çalışmayacağını veya peşimden gelip gelmeyeceğini beklemem. Koşmaya başlarım. Buz

Ciğerlerimi şişiriyor, spor ayakkabılarım park yerinin çatlak asfaltına çarptıkça boğazımı yakıyor. Işıklara doğru, futbol sahasına doğru koşuyorum.

Stadyumun önünden otoparkın arkasına kadar tam yirmi dakika sürmüştü. Bu süreyi en az yarıya indirmeyi planlıyorum.

Arkamda yere vuran bot sesleri, ikinci adamın arkadaşına yardım etmek için geride kalıp kalmadığını merak ettiğim soruma cevap veriyor. Küfürler boğazımdan çıkıyor ve sola kesip, bir sonraki araba sırasına ulaştığımda iki sedanın arasına dalıyorum. Beni yakalamaya çalıştığı sesler kesilmiyor. Hatta, giderek yaklaşıyor gibi geliyor.

Kalbim kulaklarımda çarpıyor. *Güm. Güm. Güm.* Arkamdaki adamın sesini duymaya çalışsam da, kalp sesim her şeyi bastırıyor.

Bir sonraki araba sırasına ulaştım ama sağa sapamadan bir vücut bana çarptı. Dehşet içinde yere düşerken çılgılık attım.

dizlerim kaldırıma çarpar, çenem sarsılır. Üstümdeki adam beni döndürür, eliyle boğazımı sıkar. Ancak gevşemek yerine dişlerimi sıkar, dirseğimi soğuk sert zemine bastırır, kalçalarımı onun kalçalarına doğru iter ve ikimizi yana doğru iteklerim.

Adam konuşmuyor, ama homurdanıyor ve yanına düştüğünde geri çekilip baldırına sertçe tekme atıyorum. Eli gevşiyor ve bir an için yardım istemek için bağırmayı düşünüyorum. Artık futbol sahasına daha yakınız. Ama spikerin ve kalabalığın sesini duyacak birinin

? Birisi yardım isteyen kim olduğunu anlasa bile, yardım etmeye tenezzül eder mi?

Silverwood'da Donovanlara ne olacağı kimin umurunda ki,

Adamın elinden kurtulur kurtulmaz yerden kalkıp ve tekrar koşmaya başladım. Saçlarım yüzümün arkasına uçtu ve pantolonumun iç kısmında ıslak bir şey hissettim. Son düşüşümde derim yırtılmış olmalıydı ama yarama bakacak vaktim yoktu.

Bir ayağımı diğerinin önüne koyarak, yaklaşan ışıkları hedef alarak ciğerlerimi hava ile dolduruyorum. Neredeyse... lanet olsun... vardım...

Siyah bir minibüs, önümde birkaç metre kala frenleri gıcırdatarak durdu. O kadar hızlıydı ki, durmak için zamanım olmadı ve ayaklarım beynimin emirlerini yerine getirmeden önce minibüsün yan tarafına çarpacağımı biliyordum.

Bu çok acıtacak, diye düşünürken yan kapı açılır ve aşağıya doğru açılır. Bir saniye sonra dehşet beni sarar ve ayaklarım yere yapışır.

Çok geç. Lanet olsun, çok geç. İkiz eller beni tam durmadan neredeyse boş minibüse çarpmadan önce beni durdurup kaldırıyor ve neredeyse arkaya, az önce gördüğüm maskeli adama doğru fırlatıyor.

Ellerim bana yapışıyor ve sonunda sahip olabileceğim tüm gururumu bırakıyorum. Yardım çağırmamak için herhangi bir nedenim yok. Çığlık atıyorum. Tekmeliyorum. Çırpınıyorum. Yumruk atıyorum ve küfrediyorum.

Kollarım bağlandı ve sonra yüzüstü yere çevrildim. Kelepçelerin bileklerime takılmasının soğuk sesi zihnimi bir kasırga gibi karıştırdı.

Hayır. Bu olamaz.

"Kapı, lanet kapıyı aç!" Şoför bağılıyor, ama sesi boğuk geliyor, sanki bir tür bölmeden bağıryormuş gibi.

Göremiyorum ama beni kovalayan adamın beni içeri atan ve şimdi kapıyı kapatan kişi olduğunu biliyorum.

Otoparkta ışık olmamasına rağmen, kapı kapanır kapanmaz beni saran zifiri karanlık, beni iki saniye boyunca donduracak kadar dondu. Sonra, tam bir kaos.

Ayağım bir adamın uyluğuna çarptı ve onun acı içindeki homurtusu, benim sert nefeslerim kadar yüksek sesle duyuldu. *Hayır. Hayır. Hayır.* Tekrar bağırdım, ama bu sefer gerçek kelimelerle.

"Nolan!" Lastikler gıcırıyor. "Lex! Gio!"

"Onu susturun!" Şoför bağıırır.

"Siktir git!" Bir vücut beni engebeli metal zemine çarpar, ama şoför gaza basar ve minibüsü yana doğru savurur, beni ve arkadaki iki adamı kavisli duvarlardan birine doğru savurur. Ulaşabildiğim her şeye tekme atarım, bacaklarımı yukarı çekip sıcak bedenlere değene kadar çekip çıkarırım.

Midem bulanıyor ve akşam yemeğinde yediğim ucuz yağlı yemeklerle karışan sıcak çikolata kusmak üzere. Minibüs tekrar dönünce iniltiyi bastırıyorum ve vücudum arka tarafın diğer tarafına savruluyor, homurdanarak ilk adama çarpıyorum. Başım geriye doğru savruluyor ve onun çenesine çarpıyor, elleri omuzlarımı kavıyor.

"Lanet olsun, V, bizi öldüreceksin!" Arkamdaki adam bağıırır. Ondan uzaklaşmak için can atıyorum ama kafası çok sert ve siyah beyaz noktalar önümde dans ediyor, etrafımızı saran karanlığı bozuyor.

Tiksinti duyuyorum ve akşam yemeğim ve sıcak çikolatam çıkmadan hemen önce başımı kendimden uzaklaştırıp minibüsün tabanına kusuyorum. Sıvı

ateşi boğazımı yakıyor ve kusma çabasıyla vücudum sarsılırken ve kasılırken, inlememi bastırmak için tüm irademi kullanıyorum.

"Siktir!" İkinci ses şoförün sesine benzemiyor ve arkamdan gelmiyor, yani minibüsün arka kapısını açan adamdan geliyor olmalı. "Kız kustu. Lanet olası polislerden kaçıyormuş gibi V, yoksa her yer pislik içinde kalacak."

Omuzlarımdaki eller beni kaldırıp yana doğru kaydırıyor. Alnımda ve sırtımda ter damlacıkları belirirken, tekrar kusma isteğiyle mücadele ediyorum. Birdenbire, minibüsün metal duvarlarından ve kapısından sızan soğuk geri geliyor. Bacaklarım kaldırılırken kendimi halsiz hissederek bir köşeye çöküyorum.

Arkamda benimle birlikte olan ikisinin karanlıkta nasıl görebildiğini bilmiyorum ama bacaklarım ip gibi bir şeyle sarıldığı için hiçbir şey yapamıyorum.

"Tekrar kaçmaya çalışma," diyor biri.

"Siktir... git..." Sözler ağzımdan yavaşça ve peltek çıkıyor, sanki sarhoşum. Bu bir şeyin anlamı var, değil mi? Tıp hakkında öğrendiklerimi hatırlamaya çalışıyorum, ama nedense hepsi bulanık.

"Kahretsin, beyin sarsıntısı geçirmiş olabilir." Ses çok yakındı ve sıcak parmaklar çenemi okşadığında irkildim. Gözlerimi kırdım ve minibüsün en arkasına doğru

kamyonetin en arkasına doğru. "Kilo."

Kilo — sanırım kafamı çarptığım adam — minibüsün zemininde bir kısmını kaçınarak sürünerek yaklaşıyor. Muhtemelen kusmuğumun olduğu yer. İyi, diye alaycı bir şekilde düşünüyorum. O pisliği temizlesinler. Üzgün değilim.

İki adam da maskelerini çıkarmamış — bu iyi bir şey olmalı, değil mi? Beni burada tutmayacaklar demek, değil mi? — ama aralarındaki farkları anlamaya başlıyorum. Şu anda önümde duran adamın daha uzun kirpikleri daha uzun, koyu ve mürekkep renginde, ama gözleri ilk gördüğüm adamınki kadar soğuk değil. Sadece öyle düşünmüştüm.

İlk adam — Kilo gibi görünüyor — onu yana itip çenemi kavradı. Uzuvlarımı zar zor kaldırıabiliyorum ve kafam bir ton ağırlığında gibi hissediyorum. Ağrı beynimde patladı ve bana yaptığı her hareket, küfürleri ve inlemeleri geri yutmamı sağlıyor.

Neden bu kadar acıyor? Kafası neyden yapılmış?

Beton mu?

Kafam tekrar öne doğru savrulduğunda ve parlak bir kalem ışığı gözüme sokulduğunda çılgılık attım.

"Kesinlikle beyin sarsıntısı," diyor Kilo ve el feneri kayboluyor.

Önce o ölecek, karar verdim. Vücudumu tekrar kontrol altına aldığımda ve kusma hissi geçince, önce onu öldüreceğim.

"Kahretsin, patron çok kızacak. Onu iyi durumda istiyorlardı."

İyi durumda mı? Bu ne demek lan?

Kilo duvara bağlı bir çantaya uzanıp elini sokmadan önce soramıyorum. İçinde berrak bir sıvı olan bir iğne çıkarıyor, kapağını açıp kenarını hafifçe vuruyor. Sanki bunun sıradan bir kaçırma olmadığını zaten bilmiyormuşum gibi, açıkça

bunu yapmaya hazırlandıklarını gösteriyordu.

Görmemek için gözlerimi kapatıyorum, ama iğne kolumun derisine batınca, bir kez daha açıldılar. Beni bayılmak için getirdikleri ilacı enjekte eden adama baktım.

"Sen... çok... boku yedin..." Tek uyarı olarak bu kelimeleri geveleyerek söylüyorum. "Öyle mi düşünüyorsun?" Kilo pek endişeli görünmüyor ve bu

beni daha da sinirlendiriyor. İğnenin pistonunu sonuna kadar itip kolumdan yavaşça çıkarır ve arkadaşına vererek kaldırmasını ister.

"Biliyorum... biliyorum..." diye boğuk bir sesle söylerken, o beni dikkatlice yatırır. Görüşüm bulanıklaşır ve panik boğazıma kadar çıkar.

"Üzgünüm, ama sanmıyorum," diye cevapladı Kilo, sesinde şaşkınlık vardı. Başka bir şey daha söyledi, ama çok geçti, kulaklarım artık çalışmıyordu.

Bana, benim gibi bir kız için kimsenin gelmeyeceğini söylüyor gibi geliyor, ama emin olamıyorum.

En kötüsü de... onun haklı olduğunu biliyorum. Kim peşimden gelir ki? Mads ve Roquel'in hiçbir kaynağı yok. Polise giderler, ama Silverwood polisi benim için ne yapabilir ki? Beni serbest bırakır, hepsi bu.

Akrep Kralları mı? Onlar yapar mı? Yani, gerçekten mi? Neden? Beni birkaç kez becerdiler diye mi? Hayır. Beni bir kadın için kurtaracaklarını düşünmek anlamsız. Onlar için ben, kendi adamlarından birinin zarar görmesi için bir neden olmaktansa, biraz zaman geçirmek için iyi bir araçtım.

Sanki bu gerçeği defalarca görmemiş gibi, bu dünyada tamamen yalnız olduğumun farkı, bir yük treninin inceliğiyle üzerime çöküyor. İçim parçalanıyor ve zihnimde, minibüsün tavanının görüntüsü önümde dönerken, kimsenin beni kurtarmasını beklemenin ne kadar boşuna olacağını görebiliyorum.

Bir suçlunun kızını kimse kurtarmaya gelmez.

Tıpkı bir canavar yatağına gizlice girip beni kaçırdığı gece kimse beni kurtarmaya gelmediği gibi.

Her zaman yalnızdım, sadece şimdiye kadar farkında değildim.

GIO

Ter yüzümü kaplıyor, kaskımın içinden şakağıma akıyor. Sıcaklığa ve sahada ceketimin olmamasına rağmen, yanıyorum. Bazıları uzun süre kullanılmadığından hala ağrıyan kaslarım, gösterdiğim çabayla geriliyor. Sıradaki çağrı geliyor ve ben biraz tanıdık bir yüzün karşısına geçiyorum.

Brandon Pillard. O pislik, korkak gibi göz teması kurmaktan kaçınarak başını eğiyor, ama benim dikkatim tamamen onda. Mesele oyun ya da kazanmak değil. Prep Girl'den intikam almak. "Senin işin bitti, Pillard," diyorum. "Umarım bu gece oynayacaksın diye çünkü bu geceden sonra bir daha oynayamayabilirsin."

Başı birden yukarı kalkar ve yüzü şokla kaplanır. Gülerek, "T-tehdit edemezsin..." derim.

"Aşağı!" Nolan bu kelimeyi bağırarak söyler. Tüm linemenler yerlerine çömelir. "Hazır, başla!" Hareketsiz kalırız ve ben sırtarım. "Hut, hut!"

Top el değiştirir ve geniş alıcı koşmaya başlar. Ben ileri atılırım, Pillard'ı birkaç adım geriye iterken Nolan geri çekilir ve top havaya uçar.

"Siktiğimin!" Pillard yumruk atar ve kaburgalarımın isabet edince yüzüm buruşur, ama bırakmam. O pisliği havaya kaldırıp sırt üstü yere yapıştırıyorum, elim hızla çıkıp onu karnına yumruk atıyorum. Ciğerlerinden çıkan hırıltı kulaklarıma müzik gibi geliyor. Ama yetmez. Ayağa kalkıp kendini kaybedip kaskıma rağmen yüzüme yumruk atmaya çalışınca gülüyorum ve onu hızla yere yapıştırıyorum.

"Kirli oyun, orospu," diye bağırıyorum. Sonra hakemlerden birine el sallıyorum.

"Pillard, kenara, hemen!" Silverwood Prep koçu bağırıyor. Kafamı kaldırdığımda, diğer adamın yüzü kızarmış, futbol sahasının sıcak ışıkları altında kel alnında ter damlaları parlıyor.

"Evet, Pillard," diyorum. "Senin yerin kenara. Bir dahaki sefere, incinen egonla kalmayabilir."

"Seni lanet olası..."

Silverwood Prep takımından biri aramıza girip Pillard'ı ters yöne yönlendirir. Arkamda Nolan konuşur.

"Bir şey mi dedi?" Dönüp Nolan'ın Pillard'ın kafasına diktiği bakışları gördüm.

"Hayır." Omuz silkiyorum. "Sadece çirkin suratına bakmaktan nefret ediyorum."

Nolan mırıldanıyor ve ben Prep Girl'ün ne düşündüğünü görmek için tribüne dönüyorum. Kaşlarımı çatıyorum. Madison Torres, tribünün en ön sırasında oturmuş, fotoğraf çekiyor. kamerasıyla birkaç fotoğraf çekiyor, ama yanındaki koltuk boş. Bakışlarım, maçın başında Roquel'i gördüğümü sandığım yere kayıyor, ama o bir grup kızla oturuyor ve hiçbiri Juliet değil.

"Juliet nerede lan?"

Nolan dönüp bakışlarımı takip ediyor. "Muhtemelen tuvalettedir," diyor.

"Kızlar grup halinde dolaşmazlar mı?" diye soruyorum.

Soruma cevap gelmez, ama zaten önemi yok çünkü spiker sahadan yarı zamanın bittiğini duyurur.

kendim öğrenmek için mükemmel bir zaman. Lex'e el sallıyorum ve üçümüz koçun yanından geçip onun çağırma işaretlerini görmezden gelerek Mads'e doğru ilerliyoruz.

Bizim yaklaştığımızı fark edince, kamerasını kaşlarını çatarak kucağına indirir. Daha önce yaptığım gibi, kaskımı tribünün zeminine bırakıp ve merdiven basamaklarını tırmanarak yarıya kadar çıktım. "Juliet nerede?" diye sordum.

Mads yana bakar ve kaşlarını çatarak cevaplar. "Maçın başında tuvalete gitti, ama şimdiye kadar dönmüş olmalıydı," der ve yüzünü buruşturarak geri döner. "Biraz tuhaf görünüyordu, belki eve gitmiştir?"

"Anahtarı yok," diyor Nolan. "Arabaları var mı?" diye soruyorum.

Lex arkasını dönüp sahayı geçerek banklara doğru koşar. sahada telefon yasak ama o telefonundan hiç uzaklaşmaz. Beş dakikadan az bir süre sonra geri gelir ve ekrana bakarak somurtur. "Burada değil."

"Nerede?"

Lex'in kaşları çatılır. "O... hareket halinde. Muhtemelen bir arabada." "Bizim arabalarımızı almaz," derim.

Nolan burnunu çeker. "Bizim arabalarımızı gözü bile kırpmadan çalar," der. "Hangi arabayı aldığını gidip bakalım."

"Arabalarımız hala park yerinde," diyor Lex. "Takip cihazları hala çalışıyor."

"O zaman nasıl..."

"Siktir." Lex'in küfürü sözlerimi keser ve farkına varmadan, tribün merdivenlerini tırmanıp otoparka doğru koşmaya başlar. Nolan ve ben birbirimize bakarız.

"Koça ailevi bir acil durum olduğunu söyle," der Nolan, Madison'a emrederek, ikimiz de tribün merdivenlerinden atlayıp koşmaya başlarız. Bir şeyler yolunda değil.

LEX

O gitti. Gitti. Gitti. Gitti. Bu kelime, kafamın içinde kıvrımlı, zehirli küçük bir yaratık gibi dönüyor, her zihnime girdiğinde keskin dişlerini bana batırıyor. Kaçıyor mu, yoksa biri onu kaçırdı mı?

Otoparka doğru koşarken, kendi yaptığım uygulamalardan birine hızlıca bir kod yazıyorum.

Kendi yaptığım uygulamalardan birine. Kahrolası Silverwood Public'in hiç iyi CCTV kameraları yok, bu yüzden birkaç ay önce kendi kameralarımı kurdum. Aslında, Juliet Donovan'ın bizim okula transfer olacağını öğrendiğim gün.

Şimdi, o kameralar geri sararak, hiç görmeyi ummadığım korkunç bir sahneyi tekrar tekrar gösteriyor.

Koridorların ortasında donakaldım. Park yerinin boşluğu, cep telefonumdaki videoyla hiç uyuşmuyordu.

İki maskeli adam. Camları koyu renkli tek bir siyah minibüs. Bir şoför. Üç kişi ve Juliet. Hiç şansı yoktu.

"Lex!" Nolan'ın sesi beni kendime getirir ve ona doğru dönerim. Gio arkada kalarak yavaşça durur ve bana bakar. "Ne oldu? Nereye gittiğini buldun mu?"

Telefonumu çevirip videoyu onlara gösteririm. Kalbim göğsümün içinde deli gibi atıyor, beni öldürse bile dışarı çıkmak istiyor. Onları bulacağım, onu kaçıran adamları, ve onları parçalara ayıracağım. Lanet olası her bir parçasını. Boğazlarını keseceğim ve kanlarında yıkanacağım. Onları kendi bağırsaklarıyla asacağım. Ya da... hayır, daha kötüsü, onları keseceğim.

Küçük bir yerden başlayacağım, buradan küçük bir parça deri. Oradan bir parmak. Bir ayak parmağı. Sonra içe doğru ilerleyeceğim, her bir uzvunu kesip, sadece gövdeleri ve kafa kalıntıları kalana kadar. Sonra...

kemiklerinden derilerini yüzeceğim

kemiklerinden derilerini yüzeceğim ve içlerine gireceğim.

"Anahtarlar, anahtarlar, anahtarlar!" Gio kendini okşayarak arıyor ama bulamıyor. Gözleri çılgın, ama içimde kasıp kavuran korku ve öfkeyle kıyaslanamaz.

Cebime uzanıyorum. Anahtarlarını soyunma odasında bırakmışlar, ama benim telefonum gibi, ikisini de sahaya getirmiş ve kenardaki çantamda bırakmışım. Neyse ki cep telefonumla birlikte almışım.

Gio ellerini uzatıyor, ben de anahtarları ona atıyorum. "Hızlı sür," diyorum, SUV'uma doğru ilerlerken.

"Silah lazım." Nolan'ın sesi ikimizi durdurur ve ben somurtarak geri dönerim. Konuşmadan beni durdurur. "Sakin zamanımız yok deme."

"Birkaç tane var..."

"Yeterli değil." Gözleri soğuk, neredeyse cam gibi. SUV'ye başını sallıyor. "Git. Adresi mesaj at. İhtiyacımız olan şeyi alacağım."

Rahatlarım. Bizi durdurmuyor. Sonra başka bir düşünce aklımdan geçer ve Gio'ya bakarım. "Eğer Darrio'nun parmağı varsa..."

Gio başını sallar. "Babamla aramızda sevgi yok," diye cevaplar benim söylemediğim uyarıma. Bu bir soru değil, bir sözdür.

Bize ait olanı alan her kimse, bu gece ölecek. Ve ona dokunurlarsa... yavaşça, acı içinde ölecekler.

"İyi."

Bunun üzerine Gio ve ben SUV'uma atladık ve Nolan okula ve futbol sahasına geri döndü.

Sakin ol, bebeğim, Gio'ya talimatlar verirken içimden sessizce yalvarıyorum ve o lastiklerin asfaltta çıkardığı gürültüyle park yerinden geri çıkıyor. *Lütfen bir şey olmasın.*

NOLAN

Sekiz yaşındayken annem babamdan ayrılmaya çalıştı. Gecenin bir yarısı eşyalarımızı topladı ve ben çok uyumak istememe rağmen beni gri, paslı sedanının arkasına soktu ve yola çıktı.

Saatlerce sürdük. En azından Cheetos ve vazelin kokan bir arabanın arkasında yatarken öyle hissettim. Meğer annem arabayı yolun kenarına çekene kadar sadece otuz mil kadar gitmiştik.

aralıklar arasındaki kırsal yolda durmuş, ağlayarak arabada oturuyordu. Bunu istememişti. Bunu biliyordum, ama eski arabanın önü dumanlar çıkıyor ve her türlü sesler çıkarıyordu, bu sesler ikimize de tek bir şeyi söylüyordu:

Silverwood'dan kaçacaksak, bu gece olmazdı ve bu arabayla da olmazdı.

Eve nasıl gittiğimizi pek hatırlamıyorum. Ağlamayı bitirdiğini biliyorum ve ben de onun önünde ağlamayacağını bildiğim için uyuyormuş gibi yaptım. Sonra birkaç telefon görüşmesi yaptı. O telefonda konuşurken ben tekrar uykuya dalmıştım ve uyandığımda bozuk sedanımızdan yeni bir arabaya binmiştik.

Bu anı, yeterince büyüdüğümde arabalar hakkında bilgi edinmeye, onlarla uğraşmaya, olabilecek her türlü sorunu çözmeyi öğrenmek için elimden geleni yapmaya başlamamın sebebiydi. Bu anı uzun süre aklımdan çıkmadı ve araba tamirciliğinde ustalaşmak benim çözümüm oldu. Eğer Annem tekrar koşmak isterse, ben hazır olacaktım. Hiçbir şey, kesinlikle bozuk bir araba bile, annemin tekrar koşmasını engelleyemezdi, en azından ben engelleyemezdim.

Sabah, başladığımız yere geri döndüğümüzde, annem babama nereye gittiğimizi söylememem için bana söz verdirdi. Bu sözü tutmak kolaydı. Annemi inciten adama, onu zor durumda bırakacak hiçbir şey söylemezdim ve küçük gezimizi ona anlatmanın, morarmış bir göz veya kırık bir koldan daha ağır sonuçları olacağını hissediyordum.

Xavier Pierce'in gözünde, biz ona aittik. Onun malıydık. Onun mülküydük. Ve ben bundan nefret ediyordum.

Şimdi, neredeyse on dokuz yaşında, en azından bir yönden o yaşlı adama benzediğimi fark ettim. Bana ait olanı korumak için ne gerekiyorsa yapmaya hazırım.

sadece benim olanı korumak için her şeyi yapmaya hazırım. Ancak benim mallarım kendi kendilerine gece yarısı kaçıp gitmediler. Hayır, biri onu benden aldı. Bizden aldı.

Cebimde gelen bir mesajın titremesiyle telefonum çaldı. Son otuz dakika içinde gelen mesajlardan biriydi.

Gio ve Lex'i Juliet'in telefonunu ve umarım onu da bulmak için peşinden koşturduktan sonra. O zamandan beri çok şey yaptım.

Şimdi, çalıştığım garajda, koyu renk kot pantolon ve siyah tişört giymiş olarak duruyorum. Sırtımın alt kısmında bir tabanca kılıfı ve omzuma asılı bir spor çantada birkaç tane daha var.

daha fazla silah var. Tek bir şeye daha ihtiyacım var.

Cebime uzanıp, son birkaç haftadır defalarca atmayı düşündüğüm siyah kartı çıkardım. Tasarımı basitti. Önemli bir şey yoktu. Sadece isim, adres, e-posta ve telefon numarası.

Düşünmeye zaman tanımadan numarayı cep telefonuma yazıp garaj sahibinin

bekletilen ucuz kredi şirketlerinden birine doğru yürümeye başladım. Arka kapıyı açtım, spor çantayı içeri attım, arkaya dolandım ve otomatik tornavidayı aldım.

Telefonu omzumla kulağımın arasına sıkıştırıp aracın plakası üzerindeki cıvataları sökmeye çalışırken telefon çalıyor. Bizi buraya kadar takip edecek hiçbir iz kalmazsa daha iyi olur. Sedan, Silverwood'un güneyindeki çoğu insanın arabası gibi küçük ve sıradan bir araç.

Zil sesi kesildi, ama Vikson konuşmuyor. Ben konuşuyorum. "Yardıma ihtiyacımız var."

Sessizlik, imkansız derecede uzun anlara uzanıyor. Sedan'ın arkasından plakayı söküp yakındaki çalışma banklarından birine atıyorum ön koltuğa geçip anahtarı kontağa sokmadan önce yakındaki tezgahlardan birinin üzerine attım. Bekledim.

Araba öksürür ve tekleyerek çalışır, onun duyduğunu biliyorum ama Vikson hiçbir şey söylemez.

Sürücü tarafında arabadan inip garaj kapısını kaldırarak arabayı çıkarmak için geri geri gidiyorum. Kapı açılınca arabaya geri binip telefonu hoparlöre alıyorum, çünkü eski arabada Bluetooth yok. Telefonu alıp göğsüme sıkıştırarak kaldırımı geri geri gidiyorum ve garaj kapısını bir kez daha kapatıp kilitliyorum.

Vikson, arabaya son kez bindikten sonra konuşur. "Ne istiyorsun?" diye sorar.

Derin bir nefes alıp gaza basıyorum. Lex'in adı telefon ekranının üstünde beliriyor ve üzerine tıklıyorum. Harita ve yanıp sönen noktalar açılıyor. Yanındaki metni okuyorum.

Trail's End.

Dudaklarım aşağı doğru kıvrıldı. Uzun zaman önce, Silverwood henüz bir kasaba olarak kurulduğunda, ulusal demiryolu şirketi kasabayı ikiye bölen raylar döşemiş ve zenginlerle yoksullar arasında fiziksel bir sınır oluşturmuştu. Devlet sübvansiyonlarıyla daha iyi raylar döşenmeden önce, ayrı bir ray hattı vardı. Bu raylar daha eskiydi ve sadece yerel halk tarafından, yüz mil çapındaki bölgedeki kasabalara malzeme taşımak için kullanılıyordu. Bu raylar artık Silverwood'un dış mahallelerinde son buluyor, eski tren vagonları ve göçmenlerin mezarlığıyla dolu bir çıkmaz yol.

Telefonumun ekranındaki yanıp sönen ışıklar orada durdu.

"Silverwood'a ne kadar hızlı varabilirsin?" diye soruyorum.

"Birkaç saat, aşağı yukarı," diye cevapladı rahat bir şekilde. "Ama bölgede acil yardım için gelip yardımcı olabilecek arkadaşlarım var."

"İyi," dedim. "Onları gönder ve sen de gel." "Neden?" Vikson ciddi, hatta biraz eğlenmiş gibi seslendi.

ani ses tonumla. Kaba ya da talepkar olduğumu düşünmesi umurumda bile değil. Eğer bu, ruhumu ona satmak anlamına geliyorsa, yaparım. Juliet kaçırıldı ve ben artık kim onun peşinde olduğunu bulmaya çalışarak oyalanmayacağım. Bizden birinin peşine düşmek? Tamam. Ama ona? Onu kaçırmak çok fazla.

"Akrep'i istiyorsun, değil mi?" diye soruyorum.

Vikson cevap vermez, ama cevap vermesi gerekmez. Boğazımdan soğuk bir kahkaha patlar ve Silverwood'un sokaklarında hızla ilerlerken başımı sallarım. Beni şehirden çıkaracak otoyola doğru gidiyorum.

"Peki, yeğenini istiyorsun, değil mi?" diye soruyorum.

Bu sefer cevap alıyorum. "Ne öneriyorsun?" diye soruyor Vikson.

"Hiçbir şey önermiyorum, ihtiyar," diyorum. "Sadece söylüyorum, eğer..."

Lex'in sana güvenmesini istiyorsan, onu kendi tarafında istiyorsan, Scorpion olarak yeteneklerine ihtiyacın varsa, o zaman ortaya çık ve bir sürü avukat getirsen iyi olur.

"Avukat mı? Ne halt ettin sen?" Hattın diğer ucunda bir hışırtı sesi duyuldu, ardından sanki bir yere aceleyle gidiyormuş gibi hızlı ayak sesleri.

"Bana her şeyi anlat, Nolan."

"Buraya geldiğinde," diye onu temin ettim. "Sana güvenebileceğimi anladığımda."

"*Nolan*." Mitchell Vikson'ın öfkesi korkutucu bir ses çıkarır, ama telefonun hoparlöründen gelen gök gürültüsü dalgalarının dikkatimi hedefimden uzaklaştırmasına izin vermiyorum.

Mitchell Vikson'ın Eastpoint'le bağlantıları var. Parası var. Bağlantıları var. Gerçek bir sivil olamayacak kadar çok şey biliyor. Eğer bizim yaratacağımız karışıklığı düzeltebilirse, onu buraya getirmek için ne yapmam gerekirse yaparım. Sözler veririm, sözlerimi tutmam, ittifaklar kurarım, öldürürüm, yalan söylerim, hile yaparım, çalarım.

Juliet Donovan dışarıda ve bence biri onu öldürmek istiyor. Bunun olmasına izin vermeden önce kafama bir kurşun sıkarım. "Anlaşma ya da anlaşma yok, Vikson," diyorum. "Seçimini yap."

Diğer adam sinirli bir ses çıkarır. "Peki," der sertçe. "Anlaştık, ama Nolan?"

"Evet?"

"Ceset sayısını en aza indir ve görgü tanığı kalmasın."

Onu götürdükleri yere göre bu sorun olmaz. Kabul ettiğimi belirten bir ses çıkardım.

"Ve bir şey daha," diye ekledi. "Bana Viks de."

Telefonu kapatınca hat kesildi, ben de uzanıp yolcu koltuğundan cep telefonumu aldım ve Trail's End'in koordinatlarını ona gönderdim. Kendi ceset sayımı minimumda tutacağıma söz verebilirim, ama Viks, yeğeninin bambaşka bir psikopat olduğunu çok yakında öğrenecek.

JULIET

3 yıl önce...

Annem beni Bran ve Avery'nin yanından çekip alırken sivri tırnakları koluma batıyor. Akşam kıyafetiyle giyinmiş annem, yüzüne yapıştırdığı sahte bir gülümsemeyle bana bakıyor. Bir an için gözlerini en iyi arkadaşım ve erkek arkadaşıma çeviriyor.

"Bizi biraz yalnız bırakır mısınız canlarım, Juliet ile konuşmam gerek."

Avery gülümsüyor, ama gülümsemesi biraz tuhaf çünkü üçümüz birkaç fotoğraf daha çekmek için avluya gizlice çıkmıştık. Üç fotoğraf daha çekersem annemin istekleriyle başa çıkacak gücü bulacağımı sanmıştım, ama yanılmışım. Keşke bu aptal partiye dönmeden önce beş tane daha çekseydim.

Artık ne için olduğunu bile hatırlamıyorum. Hayvanlar için bir yardım kampanyası mıydı? Deniz kaplumbağalarını kurtarmak mı? Ha. İmkansız. Büyük olasılıkla, bu annemin babamın iş arkadaşlarının eşleriyle arkadaş olmak için yaptığı aptalca bir girişimdir. Onların hiçbirinin onu sevmediğini ve bunun nedenini ne zaman anlayacak?

Avery kelimeleri bir türlü bir araya getiremeyince Bran, "Tabii, Bayan Donovan," diye cevap verir. En iyi arkadaşıma uzanır ve bir an için, elinin omuzlarını kavrayışını ve onun neredeyse içgüdüsel olarak ona yaslanışını nefretle izlerim. Sonra, ona sadece göz kulak olduğu için kendimden nefret ederim. Kıskançlık bir kadında çirkin durur, en azından annem öyle der.

"Teşekkürler, canlarım." Annem bir an bile beklemeden beni geriye doğru çekmeye başlar. Taze manikürlü tırnakları daha da sertçe batırması ve topuklarımdan hafif çıkıntısına takılıp tökezlemem. Bu gece onların partisine gitmek istiyorsam, partinin havasına uygun giyinmem gerektiğini söyleyen oydu. Haberin yok mu, istemiyordum, ama Donovanların tek kızı onların galasına gelmezse ne derlerdi?

Şikâyetlerimi içime atıp annemin beni bu etkinlik için kiraladıkları otelin devasa balo salonundan çıkarmasına izin veriyorum. Çoğu kişinin gözünden uzaklaşınca, annem hızlanmaya başlıyor, umursamıyor gibi görünüyor.

"Anne." Topuğumun ucu ayaklarımdan altındaki fayanslardan birine takılınca tısladım.

"Oh, sızlanmayı kes," diye tersledi. "Orada babanı ve beni utandırdın. Gizlice dışarı çıkıp sarhoş olarak geri dönmenin uygun olduğunu düşündüğüne inanamıyorum."

"Sarhoş değilim." Biraz çakırkeyifim, ama kesinlikle sarhoş değilim. Dilim bile dolanmıyor.

Annem burun kıvrarak dönüp, bıçak gibi pençelerinden kolumu çekiyor. Sabah morluk olacağına emin olarak, pençelerinin izini ovuşturup ona kaşlarını çatıyorum.

"Sen benden daha fazla olay çıkardın," dedim. "Beni oradan, herkesin önünde sürükleyerek çıkardın..."

"Seni o odadan çıkardım çünkü ailemizin utançtan kurtulması için..." kurtarmak için seni oradan sürükledim," diye sözümü keser, dudakları - en son dolgu randevusundan bir hafta sonra - tiksintiyle büzülür.

Alaycı bir şekilde gülümsedim. "Utanç mı?" Kelimeyi tekrarlardım. Şu anda ciddi mi konuşuyor? "Utanç verici biri varsa, o da sensin!"

Tokat o kadar hızlı gelir ki görmem imkânsız, ama şaşırmamam gerekirdi. Ana balo salonundan birkaç adım uzaklıkta, konukların göremeyeceği küçük bir koridordayız. Bu ortamda kendini rahat hissedeceğini bilmeliydim.

Ellerimi yumruk yapıp yanlarıma indirirken, yavaşça başımı ona doğru çeviriyorum. Yüzümdeki tüm duyguların kaybolduğunu hissediyorum. Anladığım her şey dağılıyor. Tek hissettiğim soğuk bir kin.

Bana öfkeyle bakıyor. "Söyleyecek başka bir şeyin yok mu, yoksa tiyatroyu bitirdin mi, Juliet?"

Oh, ben bittim. Onun aptal hayır işlerini, babamın arkadaşlarını ve müşterilerini umursamayı bıraktım. Bu lanet olası geceden bıktım. Onun tokatına bir tokatla cevap vermek istiyorum, ama bir tokatla yetinmek istemiyorum, ona tokat atmak istemiyorum, onu yere atıp yüzüne yumruk atmak istiyorum. Tekrar tekrar, makyajını, pahalı dolgularını, kirpiklerini ve botoksunu mahvetmek istiyorum.

Onu yere yatırıp, birine o kadar derin bir otorite sahibi olmanın nasıl bir his olduğunu göstermek istiyorum. O kadar derin ki, onu tokatlamakla kalmayıp, sadece algıladığın bir küçümseme yüzünden onu tamamen mahvetmek isteyeceksin.

Sessiz kalınca, "Ee?" diye soruyor.

Başımı geriye eğip ona bakıyorum ve kayıtsızlık dışında her şeyi bırakıyorum. "Ee, ne?"

Boğazından çıkan hırıltı neredeyse beni gülümsetiyor, ama neredeyse yetmiyor. "Odana git, bu gece bir daha aşağı inme," diyor ve benden uzaklaşıyor. "Eğer soran olursa, kendini iyi hissetmediğini ve yarınki etkinlikleri kaçırmak istemediğini söyle."

"Neden bana bu şeref verilsin ki?" diye soruyorum, sesim alaycı bir tonla.

Bana doğru hızla döner. "Böyle devam edersen, izin vermeyeceğim." "Benim yüzümden çekinme."

Elini kaldırıyor ve bu sefer ben ona bakıyorum, hareketini tamamlamasını istiyorum. "Devam et." Sözlerim buz gibi. "Sana meydan okuyorum."

Kömürle kaplı gözleri bana dikilir, ama ikinci bir tokatla karşılık vermek yerine elini indirir ve beni uzaklaştırır. "Git artık," der sertçe. "Senden hayal kırıklığına uğradım."

"Ben de." Ancak o cevap veremedi, onun etrafından geçip ana salona giriyorum. Topuklarım fayansların üzerinde yüksek sesle yankılanıyor. Belki de bu topuklarla yürümek için tek gereken haklı bir öfke, çünkü bu sefer bir kez bile aşağıya bakmadım ve bir kez bile tökezlemedim.

Benim için ayırttıkları otel odasına dönmüyorum, bunun yerine binanın karşı tarafındaki küçük otel barına gidiyorum. Avludan tekrar dışarı çıkıp, ailem ve onların hayırseverlik etkinliğine katılanlar gibi konuklardan daha çok genel konukların kullandığı bir koridora giriyorum, sağa dönüp, mumlarla aydınlatılmış duvar aplikleri ve çoğu insanın arabasından daha pahalı olan loş avizelerle aydınlatılmış daha karanlık bir odaya açılan açık kemere doğru sert adımlarla ilerliyorum.

Bar neredeyse boş, pahalı iş kıyafetleri giymiş birkaç erkek ve kadın alçak masalarda ve bar tezgahında dağınık bir şekilde oturuyor. Görevli barmene elimi sallayarak dikkatini çekiyorum ve en uzak, en karanlık köşedeki bir masaya doğru ilerliyorum. Açıklığın iki yanına tutturulmuş kırmızı kadife perdelerin arasından geçip, tam o sırada bir garson kız masaya geliyor.

Garson ortaya çıkıyor.

En azından paranın avantajları var. On beş yaşındaki bir çocuk içki sipariş ettiğinde kimse gözünü bile kırpmıyor. Yirmi bir yaşında olmadığımı bilseler bile, burada kimse umursamıyor. Arkadaşlarımla birlikte rahatsızlık vermiyorum. Annemin iddia ettiği gibi sarhoş değilim, en azından şimdilik.

Birkaç shot beni sarhoş eder mi sanıyor? Ona sarhoşluğu gösteririm. Ona kavgacı olduğumu gösteririm. O zaman ailenin itibarını, ona yaşattığım *utancı* görür.

"İki duble votka ve bir dirty martini," garson kendini tanıtamadan siparişimi veriyorum. Bir an duraksıyor, bakışları yüzümden, hala giydiğim siyah ve ısıltılı resmi elbiseye kayıyor, sonra tekrar barmene dönüyor.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup ona sert bir bakış attım.

"Sorun mu var?" diye tersledim. "Hayır..." diye cevapladı, ama cevabından pek emin değil gibiydi.

Ancak bir an sonra arkasını dönüp bara doğru aceleyle geri gider ve bir süre sonra içkiler ekşi bir ifadeyle başka bir garson tarafından getirilir. Geri kalanları yerleştirmesini beklemeden çift porsiyonlu içkilerden birini alıp tek dikişte içerim. Yaşlı kadın şaşırmış gibi geri çekilir ve ben ikinci shot bardağına uzanırım. Onu da içerim ve bardağı kenara iterim.

"İki tane daha." Bu garson en azından tereddüt etmiyor. Boş bardakları alıp barın diğer tarafına geçiyor.

Alkol boğazımdan mideye kadar yanıyor, sessiz öfkemle otururken içimi ısıtıyor. *Ben bir*

Utancı kaynağı mı? Gerçekten mi?

Parmaklarım martini kadehinin narin sapını sıkıca kavrar ve içkiyi dudaklarıma götürürüm. Bu tür süslü içkiler, en kaliteli içkiler olmadığı sürece her zaman bok gibi tadı olur, ama bu gece gerçekten istediğim şey, o lanet balo salonuna geri dönüp Bran ve Avery'yi alıp, altı paket bira ve başka hiçbir şey olmadan bir yere kaybolup, gece boyunca oturup sohbet etmek.

Keşke onlar da bunu istese. Sorsam Bran, teneke kutudan içme fikrine alay eder, Avery ise sanki ona şaka yapıyormuşum gibi kıkırdar ve başını sallar. Martini'mi yarıya kadar içmişim ki, garson diğer ikili içkileriyle geri geliyor.

Elbisenin üst kısmıyla gizlenmiş straplez sütyenime uzanıp cep telefonumu çıkarır ve parmaklarımla ekranı kaydırırım. Mesaj yok. Bran veya Avery'den nerede olduğumu soran mesajlar. Acı vermemeye çalışıyorum — annem onlara benim iyi hissetmediğime dair uydurduğu yalanı söylemiştir herhalde. Denise Donovan istediğinde çok ikna edici olabilir. Oyunculuğa girmeliydi. Ne yazık ki bu yeteneği ondan almadım

çünkü şu anda gerçekten oraya geri dönüp kendi annemin gözlerini oymak istemediğimi ya da arkadaşlarımla benimle iletişime geçmemesinin kalbimde derin bir yara açmadığını iddia etmek istiyorum.

Ekranımda bir bildirim beliriyor ve onu kaydırarak rastgele bir spam e-posta adresinin bana yeni müzik reklamları gönderdiğini görüyorum. Bir çalma listesinin adının yanında durakladığımda parmağım sil düğmesinin üzerinde duruyor: *For Beautiful Girl's Drinking Alone (Yalnız İçen Güzel Kızlar İçin)*.

Neden bilmiyorum ama çalma listesinin adı sanki bana hitap ediyor gibi geliyor, ama bu çok saçma. Yine de merakıma yenik düşüyorum ve parmağımla açılır menüyü tıklayarak şarkıların listesini görüyorum. İlk şarkı Palaye Royale'nin *Lonely şarkısı*, ne kadar uygun. Dudaklarım seğiriyor ve diğer şarkılara geçiyorum, şarkı isimlerine göz gezdirirken birçoğunu tanıyorum. Bu listeyi hazırlayan kişinin zevki çok iyi.

Martini'mi rekor sürede bitirip, geniş çalma listesini incelerken çift porsiyon içmeye başlıyorum. Dakikalar geçip barda daha fazla insan ayrıldıkça, buraya gelip annemi utandırmak için sarhoş olma niyetimi tamamen unutuyorum. Son içkimi bitirdiğimde içim yumuşacık ve sıcak hissediyorum.

Barmen tezgahı silmeye başladığında ve ışıklar yavaşça parladığında, gitme zamanının geldiğini anlıyorum. Telefonumun kılıfındaki cüzdandan birkaç yüzlük çıkarıp masanın üzerine bırakıyorum ve ayağa kalkıyorum.

"Vay canına..." Elim duvara çarpar ve başımı sallıyorum. Dört duble ve bir martini ile partide içtiğim tüm alkolün etkisi sonunda kendini gösterir. Akşam yemeğinde daha fazla yemeliydim.

İleriye doğru sendeleyerek, oda eğilir, ama bana yardım etmek için koşan erkek garsonlardan birini eliyle yardım etmek için koşarak yaklaşan erkek garsonlardan birini eliyle işaret ederek reddettim. "Hayır... teşekkürler..." Artık gerçekten dilim dolanıyor. Kendi kulaklarıma bile sözlerim anlaşılmaz geliyor. Yine de adam bana dokunmuyor ve otel barından çıkıp lobide kendi başıma yürüyebiliyorum.

Asansörde rahat bir nefes alıp duvara yaslanıyorum. Hareket etmediğimi fark ettiğimde dakikalar geçiyor. Kahretsin. Katımın düğmesine basmayı unuttum. Öne doğru uzanıp bir düğmeye basıyorum, istediğim düğme olmadığı için küfrediyorum. İkinci kez basıyorum ve üçüncü denemede sonunda doğru düğmeye basıyorum.

Belki de şimdi ailemin partisine geri dönmeliyim. Eğlence beni kaplıyor. Artık gerçekten sarhoşum. Annem çok kızacak.

Boğazımda kalan votkanın tadını yutuyorum ve asansörün zil sesi, kata vardığımı haber verince, kapılardan dışarı çıkıyorum ve sert, erkek bir göğse düşünüyorum.

"Oh, canım..." Derin, etkileyici ve tanıdık bir sesle beni karşılayan, omuzlarımı sıkıca tutup ayağa kalkmama yardım eden kişi sıcak biridir.

Başımı omuzlarıma yaslayıp önümdeki adama gülümsüyorum.

"Merhaba, Morph Amca..." diyorum, dilim dolanıyor.

Morpheus bana bakarken yüzünde eğlenceli bir ifade belirir. "Merhaba, güzel kız. Uzun zamandır ortalarda yoktun, nereye gitmiştin?"

"Otel... bar..." Eğer konuşmamı anlayabiliyorsa, o zaman o bir mucize yaratıcıdır, ama yine de o babamın sağ kolu. Morpheus amca bir mucize yaratıcıdır.

"Çok mu içtin?" Yanıma yaklaşp beni kendine çekerek belime kolunu doladı.

"Yeterince," diye itiraf ediyorum gülerek. "Annem cadalozluk yapıyordu."

"Ah." Yürümeme yardım ederken, gözleri yüzümden boğazıma, göğsüme ve sonra elbiseye kayar. "Bu gece çok güzeldin, güzel kız," diye fısıldar.

Gülümsüyorum. Bran beni ilk gördüğünde ve partiye gerçekten gitmemiz gerekip gerekmediğini ya da odamda kalıp sevişebilir miyiz diye sorduğunda kendimi güzel hissetmişim. Tatlı dilli biri değildir ama en azından Morpheus amca, ailemin partileri için bu kadar düzgün görünmek için harcadığım çabayı takdir ediyor.

"Morpheus!" Koridorun sonunda derin bir erkek sesi duyulur ve yanımdaki Morpheus amcam sertleşir. Yumuşak ve rahat olan yüzü gerilir. Omzunun üzerinden bakıp iç çeker.

"Üzgünüm, güzel kız, burada beni bekler misin?" Morpheus amcamın sözleri eşliğinde beni geniş koridorun kenarındaki küçük perdeli bir köşeye götürdü. Kadife perdeleri olan barlardaki kabinlere benziyordu, ama masa yerine küçük bir bank vardı. "Hemen dönerim."

Beni bıraktığında bankın üzerine çöküyorum ve yorgunluk dalgası beni sararken arkama yaslanıyorum. Çok yorgunum. Gözlerimi açık tutamıyorum. "Tamam..." diye mırıldanıyorum. Sıcak parmaklar çenemi okşadıktan sonra boğazıma doğru inip kısa bir süre sonra kayboluyor.

Morpheus amcanın uzaklaşan ayak sesleri, onu çağıran adamın yönünde kaybolur ve ben gözlerimi kapatıp, bu lüks otelin koridorunda uyurken annem beni bulursa ne kadar kızacağını düşünürüm. Yapamam.

Yine de kendime yardım etmeye çalışıyorum. Kollarımı kaldırmaya veya ayağa kalkmaya çalışmak, boşuna bir çaba. Bunun yerine, geriye yaslanıp kendimi akıntıya bırakıyorum.

Bacağında bir el hissedince hafifçe uyanıyorum. Gözlerimi açtığımda, Morpheus amcamın dizlerinin üstünde önümde durduğunu görüyorum. O, eteğimin kumaşını yukarı çekip önce baldırlarımın üzerinden sonra daha yukarıya doğru parmaklarıyla okşarken, gülümsemem biraz tedirgin.

"Ne kadar güzel bir kızsın, Juliet," diye mırıldanıyor. "Seni terk ettiğim için çok üzgünüm, ama geri döndüm. Gitmeye hazır mısın?"

Bankta biraz kıpırdanıyorum ama ayağa kalkmaya çalıştığımda beni durduruyor. Yüzümden anlaşılmayabilir diye "Yorgunum" diyorum.

"Biliyorum, tatlım." Elleri biraz daha yukarı kayıyor, dizlerimi okşuyor, sonra uyluklarıma. "Ne kadar güzel olduğunu söylemiş miydim?"

"Bu gece?" diye sorar. "Güzel, güzel kız..."

Başım zonkluyor. Midem kramp giriyor. Kafatasım vücudumun en ağır parçası gibi hissediyorum ve onu dik tutmak için tüm konsantrasyonumu kullanıyorum.

Morpheus amcamın elleri hareket ediyor, bir kolunu bacaklarımın altına sokuyor, diğerini sırtıma doluyor. Ayağa kalkıyor, beni kaldırıyor ve ben rahat bir nefes alıyorum. Oh, iyi, beni odama taşıyacak. Ona yaslanıp rahatlıyorum. Babam asla böyle bir şey yapmaz. Muhtemelen güvenlik görevlilerinden birine yapmasını emrederdi. Annem ise orada durup bana bağırır, hatta arkadaşları varsa beni saklardı.

Morpheus amcamın sesi kulağımda yankılanırken gözlerim yavaşça kapanıyor. "Merak etme, güzel kız," diyor. "Ben sana bakacağım."

Ona daha da yaklaşıyorum ve bir an için onun babam olmasını diliyorum. Morpheus amca, kendi ailemin hiç yapmadığı şekilde bana bakıyor.

Bir süre sonra, bir yatağa yatırıldım. Yumuşak, dolgun ve rahat yatağa uzanırken, battaniye ve yastıkların rahatlığına gömülürken yavaşça nefes verdim.

"Juliet..." Morpheus amcamın sesi beni çağırıyor ve o beni tutup oturturken ben dehşetle inliyorum. "Hadi ama, güzel kız. Al şunu, kendini daha iyi hissedeceksin."

Morpheus amca, küçük ve tozlu bir şeyi dudaklarıma bastırıyor. Yüzümü buruşturuyorum ama itaatkar bir şekilde dudaklarımı aralıyorum. Dilime değdiği anda tadı daha da kötüleşiyor ve amcım soğuk bir bardak suyu ağzıma dayayana kadar öğürüyorum. Kötü tadı gidermek için ihtiyacım olandan daha fazla sıvıyı açgözlülükle yudumluyorum. Umarım amcamın verdiği şey, yarınki akşam annemin aptalca etkinliklerine katlanamayacak kadar kötü bir akşamdan kalma hissi yaşamamı engeller.

yarın o kadar kötü olmaz da annemin aptalca etkinliklerine katılamayacağım. Eğer kaçırırsam, başım belaya girecek, bunu biliyorum.

"Tamam, iyi kız," diye mırıldanıyor. "Şimdi elbiseni çıkaralım. Giysilerinle uyumak çok rahatsız edici olur."

"Hayır." Elbisenin boynuma kadar tutan iplerini parmaklarıyla çekerken sızlanıyorum.

Onun alçak gülüşü, tanımadığım bir duygu ile doludur ve sesi gerginleşir. Gözlerimi açtığımda, onun bana baktığını görürüm. Yuvarlak gözleri yüzüme kilitlenmiş, sonra aşağıya doğru kayar. Dikkatlice telefonumu sütyenimden çıkarır ve otel odasının komodininin üzerine koyar.

"Bu elbise çok... açık," diye devam ediyor, parmağını kumaşın altından göğsümün boyunca kaydırıyor. Titreyerek kaşlarımı çatıyorum ve başımı yatağın başlığına yaslıyorum.

"Annem seçti," diyorum. Gelmeyi bile istememiştim, giymek ise hiç aklıma gelmemişti.

"Öyle mi?"

Uzaklaşmaya çalışıyorum ama o bana tsk tsk yapıyor ve beni bir kez daha düzeltiyor, elleri daha da sertleşiyor, üstümü çözüyor ve elbiseyi aşağı çekiyor. O elbiseyi göğsümden ve kalçalarımın altına indirirken ben hareketsiz kalıyorum, sonunda üzerimde sadece tanga ve sütyenim kalıyor.

"Ama giymeyi sevdim, değil mi?" Morpheus amca, sesinde aynı gerginlikle sorar. "Güzel kızlar erkeklerin bakmasından hoşlanır, değil mi Juliet?"

Başımı sallıyorum. "H-hiç kimse yoktu..." Dilim kalınlaşıyor ve damağıma yapışıyor, Morpheus amca bana geri dönerken sözlerim boğazımda düğümleniyor. Bana uyumam için bir gömlek ya da başka bir şey vermek yerine, arkama uzanıyor ve ne olduğunu anlamadan sütyenim gevşiyor ve yere düşüyor.

Kendimi örtüyorum. "M-Morpheus amca?"

Ne yapıyor? Neden...

"Tanrım, hep bu mükemmel göğüslerini görmek istemişimdir." Sözleri önümdeki adamla uyuşmuyor. Uyuşamaz. Amcam asla...

Elleri bileklerimi kavrar ve göğsümden uzaklaştırır. Otel odalarının havası 21 dereceye ayarlanmıştır ve meme uçlarım görünür hale gelir gelmez sertleşir. Nefesim hızlanırken bacaklarımı birbirine sıkıştırırım.

Ne oluyor? Ne yapıyor? Neden yapıyor?

Morpheus amca inliyor ve göğüslerimden birine uzanıyor. Elini göğsüme koyup sıkarken, üzerime çöküyor, önce sırtımı başlığa bastırıyor, sonra kalçalarımı kavrayıp beni yatağa çekiyor. Onun altındayım ve vücudu benim üstümde. Her yerde, ağır ve çok sıcak, şok kemiklerimi kurşun gibi dolduruyor.

Nefesim boğazımda düğümlenir, kaçamıyorum, kaçamıyorum. Bana ne oluyor? Neden hareket edemiyorum? Neden... Çocukluğumdan beri tanıdığım adamın yüzüne bakıyorum. Morpheus amca. Babamın en iyi arkadaşı ve iş ortağı. Morpheus Calloway. Hayırsever. Muhasebe dehası. Nazik dost. Amca.

Şu anda hiç de öyle görünmüyor.

Bacaklarımın ayrıldığını hissediyorum. Morpheus amca inliyor. Soğuk hava çıplak tenime çarptı. Dudaklarım aralandı ama hiçbir ses çıkmadı. Ne bir ses, ne bir inilti, ne bir çığlık.

Hayır. Zihnimde bu kelimeyi ağzıma doğru itiyorum, zorla çıkarmaya çalışıyorum. Çıkmıyor. Hayır. Hayır. Hayır!

Soğuk hava göğüslerimin üzerinde. Uyluklarımın üzerinde. Elbisem yok. Bütün giysilerim yok.

Gözlerimin arkasında yaşlar birikir ve Morpheus Amca'nın yüzü tekrar görünür. Onun daha aşağıya indiğini fark etmemiştim bile. "Oh, hayır, ağlama, güzel kız," diye mırıldanır ve başparmağını yanağımdan geçirir. Büyük bir dehşetle, gözyaşımı ağzına alır ve emerek temizler. "Seni de iyi hissettireceğim. Güzel elbiselerini giyip beni baştan çıkardın, ama şimdi istediğim şeyi bana vereceksin, değil mi? Evet, vereceksin."

Kusacağım. İhtiyacımı, içimi kaplayan ağır içimde dolaştığını hissediyorum. Ama nedense vücudum bana o kadar gücü bile vermiyor. Kendimi kontrol edemiyorum, ne uzuvlarımı, ne sözlerimi, ne de içimi.

Morpheus gevşek ağzımın köşesine hafif bir öpücük konduruyor. uyanık ve bilinçliyim, ama... hareket edemiyorum, sadece ona bakıp kemerini açarken çıkan sesleri dinliyorum.

Bu gerçek olamaz.

Hayır, elbette değil. Morpheus amcam beni sever. O benim ailem. Asla böyle bir şey yapmaz.

Bu sadece kötü bir rüya.

"Siktir, amın bile güzel." Bu sözleri duymazdan gelip kafamdaki sözlere odaklanıyorum, onları tekrar tekrar tekrar ediyorum.

Bu gerçek değil.

O benim bacaklarımı daha da ayırdığında gerçek değil. Sert ve sıcak bir şey benim içime bastırdığında gerçek değil. Sert bir acı beni kesip biçtiğinde gerçek değil.

Geriye yaslanıp kendimi bırakıyorum. Başka bir şey yapamıyorum. Vücudum kıpırdamıyor, bu gerçek olamaz çünkü ben buna asla izin vermezdim. Asla böyle bir şey yapmazdım.

Gözlerimi kapatıp onun homurtularını ve etin ete çarpma seslerini duymamaya çalışıyorum. Erkek inlemeleri kulaklarımı dolduruyor ve ben irkiliyorum.

Hayır. Bu sadece kabusun bir parçası.

"Güzel kızım," diyor Morpheus. "Güzel, güzel kızım..."

Parmakları meme uçlarımı çimdikliyor, kalçalarımı sıkıyor, şaplak sesleri giderek yükseliyor ve ben zihnimin derinliklerine batıyorum.

"Oh, lanet olsun, oh Tanrım. Lanet olsun... Juliet... Juliet... Juliet..."

O benim adımları her söylediğinde, ben gerçeği tekrarlıyorum—bu gerçek değil. Gerçek değil.

Gerçek değil. Gerçek değil.

İçimdeki baskı azalıyor ve bir an sonra, sıcak ve sıvı bir şey karnımın alt kısmına sızıyor.

Kabuslar çirkin şeyler. Umarım bir daha asla görmem.

JULIET

Günümüz...

En son bu kadar kötü bir akşamdan kalma ile uyandığımda, otel odamın duşunda üç saat boyunca kendimi ovuşturmuştum. Ne yazık ki, gözlerimi açtığımda, pahalı bir yatak ya da aldatıcı derecede temiz bir otel odası yoktu ve kesinlikle duş da görünmüyordu. Bunun yerine, tek gördüğüm metrelerce uzun tren vagonlarıydı.

Zamanla solmuş altın amblemlili kırmızı tren vagonları. Kırık pencereleri ve paslanmış kapıları olan siyah ve gri tren vagonları. Bazılarının her yüzeyine spreyci boyayla çizilmiş çok sayıda grafiti. Kışımın altındaki zemin soğuk ve sert, oturmaya çalışırken başım zonkluyor. Sırtımda sert bir şey var — tren rayı.

Hemen nerede olduğumu anlıyorum. *Trail's End*. Silverwood'dan yeterince uzakta, biraz mahrem ama yine de çok uzun süre dışarıda kalmış olamayacağım kadar yakın.

Ellerim hala önümde kelepçeli ve bacaklarım da ilk başta düşündüğüm gibi ip ile değil, kaba bir tür sicim ile bağlanmış. Bu hala ip mi? Bilmiyorum, ama sisli zihnim olabildiğince çok ayrıntıyı kavramaya çalışıyor.

Nerede olduğumuzu sadece belli belirsiz hatırlıyorum çünkü daha önce buraya gelmiştim. Tam olarak dört yıl önce, liseye başlamadan hemen önce, Avery ve ben, o zamanlar arkadaş olduğumuz birkaç kızla birlikte buraya gizlice gelip içki içip sigara içmiştik. O kadar uzun zaman önceydi ki neredeyse unutmuştum. Sanki başka bir hayatmış gibi geliyor.

Farklı bir hayattı.

"—şimdi ne yapacağız? Sen dedin ki—" Kızgın bir erkek sesi duyunca başımı çevirip dayandığım duvara bakıyorum. Ama o duvar değil, yan yatmış bir tren vagonu. Cam Parçalar ayaklarımın dibine dağılmış ve henüz kendimi kesmemiş olmam bir mucize.

"Onu buraya getirmemiz gerekiyordu," diye devam ediyor adam ve onu dinledikçe sesini tanıyorum. Ses, minibüsün şoförünün

ve mutlu değil.

Demek ikimiz de aynı durumdayız.

Etrafımı saran cam ve tren vagonunun kırık penceresi bana iyi bir fikir veriyor. Telefonla konuşan adamın sesinden uzaklaşmak için yana kaymaya başlıyorum ve kollarımın hareketiyle bacaklarımı bağlayan ipi kesebilecek kadar büyük bir parça arıyorum.

En azından, bu şiddetli baş ağrısıyla birden fazla kez uyanmanın tek iyi yanı, bu durumdan kurtulmanın bir yolunu bulana kadar dayanabilmem.

Neyse ki kot pantolonum ve kapüşonlu sweatshirt'üm hala üzerimde ve doğru parçayı ararken, bayginken bunu değiştirebilecek herhangi bir şey düşünmemeye çalışıyorum. Yeterince büyük veya keskin bir şey bulamayınca, vücudumu çevirip bağlı yumruklarımı kaldırıyorum. pencereye doğru. Bir an bekleyip, adamın diğer uçtaki kişiye bağarmaya başlamasını dinledim. Küfürler etmeye başladığı anda, bunu işaret olarak aldım.

Adamın sesini kamuflej olarak kullanarak, pencerenin kenarlarında kalan köşeye yumruk atıyorum. Muhtemelen onlarca yıldır burada, sıcak yaz güneşinde ya da soğuk yağmurda oturmuş olmasına rağmen, camı kırmak o kadar da kolay değil. Birkaç deneme ve ara vererek, adam konuşmaya başlamadan önce çalışmaya başlıyorum.

Ter alnıma yapışıyor ve giysilerimin altından omurgama doğru akıyor. Sonunda camın köşe parçası yerinden çıkıyor. Özgürlük getireceği için o kadar heyecanlanıyorum ki, onu yerinden çekerken kendimi kesiyorum.

Keskin acıyla

keskin acıyla, camın yüzeyinde kaç tane mikrop dolaşıyor olabileceğini düşünmemeye çalışarak, bağlarımı daha keskin kenarlarından biriyle bağlarımı kesmeye başlıyorum.

Beni bağlayan adamlar aptal değildi. Tek bir uzun ipi bacaklarımın etrafına dolamış değillerdi. Hayır, birden fazla lanet ip dolamışlardı ve her birini kesmek gerekiyordu.

Öne eğilip kesip kesip keserken sırtım kramp giriyor. Bir ip kopuyor. Sonra bir tane daha, bir tane daha. Sonsuza kadar süren bir uğraşın ardından, ayak bileklerimdeki son ip keskin cam parçalarının altında kopuyor ve bacaklarıma tekrar kan akmaya başlıyor. Peki ya ellerim? Ay ışığını kullanarak kelepçelere bakıyorum. Anahtar olmadan, şimdilik bunlarla bir şey yapabileceğimden pek emin değilim.

"Tamam." Sürücünün sesi yaklaşırken kaskatı kesiliyorum. "İşi bitireceğiz, ama bize yirmi bin dolar daha borçlusun. Ödeyemezsen, bu bizim sorunumuz değil, değil mi?"

Dizlerimin üzerine çöküp, hala bağlı olan ellerimle yere bastırarak kendimi yukarı kaldırıyorum. Sürücünün yaklaştığını duyunca, bacaklarım titreyerek tren vagonunun içinde çömelmiş bir şekilde duruyorum. Sert toprağın üzerinde spor ayakkabılarım sessizce kayarken, karşı tarafa geçip etrafa bir göz attım.

Bana saldıran diğerlerinin izi yok, ama onların burada bir yerlerde olmadıklarını düşünecek kadar saf değilim. Etrafımız tren vagonu mezarlığından ibaret — Trail Head Tren Rayları. Karanlık, dumanlı hava gece gökyüzüne yapışmış ve tüm alanı kaplamış. Etrafını birkaç kilometre derinliğinde ince, cılız ağaçlar çevreliyor.

Bu yerle ilgili hatırladığım tek şey, araçların girebileceği ve çıkabileceği tek bir yol olduğu. Eğer minibüslerine ulaşabilirsem, belki kaçıp onları burada bırakabilirim.

Kalbim boğazımda düzensiz ve çılgınca atıyor. Ayaklarımın üzerinde sallanıyorum ve başka bir tren vagonunun yan tarafına çöküyorum. Tıpkı daha önce beni tutarak iğneyi batırdıkları zamanki gibi, dünyanın kenarları bulanıklaşıyor. Tekrar bayılmaktan korkuyorum.

Neyse ki, birkaç derin nefes aldıktan sonra bulanıklık geçiyor. Sonra daha erkeksi küfürler duyuyorum.

"Lanet olsun, V!" Şoför bağırıyor. "Kilo! Buraya gelin. Kadın kaçtı!"

Alçak durarak tren vagonlarına yakın kalıyorum, koyu renkli giysilerimin ortama daha iyi uyum sağlamasını umuyorum. Ellerim bağlı olduğu için zor ama, daha önce uyandığım yere yaklaşan ayak sesleri duyulmaya başlayınca mavi saçlarımı kapüşonumla örtmeyi başarıyorum.

Düşünmek için duruyorum. Arabalarını çalmak istiyorsam anahtarlara ihtiyacım var. Yanımda adamlardan biri olsaydı durum farklı olabilirdi, onlar arabayı çalıştırmayı bilirlerdi, ama *hayır!* Kafamı sallıyorum. Adamlar burada değil. Ben buradayım. Beni kurtarmaya gelmeyecekler çünkü kaybolduğumu bilmiyorlar. Kimse bilmiyor.

Bilseler bile...

"Ne yaptın sen?" Artık şoförün sesi gibi gelmeyen keskin bir sesle irkildim.

"Ben mi?" diye cevapladı şoför. "Ben hiçbir şey yapmadım! Telefonda konuşuyordum..."

"Onu izlemen gerekiyordu," diyor diğer adam.

"Uzaklaşmış olamaz." Üçüncü adam sonunda konuşur. Gözlerimi kapatıp her sesin kime ait olduğunu anlamaya çalışırım. İkinci adamın V, üçüncü adamın Kilo olduğunu düşünüyorum.

Bedenim titrer, soğuk ve başka bir şey, şu anda hiç vaktim olmayan bir şey. *Korku.*

Belki de onları beni aramaya bırakmak en iyisi olur. Belki de ormanda şansımı denemeliyim. Gözlerimi önümdeki tren vagonu mezarlığını tarayarak ağaçların arasına doğru geri çekilmeye başlıyorum. Kulaklarımı dikip konuşmalarını duymaya çalışırken, onlardan giderek uzaklaşıyorum.

Adım. Nefes al. Adım. Nefes al. Her hareketim hassas ve planlı. Ancak yirminci adımda, görüşüm tekrar bulanıklaşmaya başlıyor. Tökezliyorum ve neredeyse düşünüyorum.

Her şey inanılmaz derecede gürültülü hale geliyor, sanki önceden sessizmiş de biri mantarı çekip duyularımı serbest bırakmış gibi ve bu çok bunaltıcı. Başım dönüyor ve midem kasılıyor. Boğazım düğümleniyor ve dönüp kendi vücuduma kusmamam için sessizce yalvarıyorum. Burada olmaz. Sesimi kontrol edemem ve nerede olduğumu anlarlar.

"Müşteri ne istedi?" Bu ses, Kilo'nun sesine benziyor.

Şoför, ifadesiz bir sesle cevap veriyor. "Kızı öldürmek istiyorlar. Bunu yaparsak, ödüle yirmi bin dolar daha ekledik."

Kelimeler kafamın içinde lanet olası bir çizgi film gibi dönüp dururken, havada alçak bir ısıklık sesi duyulur. *Kızın ölmesini istiyorlar. Kızın ölmesini istiyorlar. Kızın ölmesini istiyorlar.*

Tiksinti duyup ağzımı elimle kapatıyorum.

Hayır, hayır, hayır.

Bir adım daha geri çekildim.

"Öyleyse onu öldürelim mi?" Kilo'nun sesi sadece meraklı. Hiçbir bağlantıları olmayan bir genç kızı öldürme olasılığına hiçbir tepki göstermiyor.

Neredeyse vardım. Her hareketimde ağaçlar bana yaklaşıyor. Ne yazık ki, oraya ulaşmak için, saklanmak için kullandığım son vagonu geride bırakmam ve önümde hiçbir şeyin olmadığı son 15 metreyi koşmam gerekiyor. Saklanacak yer yok. Saklanacak bir şey yok. Sadece boş bir düzlük ve

atılmış raylar ve metal variller var, buraya eğlenmek ve parti yapmak için gelenler, Silverwood'un yalnızları ve esrarkeşleri, muhtemelen burada takılıp ısınmak için bir şeyler yakıyorlar.

Dilimin arkasında ekşi bir tat var. Başım dönüyor ve her yerim ağrıyor, ama kararlıyım. Silverwood'da son altı ayı kasabanın paryası ve kum torbası olarak geçirmedim ki, bir grup katil beni burada öldürsün. Hayır. Beni kim öldürmek istiyor, onu bulacağım ve ona küçük bir ziyaret yapacağım.

Ben kurban değilim. Bir daha asla kurban olmayacağım.

Karanlıktan bir el uzanıp bileğimi tuttu ve ani hisle neredeyse çığlık atıyordum. Figüre doğru dönerek ayağımı geri çektim ve karanlık bir başlıktan bana bakan yüze bakarak durdum.

Yüzü yarı gölgede kalmış olsa da, onun beni kaçıranlardan biri olmadığını biliyorum. En azından beni öldürmeyi planlayanlardan biri değil. Birdenbire ona yaslanıyorum ve Lex beni kolayca yakalayıp kollarını bana dolayarak göğsüne çekiyor.

O geldi. Nasıl kaçtığımı öğrendiklerini ya da nereye gelmesi gerektiğini nasıl bildiğini bilmiyorum, ama geldi. Daha önce kimse gelmemişti.

Ben uzaklaşırken, diğer tarafında tanıdık bir silüet beliriyor ve Gio'nun gözlerindeki karanlık ışıltı karşısında gözlerim fal taşı gibi açılıyor. Bana dikkatle bakıyor, parmağını dudaklarına götürürken gözleri vücudumu tarıyor. Lex bileğimi kaldırıp kelepçeleri fark edince yüzü kararır. Şiddetli bir öfke her zaman onun yüzeyinin altında kaynıyordu, bunu biliyorum, ama şu anda, silah rengi gri gözlerindeki öfke fırtınası, tüm öfkesini bana yöneltmesin diye ondan uzaklaşmak istememe neden oluyor.

"Çok sessiz ol," Gio'nun sözleri rüzgarda fısıltı gibi duyuluyor. Elini sırtıma dolayarak beni Lex'in kollarının arasına itti. "Biz hallederiz. Kaç kişi var?"

"Üç." Cevap o kadar sessiz bir nefesle çıkıyor ki, neredeyse kendimi duyamıyorum. Gio beni duyuyor ve anladığını göstermek için başını sallıyor.

Sonra, Lex ile anlamlı ama hiçbir şey söylemeyen gizemli bir bakış alışverişinde bulunurlar. Sanki tek kelime etmeden birbirlerine talimatlar veriyorlarmış gibi... Ya da belki de benim anlayamadığım kendi yüz ve mikro ifadelerden oluşan bir dili vardı.

Her neyse, Lex beni ağaçların arkasına doğru çekiyor ve Gio'yu geride bırakıyor. "Bekle!" diye fısıldıyorum. "Ya..."

Gio arkasına bakmaz ve tam o sırada kaçıranlardan biri diğer uçtan ortaya çıkar. Ben de Nefes al ve Lex beni yerden kaldırıp ağaçların arasına sürükleyerek birkaç saniye içinde beş metrelik mesafeyi aşarken direnme.

Lex sessizce kelepçelerimi kontrol ederken adrenalın damarlarıma yayılıyor. Gölge ormanda daha güçlü, daha derin, ama şimdi kendimi daha güvende hissediyorum. "Beni nasıl buldun?" diye soruyorum.

Lex bana bir bakış attıktan sonra sessizce arkama uzanıp popomu okşadı ve sonra aşağıya doğru. "Telefon," diye homurdandı, bulamayınca kaşlarını çatı.

Telefonumu tamamen unutmuştum, ama artık yanımda olmadığına göre, kaçıranlar bilinçsizken almış olmalı. Lex sessizce bir ses çıkarır ve dudaklarıma dokunarak sessiz olmamı işaret eder. Başımı sallar ve tren vagonlarının bulunduğu açıklığa doğru dönerim, Gio'nun keşfini dinlerim.

Hiçbir ses gelmez. Birkaç dakika sonra Lex bir şekilde Elinde bir İsviçre çakısı varken kelepçeleri açmanın bir yolunu bul. Sonra parmakları avucumun içindeki kırmızıya doğru kayıyor.

"Bunu onlar mı yaptı?" Soru, yoğunluğuyla neredeyse sessizce soruldu. Kafamı salladım. "Hayır, ben..."

Beni bitirmeme izin vermedi. "Onları öldüreceğim."

Gözlerimi kırptım. "Ne?"

Sert sözlerine rağmen, Lex beni ağaca doğru nazıkçe itti. Sanki en iyi saldırı planını bulmaya çalışır gibi etrafı ve beni süzdü, ve benim aptal kız beynim düşünmekten kendini alamıyordu.

O gerçekten benim için gelmişti. O ve Gio. Sonra aklıma geliyor...

"Nolan nerede?" diye soruyorum. Burada olmadığı için incinmemeliyim.

Bana fark etmez, ama liderleri olmadan sadece ikisinin olması garip.

"Yolda," diye fısıldadı Lex.

Uzakta bir bağırış duyulur ve ben dönüp bakmak için başımı çeviririm, ama Lex beni yakalar ve kendini ve beni ağaca sıkıştırır. "Yapma," diye dişlerini sıkarak söyler. "Sakın yapma."

Ona karşı kıvranıyorum. Dışarıdaki adamlar, patronları adına beni öldürerek, patronları adına beni öldürerek işlerini daha da zorlaştırmayı planlıyorlarsa, Gio'yu da öldürmekten çekinmeyeceklerinden eminim.

"Lex, onlar..."

Son tren vagonu ile ağaçların arasında açılan 4,5 metrelik boşluktan bir vücut fırlamadan bir saniye önce, eli dudaklarımı kapatıyor. Gio değil, maskeli adamlardan biri, ama artık maskesi yok. Yüzü bronzlaşmış, ağzının ve gözlerinin kenarlarında kırışıklıklar var. Sesin geldiği yere doğru koşarken, kırkların başında ya da ortalarında gibi görünüyor.

Bağırışın Gio'nun sesi olmadığını fark ettim. Ne yapıyor? Adam uzaklaşır uzaklaşmaz Lex elini gevşetip ağzımdan çekti.

"Burada kalmanı istersem, kalır mısın?"

Hayır, ama bunu söylersem Gio'nun peşinden gitmeyeceğini, ihtiyacı olursa ona yardım etmeyeceğini biliyorum. Yine de yalan da söyleyemem. Bu yüzden sessiz kalıyorum ve başımı çevirip ona bakmak için

Lex inler. "Beni öldürüyorsun, bebeğim. Lütfen, burada kalmalısın."

Burada kalıp onların canına okumasını mı izleyeyim? Hayatta olmaz.

"Ya silahları varsa?" diye tısladım.

"Bizim de var." Onun sözlerine şaşırarak gözlerimi kırıştırdım. "Sizin de mi?"

"Evet, bu seni tatmin eder mi? Artık bu işi halledebileceğimizi bildiğine göre burada kalacak mısın?"

Kaşlarımı çatıyorum. "Onları öldürecek misin?"

Başını eğdi ve simsiyah bir saç teli alnına düştü.

İlk kez, elimi uzatıp onu geri itme dürtüsüne direnemiyorum. Lex hareketsiz kalıyor, gözleri bana kilitli.

"Yapsak rahatsız olur musun?" diye sorar.

Rahatsız olmalı. "Ben birini öldürdüm," diye hatırlatıyorum ona. "Meşru müdafaa," diye belirtiyor.

"Bu da öyle."

O nefes veriyor, ben nefes alıyorum. İkimizin hareketlerini kimin kontrol ettiğini bilmiyorum, ama sanki tüm haftalar, aylar süren kavgalar bizi bu noktaya getirmiş gibi hissediyorum. Gelgitler, gerginlik, öfke, acı, seks, yalanlar, sırlar. Hepsi ikimizi birbirine bağlayan ham bağı gizlemek içindi. bizi birbirimize bağlayan ham bağı gizlemek içindi.

Lex başını eğip alnını şakağıma dayayarak fısıldadı, "Senin için ateşe bile girerim, Juliet. Öldürmek... hiçbir şey değil.

Seni tanıdığım günden beri sana dokunan her erkeği öldürmek istedim.

"Neden öldürmedin?" Soruyu kafamda kurmadan önce ağzımdan çıkıyor.

Lex bana sürtünmeye devam ediyor. "Çünkü insanları öldürürsem benden hoşlanmayacağını düşündüm," diye cevaplıyor. "Eğer bu değişmediyse... Ben..."

"İnsanları öldürmeni istemiyorum." Kaçıranları öldürmesini umursamıyorum ama sokakta kolumu tutan ya da bana asılan rastgele pislikleri? O tür baş ağrılarıyla uğraşmak istemiyorum ve Lex'in bir yerlerde parmaklıklar ardında olmasını da pek sevmiyorum. bana babamı ve onun da beni terk ettiğini hatırlatıyor—belki de kasıtlı olarak yapmamıştı.

Lex'in nefesi şakağımın derisine ve sonra kulağıma geliyor, beni titretiyor. "Senin benim olmanı istiyorum, Juliet," diye fısıldıyor. "Seni sahiplenmek, sana ait olmak, senin de bana ait olmanı istiyorum."

Onun sözlerinin anlamı kafamda yankılanıyor. Benden istediği şey çok şey ve şu anda bunun için doğru zaman olduğundan emin değilim.

Dudakları tenime geliyor. "İzlemek istemiyorsan, burada kalıp gözlerini kapatıp kulaklarını tıkamanı öneririm, bebeğim," diyor. "Çünkü sana söz veriyorum, bu gece buradan ayrılmadan önce, seni benden almaya çalışan her erkeği öldüreceğim. Hiçbiri hayatta kalmayacak."

Dudakları alçalırken kirpiklerim titriyor, önce bir göz kapağıma, sonra diğerine dokunuyor. Sonra birini yanağıma bastırıyor ve sanki Ruhumun özünü içine çekmek istercesine.

Hiçbiri rahatsız edici değil. Ne sözleri ne de hareketleri beni kaçmak istememe neden oluyor.

Beni kaçmak istemeye iten şey, korkunun yokluğu.

Çoğu kadın bunu istemez mi? Onlar için öldürecek bir erkek?

Onlar için dünyayı yakmak mı? Seni sıcak tutmak için kendilerini ateşe atmak mı?

Lex bana bunu teklif ediyor. Benden uzaklaşırken söylediği son sözler zihnimin derinliklerine kazınıyor, oraya damgasını vuruyor.

Hiçbiri benden sonra hayatta kalmayacak.

Ve sanırım... O, aylar önce Silverwood Public'in önünde Nolan'ın arkasında dururken gördüğümünden beri bana ilk kez tamamen dürüst davrandı.

Beni kaçıranlar, karşımda duran adamdan sağ ıkamayacaklar ve ben de çıkamayacağımı düşünüyorum.

LEX

Juliet'in gözleri benimkilere kilitlenmiş. Elindeki kan hızla kuruyor, ama ben yine de ellerini kaldırıp onu dikkatle izliyorum. Karşı koymuyor, direnmiyor, avucunu yanağıma bastırıp yüzümü yarasının izine çeviriyorum.

Cildimin üzerinde kayarken hala ılık, kanı beni savaşa gitmeden önceki eski bir savaşçı gibi işaretliyor. En ufak bir nefes titriyor, ama parmakları yine de kıvrılıyor, uçları benim cildime değiyor, ben onu yavaşça bir kez daha çekiyorum.

Ondan, onun bile farkında olmadığı küçük bir ses çıkıyor, ama zaten zamanımız neredeyse doldu. Onunla burada kalmak istesem de Sanki ona ruhumun tamamı yetmezmiş gibi, ona ruhumun bir parçasını daha vermek için, kardeşlerimi düşünmem gerek. Gio, onu kaçıran adamları topluyor ve onları bir yere götürüyor, Nolan da her an burada olabilir.

"Lex..."

O benim adımla lanet etmekten çok dua eder gibi söylerken, ben onun yanağını avuçlarım. "Seni, hayatımda sahip olduğum en iyi amcığın içindeyken bunu söylemen için neler vermezdim," diye fısıldarım.

Gözlerini kırptıyor. Ama kendimi tutamıyorum. Onun içinde olmak her zaman aklımda. Onu ilk kez benim sikime sürtünerek orgazma ulaşırken izlediğimden beri, o küçük O buna alışmalı, çünkü elli, hatta yetmiş yıl sonra da aynı şeyi hissedeceğimden eminim. Onun derisinin içine girmek, vücutlarımızı birbirine yapıştırmak ve onun bir parçası olmadığım zamanları hatırlamamasını istiyorum.

Cebimde gelen bir arama ile telefonum titriyor. Telefonu çıkarıp arayan numaraya hızlıca baktıktan sonra cevap veriyorum. "Lex."

"Neredeyse vardım," diyor Nolan. "Durum ne?" "Juliet'i aldım," diye cevaplıyorum. "Gio, *haşereleri* topluyor." Son kelime tiksinti ile söylenir ve Juliet'in ensesine elimi dolayarak onu göğsüme çekiyorum ve ağacın arkasından kırık ve terk edilmiş tren vagonlarının bulunduğu alana bakıyorum.

"Yardım yolda."

"Gerek yok," diyorum. "Buradan canlı çıkamazlar."

Juliet başını geriye yaslar, ama benden uzaklaşmaz, Nolan'a bu gece buradan ayrılmaya niyetim olmadığını açıkça belli etsem bile. Bu gece kan akacak. Onun kanı yüzümde, onların kanı ellerimde.

Nolan'ın sesi gergin bir şekilde cevap verir. "Daha fazlası var, Lex. Ben..." Sözleri sinirli bir homurtuyla biter ve uzaktan birden fazla araba motorunun gürültüsünü duyuyorum. "Bütün bunlar bittikten sonra konuşmamız gerek," der Nolan sonunda. "Sen ve ben."

"Tamam. *Sonra*."

Tren vagonlarının üzerindeki karanlığa bir ışık parlar ve sonra titrer. Bir kez. İki kez. Üç kez.

"Buradayım," diyor

Nolan. "Güzel, Gio hazır."

"Juliet?"

Nolan'ın isteği üzerine söz konusu kadına bakıyorum. "Ne olacak, bebeğim?" diye soruyorum ona. "Burada mı kalacaksın yoksa geliyor musun?"

"Burada kalmamı istediğini sanmıştım," der.

Yaptım, hala da yapıyorum, dürüst olmak gerekirse. Onu bizden, *benden* alan adamlara karşı kontrolümü kaybedebileceğimi biliyorum.

İçimde şeytanlar var ve özgürlük arıyorlar. Yaralamak, öldürmek, savunmak ve korumak istiyorlar. Ama içimdeki bu şeytanların onu korkutup kaçıracağından, bu karanlığımın onun gözünden sonsuza dek kaybolmadan önce göreceği son şey olacağından korkuyorum. Parmaklarım, sanki onu yerinde tutmaya çalışır gibi ensesine sıkıca yapışıyor.

"Sana her zaman göz kulak olacağım," diyorum ona. Bu doğru. "Ama benden korkmanı istemiyorum."

Dolgun, pembe dudaklar aralanıyor ve Juliet başını geriye yaslıyor. "Senden korkmuyorum, Lex."

Ama o yapabiliirdi. Gizli odama bir adım atması yeterliydi, gerçeği öğrenmesi için. Şu anda bana duyduğu tüm güven, gerçekte kim olduğumu öğrenirse bir anda yok olup gidebilirdi. Fotoğraflar. Çaldığım ıvır zıvır. Onun için ve ondan sakladığım sırlar. Kuruyan boğazımı zorlukla yutkunuyorum.

"Benimle gel, yoksa ne benden ne de onlardan kaçamazsın," diye uyarıyorum onu.

"Çünkü onları öldürmeni izleyeceğim?"

"Evet." Ve çok daha fazlasını. O adamları işkence edeceğim. Yavaşça. Acı içinde. Onları parça parça parçalayacağım ve her saniyesinin tadını çıkaracağım.

"Bence başa çıkabilirim, Lex," diyor, ayak parmaklarının ucuna yükselerek. Yüzünü benimkine doğru uzatıyor. Dudakları çenemi okşarken, bir an donup kalıyorum, sonra otomatik olarak başımı eğiyorum. Pantolonumun içindeki sikim sertleşiyor. *Siktir*. "Seninle başa çıkabileceğime eminim."

Neye bulaştığının farkında değil, ama daha sonra pişman olsa bile onu bırakmaya niyetim yok. Telefonum tekrar titrer ve gökyüzündeki ışık titreyerek ağaçların tepesinden geçip bulutların arasına kaybolur.

"Hadi." Kendimi ikinci kez düşünmek için zaman tanımadan Juliet'i arkamdan çekip, terk edilmiş tren vagonlarının bulunduğu avludan uzaklaştırmak yerine, onu oraya doğru götürdüm.

JULIET

Lex beni tren vagonu mezarlığından uzaklaştırmak yerine oraya doğru götürürken sessiz kalıyorum. Elim onun elinin içinde. Bir erkeğin hıçkırık sesleri giderek yükseliyor ve yaklaştığımızı anlıyorum. Bizimkinden başka sesler geceye yayılıp bize ulaştığında parmaklarım Lex'in avucunu sıkıca kavıyor.

"—bilmiyorum, biz sadece işe alındık—" Bir şeyin ete çarpmasının sert sesi, ardından yüksek bir çatlama sesi ve bir çığlık duyulur.

Lex ve ben, yan tarafına spreyci boyayla çizilmiş karanlık bir grafitiyle sanki kanıyor gibi görünen son tren vagonunun etrafını dolaştık. Ayaklarım yavaşça durdu ve Lex, önümdeki manzarayı izlerken beni yürümeye zorlamadı. Birkaç metre ötede, beni benyi otoparktan kaçırarak için kullandıkları siyah minibüs, arka kapısı açık bir şekilde duruyor.

Sürücü bizi her yere savururken bana çarpan bir şey hatırlamıyorum. Sadece beni değil, arkadaşlarımı da arkada yuvarlanmaya zorlamıştı. arkadaşlarını da yuvarlayarak. Ama kapıyı kilitlemiş olmalı, çünkü şimdi yarı açık siyah spor çantayı, sicim ve diğer aletleri görüyorum.

arkada oturuyorum. Gözlerim, spor çantasının fermuarından dışarı çıkan çekiçte takılıyor.

"Bebeğim?" Lex elimi sıkıyor ama ben çekip, tren mezarlığındaki açıklığın geri kalanına bakıyorum.

Ay ışığı altında dört kişi var. Üçü diz çökmüş, kayak maskeleri çıkmış, kanlar içinde ve soğuk yüzlü dördüncü kişiye bakıyorlar.

Gio.

Tanrım... Lanet olsun.

Önümdeki adam tanıdığım biri değil. Giovanni Vargas'ın Silverwood'un en

en kötü şöhretli suç patronunun varisi olarak bilinmesine rağmen her zaman bu kadar kayıtsız davranmasını garip bulmuştum. Şimdi bunu, dirseklerine kadar uzanan ellerindeki kandan anlıyorum. Önündeki üç adama bıçak gibi bakarken yanağından damlayan kan damlaları.

Bir seks tanrısı katile dönüşmüş, işte o böyle bir adam.

Elinde uzun, silindirik bir metal parçası var — muhtemelen kurbanının minibüsünün arkasından çıkardığı ya da etrafımızdaki bahçeden topladığı hurda metal. Gio dönüyor ve ben onun gözlerindeki öfkeden uzaklaşmak istiyorum ama yapamıyorum.

Bir el sırtıma dokunur ve beni irkiltir. "Sorun yok, bebeğim," Lex yatıştırır. "O sana asla zarar vermez."

Ama bunu biliyor muyum?

"Çok geç kaldın," diyor Gio, sözlerini Lex'e yönelterek. "Onu getirmeli miyim, getirmemeli miyim, emin olamadım."

Gio bana bir bakış attı. Bakışları yüzümden boğazıma ve sonra vücudumun geri kalanına kayarken, içimde bir ürperti hissettim. Zaten çatık olan kaşları daha da çatıldı.

Tek kelime etmeden dönüp metal direği kaldırır ve en yakınındaki adamın yüzüne vurur. Gözlerim büyür ve Lex boğazından düşük bir homurtu çıkarır. "Onu dövmen umurumda değil ama bunu yapmanın bir nedeni var mı?" diye sorar.

Gio, altında inleyen adama öfkeyle bakarken, diğer ikisi dizlerinin üzerinde ondan uzaklaşıyor. Neden bu kadar yavaş hareket ettiklerini anlamam biraz zaman alıyor

Gio'nun sadece ellerini değil, bacaklarını da bağladığını fark etmem bir anımı aldı. "Yüzünde lanet olası bir çürük var!"

Ben mi? Elimini uzatıp çeneme dokunuyorum, sonra daha yukarıya, bir gözümün altındaki derinin hafifçe hassas olduğunu fark edince yüzümü buruşturuyorum. Onların

vurduğunu hatırlamıyorum. Belki de arkada onlarla boğuşurken oldu.

"Biz yapmadık..."

Gio, sağındaki adamın cümlesini bitirmesine izin vermez ve bir şok dalgası beni sarar. Hiçbir uyarı yok. Bir an G, ortadaki adamın üzerinde duruyor — kısa kesilmiş siyah saçlı ve sakallı bir adam — ve bir sonraki an sopayı bir beyzbol sopası gibi sallıyor. Sopanın ikinci adamın çenesine isabet etmesi, adamı rayların üzerine savurur.

Lex sadece kıkırdar ve ben ikisi arasında bakakalırım — biri bu acımasızlığa gülüyor, diğeri ise sanki en sevdiği eğlencesiymiş gibi bunu yapar.

en sevdiği eğlenceymiş gibi sergiliyor. Beyaz, soluk farlar arkamızdaki toprak yolda dans ediyor, yere gömülü kırık camların üzerinde parıldıyor.

Lex'in kahkahası kesilir ve bana uzanır, beni geri çekip arkasına iter. Bir an sonra motor durur, ancak farlar yanık kalır ve açıklığı aydınlatmaya devam eder, sonra kapı açılır. Lex rahatlar.

"Juliet?" Yaklaşan ayak sesleriyle birlikte gecenin karanlığında Nolan'ın sesi yankılanır.

Diğerlerinin benim adıma cevap verme şansı vermeden, Lex'in arkasından çıkıyorum. "Buradayım."

Nolan yaklaşık üç metre uzakta durur. Omzunda siyah bir çanta askısı vardır ve onu tek eliyle tutar. Futbol forması giymemiştir, bu da Gio ve Lex'in de giymediğini fark etmemi sağlar. Onlar, kir ve kanla kaplı, tipik Amerikan sporcularına benziyorlar, Nolan ise tam tersi. Onlar sadece birer maske. O ise gerçek.

Koyu renk kot pantolon. Koyu renk tişört. Bu gece olacakların şiddetini gizleyebilecek renkler. Ve ben ne olacağını biliyorum. Gio'nun kaçırانların üzerinde duruşundan, sanki tekrar sallamaya başlamak istercesine metal direği sıkıca kavrayarak terlemeden duruşundan belli.

Nolan tekrar yürümeye başlar. "İyi misin?"

"Ben..." Bu soruya nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum. O minibüsün arkasında dünya karardığında, gerçekten bir daha uyanıp uyanamayacağımı bilmiyordum.

Şimdi ise sadece uyanık ve hayatta değilim, aynı zamanda burada tek başıma değilim, nedenini bilmediğim bir sebepten beni öldürmek isteyen üç adamla karşı karşıyayım.

"Ben... idare ediyorum," diye tahmin ediyorum sonunda. "Hayattayım."

Tarçın rengi gözler yüzümün üzerinden aşağıya doğru kayar. "Kendi başına kaçtı," diye bilgilendirir Lex.

Nolan önümde durup sırtarak, "Tabii ki kaçtı," der.

"O burada duruyor," diyorum, sanki hatırlatmaya ihtiyaçları varmış gibi. "Ve onun hakkında sanki yokmuş gibi konuşulmasından hoşlanmıyor."

Yüksek, ıslak bir öksürük gecenin sessizliğini bozar ve üçümüz, Nolan, Lex ve ben, sesin geldiği yöne döneriz. Gördüğüm manzara karşısında ağzım açık kalır.

Gio metal direği düşürmüş ve bir çakı çıkarmıştı - nereden çıkardığını bilmiyorum, çünkü futbol pantolonlarında cep olduğunu sanmıyordum. Ama şimdi o bıçak, ortadaki adamın boğazına saplanmıştı.

Adama bir saniye bile zaman tanımadan, onu koparır ve kan yere sıçrar.

Cesedi, cansız bir *sesle* toprağa düştü.

"Ne oluyor lan!" Diğer iki adam çığlık atarak kıvrılır, içlerinden biri kaçmaya çalışırken yanına düşer ve en son beklediğim kişiden gelen ani şiddet karşısında bir insan değil de bir solucan gibi görünür.

"*Juliet.*" Nolan'a dönüp donakaldım. Başım hala ağrıyordu, ama bu ağrı beni bir sonraki hareketimden vazgeçiriyordu.

Hepimizin içinde tehlikeye karşı bizi uyaran bir ses vardır ve şu anda o ses bana bağırıyor. Etrafımı saran adamlardan uzaklaşmamı, onlardan kaçmamı, kaçıp onlar benim varlığımı unutana kadar koşmamı istiyor.

Ancak o küçük sesin arkasında başka bir ses daha var. Nolan'ın elinde tuttuğu şeye baktığımda, o ses daha da yükseliyor.

"Bunu sen mi bitirmek istiyorsun, yoksa biz mi bitirelim?" diye soruyor.

Daha önce hiç silah tutmadım, ama şimdi gözlerim onun elindeki silaha kilitlenmiş durumda ve parmaklarım onu kavramak için kıpır kıpır.

"Lütfen, bize para verdiler! Bu sadece lanet olası bir işti!"

"Lex?" Gio bize doğru dönüp elindeki bıçağı yukarı aşağı çevirirken ona bakıyorum. Gümüş uç

arabanın farlarından parıldıyor. Sanki futbol topu fırlatır gibi kolaylıkla yakaladı ve Lex, Nolan'ın ve benim yanımdan geçerek ona doğru ilerledi.

"Senin

sıra sende mi?" G soruyormuş gibi konuşuyor, ama Lex yaklaşınca bıçağı uzatıyor.

Onlar benim suçumu gizlememe yardım ettikleri gece bunu anlamıştım. Saldırganın cesedi ortadan kaybolmuştu ve onlar benim onu öldürdüğümü umursamıyor gibiydiler.

Birisi. Kendime bunun onun bir canavar olduğu için olduğunu söylemiştim, beni tecavüz etmek isteyen biri olduğu için. Sebep buydu. Ona yaptıklarımı hak etmişti.

şimdi ise, bunun hiç de öyle olmadığını merak ediyorum ve kafamda tek bir soru dönüp duruyor.

Scorpion Kings kim lan?

NOLAN

"Neden?" Juliet gözlerime bakarak soruyu fısıldadı. Arkasında Lex, Gio'nun uzattığı bıçağı aldı.

Dikkatimi önümdeki kadına veriyorum ve onun da dikkatinin elimdeki silaha çevrildiğini görüyorum. Silah. "Neden ne?" diye soruyorum.

"Bunu neden yapıyorsun?"

Üç ay önce biri bana, Trail's End'de durup Juliet Donovan'a, kolluk kuvvetleri tarafından ele geçirilirse kaçınılmaz olarak bana geri dönecek bir silah verip onu birini öldürmeye teşvik edeceğimi söyleseydi, aptalca güler ve böyle saçma bir fikir için ona yumruk atardım.

Neden bunu yapıyorum? Aynı şeyi merak eden tek kişi o değil, ama bana öğrettiği bir şey varsa, o da fikirlerin değişebileceğidir.

Bir zamanlar onun şımarık zengin bir prensesden başka bir şey olmadığını düşünürdüm. Onu tasarımcı tişörtleri ve bin dolarlık kot pantolonlarıyla lüks hazırlık partilerinde her gördüğümde, beni görmezden gelir, sanki sokağın fareleri *onun* bölgesinde sürünerek dolaşıyor gibi görünüyordu. Davet edilmiş olmamızın bir önemi yoktu, tabii ki geçici olarak ve sadece uyuşturucu pazarında sağlayabileceğimiz şeyler için. Bizi iğrenç bulduğunu düşünmüştüm, belki bir zamanlar öyleydi.

"İstemiyor musun?" diye soruyorum, cevap yerine. Kendim emin olmadan ona bir cevap verebileceğimi sanmıyorum.

"Ben..." Bakışları silahın üzerinde kalıyor, ama ona uzanmıyor. Henüz değil. *Hazır değil mi?*

Belki de çok erken denedim. Juliet'in bu son adıma, aşılması gereken son engele hazır olacağından çok emindim, ama o silahı almaya uzanmadan elime bakmaya devam edince göğsümün biraz çöktüğünü hissediyorum. Bu ana kadar ne kadar umutlu olduğumu fark etmemiştim.

Hiçbirimiz onun gibi bir kadın tanımamıştık; intikamın getirdiği kirli, kanlı işi yapmaya hazır birini. Daireye giren o pis herifi parmaklıktan aşağı ittiği gece, acaba o da bizi mi bekliyordu diye merak etmiştim.

"İstemediğin hiçbir şeyi yapmak zorunda değilsin," diyorum ona.

Arkasında, adamlar çılgına dönmüş durumda. Lex, kurbanının yüzüne yumruğunu tekrar tekrar vurarak gülüyor. Bıçağı kullanmaya bile zahmet etmiyor.

Gio, ağlayan ve yalvaran adamını tren raylarının üzerine sürüklerken homurdanıyor. Acınası bir manzara.

Bir iç çekerek, silahı kılıfına geri koymak için hareket ettiğimde, Juliet'in küçük eli bileğime yapışıyor. Gözlerim ona kayıyor ve bu sefer o da bana bakıyor.

"İstemediğimi söylemedim," diye mırıldanır. "Ama yapmamam gerektiğini biliyorum..."

Bu mu? Hala ne istemesi ve istememesi gerektiğine, toplumun bize doğru ya da yanlış olduğunu söylediği şeylere takılıp kalmış mı?

Elimi ters çevirip silahı avucuna bastırdım. "İstememen gereken şeyleri dert etme," dedim. "Kendine adalet sağlamaya odaklan. Gerisini biz hallederiz."

Juliet bana pek inanmış gibi görünmüyor, ama geri çekilip yüzüme yumruk atmıyor da—bu da bir ilerleme, değil mi? Belki de bana inanmak *istiyor*

bana inanmak istiyor. Tanrım, umarım öyledir. Gerekirse ona tekrar tekrar kanıtlarım.

Narin parmakları silahın kabzasını kavrar ve silahı düşürmek üzereyken gülümserim. "Ver." Tutuşunu düzeltir ve parmağını tetiğe yerleştiririm. Emniyeti açık olsa bile namluyu yere doğru tutarım. "Aynen böyle, prenses."

Onun benim silahımı tuttuğunu görmek beni etkiliyor. Silahı bir kabus gibi değil, kendi özgürlüğünün anahtarıymış gibi bakıyor. Ben de öyle olmak istiyorum. Hepimiz öyle olmak istiyoruz. Juliet Donovan'ın özgürlüğünün anahtarı bu gece başlıyor.

Bir kurşun. Bir hayat. Bir ölüm. Hepsi bizim.

"Korkma." İlk başta, derinlerde saklı olan arzumu yüksek sesle dile getirdiğimin farkında değilim, ta ki başı geriye doğru eğilip, fırtınalı okyanus dalgalarından daha derin olan masmavi gözleri benimkilerle buluşana kadar.

"Neden?" diye sordu.

Dudaklarım aralanır. "Bundan." Silaha doğru başımı sallarım. "Ondan." Gio ve Lex'in, biz arkamızdayken onu bizden çalabileceklerini düşünen adamlara saldırdığı yere bakarım.

Gio ve Lex'in, biz arkamızı döndüğümüzde onu bizden çalabileceklerini sanan adamlara saldırdığı yere. "Biz." Bakışlarımı ona çeviriyorum.

Juliet dikleşir, başını sallayarak daha dik durur. "Ben değilim," der. Sonra dönüp diğerlerine doğru yürür.

"Lex!" Sadece birinin adını seslendirmeme rağmen, Gio ve Lex yaptıkları şeyi bırakıp bana bakıyorlar. Lex'in gözleri, bize doğru gelen kadına kilitleniyor.

ona doğru. O kadına resmen sarmış. Daha önce de durumun kötü olduğunu düşünüyordum ama son birkaç ayda ne kadar kötüleştiğini gördüm. Ona dokunmak, onu içinden hissetmek onu değiştirdi.

Bazı sapıklar, sonunda istediklerini elde ettiklerinde takıntılarından vazgeçerler. Onlar gerçek kadından çok onu kovalamaktan hoşlanırlar, ama Lex öyle değil. Juliet'i daha iyi tanımıyorsam ona acıyabilirdim. Eğer o, onun için bu işe girdiğimizi, onun için sadece öldürmekle kalmayıp, şimdi onun için öleceğimizi fark etmezse, yakında fark edecek. Çünkü artık ona sahip olduğumuz için, kaçması imkansız.

Juliet, Lex'e yaklaşıncaya durur ve Lex'in başının arkasından sıkıca tutarak havada tuttuğu adama bakar. "Bunu ister misin, bebeğim?" Lex'in sesini alçaltır, ona olan ilgisiyle neredeyse mide bulandırıcı derecede tatlı bir tona geçer.

Ona bakmıyor, ama iki göz, bir burun ve bir ağız yerine ezilmiş et parçasına benzeyen adama sert bir bakış atıyor. Onu tanıdığını sanmıyorum onları tanıyacağını sanmıyorum, ama ben tanıyorum. Gio'nun öldürdüğü adamı ve şu anda boynuna ayağını basarak yere bastırdığı adamı tanıyorum.

Onlar sadece yüzü olmayan kaçakçılar ya da kendilerine ait olmayan şeyi alabileceklerini sanan pislikler değiller. Onlar Silverwood'dan. Yıllar önce mezun olup, kendilerinden önce pek çoklarının yaptığı gibi çöplüğe atılan eski

Yıllar önce mezun olan ve öncekiler gibi sokaklarda kaybolan eski sporcular.

"Evet," Juliet, kan tükürerek öksüren adama bakarak, çenesinden damlayan kanı görmezden geliyor. "O işimizi görür."

Lex hemen tepki gösterir ve adamı tekrar dizlerinin üzerine çökertecek şekilde bağlanmış ve kaçamayacak halde bırakır. Jules elindeki silaha bakarken ben nefesimi tutarım. Bağlı adam sallanır, muhtemelen beyin sarsıntısı geçirmiştir çünkü konuşulanları duymuyor ya da anlamıyor gibi görünüyor. Şişmiş ve morarmış gözleriyle pek bir şey görebiliyor gibi de değil. Muhtemelen en ateşli kadının elinde öleceğini bilmiyor bile. Hayatımda sahip olacağım tek kadın.

"Silahın emniyeti var." Lex'in Juliet'in yanına gidip, ilk kez tabanca ateşlemeyi öğrenmesine yardım etmesini izliyorum. "Tetiği çektiğinde, biraz geri tepme olabilir," diyor. "Susturucu olmadığı için sesi de yüksek çıkacak. Korkma."

Juliet omzunun üzerinden bana bakıyor, kaşları çatık. Endişesini anında anlıyorum ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup, onun seçtiği adama başımı sallıyorum.

"Burada kimse seni duymaz," diyorum ona. "Yap şunu. Kontrolünü geri al."

Tek gereken bu. Bu son cümle, sırtını tekrar dikleştirmesine ve dikkatini tekrar adama çevirmesine neden oluyor. Üçümüz, Gio, Lex ve ben, kaçırın adamın yanına yaklaşıp silahı alnına dayadığında, gözlerimizi ondan ayırmıyoruz.

Lex bir adım geri çekilir ama yakınında kalır, ben de kendimi ona yaklaştırmaktan alıkoymam. Üst dudağı dişlerinden geri çekilir ve ben onun alaycı bir şey söyleyeceğini, o pislige, onu daha önce ele geçirebileceğini düşünse bile son gülenin kendisi olacağını hatırlatacağını umarım. Ama söylemez.

Juliet tek kelime etmez. Söyleyecek hiçbir şeyi kalmamıştır. Silahı doğrultur ve tetiği çeker.

Atışın yankısı gece gökyüzünde kaybolur ve uzaktan kuş kanatlarının çırpınması duyulur. Adamın vücudu yana doğru eğilir, yere düşerken etrafında bir toz bulutu yükselir. Juliet kolunu indirir ve geri tepmeden dolayı ağrıyan kolunu ovuşturur.

"Aferin, bebeğim." Lex yanına bir adım yaklaşır ve silahı almak için uzanırken, sıcak namlunun ona değmemesine dikkat eder. Juliet ona izin verir.

O, onun övgüsüne cevap vermez ve o kaşlarını çatar. "Bebeğim? Bir sonrakini yapmak ister misin?"

Ona "hayır" demek için ağzımı açtığımda, sonuncusunu bilgi için saklamamız gerektiğini söylemek üzereydim ki, o başını salladı. "Hayır, ben..." Juliet gözlerini kırptı ve ayaklarının dibindeki ölü adamdan uzaklaşır. "Hayır, ben... ben sadece gitmek istiyorum..." Eve. Söylemek istediğinin bu olduğunu biliyorum, ama söylemiyor çünkü Juliet için artık bir ev yok. En azından, onun için yok.

Kollarımı yanlara indirip birkaç uzun adımla mesafeyi kapatıyorum. Silahı Lex'in elinden alıyorum. "Onu senin evine götür," diyorum. "Duş alıp temizlensin, olur mu?"

Lex kaşlarını çatıyor. "Ben..."

"Evet, onu istiyorum." Juliet dönüp aramıza bakıyor. "Senin evine gidebilir miyiz?"

Rahatlarım. Tanrıya şükür, işimi kolaylaştırıyor. Lex'i geride bıraksaydım, son kaçırın adam kan grubunu söylemeye bile fırsat bulamadan ölürdü, onu kimin tuttuğu ve arkadaşları hakkında değerli bilgiler vermeye yetmezdi.

Lex'i dürterek, "Git hadi," diyorum. "G ve ben burada hallederiz. SUV'yi al."

Lex, Juliet'in beline kolunu dolayarak onu uzaklaştırmaya başlarken artık tartışmıyor. Tam yanımdan geçmek üzereyken Juliet durur ve elini uzatır. Eli koluma değiyor. "Teşekkür ederim, Nolan."

Kahretsin, duramıyorum. Durmak imkansız. Eğilip çenesini tutup kendime doğru çeviriyorum ve dudaklarını dudaklarımla kapıyorum. Gözleri büyür, ama geri çekilmez. Öpüşme boyunca gözlerimiz birbirinden ayrılmaz ve ona söylemek istediğim her şeyi gözlerimle anlatırım.

Onu seviyorum. Onu seviyoruz. Bir daha ona hiçbir kötülük gelmesine izin vermeyeceğiz. O bizim. Güvende.

Öpücüğü bitirdiğimde kendimi biraz daha hafif hissediyorum. "Sana ihtiyacın olan şeyi verdiğim için bana teşekkür etmene gerek *yok*, prenses," diyorum ve en önemli kelimeyi tekrarlıyorum. "*Asla*."

Sanki şaşırmış gibi yavaşça ve şaşkın bir şekilde gözlerini kırıştırdı, ama sonra Lex bana sırtıttı ve onu bekleyen araçlara doğru itti. Birkaç saniye sonra, kızım yolcu koltuğuna oturtuldu ve kemeri bağlandı. Lex motoru çalıştırdı ve geri geri giderek dönüp kasabaya doğru hızla uzaklaştı.

Bekliyorum. Bir dakika. İki. Üç. Arka farlarının son ışıkları kaybolup görünmez olana kadar bekledikten sonra, G'ye dönüyorum.

"Tamam," diyorum, atılmış çantama doğru yürüyerek bir bidon benzin, bir çekiç ve diğer kullanışlı aletleri çıkarıyorum. Yerdeki birkaç atılmış demiryolu çivisi görüyorum. Bunlar işime yarayabilir. "Başlayalım."

JULIET

Lex'in sabit duş başlığının altında dururken midem bulanıyor. Hayatımda hiç bu kadar yüksek basınçlı duşa minnettar olmamıştım. Su saçlarımdan ve omuzlarımdan akıyor. Bazıları saımdaki boyanın bir kısmını alırken mavi küçük akıntılara dönüşüyor.

Bu gece bir adam öldürdüm ve bunu saklayamam. Bu bir kaza değildi ve kendime yalan söyleyip meşru müdafaa olduğunu söyleyemem. Nolan'ın elinden silahı aldığımda gvendeydim. Silahı kaldırıp o pisliğin alnına dayadığımda gurur duydum ve... kurşunun kafatasında açtığı delik ve yere yığılmadan önce kafasının arkasından fışkıran beyin parçaları hoşuma gitti.

Bu gece bir adam öldürdüm, bu sözleri kafamda tekrarlıyorum. Ve bundan hoşlandım.

Banyo kapısının alınması beni düşüncelerimden sıçratır. Sarsılarak kapı koluna uzanırım, ama Lex'in sesi kapıdan duyulunca duraksarım. "Hey, bebeğim, Nolan'a gidip senin için birkaç şey alacağım burada kalabilesin. Başka bir şeye ihtiyaın var mı?"

Dudaklarımdan nefesim hızla çıkar ve elimi kapı kolundan çekip, dönerek duşun suyunun göğsüme ve karnıma akmasına izin veririm. "Sadece diş fırçası ve diş macunu," diye cevap veririm.

"Tamam. Hiçbir yere gitme, hemen dönerim."

Ona "başka nereye gidebilirim ki" diye sormak için canım çekiyor ama sormuyorum. Sözcükleri yutuyorum, gözlerimi kapatıyorum ve başka bir insanın hayatını sonlandırdığım anları yeniden yaşıyorum. Eski bir projektör perdesi gibi, Görüntüler kenarlarında biraz bulanıklıkla tekrar tekrar oynatılıyor. Tekrar tekrar, duraklatıp geri sararak ve sonra tekrar oynatarak.

Lex'in sıcak suyunun bitmesi ne kadar sürer bilmiyorum. On beş dakika. Otuz dakika. nemli değil. Soğuktan titreyene kadar serinleyen duşun altında kalıyorum ve sonunda suyu kapatıp dışarı çıktığımda, başlamadan önce olduğumdan daha temiz hissetmiyorum.

Lex'in banyosu büyük, yenilenmiş bir garaj evine sığabileceğini düşündüğümden daha büyük. Ama o da iri bir adam, uzun boylu, geniş omuzlu, tam bir futbolcu. Yanımda dururken, üniformasına sıçrayan kan ve kirle

üniforması kan ve kirle kaplı halde, asla kafamdan silemeyeceğim bir manzaraydı.

Bu beni biraz tahrik etti ve bu beni çok rahatsız etmeliydi.

Bir havlu alıp kendimi elimden geldiğince kuruladıktan sonra havluyu sararak vücuduma sıkıca sardım. Lex'in yatak odasına girdiğimde, garip bir bip sesi duyuldu.

"Lex?" diye sesleniyorum ama cevap gelmiyor.

Kaşlarımı çatarak sesi takip ederek koridora çıkıyorum ve yatak odası ile ana oturma odası arasındaki kapının önünde duruyorum. En son buraya geldiğimde kilitliydi. Kapının altındaki ince aralıktan loş bir ışık sızıyor.

Bip sesi aralıksız, tekrarlayan cıvıltılarla devam ediyor ve bu kadar yakın olduğum için sesin içeriden geldiğini biliyorum. Merak ve tereddüt içimde savaşıyor.

Artık adamların benden bir şey sakladığını düşünmek için hiçbir neden yoktu. Bu gece bir adamı öldürmemi izlemişlerdi ve ben de onlardan birinin aynı şeyi yaptığını görmüştüm.

Yine de elim kapı koluna uzanıyor ve denediğimde kilidin açık olduğunu görüyorum. Omuzlarıma damlayan ıslak saçlarımla, kolu çevirip içeri doğru itiyorum.

Bilgisayar monitörleri, ancak 3 metreye 2 metre büyüklüğünde bir odanın arka duvarını kaplıyor. Bir dolap bile olamayacak kadar küçük bir yer, ama öyle görünüyor. Bir tür ofis.

İçeri giriyorum.

Arka duvarın tamamını kaplayan masanın üzerinde üç monitör var ve bunların üzerinde de birbirinin üzerine monte edilmiş birkaç monitör daha var. Üstteki ekranlarda, Lex'in teyzesinin evinin önünden geçip mülkün arkasına doğru ilerlediğimiz orman ve çakıl yolun kamera görüntüleri var.

Bip sesinin kaynağı, üst ekranlardan birinden geliyor ve belirsiz bir şekilde tanıdık gelen bir ormanın görüntüsünü gösteriyor. Monitörde bir arıza oluyor. Köşede, pilin zayıf olduğunu belirten kırmızı bir ışık yanıp sönüyor ve ekran kapanıp kararınca kaybolur.

O cehennem gibi bip sesi sonunda durur, ama ben durmam.

Odanın geri kalanına bakıyorum ve odanın sol tarafına yapıştırılmış tahtaya bakınca duruyorum. Neredeyse televizyon dizilerindeki suç tahtalarına benziyor, kırmızı ipler hariç. Onun yerine, sadece bir dizi resim ve diğer küçük kağıt parçaları var.

Lex'in, arka camına tuğla attığım gece beni götürdüğü lokantadan bir fiş. Bir anaokulu öğrencisinin sınıfta kazanmış gibi görünen bir kurdele. Ve fotoğraflar... Bir sürü fotoğraf.

Siyah ve gri olanlar. Grenli olanlar. Yüksek çözünürlüklü olanlar. Bazıları renkli. Bazıları Silverwood Prep futbol maçlarından. Bazıları şık galalardan. O kadar çok ki başım dönüyor, ama hepsinin ortak bir yanı var.

Ben.

Duvara yapıştırılmış her bir fotoğrafın içinde ben varım. Hiçbir mantık veya düzen olmadan asılmışlar. Bazıları yıllar öncesine ait. İlkokul mezuniyetim. Sosyal düzenli olarak güncellediğim sosyal medya hesaplarımdan. Avery ve Bran ile tatillerim. Bikinili halim. Elbiseli halim. Spor kıyafetli halim. En son çekilenler nefesimi kesiyor.

Ben... Nolan'ın yastıklarına kıvrılmış, dudaklarım aralık, gözlerim kapalı uyuyorum. Ben, Roquel ve Mads'ın yanındaki tribünde oturuyorum. Ben, sınıfta, dalgın dalgın bir kalemin ucunu ısıyorum. Gizlice çekilmiş fotoğraflar. Çekildiğini bile bilmediğim fotoğraflar.

Midesi bulanıyor.

"Ne oluyor lan?"

Orada, yere yapışmış gibi duruyorum ve gözlerimi önümdeki ihlaldan ayıramıyorum. Sorular zihnimi saldırıyor.

Nereden geldiler? Ne zamandır saklıyor? Kim çekti? Ne zamandır topluyor? Ve en kötüsü... *neden?*

Bilgisayarlara dönüp oturdum. Daha fazlası olmalı, diye düşündüm ve klavyeye basmaya başladım. Ne kadar daha fazla olduğunu bilmiyordum, ama bulmam gerekiyordu ve buldum da.

O işimi kolaylaştırıyor. Klasörleri etiketlenmiş ve benim adımın yazılı olduğu klasörü buluyorum, tıklıyorum ve içine sığmayacak kadar çok şey buluyorum.

Bu küçücük oda. Resim üstüne resim—bazıları güvenlik kameralarından alınmış, bazıları sosyal medyadan kolayca kopyalanmış.

Klasörlerden birinin sonunda bir video var. Kalbim güm güm atıyor, midem bulanıyor, videoya tıklıyorum.

Önümdeki üç monitörün ortasında hareketli görüntüler beliriyor. Damarlarıma tekrar mide bulantısı yayılıyor ve duşta geçirdiğimi sandığım mide bulantısı geri geliyor.

"*Bacaklarını aç.*" Gio'nun sesi hoparlörlerden ilk çıkan ses olur ve çok iyi bildiğim sahne önümde canlanırken, dehşet ve tahrik karışımı bir duyguyla bakakaldım.

Çıplak, çıplak, savunmasız. Bilgisayar ekranlarının önündeki sandalyede oturup, Akrep Kralları'ndan biri tarafından sikildiğimi izlerken, bu üç şeyin hepsiyim. Bir seks kaseti çektim ve bundan haberim bile yoktu.

"Bıçağımla kendini sik ve nasıl boşaldığını göster bana," diyor Gio. diyor.

Ağzımı kapatıp yüzümü çeviriyorum ve lanet olası klavyede tokat atıyorum.

Ağzımı kapatıp yüzümü çeviriyorum, lanet klavyeyi tokatlayarak ve tekrar nefes alabilene kadar lanet klavyeye vuruyorum.

"Ne. Lan. Ne." Neden? Neden bunu yaptı? Neden onlar...

Seninle dalga geçmek için, tabii ki. İçimden sinirli bir ses çıkıyor. Gerçekten seni umursadıklarını mı sandın? Tabii ki hayır. Silverwood'da kimse senin yaşamayan ya da ölmen umrunda değil.

Kafamı sallıyorum. Hayır, onlar benim için geldiler. Beni kurtardılar.

Eline silah verdiler ve birini öldürmeye zorladılar, diye cevaplar ses.

Hayır, bu doğru değil. Ben... onlar beni zorlamadı. Kendi isteğimle yaptım.

Ama sana silah vermeselerdi yapar mıydın?

Gözlerim yanıyor ve avuçlarımı gözlerime bastırıyorum, gözlerimi kapatıyorum. "Ne oluyor lan? Ne oluyor lan? Ne oluyor lan!" diye bağıriyorum.

"Juliet."

Dönüp, masadan o kadar ani kalkarım ki havlum neredeyse açılır. Hızla yakalar, sıkıca tutar ve can simidi gibi göğsüme bastırıyorum. Lex kapıda duruyor, omzunda bir spor çanta asılı. *Benim* spor çantam. Döndüğünü duymamışım bile.

Duşta olduğumdan beri değişmiş. Üniforması yok, yerine koyu renkli kot pantolon ve siyah tişört giymiş.

Kollarında dalgalanan dövmeler normalden daha da belirgin. Saçları yüzünden çekilmiş, bir düğümle bağlanmış ve gözlerinin ne kadar geniş olduğunu ortaya çıkarmış.

Bana bakıyor ve ben de ona bakıyorum. Şok. Karışıklık. Korku. Kalbim göğsümde hızla atarken, duygular içimi kaplıyor. Bu o. Beni *takip* ediyordu. *Peşimdeydi.*

Hayatımdaki tüm bu saçmalıkların arkasında birinin olabileceği konusunda beni uyarmışlardı. Kim olursa olsun bulmama yardım edeceklerine söz vermişlerdi. Kaçmam gerekenlerin, bana koruma teklif edenler olabileceği hiç aklıma gelmemişti.

bana koruma teklif edenlerin olacağı hiç aklıma gelmemişti.

Onlar için her şey bir oyundu. Öyle olmalı.

Lex odaya girer ve ben kırım masanın kenarına değene kadar geri çekilirim. masanın kenarına değene kadar geri çekildim. Fırtına bulutu gibi gözleri bana kilitlenmişti ve

Dudakları acı bir gülümsemeye büründü. Artık hiçbir mazeret uydurması mümkün değildi. Bunu o da benim kadar iyi biliyordu.

Alexio Medici beni takip ediyor ve ben hiç farkında değildim.

Geniş omuzları çöküyor ve başı göğsüne düşüyor, çenesi göğüs kemiğine değiyor. Monitörlerin ve bilgisayarların uğultusu ve kendi nefesimden başka hiçbir şey duymuyorum. Nefes al. Nefes ver. Nefes al. Nefes ver.

"Juliet..." Adımı tekrar söylediğinde neredeyse çılgılık atıyordum, ama bunu bastırmayı başardım. Lex başını bir kez daha kaldırdı ve bakışlarında büyük bir acı vardı. Suçluluk. Utanç. Umut. Sonuncusunu anlamadım, ama bir şeyi biliyorum: Buradan çıkmam gerek.

Ancak Lex tekrar konuşunca anlıyorum... Muhtemelen bu şansı yakalayamayacağım.

"Keşke o kapıyı açmasaydın."

***The Demons We Hide't* okuduğunuz için çok teşekkür ederiz. Lütfen [buradan](#) yorumunuzu yazın ve 3. kitabı [buradan!](#) satın alın**

YAZAR HAKKINDA

Lucy Smoke, fantastik eserleriyle Lucinda Dark olarak da bilinen, İngilizce yüksek lisans derecesine sahip ve kendini yaratıcı bir chihuahua olarak tanımlayan bir yazardır. Gezme tutkusunu, kapak bağımlılığını ve yüzünü beslemeyi sever.

Mükemmel milkshake'i bulmak için bitmeyen arayışında olmadığı zamanlarda, sevgili tüylü bebeği Hiro, ailesi ve arkadaşlarıyla birlikte Amerika Birleşik Devletleri'nin güneyinde yaşıyor ve çalışıyor.

Güncel bilgilerden haberdar olmak ister misiniz? Yazarın grubuna katılmayı veya aşağıdaki haber bültenine kaydolmayı düşünün.

[Facebook Grubu](#) - Reader Mafia [Haber](#)

[Bülteni](#) - lucysmoke.com/subscribe

[TikTok](#) - @Lucy_Smoke

LUCY SMOKE'UN DİĞER ESERLERİ

Çağdaş Serisi:

Akrep Kralları serisi

[Kanımızdaki Zehir](#)

[Gizlediğimiz Şeytanlar](#)

[Gömdüğümüz Sırlar](#) TBD

Hazelwood'un Tanrıları: İkarus Düeti (tamamlandı)

[Benimle Yan](#)

[Benimle Düş](#)

Sick Boys Serisi (tamamlandı)

[Forbidden Deviant Games](#) (ön bölüm)

[Pretty Little Savage](#)

[Soğuk Kalpli Kraliçe](#)

[Doğal Katiller Kötü](#)

[Kalpli Karanlık Kafirler](#)

[Kanlı Zalim Psikopat](#)

[Kanlı Zalim Canavar](#)

[İntikamcı Çürümüş Kurbanlar](#)

Kötü Düzenleme Düet (tamamlandı) [Kötü](#)

[Melek](#)

[Zalim Efendi](#)

Iris Boys Serisi (tamamlandı)

[Şimdi ya da Asla](#)

[Güç ve Seçim](#)

[İnanç Sıçraması](#)

[Kalbime Yemin](#)

[Et](#)

[Sonsuza Kadar ve Her Zaman](#)

[Iris Boys Serisi Boxset](#)

The *Break* Serisi (tamamlandı)

[Break Cilt 1](#)

[Kırılma Cilt 2](#)

[Break Serisi Koleksiyonu](#)

Çağdaş Tekil Romanlar:

[Zehirli Cennet](#)

[Çılgın Kalpler](#)

Fantastik Seriler:

Ölümlü Tanrılar Serisi

(tamamlandı) [Gölge ve Aldatma](#)

[Kılıcı Fırtına ve Delilik](#)

[Hükümdarlığı Tanrılar ve](#)

[Canavarların Kanı](#)

[Kükürt ve Karanlığın Sığınağı](#)

Uyanmış Kaderler Serisi

(tamamlandı) [Kan ve Camdan](#)

[Taç Kader ve Cesaretin Şafağı](#)

[Güneş Ateşi ve Karanlığın Kanatları](#)

Twisted Fae Serisi (tamamlandı)

[Kızıl Mahkeme](#)

[Donma Mahkemesi](#)

[Gece Yarısı](#)

[Mahkemesi](#)

Barbie: Vampir Avcısı Serisi (tamamlandı) [Parçalar](#)

[Halinde Dinlen](#)

[Ölü Kız Yürüyor](#)

[Küller Küllere](#)

Gökyüzü Şehirleri Serisi

(Distopik) [Tartarus'un Kalbi](#)

[Aldatmanın Gölgesi](#)

[Hasar Kılıcı](#)

Savaş Köpekleri (Yakında)

İçinde

[Tam Sayfa](#)
[Görüntüsü](#)
[Başlık Sayfası](#)
[Telif Hakkı](#)
[Adanma Epigraf](#)
[İçindekil](#)
[er Önsöz](#)
[1. Lex](#)
[2. Lex](#)
[3. Juliet](#)
[4. Nolan](#)
[5. Gio](#)
[6. Juliet](#)
[7. Juliet](#)
[8. Juliet](#)
[9. Lex](#)
[10. Juliet](#)
[11. Juliet](#)
[12. Nolan](#)
[13. Juliet](#)
[14. Lex](#)
[15. Gio](#)
[16. Juliet](#)
[17. Juliet](#)
[18. Lex](#)
[19. Juliet](#)
[20. Juliet](#)
[21. Nolan](#)
[22. Juliet](#)
[23. Juliet](#)
[24. Juliet](#)
[25. Juliet](#)
[26. Juliet](#)
[27. Lex](#)

[28. Juliet](#)

[29. Juliet](#)

[30. Juliet](#)

[31. Nolan](#)

[32. Nolan](#)

[33. Lex](#)

[34. Juliet](#)

[35. Juliet](#)

[36. Lex](#)

[37. Juliet](#)

[38. Juliet](#)

[39. Gio](#)

[40. Nolan](#)

[41. Juliet](#)

[42. Juliet](#)

[43. Lex](#)

[44. Nolan](#)

[45. Juliet](#)

[Yazar Hakkında](#)

[eserleri](#)Lucy

[Smoke'un diğer](#)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

